

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

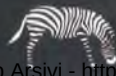
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DAWN BARKER

*En mükemmel aile bile
parçalara ayrılabilir.*

kırık dökük

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

YABANCI

uBASKI

Tony endişeliydi. Eşi Anna, yeni doğan bebekleriyle pek başa çıkamıyordu. Anna bir bebek sahibi olmayı öylesine çok istiyordu ki, Jack doğduğunda, hastaneden eve bir aile olarak dönmek ikisini de çok mutlu etmişti. Tüm bunların sadece altı hafta önce olduğuna inanmak zordu.

Fakat Anna o zamandan beri kendisi gibi değildi. Bir an ağırlarken bir sonraki anda fazlasıyla iyimser bir hal alıyordu. Tony bunun yeni doğan bir bebekle başa çıkmaya çalışırken normal olduğunu, Anna'nın bu yeni duruma alışmaya çalıştığını düşünmüştü. Kendisi işiyle meşguldü ve zamanla her şeyin düzeleceğine emindi. Fakat işler hiç de öyle olmadı. Şimdi Anna ve Jack kayıptı. Ve Tony bir şeylerin fazlasıyla yanlış olduğunu nihayet fark ediyordu...

Bu ailenin başına gelenler tüylerinizi ürpertecek, nefesinizi kesecek ve kalbinizi kıracak.

kuruk dökük

Kırık Dökük
Özgün Adı | *Fractured*
Dawn Barker

Yayın Koordinatörü | Tuğçe Nida Sevin
Redaksiyon | Merve Süzer
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Kapak Görseli | Getty Images

2. Baskı, Şubat 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-66-1

Türkçe Çeviri © Öznur Özkaya, 2015
© Yabancı Yayınları, 2016
© Dawn Barker, 2013

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser AnatoliaTelif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DAWN BARKER

kırık dökük

Çeviren
Öznur Özkaya

*Asla ş p he etmediği için,
Will'e...*

×

Öndeyiz

Oda metal çerçeveli bir yatak ve hardal rengi bir sandalye dışında çıplak. Kadın hareketsiz bir halde uzanıyor. Sert çarşaflarla kalın battaniyenin altındaki teni kaşınıyor. Yastığı fazla yüksek ve sert. Ondan önce yatanlar tarafından oluşturulan çukurları hissedebiliyor. Kalçasındaki ağrıyı hafifletmek için döndüğünde somya durmadan gıcırıyor. Sigara izmaritleriyle kaplanmış, ince, narin bir bitkiyi tutan, çatlamış, kiremit rengindeki bir saksı dışında boş olan beton avluyu görüyor sağındaki kirli pencereden.

Hava kararmak üzere. Sol el bileğine şöyle bir bakıyor. Yıldönümü hediyesi olan altın kol saati yok. Alyansına bakıp yüzüğü parmağında oynatıyor, içgüdüsel bir biçimde yumruğunu sıkıp uzamış tırnaklarını avucuna batırıyor. Hiç kimse ona neden bu ıssız odada olduğunu anlatmadı.

Sormaya korkuyor.

Bölüm 1

O gün

14 Eylül 2009 Pazartesi

08:40

Yeraltı otoparkından aceleyle geçip asansöre bindiğinde Tony'nin adımları yankılanıyordu. Binanın en üst katına çıkmak için bindiği asansörde kapı kapanıncaya kadar defalarca düğmeye bastı, saatine baktı. Geç kalmaktan nefret ederdi ama ne yazık ki bugün bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Asansör hareket etmeye başladığında midesi bulandı. Kapılar açılır açılmaz aradaki boşluğu zorlayıp hızla koşarak ofisin cam kapılarından süzüldü.

Kabul masasından July, "Günaydın Tony," diye seslendi.

"Günaydın. Başladılar mı?"

"Henüz değil. Seni bekliyorlar."

Tony omzunun üstünden, "Harika, teşekkür ederim," diye karşılık verdi. Halıyla kaplı koridorun yarısına varmıştı, toplantı salonunun cam bölmelerinden ekibiyle müşterilerin içeride olduğunu, masanın üzerindeki düz tabakta bulunan böreklerle ayçöreklerini yerken sohbet ettiklerini görebiliyordu. Derin bir nefes alıp kapıyı açmak için itti.

Gülümseyerek, “Üzgünüm, trafik korkunçtu,” dedi.

Tony takım elbisesinin ceketini çıkarıp masanın başındaki siyah deri sandalyenin arkasına asarken genel bir mutabakat mırıldanması yükseldi. Yerine oturduğunda gömlek düğmelerinin arasındaki kırıksıklıkları fark etti; sabah gömleğini ütölemeyi unutmuştu. Eliyle gömleğini çekıştırıp düzeltti, iyice gererek kemerinin altına sıkıştırdı. Masada duran demlikten biraz kahve almak için eğildi. Sınırlerini yatıştırmak için birkaç derin nefes daha aldığı anda sohbet halinde olan insanların gayet mutlu göründüğünü fark etti. Kaygılanmasına neden olan şeyin sunum olduğu konusunda kendini ikna etmeye çalıştı ama bunun gerçek olmadığını biliyordu.

Metin yazarlarından Danielle, Tony’ye sütle şekeri uzatıp gülümsedi. “Uykunu alamadın mı?” diye sordu.

Tony gülümseyerek Danielle’in gözlerine baktı. “Pek değil... O kadar belli oluyor mu?”

Danielle yüzünü buruşturup ellerini gebe karnına koydu. “En az bu karnın belli olduğu kadar.”

“Seninkine değer en azından ya da herkes öyle söylüyor.” Laptop çantasının fermuarını açtı. Bilgisayarını çıkarırken telefonu çaldı. İç çekti, keşke telefonunu kapatsaydı. Çantasını masaya tekrar koydu, cebinden telefonunu çıkartıp ekranına baktı. Arayan annesiydi. Homurdandı. Niye arıyordu ki? Bu saate kadar çoktan evde olmalıydı. Bir an tereddüt etti, sonra kalkıp kapıya doğru yürüdü. “Özür dilerim, buna bakmam lazım. Hemen döneceğim.”

Dışarı çıktı, döner kapı ardından kapandı. Telefonu yanıtladı. “Anne? Sorun ne?”

“Merhaba. Endişelenme, sorun yok. İsteyken aradığım için üzgünüm ama eve az önce geldim ve Anna evde yok. Kapı kilitli. Dışarı mı çıktı?”

Tony'nin kalp atışları hızlandı. "Dışarı mı? Çıktığımda hâlâ yataktaydı. Senin geleceğini de biliyordu."

"Peki, tamam. Biraz geciktim. Muhtemelen beklemiş, sonra da alışverişe gitmiştir."

"Arabası orada mı?"

"Bir dakika... Hayır, göremiyorum. Belki de geleceğimi unuttu."

"Cep telefonunu aradın mı?"

"Evet ama yanıt vermiyor. Süt veya başka bir şey almak için çıkmıştır. Geç kalmaz, eminim. Kaygılanma, biraz daha bekleyeceğim."

Duraksadı. Annesinin sözleri tam yerini bulmuştu, başka bir zaman onunla aynı fikirde olabilirdi, ancak söylediği bir şey onu gerçekten kaygılandırmıştı. Fokurdayan çaydanlığın başında üç kişinin çene çaldığı küçük ofis mutfağından beş metre kadar geride duruyordu. Koridordan geriye doğru yürüyüp kabul masasını geçti. Asansörlerin bulunduğu yerde gezinip durdu. Sonra daha sessiz bir şekilde yeniden konuşmaya başladı. "Orada olmaları gerekiyordu. Ters giden bir şey var..."

"Ne demek istiyorsun? Jack'ten mi söz ediyorsun?"

Tony öfkелendi, göğsü daraldı. Gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Bilmiyorum." Boğazını temizledi. Su içmeye gereksinim duydu. "Sadece neden orada olmadıklarını anlamıyorum, hepsi bu. Evden çıkarken Jack uyuyordu ve Anna da hâlâ yataktaydı."

Sol elini güre, koyu renk saçlarında gezdirdi, ensesini ovaladı. Toplantı salonuna doğru baktı. Herkes onu bekliyordu. Haftalardır bu toplantı için hazırlanıyorlardı, salona dönmesi gerekiyordu. Birden öfkesi kabardı. Anna hafta sonu boyunca evden çıkmamıştı. Şimdi neden dışarıdaydı?

"Anthony?"

Telefonu tutan elinin titrediğini fark etti. Bakışlarını bo-
yalı, siyah deri ayakkabılarına yöneltti. Annesi ondan bir
açıklama yapmasını beklerken, cam kapıların ardından ge-
len boğuk kahkahalarla konuşmaları, telefonun ucundaki
sönük vızıltıyı duyabiliyordu.

“Üzgünüm. Anna pek uyuyamıyor, gerçekten çok yor-
gun ve Jack onu zorluyor.”

Gözlerini kapatıp Anna’nın sabah yatakta uzanırkenki
halini hayal etti. Bitkindi. Ondan yanında kalmasını iste-
mişti ama Tony kalamazdı. Dışarıya çıkma nedeni, anne-
sinin ziyaretini istememe konusundaki ciddiyetini gös-
termek miydi? Toplantı salonuna doğru ilerlerken bir an
düşündü, durup başını salladı. Anna böyle davranmazdı.
Tuhaf bir şey vardı, eve gitmeliydi.

“Anne, orada kal. Olabildiğince çabuk geliyorum.”

“Hayır, saçmalama. Buna gerek yok...”

“Hemen çıkıyorum. Daha fazla bekleyemeyeceğim.”
Annesi tartışmaya başlamadan önce telefonu kapattı ve
aceleyle toplantı salonuna girdi.

Tony çantasını ve ceketini alırken Danielle’in gözleri
iyice açıldı. Tony’ye yanaşarak, “Ne yapıyorsun?” diye fı-
sıldadı.

“Gitmem gerek. İşim çıktı. Üzgünüm.”

“Fakat...”

“Sen idare edebilirsin. Sunum hazır zaten.” Başını kal-
dırdığında herkesin onu izlediğini gördü. Çalışma arka-
daşlarının telaşlandığını, bu yüzden iyi bir gerekçe sun-
madan dışarı çıkamayacağını biliyordu. Müşteriler de bir
açıklamayı hak ediyordu ama onlara ne diyeceğini bilemi-
yordu. Zaten kendisi de durumu anlayamamıştı. İçinden
bir ses ona Anna’yı bulması gerektiğini söylüyordu. Bo-
ğazını temizleyip tekrar odadakilere göz attı, dönüp hızla
kendini dışarı attı.

Lobiye ulaştığında asansörün katta olmadığını gördü. Ağır yangın kapısına asıldı, otoparka inen beton merdivenin bitimsiz tırabzanlarını tıngırdatmaya başladı. Gümüş renkli, dört tekerlekli arabasına doğru koşup kapıyı açtı ve bindi. Kontak anahtarını çevirdiğinde işe gelirken dinlediği CD gümbürdedi. Kapatmak için ses düğmesine hızla vurdu, konsantrasyonunu bozmamalıydı. Tüm olasılıkları düşünmekten zihni allak bullak olmuştu ama adım adım ilerlemesi gerektiğini kendine anımsattı.

Emniyet kemerini bağla, vitesi tak, el frenini indir, gaza bas, sür. Hız yapma.

Tony arabasını evin önünde durdurduğunda aşinalık onu rahatlattı. Yarı müstakil bungalov olduğu yerde duruyor, dayanak olsun diye komşu eve yükleniyordu. Bu evi Anna'yla birlikte birkaç yıl önce, nişanlandıktan hemen sonra satın almışlardı. Kendi evlerinin yarısı kırık beyaza, komşularınunki de beje boyanmıştı. Çitlerin üzerinden cennet kuşu çiçekleri* başlarını sallıyordu. Taşındıklarında ön bahçeye diktikleri limon ağacı, balmumu gibi beyaz çiçeklerle kaplanmıştı. Çarkıfelek meyvesinin asması ön kapının etrafından ince, kıvrık filizlerle yeşil parmaklıklara tırmanmıştı. Birkaç ay önce Anna ilk defa olgunlaşmış olan çarkıfelek meyvelerini resmi bir edayla toplamış, vanilyalı dondurmasıyla birlikte servis yapmıştı. Bunun yedikleri en güzel tatlı olduğu konusunda hemfikirlerdi.

Arabadan indi, sokağın başına ve sonuna baktı. Arabalar geçiyor, karşı evde çalışan ustalar hâlâ çekiç vuruyor

* Güney Afrika'ya özgü, "turna" çiçeği olarak da bilinen bir tür bitkidir. Çiçekleri cennet kuşuna benzer, rengârenktir. Türkiye'de "starlice" olarak adlandırılır. Yaprakları muz yapraklarına benzemektedir.

ve komşularının av köpeği düzensiz çim sınırında yerleri gagalayan kuşlara havlıyordu. Başını salladı, nabızı bir karara vardı. Saçmalıyordu. Kuşkusuz ki Anna ve Jack'in evde olmayışının basit bir açıklaması vardı.

Annesi Ursula arabasının kapısını açıp vakitsiz bahar melteminin içeri girmesine izin vererek gazete okuduğu mavi pikabının sürücü koltuğundan el salladı. Yakın gözlüklerini çıkarıp boynundaki ipten sarkıttı. Gazetesini katlayıp yolcu koltuğuna koyduktan sonra siyah el çantasını aldı.

Arabadan inip kapıyı kilitlemeye uğraştığı sırada, "Anahtar bulamadım," dedi.

"Üzgünüm, arka kapıda."

"Her şeyin yolunda olduğuna eminim Anthony. Seni ve kız kardeşini yetiştirirken öğrendiklerimizden biri de yaşananların her zaman basit bir açıklaması olduğu. Düşündüğün kadar kötü bir şey olamaz."

"Haklısın, biliyorum..."

"Gel o zaman."

Derin bir nefes aldı, ön kapıya doğru yürümeye başladı. Anahtar kilitle döndürüp açmak için kapıyı ittiğinde ardındaki gerili ziller şingirdadı. Bunları Anna'nın en yakın arkadaşı Emily Hindistan'daki bir yoga inzivasından armağan olarak getirmişti. Tony'nin iş ayakkabılarının topukları, dar koridorda boylu boyunca uzanan yolluğun sessizliğine varmadan önce, blackbutt* yer döşemelerinin üstünde her zamanki gümbürtüyü çıkarttı. Yatak odaları sol taraftaydı, fakat o doğruca evin arka kısmına düşen mutfığa ve oturma odasına yöneldi.

"Anna?" Mutfakta durup oturma odasına, arka bahçeye açılan Fransız kapılara karşıdan baktı. Staffordshire teri-

* Doğu Avustralya'da rastlanan, orağa benzer yaprakları ile uzun ve düz bir gövdesi olan okalıptüs ağacı.

yerleri Jessie camın ardından umut dolu gözlerle bakıyor, dili dışarıdayken kuyruğunu sallıyordu.

Ursula arkasından yürürken, "Dışarı çıkmış olmalı Anthony," dedi. "Yatak odalarına baktım, orada değil."

"Fakat senin uğrayacağını biliyordu." Doğru düzgün düşünebilmek için yüzünü ovuşturdu. Aklını başına toplayamadı.

"Belki bir şey almak için alışverişe çıkmıştır. Bu onun mu?" Ursula mutfak tezgâhında duran cep telefonunu kaldırdı.

Telefona gözlerini dikerek başıyla onayladı. "Telefonsuz asla dışarı çıkmaz." Onu rahatlatmaya çalışan annesine yalvarır gibi baktı.

"Sadece bir telefon, bir anlamı yok. Çantasını almış mı?"

Tony mutfığa göz gezdirdi. Oturma odasına geçip kirlentleri kaldırdı. Çantanın olmadığını görmek istermişçesine eğilip sehpanın altına bile baktı. "Gayet açık işte." Eğer çantası yanıdaysa cüzdanı da yanında demekti. Annesi haklıydı, Anna alışverişe gitmiş olmalıydı.

"Biraz daha bekleyelim. Çay demliyorum." Ursula çaydanlığı doldurup mutfak dolabını açtı. Bulaşık makinesine bakmadan önce dolapları arayıp taradı. "Bunu işe gitmeden önce mi çalıştırdın?"

Anımsamaya çalıştı, fakat sabahtan kalma pek çok anı düşüncelerine üşüşmüştü. "Hmm... Sanmıyorum."

"O zaman Anna çalkalı çok olmamış. Makine hâlâ çalışıyor." Ursula makinenin kapısını açtı. Su akışı durunca uçuşan buharın içinden iki fincan aldı.

Annesi fincanları alıp durularken Tony hâlâ ayakta duruyordu. Anna hangi cehennemdeydi? Dışarı çıkacağından kesinlikle bahsetmemişti, hiçbir şey söylememişti. Bu herhangi bir anlam ifade etmiyor muydu? O bir yetişkindi,

önemsiz ayrıntıları Tony'ye söylemek mecburiyetinde değildi. Alışverişe çıkması gerekmiş, fakat telefonunu evde unutmuş, bu yüzden de Ursula'yı arayamamış olamaz mıydı? Uzağa gitmezdi. Jack kısa süre içinde acıkırdı ve Anna dışarıda bebeğini emzirmekten hoşlanmazdı.

Ursula çay demlerken Tony holden geçip Jack'in odasına gitti. Sabahki haliyle duruyor, sadece Jack beşiğinde uyumuyordu. Güneşlikler çekilmiş, Jack'in battaniyeleri kabartılmıştı. Çıkıp kendi yatak odalarına geçti. Anna çıkmadan önce yatağı toplamış, kirli çamaşırları yerden kaldırmıştı. Bu iyiye işaret. Fakat birden komodinin üzerinde sabah karısına getirdiği dokunulmamış çay fincanını, üst kısımda yüzen donmuş sütün kaygan parıltısını fark etti. Fincan doluydu. Bir yudum dahi içmemişti. Gözleri yaşla doldu. Neden çayını içmemişti?

Komodindeki gümüş çerçeveli düğün fotoğraflarına baktı. Oldukça genç görünüyorlardı: Üzerinden sadece iki yıl geçmişti. Dünya evine girerken Anna'nın nasıl gülümsemişliğini, elinde tuttuğu pembe zambaklardan yapılmış buket kadar beyaz olan parmak boğumlarını anımsadı. Prensesse benziyordu. Karşılıklı yeminlerini ederken göz yaşlarını gizlemeye çalışmıştı, fakat bir süre sonra danstan gizlice kaçtıklarında ağladığı için Anna Tony'ye takılmıştı. Mutluydular.

Tony geçmiş zaman kipiyle düşündüğü için kendine kızdı. Sonuçta *hâlâ* mutlulardı.

Çerçeveyi kaldırdı. Anna çerçevenin köşesine Jack'i hastaneden getirdikleri gün, altı haftadan daha az bir süre önce çekilen bir fotoğrafı sıkıştırmıştı. Tony kolunu Anna'ya dolamıştı. Aralarında, Anna'nın kucağında duran Jack beyaz pamuktan bir battaniyeye sarılmış halde uyuyordu. Gülümsüyorlardı ama bu, resimdeki yeni evlilerin heyecan ve beklentisinden uzak bir gülümseme idi. Bu,

gurur dolu, fakat belirsizlikle çınlayan yepyeni bir ailenin glmsemesiydi. Gözlerini kırpıştırdı, çerçeveyi yerine koydu. Karısının nerede olduğunu gösterecek herhangi bir kanıt yoktu. Aceleyle n tarafa gidip kapıyı açtı. Bebek arabası verandada değildi.

Kapıyı kapattıktan sonra elleri cebinde beklemeye, tekrar o sabahı düşünmeye başladı. Jack'i yatağından kaldırmış, ona anne style dolu bir biberon vermiş, sonra geri yatırmıştı. Anna'ya çay yapmış, fincanı yatağın kenarındaki komodine bırakmıştı. Anna'ya annesinin uğrayacağını söylediğinde Anna buna pek sevinmemişti ama geleceğini kesinlikle biliyordu. Aynı zamanda birkaç saat içinde Tony'nin döneceğini de biliyordu. Anna nereye gitmişti?

Her şey olması gerektiği gibiydi, fakat Anna ve Jack evde değildi.

Bölüm 2

O gün
11:00

Ursula gazeteyi ikinci kez okumayı bitirip, sehpanın altındaki rafta duran dergi yığınına karıştırdı. Sörfle ilgili bir dergiyi çekip göz ucuyla Tony'yi izlerken dergiye bir fiske vurdu. Tony, bilgisayarını kucağına alıp mutfak tezgâhının yakınında bir tabureye oturmuş, fare altlığını tıklatıp duruyordu. Cep telefonunu alıp şarj olup olmadığını kontrol ettikten sonra dizüstü bilgisayarının yanına koydu.

Ursula dergiyi gelişigüzel masaya fırlatıp kollarını yukarı doğru gerdi. Yüksek sesle esnedi, oturduğu yerden kalktı. "Gidip öğle yemeği için bir şeyler alayım," dedi.

Sesi Tony'nin dalgınlığını bozdu. Bilgisayarını kapattı, ayağa kalkıp metal bacaklarını katladığı taburesini dayadı. Arabasının anahtarlarına uzanıp, "Benim için bir şey alma. Dışarı çıkıp onları arayacağım," dedi.

"Nereye gideceksin? Herhangi bir yere gitmiş olabilirler."

"Bilmiyorum ama burada daha fazla oturup bekleyemem. Anna gelirse diye burada bekler misin? Geç kalmam. Etrafa şöyle bir bakacağım."

Ursula başını salladı. O da kaygılanmaya başlamıştı. "Tamam. Bir şey duyarsam ararım."

Tony çıkarken ardından baktı. Arabanın sesi kaybolur kaybolmaz Jim'i aradı. "Merhaba hayatım. Rahatsız etmiyorum, değil mi?"

"Hayır, sorun değil. Kahve içiyorum. Bugün stajyerlerden biri zahmet edip de gelmediğinden kâbus gibiydi her şey. Ofise az önce geldim. Ne oldu?"

Ursula, Jim'i konu hakkında bilgilendirdi.

Jim, "Bu, Anna'nın yapacağı bir iş değil," dedi.

"Biliyorum, oldukça tuhaf." Oturma odasının köşesinde duran salıncağın sırtıkan maymunlu, zürafalı kumaşına baktı. Doğum öncesi verilen partide Jim'le beraber hediye etmişlerdi. Her anneden beklendiği gibi Anna da hediyeyi görünce sevinçten haykırmıştı. Jack'in Anna'yı zorladığıyla ilgili Tony'nin bugünkü yorumu Ursula'yı oldukça şaşırtmıştı. Jack her zaman sakın görünürdü, ne de olsa Anna oldukça yetkin bir kadındı. Başını yana çevirip konuşmaya devam etti. "Ben kaygılanmıyorum ama Anthony gerçekten çok gergin. Bana söylemediği bir şey var."

"Tony'yi terk etmemiştir, değil mi?"

"Hayır, tabii ki etmedi! Yürüyüşe çıkmıştır. Aralarının iyi olduğunu biliyorsun." Ursula duraksadı, pencereden dışarı baktı. "Tanrı biliyor ya, bir bebeğe bakmak zor iş. Hastaneden çıkarlarken Tony'ye işe hemen dönmek yerine biraz evde kalmasını söylemiştim."

"Bu konuda Tony'nin üstüne gitme artık."

"Hayır, gitmiyorum."

"Anna iyidir, belki de ufak bir tartışma yaşamışlardır."

Derin bir nefes aldı. Bazen Jim'in olaylara daha ciddi yaklaşmasını isterdi. En berbat durumları bile önemsemezdi. Ursula bunun aralarındaki dengenin bir göstergesi olduğuna inanırdı, fakat tüm ailenin endişe yükünü hep Ursula taşırdı. "Neyse, işine geri dön. Eminim önemli bir şey

yoktur. Lisa'yı arayacağım, belki Anna onun dükkânına uğramıştır. Jack'i tekrar görmek için sabırsızlanıyordu. Belki... Her neyse, seni sonra ararım."

Ursula telefonu kapattı. Televizyonu açtı ama dikkatini veremedi. Tony'nin Anna'yı tanıştırmak için evlerine getirdiği ilk ânı hatırladı. Lisa'nın yirmi birinci yaş günüydü, yaklaşık altı yıl önce. Birkaç ay öncesinde yarışlarda karşılaşmışlardı, Anna eğitim fakültesinden mezun oluşunu arkadaşlarıyla kutlarken Tony iş icabı oradaydı. Parti günü Ursula onları izlemiş ve daha o günden evleneceklerine inanmıştı. Hayır, Anna Tony'yi terk etmezdi. Ayrıca geri gelmeyecek olsaydı kendisine ve Jack'e ait elbiselerle eşyaları da yanına alırdı ama almamıştı. Hayır, mutlaka başka bir açıklaması olmalıydı.

Kalkıp mutfğa gitti. Odayı tekrar kontrol etti: Çanta yok, anahtarlar yok. Çekmeceleri açtı, dolaplara baktı ama her şey her zamanki gibi duruyordu. Gidip çay makinesinin düğmesine bastı, biraz süt almak için buzdolabını açtı. Buzdolabının kapısını kapatacakken bir an tereddüt etti. Dört biberon dolusu sütün en üst rafta dizilmiş olduğunu, emziklerinin temiz, plastik kapaklarla kapatılmış olduğunu gördü. Uzanıp birini aldı. Biberonu avucunda yuvarlayıp kapağını açtı, bileğine biraz süt damlattı. Süt soğuk değildi. Anna bu şişeleri bu sabah dışarı çıkmadan önce hazırlamıştı. Bunlar Jack içindi.

Anna yakında gelecekti.

Tony evden çıkınca kendini biraz daha iyi hissetti. Annesi onu izlemiyormuş gibi görünmeye çalışırken onu fark etmiyormuş gibi davranmak Tony'yi huzursuz etmişti. Evin çevresindeki caddelerden geçtikten sonra plaja inen ana

yola döndü. Hafta içi evin civarında gezinmeyeli çok olmuştu, trafiğin ne kadar sakın olduğunu görünce şaşırıldı. Öğle güneşi tepesindeydi. Yüzmek için elverişli bir hava olmasa da gezginler ve turistler plaj boyunca rengârenk havlularını yaymış, güneşleniyorlardı. Anna güneşten nefret ederdi. Güneş kumral tenini kavurur, çillenmesine neden olurdu. Plaja gitmezdi.

Şehre doğru gitmek için sağa döndü, göstergeye hafifçe vurdu. Anna şehir merkezine de gitmezdi: Park edecek yer bulamamaktan şikâyet ettiğinden trene binerdi. Anna'nın arabasına rastlayabilme umuduyla yol boyunca ilerlemeye devam etti. Ne zaman siyah bir hatchback görse nefesini tuttu, fakat gördüğü arabanın Anna'ya ait olmadığını fark ettiğinde umudu kırıldı.

Ufak dükkânların birinin önüne arabasını park edip Anna'nın en sevdiği kitabevine doğru yürüdü. Anna burada çok zaman geçirirdi, belki zamanın farkına varmamıştı. Belki de Jack bebek arabasında uyurken Anna da oturmuş, kahvesini içerek kalınca bir roman okuyordu.

Bu kadar kaygılandığı için yine Tony'ye gülecekti. Kapı aralığında durdu, umudunu canlı tutmak için bir an bekledi. Eğer içeride değillerse nefesi kesilecek, göğsünden, boğazından, ağzından ağır bir korku yükselecekti. Soluk aldı. Temiz havayı içine çekti. Yutkunduydu, kendi kendine ahmakça davranmamasını öğütleyip dükkâna girdi. Fakat Anna ve Jack ne masaların yakınında ne de rafların arasındaydı. Arka taraftaki çocuk bölümünde de yoklardı.

Orada değillerdi.

Caddeye çıktı, her adımda daha da güçlenen huzursuzluğunu önemsememeye çalışıp sistemli bir şekilde tüm dükkânları ve kafeleri gözden geçirerek hızla yürümeye başladı. Deniz kıyısına yöneldi ve gönülsüzce parktaki oyun alanına doğru uygun adımlarla yürümeye devam

etti. Yanından geçtiği her bebek arabasına bakıp gülümseyerek Anna'nın kahkahasını veya Jack'in ağlayışını duyabilmek için dikkatle etrafını dinledi. Dükkânlara geri dönerken koşmaya başladı. Belki Anna yürüyordu, aynı çemberde dönüp durdukları halde birbirlerini gözden kaçırıyorlardı. Hızlanırsa onu yakalayabilirdi. Dükkânların sırasından daha hızlı, çıldırmışçasma tekrar geçti. Ayakları su toplamaya, iş ayakkabıları vurmaya başlamıştı. Fakat onların izine rastlayamadı.

Sonunda kitabevine geri döndü. Alnında biriken teri silip bir masaya oturdu, bir fincan kahve içerek mantıklı davranabilmek, sakince düşünmek için kendini zorladı. Paniklemesinin hiçbir faydası yoktu. Telefonunu bir kez daha kontrol etti. Cevapsız arama yoktu ve şarjı bitmemişti. Göğsünden yükselen huzursuz edici kaygıyı geçiştirmeye çabaladı.

Anna ve Jack kayıptı.

Kahvesinin üzerinde dönen, bir tür yaprağa benzediğini farz ettiği minik girdaplara baktı. Küçük, kahverengi şeker kesesini yırtıp açtı, fincanın içine boşalttı, şeker kristallerinin usul usul batışını, çöküp çapraşık desenin ortasında boşluk bırakarak erimeye başlayışını seyretti. Şaşkın bir edayla çay kaşığı alıp kahvesini karıştırmaya başladı. Baş ağrıyordu, elbette kafein iyi bir fikir değildi, fakat yorgunluk ve çaresizlik duygusu Tony'yi bunalıtmıştı. Başını sallarken kaşığı tıngırdatarak bırakıverdi. Hızını düşürmemeli, onları bulmalıydı.

Tekrar telefonuna baktı, hâlâ hiçbir mesaj yoktu. Emily'nin numarasını bulana dek ekrandaki numaraları kaydırdı. Emily ile Anna hemen her gün konuşurlardı. Beraber büyümüşlerdi. Anna doğum iznine ayrılana kadar birlikte çalışmışlardı. Eğer Anna bir şeyler planladıysa Emily mutlaka bilirdi. Kendine kızarak hızla numaraları tuşladı; bunu daha önce yapmalıydı.

Emily üçüncü çalışta neşeyle telefonu açtı. “Merhaba Tony!”

“Selam Emily. İsteyken rahatsız ettiğim için özür dileirim. Konuşabilecek durumda mısın?”

“Evet, elbette. Öğretmenler odasındayım. Şükürler olsun, öğle yemeği vakti geldi. Çocuklar bugün kâbus gibiydi. Saatlerdir beş yaşındaki çocuklara m harfini öğretmeye çalışıyorum. Nasılsın?”

Emily’nin şen şakrak sesini duyunca omuzlarındaki gerginliğin biraz olsun azaldığını hissetti. Anna’nın haftalardır bu tavırla konuşmadığını anımsayınca rahatlaması yalnızca birkaç dakika sürdü. Anna da tıpkı Emily gibi konuşurdu. Neşeli, heyecanlı, coşkulu. Ama son zamanlarda sessizleşip içine kapanmıştı. Derin bir nefes aldı.

“İyiym, teşekkürler. Şey... Muhtemelen bir sorun yoktur ama bugün Anna’yla hiç konuştun mu?”

“Hayır, en son geçen hafta konuştuk. Neden sordun?”

“Eminim her şey yolundadır. Bu sabah annem onu ve Jack’i görmeye geldi, fakat Anna evde değil, onu bulamıyorum. Ortalıkta yoklar.”

“Belki Jack’i alıp yürüyüşe çıkmıştır. Zamanın geçtiğini de anlamamıştır.”

Tony başını salladı, endişelerinden kurtulmak için heveslendi. Emily haklıydı. Sesi üzgün gelmiyordu, belki de Anna’nın nerede olabileceğini bilebilecek tek insandı. Arka fondan öğrencilerin konuşmalarıyla haykırışlarını, bir de koridor boyunca koşturan küçük çocukların ayak seslerini duyuyordu. Her şey gayet normal görünüyordu ki bu, şu anki durumun da mantıklı bir açıklaması olduğu anlamına gelirdi. “Evet, haklısın. Teşekkürler. Seni ararsa bana haber verir misin?”

“Tabii ki... Tony, her şey yolunda mı?”

“Evet, evet. Hiç böyle yapmazdı, hepsi bu.”

“Biliyorum. O hiçbir şeyi unutmaz, değil mi? Tanrım, düğününüzde bana verdiği yapılacak işler listesini anımsa.” Emily bir kahkaha attı. “Fakat taze anneler ile bebekleri hakkında bir şey okumuştum. Tamamen hormonlarla ilgili. Onunla son konuştuğumda çok yorgun olduğunu söylemişti. Eminim her şey bundan ibarettir. Bu hafta beni arayacak, Jack’i işyerine getirmek için bir gün ayarlayacaktır. Çocuklar Jack’le tanışmak için sabırsızlanıyor.”

“Peki. Eğer herhangi bir şey duyarsan...”

“Mutlaka seni aramasını söylerim. Kaygılanma Tony, iyidir.”

“Teşekkürler, gitsem iyi olacak. Sonra yine konuşuruz.”

Telefonu masanın üzerine bırakıp öylece bakakaldı. Emily’nin söyledikleri gayet mantıklıydı. Anna yorgundu, sadece zamanı unutmuştu. Jack’i işyerindeki arkadaşlarına göstermek için bir ziyaret organize ediyordu. Anna tutamayacağı sözler vermezdi. Tony bu gerçekleri kendi kendine bir kez daha yineledi. Yeterince tekrar ederse inanmaya başlayabileceğini umut etti.

Eve doğru arabasını sürerken, spor arabalı bir delikanlı önüne geçti. Küfredip korna çalmak için eliyle direksiyona vurdu. Öfkeden deliye dönmüştü.

Anna neden telefonunu yanına almamıştı ki? Alsaydı en azından nerede olduklarını ya da her şeyin yolunda olduğunu söyleyebilirdi. Belki Jack hastalanmıştı ve Anna onu doktora götürmüştü. Ama böyle bir durumda Tony’yi araması gerekirdi. Pratisyen hekimlerin odasındaki telefonu kullanmasına izin verirlerdi. Belki arabası bozulmuştu veya kaza yapmıştı. Belki de gezinmeyi bırakıp hastaneleri aramalıydı. Saçmalamaya mı başlamıştı? Hızını düşürdü.

Eve dönmeden önce karısını görebilme umuduyla kendine son bir şans daha tanıdı.

Anna'yla annesinin sohbetini duymayı ümit ederek eve doğru yürüdü. Televizyon açtı ve sadece Ursula oradaydı. Annesi Tony'ye bakıp başını salladı. Anna evden çıkalı saatler olmuştu. Anna'nın yürüyüşe veya alışverişe çıktığını düşünüp kendini daha fazla kandıramazdı. Annesine tek kelime etmeden mutfak tezgâhında duran dizüstü bilgisayarını açıp ulaşmak istediği numarayı aradı. Telefonundan numaraları tuşlayıp aramayı yaptı.

"Evet, merhaba. İsmim Anthony Patton. Bir ihbarda bulunmak istiyorum." Duraksayıp yutkundu. "Karım ve bebeğim kayıp."

Annesinin kendine doğru yürüdüğünü işitti. Bakışlarını yakalamak için beklediğinin farkındaydı. Annesine sırtını döndü, operatörün sorularını yanıtlarken yatak odasına doğru ilerledi. Bebeğin adı neydi? Doğum tarihi? Anna'nın tam ismi ve doğum tarihi? Onları en son ne zaman görmüştü? Aşırı tepki gösterdiğini, telefon konuşması bitmeden Anna'nın eve geleceğini ve ona saçmaladığını söyleyeceğini umarak operatörün sorularına sakince yanıt verdi.

Operatör devam etti. "Ailesini ve arkadaşlarını aradınız mı? İnsanlar buralarda ortaya çıkıverirler..."

"Elbette aradım!" Telefonu sıkıca tuttu. Acaba polis aptal olduğunu mu düşünüyordu? Başını eğdi, parmağıyla gözyaşlarını sildi.

Operatör, "Hâlâ orada mısınız?" diye sordu.

Tony boğazını temizledi. Sakinleşmesi gerekiyordu. "Bakın, karım pek iyi değildi... Doktor ona birkaç ilaç vermişti..." Ursula'nın kaşlarını çatmış bir halde dikildiği kapağı doğru baktı. Bakışlarını çevirdi. "Arabayı, bebek arabasını, çantasını almış. Tek kelime etmeden dışarı çıkan bir insan değildir. Bir sorun olduğunu hissetmesem sizi aramazdım."

Sorular gelmeye devam etti. Operatör Jack'i tarif etmesini istedi. Tony bir an tereddüt etti. Jack'i nasıl tarif edecekti? Sonuçta küçücük bir bebekti. Hayal etmeye çalıştı ancak tasavvur edebildiği tek şey Anna'nın kucağında gördüğü küçük bir kundaktı. Operatör Anna'nın ne giydiğini sorduğunda, Anna'yı günlerdir çuvalımsı pijamaların içinde gördüğünü anımsadı.

Kalp atışları hızlandıysa da sorular üzerinde yoğunlaşmak için kendini zorladı. Sorular kulaklarında çınlıyor, telefonun diğer ucundaki ses homurtuya dönüştükçe başı çatlayacak gibi oluyordu.

"Tanrı aşkına, bir şeyler yapın!" diye haykırdı. "Lütfen, onları bulun!" Telefonu yatağın üstüne fırlatıp elleriyle alev gibi yanan yüzünü kapadı. Nefes alıp verişini düzenlemeye çalıştı. Hangi cehennemdeydiler?

"Anthony!" Ursula kapı aralığından bağıırıyordu.

Başını kaldırdı, zangır zangır titriyordu. "Faydası yok! Saçma sapan sorular! Dışarı çıkıp aramama yardım etmeliler!"

"Anthony, neler oluyor? Ne ilacı? Neden bana daha önce bahsetmedin?"

Yatağa düştü, gözlerini güçlükle kırıştıtarak tavana bakmaya başladı. Durumu ussallaştırmaya çalıştı, fakat daha fazla rol yapamayacaktı. Başını yana çevirip Ursula'ya baktı.

"Yolunda gitmeyen bir şeyler var anne, biliyorum."

Tony aç olmadığını söylemesine rağmen Ursula mutfakta peynirli tost yapmakla meşguldü. Ne yapacağını veya ne söyleyeceğini bilemiyordu. Oğlunu rahatlatma çabaları kendisine bile oldukça sahte görünüyordu. Korku onun da

içine işlemeye başlamıştı ama kaygılandığının fark edilmesini istemiyordu. Jim'i tekrar aramayı düşündü, fakat bu denli endişelendiğini oğlunun anlamasına izin veremedi. Üstelik Tony etrafı tek başına arayıp tararken kocasından yardım istemek hoş görünmeyecekti. Sonunda tekrar Lisa'yı ve Anna'nın annesi Wendy'yi aradı, ancak ikisi de Anna'dan haber almamıştı. Televizyonun karşısındaki kanepede oturan Tony'ye baktı. Saat bir haberleri yayındaydı ama Tony haberleri izlemiyordu. Başını elleriyle tutmuş, bakışlarını yere sabitlemişti.

Tony'nin telefonu çalınca Ursula yerinden sıçradı. Tony ikinci kez çalmasına izin vermeden kanepenin kolçağında duran telefonu kaptı. Ursula nefesini tutmuş, eliyle boyundaki haça asılıp duruyordu. Peynir doğrarken kullandığı bıçağı tutan diğer eli havada kalmıştı. Tony konuşmadan önce bir an tereddüt ettiğinde, Ursula kaykay rampasının zirvesinde derin bir soluk alıp tepeden aşağıya inmeden önce arkadaşlarının karşısında duran küçük oğlunu görmüş gibi oldu.

"Merhaba."

Ursula telefonun diğer ucundaki düşük tonlu erkek sesini duyabiliyordu. İçindeki korku daha da yükseldi.

"Evet, Anthony Patton benim." Tony'nin alnı boğum boğum olmuştu. Bir an gözlerini kapadı, burun delikleri şişti. "Hemen çıkıyorum. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Telefonu kapatıp anahtarlarını aldı. Bakışları vahşi bir hayvaninkini andırıyordu. Ursula elindeki bıçağı bırakıp oğlunun yanına gitti. "Anthony, neler oluyor? Kimdi arayan?"

Tony koridorda koşuyordu. "Anna'yı bulmuşlar, hastaneye götürüyorlar. Gitmem gerek."

Ursula tost makinesini kapattı. Çantasını hızla kapıp Tony'nin ardından aceleyle çıktı. "Hastane mi? Tanrım... Peki Jack nasıl? İyi mi?"

Omzunun üzerinden korkuyla bakan küçük oğlunu izledi. Tony duraksadı, bir an sessizce yere baktı. Derin bir nefes aldı. "Anna yalnızmış. Jack'i bulamamışlar. Anna'yı uçurumun kenarında bulmuşlar. Jack'in nerede olduğunu bilmiyorlar... Korkuyorum anne."

Ursula gözlerini kapattı. Tanrım, neler oluyordu böyle? Gözlerini açtığında Tony'nin korkudan titreyen ellerini gördü. "Arabayı ben kullanayım. Haydi, bin hemen."

Tony'den anahtarları aldı. Oğlunu takip edip ardından evin kapısını kapattı.

Bölüm 3

O gün
14:00

Hastane avlusuna girdiklerinde, Ursula acil servisin önündeki ambulans peronunda arabayı durdurur durdurmaz Tony hızla kolu çekip kapıyı açtı. Bir grup beti benzi atmış hasta duman bulutunun altında boş boş dolaşıp sigaralarını tütürüyordu. Tony annesinin arabayı park edecek yer bulup bulamamasına aldırmadan hızla dışarı fırladı. Otomatik cam kapılar açılınca doğrudan karşısındaki kabul masasına doğru koştu. Tony ayakta beklerken görevli cam pencerenin ardında bilgisayar klavyesini tuşluyordu. Boğazını temizledi, ancak kadın ekranda uğraştığı işiyle ilgilenmeye devam etti.

“Karım...” diyebildi sonunda. “Polis bana karımı buraya getirdiklerini söyledi. İsmi Anna Patton.”

“Size birazdan yanıt vereceğim.”

Başını salladı, bekleme odasında kendisine yardımcı olabilecek herhangi birini bulabilmek ümidiyle etrafına bakındı. Burası bir hastaneydi. Kadının yazdığı şey insanların canından daha mı kıymetliydi? Anna’nın yaralı bir halde bir yerde yattığını ve kocasını beklediğini bu kadın

anlamıyor muydu? Kabul masasına geri döndü ve bankoya ellerini koydu.

“Affedersiniz!” diye bağırdı. “Karım bir kaza geçirdi. Onu hemen görmek istiyorum.”

Görevli başını kaldırıp bakmasa da bir anlığına yazmayı bıraktı. “Oturun bayım. Doktorlara burada olduğunuzu söyleyeceğim.”

Bekleme odasındaki sandalyelerden birine doğru ilerleyip tedirgin bir edayla oturdu. Salonda kendinden başka iki kişi daha vardı: takır takır öksüren bir ihtiyar ve dirseklerini sıkıca kavramış, boyalı elbisesiyle oturan genç bir adam. İkisi de duvara montelenmiş televizyona bakıyor, Amerikan yapımı bir sohbet programını seyrediyorlardı. Tony kalkıp volta atmaya başladı. Anna ciddi bir biçimde yaralanmış olsaydı görevli kadın koşturarak haber verirdi, öyle değil mi? Acaba Anna’nın kim olduğunu biliyor muydu, yoksa sadece bir kapıcı gibi mi davranıyordu? Plastik döner kapıdan acil servis bölümüne girenleri ve buradan dışarı çıkanları izledi. Kapı açılıp kapanıyor, ötesinde yatanlardan anlık bir görüntü sunup adeta alay ediyordu. İçerde Anna’ya ne yapıyorlardı? Geçen her dakika Jack’ten de zaman çalıyordu. Hemen şimdi Anna’yı görmesi gerekiyordu. Jack’in hâlâ dışarıda bir yerde olduğunu düşününce bacakları titremeye başladığından sandalyeye sırtını dayayıp sabit bir biçimde oturmaya çalıştı. Her şey fazlasıyla gülünçtü, gerçek dışıydı. Bu gibi şeyler onlar gibi sıradan insanların başına gelmezdi. Oldukça normal bir aileydiler. Midesinden yükselen asit, boğazını yakınca öksürdü. Birden çözülmeye başladı. Etrafına bakındı. Hiç kimse onu izlemiyordu. Başını öne eğip plastik kapıya doğru yürüdü ve kapıyı itti.

İçeri girdiğinde de kimse tarafından önemsenmedi. Önündeki uzun tezgâhta yığınla sarı dosyalar ve uygun-

suz bir biçimde üstlerine konmuş telefonlar duruyordu. Bol kesim mavi ve yeşil kıyafetlerin içinde bir sürü personel tezgâha tepeden bakıyordu. Odanın dışında hastalar sedyelerde veya yataklarda yatıyordu. Bazı bölmelerin çevresine ince perdeler çekilmişti. Diğerleri pek bir şey yapmayıp odanın ortasında öylece bekliyorlardı.

En yakınında gördüğü, tabureye oturmuş, elindeki dosyayı doldurmaya çalışan, boynunda stetoskop asılı bir adama yaklaştı.

"Affedersiniz, Anna Patton'ı görmek istiyorum. Bana burada olduğu söylendi."

Doktor başını zorla kaldırıp bakarak, "Üzgünüm, benim hastam değil," dedi.

Yanakları kızardı. Ağlaması mı, yoksa bağırması mı gerektiğini bilmiyordu. "Tanrı aşkına! Polis karımı buraya getirdiklerini söyledi, bebeğim de kayıp. Buradaki hiç kimsenin umurunda değil mi?" Sesi kırıldı.

Doktor dosyayı kapatıp başını kaldırdı. "Ah, şu bayan."

"Hani, nerede?"

"Bir dakika bekleyin lütfen. Görüşmeniz gereken kişiyi bulacağım."

Doktor yeşil önlük giymiş, uzun boylu, zayıf, genç bir adama yanaştı. Sessizce konuştular. Genç olan başını sallayıp elindeki kalemi bırakarak Tony'ye yaklaşıp elini uzattı. Tony şişkin damarlarına dikkat kesilerek adamın elini sıktı. Diğer doktorlar ve hemşireler usulca uzaklaştılar.

"Bay Patton, ben Doktor Hall. Eşinizle ilgilenen doktorem. Beklettiğimiz için kusura bakmayın."

"Karım nerede? İyi mi? Polis dedi ki..."

Doktor Hall, Tony'nin ellerini tutup sakince konuştu. "Öncelikle karınızın gayet iyi olduğunu söyleyeyim. Ambulans onu bulup getirene kadar çok üşümüş ve şok geçirmiş, fakat şu an fiziksel durumu istikrarlı."

“Tanrım, şükürler olsun...” Derin bir soluk alıp yutkundu. Yaşadığı paniği yatıştırmaya çabaladı. “Bebeğim Jack de yanındaydı ama polis onu bulamadığını söyledi. Henüz altı haftalık bile değil...”

Doktor Hall boğazını temizledi, bakışlarını yere çevirdi. “Evet, polis bize söyledi.”

“Jack’i hâlâ bulamadılar mı?” Oda Tony’nin etrafında fırl fırl dönmeye başladı. Gözlerini kapatması baş dönmelerini artırınca gözlerini güçlükle yeniden açtı.

“Bilmiyorum. Bu konuda hiçbir şey duymadım. Bir haber alır almaz sizle iletişime geçeceklerine eminim. Tek bildiğim karınızın uçurumun kenarındaki kayalıklarda yatarken bulunduğu. Düştüğünü düşünüyoruz.” Doktor Hall duraksayıp Tony’ye baktı. O bakışın altında yatan imayı düşünmek bile istemedi.

“Jack eşimle beraberdi. Anlayamıyorum...” Nasıl olur da hâlâ bebeği bulamazlardı? Jack yürüyemezdi. Anna’nın bıraktığı yerde duruyor olmalıydı. Neden kimseye bebeğin nerede olduğunu söylemiyordu ki?

“Bay Patton, bebeğinizi bulmak için ellerinden geleni yaptıklarını biliyorum.”

Doktor Hall’un kasıtlı olarak sakin ve yavaş tuttuğu sesi Tony’nin aklını başından aldı. İnsanlara yalnızca iki haftalık ömürleri kaldığını nasıl söyleyeceklerini tıp fakültesindeki öğrencilere öğretiyor olmalıydı. Derin bir soluk daha alıp dikkatini toparlamak için kendini zorladı. “Eşimi görebilir miyim?”

Doktor Hall onayladı. “Onunla konuşmayı başarabilirseniz mükemmel olur. Anna henüz bizimle konuşmadı.”

Birden Tony’nin gözleri açıldı. “Konuşmadı da ne demek? İyi olduğunu söylemişsiniz.”

“Birkaç kesik ve bere dışında fiziksel olarak gayet iyi. Uzman hekim birazdan gelip eşinizi görecektir ve muhteme-

len birkaç test isteyeceğiz. Sorularımıza yanıt vermiyor. Bu aşamada ne olacağını bilmiyoruz.”

Oda Tony’nin etrafında yeniden dönmeye başladı. Dik durabilmek için yaslanacağı bir duvar aradı. Doktor Hall omzuna elini koyup onu bir sandalyeye oturttu. Ayakta daha fazla duramayacağını düşündüğünden hemen oturdu. Doktor ne demek istemişti? Anna neden sorularını yanıtlamıyordu? Ne olmuştu? Bir hata yapmış olmalıydı. Jack’i bir yerden mi düşürmüştü? Besbelli böyle olmuştu. Düşün, düşün, düşün! Jack’i nereye götürmüştü?

Doktor Hall, “Gidebilecekleri pek çok yer var,” dedi. “Eşinizin tıbbi geçmişiyle ilgili bilgiye ihtiyacımız var. Herhangi bir hastalığı var mıydı?”

“Hayır, hayır. Sağlığı hep yerindeydi.”

“Peki ya son zamanlarda durumu nasıldı?”

Tony bir an tereddüt etti. İyi olduğunu söylerse dürüst davranmış olacak mıydı? Eşinin iyi olduğu konusunda kendini ikna etmişti, fakat kendi yargısına güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. “Şey. Öyle olduğunu sanıyorum. Biraz yorgundu. Bilirsiniz, bebeğin gelişi, taze annelik... Ama iyiydi, demek istiyorum ki...”

“İlaç kullanıyor muydu? Kullandığını bildiğiniz bir ilaç var mıydı?”

Tony başıyla onayladı. “Birkaç hafta önce aile hekimine gitti. Uyumasına yardımcı olsun diye birkaç hap aldı.”

“İsimlerini hatırlıyor musunuz?”

“Bilmiyorum... İlacı kullandığı için mi bu hale geldiğini düşünüyorsunuz? Araba sürerken bile uyuyan, uyurgezer olan insanlar olduğunu duymuştum. Bu da eşimin neden orada olduğunu açıklayabilir...”

Doktor Hall omzunu silkti. “Şu anda her şeyi konuşmalıyız. Aile hekiminizi arayıp bazı bilgiler edinmenizi isteyeceğim ama şimdilik bekleyebilir.”

Ayaklarıyla tekrar cebelleşti. Güçlkle başını kaldırdı. "Onu görebilir miyim?"

Doktor Hall Tony'nin omzuna bir bakış attı. "Elbette."

Biraz olsun rahatlamıştı. Eşini gördüğünde her şey anlam kazanacaktı. Anna polise ve doktorlara hiçbir şey anlatmamış olabilirdi ama Tony'yle kesinkes konuşacaktı. Anna eşine her şeyini anlatırdı. Her şeyi açıklayacaktı. Buna mecburdu.

Daha önce dikkat etmediği küçük bir odanın kapısında durana kadar hasta paravanlarının önünden geçen Doktor Hall'u takip etti. Doktor bir an duraksasa da kapıyı itti. Tony'yi bırakıp odadan ayrıldı.

Kapı aralığından Anna'nın aşına olduğu halini görebildi. Sırtını dönmüş, yataкта iyice kıvrılmıştı. Ardındaki gürültü zayıflamış gibiydi. Duyabildiği tek şey ağır bir biçimde nefes alıp veriş ve bağlı olduğu ekrandan yükselen bip sesleriydi.

"Anna?"

Tony kapının kapanmasına izin vererek Anna'ya doğru ilerledi. Karısının ince bir çarşaf ile örtölmüş omzuna nazikçe dokundu.

"Anna?"

Anna'nın kasları kendine dokunan elin altında gerginleşti. Karısını hafifçe sarsarak omzundaki baskıyı artırdı. "Anna? Benim, Tony. İyi misin?" Elini omzundan usulca kaldırıp yatağın diğer tarafına geçti. Yüzünü gördüğünde nefesi kesildi. "Ah, Anna..."

Tony orada yatan kadını güçlkle tanıdı. Anna sağ yanına dönmüş, yaralı bir köpek gibi kıvrılıvermişti. Gözleri açıktı. Gözkapakları gerilmiş halde öylece duvara bakıyor-

du. Tony başını çevirip karısının görüş açısını yakalamaya çalıştı, gözlerinin hizasında bomboş bir duvardan başka bir şey yoktu. Saç telleri arkada tutturduğu lastik tokadan kurtulmuş, darmadağın bir halde sabitlenmiş, tuzdan ve kumdan matlaşmıştı. Usulca hareket ettirse de, donuk dudakları solgun yüzüyle bütünleşmişti. Tony karısına doğru eğildi, fakat mırıldandığı hiçbir sözcüğü anlayamadı. Yanakları ve alnı kirli çiziklerle doluydu. Göğsünde derin bir keşiğe benzeyen bir yara vardı.

Tony, “İsa aşkına!” dedi. Karısına ne olmuştu? “Anna, Anna... Ben geldim.” Karısını daha sert sarsmaya başladı, sesi iyice yükseldi. Anna’nın gözleri kocasına dönüp hafifçe titrediğinde Tony karısının kendini hayal meyal gördüğünü fark etti. Fransız aksanıyla konuşmaya çalıştığında ona kahkahalarla yanıt veren, kocası yokken köpeklerinin yatağa çıkmasına bile izin vermeyen, üzgünken başını göğsüne yasladığı, kalp atışları hızlandığı ve yorulduğu halde onunla saatlerce yürüyüş yapan Anna’sı... Karısını gördüğü anda nasıl korktuğunu anlamıştı. Ona tam her şeyin yolunda olduğunu söyleyeceği sırada Anna yine bilinmezliğe gömülmüştü.

Tekrar konuşmaya başladı. Bu kez daha sakindi, onu ürkütmek istemiyordu. “Anna, Jack nerede? Bebeğimiz nerede?”

Neden cevap vermiyordu sanki? Onu duymuyor muydu? Jack’i bulmak zorunda olduklarını anlamıyor muydu?

“Anna? Lütfen! Bu önemli.”

Sendeleynce köşedeki gri, plastik sandalyeye oturdu. Birkaç dakikalığına başını ellerinin arasına aldı. Her şey anlamsızdı. Anna’ya baktı, kımıldamıyordu. Yanaklarına hafifçe vurarak daha yüksek sesle konuşmayı düşündü ama bunun işe yaramayacağını biliyordu. Çaresizdi. Eski-den yanlış giden bir şeyler olduğunda ne yapması gerektiğini, durumu nasıl düzelteceğini bilirdi ama şimdi böylesi

bir hayat memat meselesinde nasıl davranması gerektiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Ansızın kapı açıldı. Başını kaldırdığında Doktor Hall'u gördü.

Doktor, "Bir gürültü duydum," dedi. "İyi misiniz?"

Bu ahmakça soruya başını sallayarak yanıt verdi. Tabii ki iyi değildi. Cevap vermek için ağzını açtı ama tek kelime bile edemedi. Sorun neydi? Yerinden kalkıp kapıya yöneldi, dışarı çıkmadan önce içeride yatan kadının Anna olduğunu kendine bir kez daha anımsattı. Yaralanmıştı, onun hatası değildi. Geri dönüp karısını alnından öptü. Anna öpücüğe aldırmadı, duvara bakmayı sürdürdü. Arkasını dönüp Doktor Hall'un açık tuttuğu kapıdan çıktı.

Birlikte yürüyüp oturdular.

Tony, "Anlayamıyorum," diye söze başladı. "Nesi var?"

"Bay Patton, şu an neler yaşadığından emin değiliz, fakat yapmak istediğimiz birkaç şey var. Eşinizi gözlem altında tutup birkaç test isterken, nörolojik olarak böyle bir bulgumuz olmasa da olası bir kafa travmasını göz ardı etmemek için tomografi çektireceğim."

Tony kaşlarını çatarak öne doğru eğildi. "Onu gördünüz mü? Besbelli önemli bir sorunu var! Sabah bu halde değildi..." Durumun ciddiyeti zihnini sil baştan esir alırken Tony birden duraksadı. Bu sabah işe gitmeden, Jack'in nasıl da bir dikişte sütünü içtiğini anımsadı. Yığılıp kalmamak için sandalyenin kolçaklarını sıkıca tuttu. "Ah, Tanrım. Bebeğim nerede? Jack nerede?"

"Eminim polis elinden geleni yapıyordur."

"Gitmem gerek. Eğer Anna bu durumdaysa..." Soluğu hızlandı. "Kim bilir ne oldu? Gitmem gerek."

Yanıt beklemeden, etrafındaki hiçbir şeye dikkat etmeden kabul masasına doğru koştu. Mat, plastik kapıları ittiğinde ana girişe sırtını dayayıp öylece bekleyen annesini

gördü. Ursula kollarını bağlamış, üniformalı polis memuruna bakıyordu.

Tony durdu. Donakalmıştı. Derin bir nefes aldı. Düşündüğü gibi değildi. Eğer polis kötü haber verecek olsaydı önce onunla konuşurdu, annesiyle değil. Doktorlara neredede olduğunu sorarlar ya da telefonundan ararlardı. Polis memuru küçük siyah kaplı not defterine bir şeyler yazıyordu. Öne doğru atıldı.

Ursula'nın hemen arkasından, "Anne!" diye seslendi.

Ursula irkilip ardına döndü. "Anthony! Neler oluyor? Anna iyi mi?"

Olumsuz anlamda başını salladı. "Hayır... Bilmiyorum. Jack'ten haber var mı? Herhangi bir şey öğrenebildin mi?"

Ursula oğlunun gözlerine bakmadan başını salladı. "Bu bey, polis memuru Pagonis."

Tony kendisine uzatılan eli sıktı. Polisin parmaklarındaki sert kılları hissetti. "Neler oluyor?"

"Az önce annenize de açıkladığım gibi, bütün birimlerimizi alarma geçirdik ve çocuğu aramaları için birkaç ekibi yönlendirdik."

Tony gözlerini kısarak, "Jack," diye karşılık verdi. Jack bu kadar mı önemsizdi, bu olay alışıldık bir durum muydu? Polis bebeğinin ismini bile anımsamıyordu. "Bebeğimizin adı Jack."

"Eşiniz oğlunuzu birinin yanına bırakmış olabilir mi?"

"Bunu telefonla arayıp soruşturdum. Hayır! Annesi Batı Avustralya'da yaşıyor, en yakın arkadaşı işyerinde. Bırakabileceği diğer insan annem, o da zaten burada." Kafası allak bullak olmuş bir halde derin derin soludu. "Belki size bırakmıştır anne? Size gelmiştir, sen evde olmadığın için bir komşuya falan bırakmıştır. Haydi..."

"Bunu ben de düşündüm Anthony. Babanı ve Lisa'yı aradım, kontrol edecekler ama sanmıyorum ki..." Ursula'nın

sesi titredi, tüm canlılığını yitirdi. Tony annesine dikkatle baktı. Ursula pek bir şeye üzülmez, asla ağlamazdı, fakat şimdi sesi tüm gücünü kaybetmişti.

“Anne.” Yavaşça eğilip annesinin omuzlarından tutarak gözlerinin içine baktı. Eğer Ursula vazgeçerse her şey bitirdi. “Senin de söylediğin gibi mutlaka basit bir açıklaması vardır. Gözümüzden kaçan çok basit bir şey.”

Ursula başını salladı. “Biliyorum, biliyorum Anthony.” Suskundu. İnandırıcı değildi.

Tony yüzünü ovalarken dikkatli düşünebilmek için kendini zorladı. Birden neyi gözden kaçırdıklarını fark etti. “Arabası! Arabası nerede? Jack pusetindedir!”

“Bay Patton.” Memur Pagonis elini Tony’nin omzuna koydu.

“Arabayı buldunuz mu?”

“Emin değilim...”

“Çalınmış olmalı. Anna bu yüzden bu halde. Şok geçiriyor. Saldırıya uğradı.” Kapıya doğru birkaç adım attı. “Jack... Jack’i de aldılar, pusetteydi. Bebeği fark edince arabayı bir yere bırakacaklardır. Siyah bir Corolla, telsizden haber verin...”

Kalbini yoklayan korku, vardığı sonucun kabarmasıyla yer değiştirdi. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Anna’nın arabasını bulmalıydı, o zaman her şey yoluna girecekti. Anna artık güvendeydi, Jack de kurtulacaktı.

Bölüm 4

O gün
14:30

Wendy dirseklerini eski, ahşap mutfak masasına dayadı. Sağ eliyle sigarasını tutuyor, sol elinin tırnaklarını kemi-riyordu.

Ursula arayıp unutamayacağı cümleyi (*Anna ve Jack ka-yıp!*) söylediğinde, kendi havlusunu yerden almaya muktedir olmasına rağmen bunu yapmayan otel müşterisinin banyosundaki ıslak havluları topluyordu. Ursula'nın söz-lerini duyduğu anda çığlık attı. Bu tip bir haberi hayatı bo-yunca beklemişti. Hayır, kızında herhangi bir sorun oldu-ğundan değildi bu. Tam tersi, Anna kadar mükemmel bir çocuğa sahip olmadaki şansı hayatı boyunca süremezdi. Bir bir şeyler elbet ters gidecekti. Hayatının gidişatı böy-leydi.

İşini çarçabuk bitirmiş, fırtına gibi evinin yolunu tut-muşken gözlerini yakan yaşları siliyordu. Anna ararsa diye aceleyle evine gitti. Prefabrik evinin kapı kilidini açıp mut-faktaki eski ardiyeye baktığında telesekreterde hiç mesaj olmadığını gördü.

Çizik okalıptüs masasının üzerindeki buzlu camın kenarına dökülen küllere küfredip tıka basa dolan kül tablasına sigarasını söndürdü. Birden telefon çaldı. Yerinden sıçrayıp derin bir nefes aldı.

Anna'nın neşe dolu sesini duymayı bekliyordu, telefonu açtığında annesine nerede olduğunu söyleyecekti.

"Wendy, ben Tony."

İrkildi. "Ah, merhaba. Düşünmüştüm ki..."

Tony, "Biliyorum," diyerek söze başladı. "Dinle, daha erken arayamadığım için kusura bakma ama hastaneden daha yeni ayrılıyorum."

"Hastane mi? Aman Tanrım, biliyordum." Ahizeyi sıkıca tuttu. "Sorun ne? Ne olmuş?"

"Bilmiyorum... Anna hastanede. Uçurumun kıyısında bulunmuş. Birkaç kesikle yara beresi var. Şok geçiriyor gibi. Konuşmuyor. Fakat..."

Wendy nefesini tuttu. *Fakat?*

"Jack hâlâ kayıp. Onu bulamıyorlar."

Wendy, Tony'nin sesindeki korkuyu hissetti. Bedeni ve zihni işlemez oldu, dünyası yıkıldı.

"Ne?" diye sordu zayıf bir ses tonuyla.

"Jack'i bulamıyorlar." Tony'nin sesi çatladı. "Ben, ben neler olduğunu anlayamıyorum. Jack'i aramaya gidiyorum. Arabayı çaldıklarını ve Jack'in arabada olduğunu fark etmediklerini düşünüyoruz..."

Wendy karşılık veremedi. Kızının yaşamından bu kadar uzak kaldığını hissetmemiştii hiç. Ülkenin bir ucundayken ne yapabilirdi? Batı Avustralya'da değil de Afrika'da gibiydi. Anna'nın sözünü dinlememeli, Jack doğar doğmaz Sidney'e gitmeliydi. Anna, Jack biraz büyüüp iletişime açık hale gelinceye kadar uçak biletini almamasını söylediğinden Wendy onları rahatsız etmek istememişti ama bakın neler oldu.

“Ah, Tanrım!” dedi. Düşünceleri birbiri ardına sıralansa da güçlükle biçimleniyordu. Yapabilece i tek bir şey vardı: Sidney’e gitmek. “Hemen bilet alacağım. Olabildiğince  abuk oraya geliyorum.”

“Ne zaman geleceğini lütfen bana bildir.  zg n m,  imdi gitmem gerek. Arabay  annem kullanıyor ama birkaç telefon g r   mesi yapmalıyım.”

Başını salladı. Konuşmaya mecali yoktu. Tony g r   meyi sonland rdı ında sinyal sesini duydu. Ahizeyi bırakıp terli avuç i lerini masaya yaslay p içini çekti. En kötü senaryoyu d   nmemeye çalışıyordu. Kendini kahretmemeli, dikkatli davranmalı ve s k netini korumalıyd .

Ansızın sı radı ında köhne sandalyesi mutfaktaki fayansların üstüne tang rdayarak  arpt , yatak odasına gidip bavulunu hazırlamaya başladı.

Wendy h z n  sabit tutmaya çalışarak kuzeye doğru arabasıyla yol aldı. Böyle bir günde polisle u ra mak istemiyordu.

Sidney’e en son Anna ve Tony’nin d   n  için gitmişti. Yolcu koltuğunda oturan babasıyla birlikte bu yoldan ilerlemi ti. Babası heyecanlı bir  ocuk gibiydi, çünkü hiç u a a binmemi ti. T ren sırasında koridorda yürüyen Anna’y  gördüğünde gururlanm  , gözleri dolmuştu. O gün, bebekli inden bu yana boş olan Anna’nın babası rolünü üstlendiği için Wendy çok ferahlamı tı. Wendy kızının babasını  a ırmadı ını yeni fark ediyordu ama bu şimdilik bekleyebilirdi.

Kuca ındaki telefonu kald rd , hoparl r n  açıp Pam’i aradı. Kız karde inden yardım istemeyi sevmezdi. Pam her i te başarılı olan insanlardandı: Güzel bir evi, iyi bir i i,

harika bir kocası vardı. Yıllar önce okulunu bitirir bitirmez şehre kaçıp gitmeyi başarmıştı. Sekiz sene önce anneleri öldüğünde Wendy babasının bakımını üstlenmişti. Derken Anna Sidney’de bir üniversiteye kaydolmuştu, Wendy başka ne yapmalıydı ki? Gerçekleştirmek istediği hiçbir hayali yoktu. Kız kardeşine göre var olan tek artısı Anna’ya sahip olmasıydı. Pam’in hiç çocuğu olmadı. Wendy hiçbir zaman nedenini sormadı.

“Merhaba Pam, benim.”

“Merhaba, nasıl gidiyor?”

“Ah, nereden başlayacağımı bilmiyorum.” Gözlerini kuruladı. “Korkunç bir şey oldu. Anna şu an hastanede ve Jack’in nerede olduğunu bilmiyorlar.” Pam’in nefesinin kesildiğini hissetti. “Yarın sabahki ilk Sidney uçağına bilet almayı başardım. Perth’e doğru giden yoldayım ama daha birkaç saatim var. Bu gece sizde kalabilir miyim?”

Pam, Wendy’nin söylediklerini anlamaya çalışıyormuşçasına bir anlığına duraksadı. “Elbette kalabilirsin. Araba kullanabilecek durumda mısın? İstersen gelip seni alabilirim.”

“Hayır, hayır. İyiyim.” Sesindeki histerik yanı duyabiliyor, gerçekte araba sürebilecek güçte olmadığını biliyordu. Fakat devam etmeliydi, durmak seçenekleri arasında değildi. Bir şeyler yaptığını hissetmeye ihtiyacı vardı.

“Peki. Wendy... Dikkatli kullan, tamam mı?”

“Tamam, birazdan görüşürüz.”

Telefonu kapattıktan sonra cevapsız çağrı olup olmadığını kontrol etti ama ne yazık ki yoktu. Keşke Tony’dan biraz daha bilgi edinseydi. Tony’nin söylediklerinden sonra şoka girmişti. Tony’yi tekrar rahatsız etmek istemiyordu. Titreyen ellerini kontrol edebilmek için direksiyonu sıkıca tutup odaklanarak yola devam etti.

Bölüm 5

O gün
15:00

Ursula, Anna'nın bulunduğu uçuruma doğru arabayı sürerken Tony yolcu koltuğunda oturmuş, tanımadığı cadeleri tarıyordu. Uzun süre bakmaya odaklanamıyor, işitme duyusu berraklaşmıyordu. Hayatta kalabilmek için her tür sese karşı keskinleşmiş ilkel hayvan içgüdüleriyle hareket ediyordu. Düşünebildiği her şeyi yapmıştı: Wendy geliyordu, Emily arkadaşlarını aramıştı, babası ve Lisa ailedekilere haber veriyordu. Uçurumun kıyısında buluşmak için onlarla sözleşmişti.

Tony pencereden baktı. Yarım saattir yoldaydılar. Birkaç saat içinde hava kararacaktı. Akşam olmadan Jack'i bulmak zorundaydılar. Aksi takdirde oğlunu alıp götürmelerin kaçmaya fırsatları olacaktı. Jack'i bir yerlerde bıraktıklarında bebek üşüyüp acıkacaktı. Jack'in korkacağı, yapayalnız kalacağını düşününce metalik bir kan tadı hissedene kadar yanığının iç kısmını ısırdı. Odaklanmalı, düşünmeli ve plan yapmalıydı. Duygusallığın zamanı değildi.

Anna kendisi gibi davranmayan Tony'nin ufak şeylerden kaygılandığına inanmazdı, ancak bu doğru bir saptamaydı. Ancak işler kontrolünden çıkmaya başlayınca, Tony içinde uğuldayan adrenalinin sesini hisseder, Anna'nın aksine Tony'nin işleri tıklarında giderdi. Anna kocasına stresten keyif almaya çalışmanın sağlıklı bir durum olmadığını, Tony'ye gevşemesini ve çok çalışmamasını söylerdi. Belki de karısının sözünü dinlemeliydi. Ah, bu sabah işe gitmemeliydi. Üstüne çöken düşünce buydu işte: Anna'yı dinlemeliydi.

Ağzının içine biriken kan, düşüncelerini çözmesi gereken meseleye geri getirdi. Yanıt basitti: Anna'nın arabasını bulmalı, bunu başarabilmek için Anna'nın bulunduğu yeri aramalıydı. Böylelikle Jack'in nerede olduğunu da anlayabilirdi.

Gözlerini kısıp uzaklara bakarak, "Yavaşla anne," dedi.

Ursula frene bastı. "Ne gördün?"

"Bir kilise var." Usulca ilerlerken başını sallamaya başladı. "Düşündüm ki... Bebekleri kapı önlerine bırakan insanlar olduğundan söz etmiştin. Bunu her kim yaptıysa, eğer Jack'in arabada olduğunu bilmiyorsa mutlaka onu bir yere bırakmıştır."

"Doğru düşünüyorsun." Ursula oğluna doğru bakıp tekrar yola odaklandı. "Jack'i birileri almıştır Anthony. Eminim. İyidir."

Tony'nin gözleri yandı. Bu fikre inanmak istiyordu. Araba hırsızları çocuklara zarar vermeye çalışmazdı. "Biliyorum. Haydi, gidip plaja bakalım."

Ursula onayladı, sinyal yakıp ana yola saptı. Tony koltuğuna gömülmüş, hâlâ pencereden dışarıyı gözetliyordu. Kahvaltıdan bu yana hiçbir şey yemediğinden midesi bulanmıştı. Yine Jack'in aç olup olmadığını düşünmeye başladı. Bir annenin arabasını çalabilecek denli iğrenç olan in-

sanlar bile bebeklerin doyurulması gerektiğini bilirdi, öyle değil mi? Ona göre herkesin biraz süt veya su alacak kadar duyarlılıkları vardı. Yoksa yanılıyor muydu?

Ana yoldan otoparka doğru dönen bir polis arabası gördü. Ursula yavaşladı, sürücü tarafındaki camı açmak için düğmeyi itti. Tony annesine yanaştı, arkalarından el sallayan polise ismini söyledi.

Otopark yolu pürüzlüydü. Her iki taraftaki ağaçların lifleri arabaya sürtünüyordu. Güneş batmaya başlamış, ağaçların gölgesi alacakaranlıkta kalmıştı. Zaman zaman eğilen bir dal, loşluğun arasına ışığın sızmasını sağlıyordu. Anna buraya ne diye gelmişti? Buraya daha önce birkaç kez birlikte gelmişlerdi: Anna şemsiyenin altında uzanmış kitap okurken, Tony koyda sörf yapmıştı. Anna buraya hiç yalnız gelmemişti. Karısının plaja giden bu patikada Jack'le doğa yürüyüşü yapmak için neden bu kadar yolu teptiğini bir türlü anlayamıyordu. Bu durum düşüncesini kanıtlıyordu: İşin içine mutlaka başka biri de karışmış olmalıydı. Birden gözyaşları boşandı. Gözlerini kapayıp güçlükle yutkundu. Kontrolünü kaybetmemeliydi.

Otoparka ulaştıklarında aydınlığa kavuşmuşlardı. Otoparkın tek girişi vardı. Sol taraflarında uzayan yürüyüş yolundaki kabartmalı haritaların tutturulduğu ahşap bir pano, onun arkasında da kayalıklar boyunca devam edip patikaya açılan bir yol bulunmaktaydı. Otoparkın diğer ucunda ahşap bir çit, bir dizi sarp kayalık ve alt kısımdaki plaja inen eski basamaklar göze çarpıyordu. Yukarı baktığında bir ambulans gördü. Midesi kenetlendi. İki paramedik, aracın arkasında duruyor, biri kollarını bağlamış, diğeri asfaltla kaplanmış toprağı ayağıyla sürüyordu. Bir şeye gülüyorlardı. Birden kadın paramedik, başını kaldırıp arabalarını görünce gülmeyi kesti. Başını sallayarak diğerlerini uyardı. Tony nefes alıp vermek için kendini zorladı.

Paramedikler sadece bekliyorlardı. Bu standart prosedürdü, hiçbir anlama gelmezdi.

Ambulansın arkasında iki tane boş polis arabası duruyordu. Otoparkın en uzak köşesi olan, plaja inen basamakların yakınında bir başka araç vardı. Tony aracın yalnız motor kapağının bir kısmını görebilse de onun Anna'nın arabası olduğunu anladı.

Uzun süredir orada olduğuna inanmak istemeyerek öylece baktı. Arabanın bulunması son ümidiydi. Besbelli Jack de arabanın içinde değildi ya da yetkililer Jack'i bulmuştu. Yetkililerin bu denli belirgin bir durumu gözden kaçırmış olabileceklerine ihtimal verebilir miydi? Belki de Jack hâlâ pusetindeydi.

Ursula el frenini çekip motoru susturdu. "Haydi, gel!" diye seslendi.

Tony emniyet kemerini çıkarıp arabanın kapısını açtı. Bacaklarını sallayıp ayakta durabilmek için kendini zorlayarak çekingen bir adım attı. Arabadan inmesi gerekiyordu, ancak her nedense o an yapmayı istediği en son şey buydu.

Ursula, Tony'nin arabanın etrafında yürüyüşünü izledi. Kulaklarının arkasında kalan gür, koyu kahverengi saçlarının griye döndüğünü ilk kez fark etti. Henüz otuz yaşındaydı ama bir ihtiyar gibi yürüyordu. Oğlunun, bakışlarını yakalamasından çekinerek gözlerini çevirdi. Onun yüreğine su serpmeyi, her şeyi halledeceğini, böylelikle Tony'nin oradan ayrılp hayatına kaldığı yerden devam edebileceğini söylemeyi arzuluyordu. Fakat artık Tony küçük bir çocuk değildi. Dahası bir erkek, bir koca, bir babaydı.

Arkalarındaki yoldan geçen arabanın sesini duyunca dönüp baktı. Jim'in servis aracını gördüğünde rahatlayarak gülümsedi. "Baban ve Lisa geldi."

Tony bakıp onayladı. Jim ve Lisa arabadan fırlayıp koşarak önce Tony'ye sonra da Ursula'ya sarıldı.

Jim, Ursula'yı kucaklarken kulağına, "İyi misin sevgilim?" diye fısıldadı. Ursula kocasına baktı. Azalan saçları grileşmiş ve biçimsizleşmişti, belki Tony'ninki de iki sene içinde bu hale gelecekti, fakat gözleri kocasıyla ilk tanıştıklarındaki gibi aynı derinlikte kahverengiydi. Jack'in gözleri de dedesininkilere benziyordu. Güzel, iri, parlak gözleri. Kalın pazen gömleğinin içinden, yıllarca fiziksel olarak çalışmanın sonucunda hâlâ sert olan adalelerini hissederek Jim'e sınıksı sarıldı. Gözyaşlarını saklayarak, "İyiym, güçlü olmamız gerek," dedi.

Bakışlarını Tony ve Lisa'ya çevirdi. Lisa'nın uzun, siyah, gevşekçe toplanmış saçları önü açık, gri sandaletleriyle pembe şifon iş elbisesinin etekliği etrafındaki kumu girdap misali döndüren rüzgârdan uçuşup duruyordu. Kendi tasarımları içinde her daim güzel görünürdü. Koyu göz makyajı dağılmıştı. Mendille hafifçe burnuna dokunuyordu. Kendinden yaklaşık otuz santim daha uzun ve birkaç yaş büyük olan ağabeyine bakıp zarif kolunu onun beline doladı. Tony ve Lisa çocukken de çok yakın değillerdi. Aralarındaki beş yaş, ortak yönlerinin az olmasına yol açmıştı, fakat birer yetişkin olduklarında iyi arkadaş olmayı başarmışlardı. Lisa, Anna'ya her zaman bir abla gibi davranmış, Ursula da onu kızı gibi görmüştü. Acaba Anna düşündükleri gibi biri miydi? Ursula mendil almak için çantasına uzandı. Şimdi böyle şeyler düşünmenin sırası değildi.

Çalılıkların kapladığı yoldan bir polis onlara doğru ilerledi. "Merhaba. Ben Sutherland'den polis memuru Brad Dixon."

Tony öne doğru bir adım atıp memurun elini sıktı. "Tony Patton." Sesi güçlüydü, kardeşi gururlandı. "An-nem Ursula, babam Jim, kız kardeşim Lisa."

Memur Dixon herkesle tokalaştı. Ursula'nın avucu me-murun güçlü, soğuk elinin aksine nemliydi. Memur onlara araştırma hakkında kısaca bilgi verirken Lisa adamın bur-nundaki çillere bakıyordu. Polis henüz yirmilerinin başın-da, Lisa'dan oldukça genç bir adamdı. Ona göre bu yaşta-kilerin böyle işlerle uğraşması doğru değildi.

Tony memurun sözünü kesti. "Araba." Bakmadan ara-banın olduğu yönü işaret etti. "Jack içinde miydi? Yoksa..."

Lisa gözlerini güçlükle kırpıştırarak konuşmaya odaklandı. Memur Dixon'ın ne söyleyeceğini biliyordu. Tony'nin bildiğinden de emindi.

"Hayır. Araba boştu. Hiçbir müdahale ya da mücade-le izine rastlamadık ama adli tıp uzmanları incelemelerde bulunuyor elbette. Üzgünüm, fakat gerçekten neler oldu-ğunu açıklayabilecek hiçbir delil yok."

Ursula'nın son umut kırıntısı da tuzlu rüzgârla kopup gitti. Gözlerini yumdu, bir an açmaya cesaret edip Tony'ye baktı. Solgundu. Lisa'nın elini tuttuğunda kızının titredi-ğini hissetti.

Tony sert bir ifadeyle, "Arabayı görmem gerek," dedi.

"Evet." Jim elini Tony'nin omuzlarına koydu. "Haydi, bakalım. Belki polisin fark etmediği bir şey buluruz."

Tony başını salladı. "Eminim bir şey vardır, bir kanıt... Bunu yapanın kim olduğunu gösterecek bir delil."

Dixon kaşlarını çattı. Bir şey söylemek istiyormuş gibi ağzını açtı, sonra vazgeçerek arabaya doğru yürümeye başladı. Tüm aile onu takip etti.

Tony, Corolla'nın camlarını açtı. İçeriye görebilmek için her köşeden çarçabuk başını eğip kaldırdı. Ursula oğlunun yanına gelip elini omzuna koyunca Tony aranmayı bıraktı.

Tony yavan bir ses tonuyla, "Jack burada değil," dedi.

"Biliyorum tatlım." Kendi elinin titrediğini gizlemek için oğlunun omzunu sımsıkı tutmaya devam edip arka pencereden arabanın içine baktı. Sol tarafta duran puse-tin altında büyük, siyah bir çanta duruyordu. Bu, Jack'in eşyalarının konulduğu bebek bakım çantasıydı. Nazikçe Tony'yi arabadan uzaklaştıırken, "Haydi, gel tatlım. Gi-delim. Orada daha yardımcı olabiliriz," dedi.

Tony başını salladı, annesi oğlunu ailesinin yanına gö-türdü.

Tony daha fazla sabredemedi. Gün batmak üzereydi. Plajı, patikayı, çalılıkları dolanmışlar ama hiçbir ize rastlama-mışlardı. Sarp kayalıklarla ancak okyanusun üzerinde, ha-vadan görülebilen, eski kumtaşından uçurum seti olarak sıralanan mağaraların tepesinden bir helikopter uçuyordu. Polisler Jack'i bulacaklarını söyleyip Tony'yi sakinleştiri-mişlerdi, fakat artık sadece ellerinden geleni yaptıklarını söyleyip duruyorlar, Tony'ye acıyarak bakıyorlardı. Doğ-rudan gözlerinin içine bakamıyor ve sohbet etmekten kaç-ıyorlardı. Tony polisin aramayı sonlandıracağını, vazgeç-tiklerini anlamıştı.

Fakat Tony, Jack'in orada olmadığından emindi. Ola-mazdı. Jack başka bir yerde, güvenilir bir yerdeydi. Öyle olmalıydı.

Uçurumun kenarında dururken şöyle bir sallandı, düş-mesi halinde hayatta kalıp kalamayacağını hayal etti. Anna burada ne yapmıştı? Korkusundan buraya kadar koşmuş muydu? Yumruklarını sıkı, patikaya geri döndü. Aklını yitiriyordu: Anna ve Jack'in ona, yardımına ihtiyacı var-dı. Çömelip dikkatini toplamaya çalışarak başını ellerinin

arasına aldı, sızlandı. Başını kaldırdı. Şaşırmıştı. Ailesinin, hemen arkasında beklediğini fark etti. Babası ayağa kaldırmak için Tony'nin elini tuttu. Ursula oğluna sarıldı.

"Anne, Jack nerede?" Sözcükler bölük pörçük çıkmıştı ağzından.

Ursula derin bir nefes alıp başını salladı. "Keşke buna yanıt verebilseydim," dediğinde Tony annesinin sesindeki titremeyi hissetti.

"Daha fazla insana ihtiyacımız var! Jack her yerde olabilir! Zaman akıp geçiyor."

Jim oğluna yaklaşıp, "Onu bulacağız," dedi. "Bulacağız!"

Lisa yüzünü kapayıp aceleyle hareket etmeden önce bir şeyler mırıldandı. Ağabeyi kardeşinin boğuk hıçkırıklarını iştebiliyordu.

Ansızın aklına bir şey geldi. "Haberlere çıkmalıyız, hemen şimdi! Böylelikle Sidney'deki herkesin haberi olur. Jack herhangi bir yerde olabilir, bir uçakta bile olabilir! Ne yapacağımı bilmiyorum. Hiçbir şey yapmıyormuşum gibi hissediyorum ve her geçen dakika..." Cümlesini bitiremedi. Daha önce hiç bu denli çaresiz kalmamıştı. "Nerede bu çocuk?" Gözyaşını sildi. Asla polis gibi düşünmeyecek, Jack'i aramaktan vazgeçmeyecekti. "Beni hastaneye götürün! Anna bebeğin nerede olduğunu biliyor, bilmeli! Tekrar deneyeceğim, belki biraz kendine gelmiştir. Benimle konuşmak zorunda. Neler olduğunu bilen yalnızca o!"

Ursula elini oğlunun omzuna koydu. "Lütfen sakinleş, polis ellerinden geleni yaptığını söyledi..."

"Yeterli değil! Daha fazlasını yapmalıyız!" Yumruğunu sıktı, arkasındaki yamru yumru okalıptüs ağacını yumruklamaya başladı.

"Tony! Dur!" Jim Tony'nin bileğinden tuttu.

Kolunu geri çekmeye çabaladı, fakat babası bileğini sıkıca kavradığından vazgeçip birden gevşedi. Jim oğlunun gevşeyen omuzlarını tuttuğu anda Tony babasının yüzüne bakamıyordu. Babası oğluna, hayatı boyunca doğru olanı yapmasını öğütlemişti. Ona hiçbir zaman baskı uygulamamıştı. Çocukken babasının, hayatına biraz da olsa müdahale etmesini arzulamıştı bazen. İyi iş çıkardığını söylemek yerine diğer babaların yaptığı gibi ragbi sahasının kenar çizgisinden oğluna bağırmasını ya da eve sarhoş geldiğinde kulağını çekmesini istemişti. Şimdi de babası Tony'yi suçlamayacak ya da bu sabah Anna ve Jack'i yalnız bırakmaması gerektiğine inanmayacaktı. Babası oğlunun her zaman doğru olanı yaptığını söylerdi. Belki duymak istediği buydu, fakat öte yandan babasının bu kez yanılmış olabileceğini düşünüp korkuyordu. Kendi oğlunu hüsrana uğratacağından korkuyordu.

Ursula, Jim'e baktı. Tony'nin dirseğinden tuttu. "Arabaya dönelim. Lisa'yı kontrol edeceğim, sonra hastaneyi arayıp durumunda herhangi bir değişiklik olup olmadığını öğreneyim. Eğer yoksa, herhangi bir mesaj gelip gelmediğini ya da gözden kaçırdığımız bir şey olup olmadığını anlamak için eve gidelim."

Başını sallayıp tükenmiş bir halde, ağır adımlarla, başı önünde arabaya doğru yürüdü. Ursula da birkaç dakika içinde oğluna yetişti. Tony arka koltuğa yayılıp annesinin acil servisi aramasını bekledi. Artık düşünmüyordu, olası tüm açıklamaları tüketmişti. Gözlerini kapatıp başını annesine doğru çevirdi. Ursula evin önünde durduğunda bile Tony tek kelime konuşmadı. Uykudan yeni uyanmış bir bebek gibi etrafına bakıyor ama aslında uyanmak istemiyordu. Küçülmeyi, bebek gibi yatağa taşınmayı, çocuklarınkine benzer derin bir uyku çekmeyi istiyordu.

"Anthony? Anthony? Geldik."

Gözlerini açıp çevresine bakınca gerçekliğe kavuştu. Hiçbir şey değişmemişti. Yüzünü ovalayıp arabadan indi, eve doğru yürüyüp kapının kilidini açtı. Ardından annesinin arabayı kilitlediğini işitti.

İçeride, yeni bir hedef belirleyebilmek için doğruca yatak odasına gitti. Sistemli olması gerekiyordu. İşe Anna'nın yatağın kenarında tuttuğu günlükleri ve defterleriyle başlayacaktı, sonra eşinin elektronik postalarını, bilgisayarındaki bütün dokümanları, telefonundaki her mesajı okuyacaktı. Ta ki bir şey buluncaya kadar... Ne bulacaktı ki? Komodinin çekmecesini açıp karıştırmaya başladı. Bir kitabı kaldırdığında birden durdu, nabızı hızlandı. Anna'nın kullandığı ilaç kutusunu eline aldı. Tabletlerin folyo şeritlerini çıkardı. Sadece iki tanesini kullanmıştı. Gözlerini kapatıp başını salladı. Bu mümkün değildi. İlaç kullanmaya yaklaşık iki hafta önce başlamıştı. Neden ilaçlarını almamıştı? Kutuyu yerine koydu, daha dikkatli düşünmeye gayret ederek çekmeceyi kapattı. Tam o sırada ön kapının açıldığını işitti. Yağ ve sarımsak kokusu aldı. Koku mide-sini bulandırdı. Babasının seslenişini, tabakların tıkırtısını, fırın kapağının açılışını, musluktan akan suyun şırıltısını işitti.

Ve telefonun sesini.

Telefon çılgık gibiydi.

Musluk kapandı, mırıldanmalar kesildi. Bütün ev nefesini tutmuş gibiydi. Hiç düşünmeden ve telefonun tekrar çalmasına izin vermeden Tony salondaki masaya doğru koştu, ahizeyi kaldırıp yanıt verdi.

Ursula donakalmıştı. Sağ eli pizzayı fırına koymak üzereyken havada asılı kalmıştı. Tuhaf bir heykel olma oyunu oy-

nuyorlarmışçasına Jim ve Lisa da hareketlerinin ortasında kalakalmışlardı.

Tony adını söyledi. Sonra sustu. Sonunda, "Anlıyorum. Olabildiğince çabuk oraya geliyorum," diyebildi.

Ursula derin bir nefes alıp elindeki pizza kutusunu mutfak tezgâhına bıraktı. Kocasına ve kızına baktı. Lisa hüngür hüngür ağlıyor, Jim usul usul başını sallıyordu. Ursula yutkundu. Mutfaktan çıkıp koridora, oğlunun yanına gitti. Tony dimdik duruyor, daha önce hiç görmemiş gibi elindeki telefona bakıyordu. Ağzı yarım açıktı, nefes alıyor gibi görünmüyordu. Ursula eğer konuşursa oğlunun tuzla buz olup tükeneceğini düşünüp korkuyordu.

"Anthony? Arayan kimdi?" Fısıldar gibiydi.

Tony kımıldamadı bile, hâlâ telefona bakıyordu.

"Anthony?"

Bakışını annesine yöneltmeden önce sanki bir asır geçmişti. Yüzü solgundu, beti benzi atmıştı.

"Polis."

İstemsiz bir biçimde soluksuz kaldı ve eliyle ağzını kapattı.

"Hemen hastaneye gitmem gerek."

O zamana kadar insanın kalbinin bir dakikalığına durduğuna inanmayan Ursula, Tony elleriyle yüzünü kapattığında artık bu konuda bir kuşku duymamaya başladı.

"Neden? Sorun ne? Anna'ya mı bir şey oldu?" Tony başını sallayarak karşılık verdiğinde Ursula ansızın durdu. Ellerini yüzünden çekti. Kana bulanmışlar gibi irkilerek ellerini önünde kenetledi.

"Jack'i bulmuşlar." Sesi feryat eder gibiydi, başını kaldırıp annesine baktı. "Geç kaldım anne, çok geç kaldım..."

Yere yığılmadan Tony'ye ulaşabildi. Kollarını oğlunun geniş sırtına koyup ağlayan çocuğu göğsüne dayadı.

Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Bölüm 6

Altı hafta önce

4 Ağustos 2009 Salı

Anna bunun doğal yollarla gerçekleşeceğini varsaymıştı. Kasılmaları tıpkı filmlerdeki gibi gece yarısı başlayacaktı. Uyurken koyu kahverengi saçları birbirine dolanmış kocası Tony'yi omzundan hafifçe sarsacak, adam sıçrayarak uyandığında, onu öpüp kulağına fısıldayacaktı. "Bebek geliyor." Tony gülümseyerek yataktan fırlayıp çarçabuk giyinecek, eşini arabaya bindirip hastaneye götürecekti.

Hastane yolundaydılar ama telaş etmiyorlardı. Panik yok, hız yok, trafikte dalgalanma yok. Sidney'in akşam trafiğinin en yoğun saatlerinin kalıntılarına karşı arabalarını sürerken yol gayet sakindi. Anna dokuz aylık hamileydi, hatta zamanı geçmişti. Doğum sancısını başlatmak için her şeyi denemişti. Uzun yürüyüşlere çıktı, ahududu yaprağı çayı içti, köri kullandı, devasa ve itici görünse de seks bile yaptı. Hiçbiri işe yaramadı. Fakat bu gece hastaneye yatacak ve yarın doğum gerçekleşecekti.

Tony'nin sol koluna dokundu. "Üzgünüm tatlım," diyerek doğruca kocasına baktı.

Tony kaşlarını çatarak eşine döndü, sola sinyal verip hastane yoluna odaklandı. "Üzgün müsün? Neden?"

Anna omuz silkti. "Böyle olmasını istememiştim. Çok yapmacık görünüyor."

"Bebeğim, saçmalama lütfen." Tony eşinin ellerini sımsıkı kavradı. "Bu şekilde gerçekleşti sadece. Yarın hepsi bitecek ve bebeğimize kavuşacağız."

Anna başını salladı. Tony haklıydı, elbette haklıydı. Farklı şekilde yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hastane binası önlerinde belirirken Anna radyo istasyonunu değiştirmekle meşguldü.

Neredeyse boş olan çok katlı otoparkın zemin katına arabalarını kolayca park ettiler. Kapıyı açarken Anna bacıklarını sallayıp ağırlarını hafifletmeye çalıştı. Sağ elini şişkin karnına dayayıp sol eliyle arabanın kapısını kapattı. Tony arabayı kilitlerken çıkan tiz ses yankılandı ve Anna'nın etrafını sardı. Soluk floresan ışığıyla parlayan gri beton duvarlara bakıp ürperdi.

Kocası, "Hazır mısın?" diye sorunca Anna evet anlamında başını salladı.

Tony yerde duran iki çantayı kaptı, alacakaranlıkta yürümeye başladılar. Sessiz hastane bahçesini geçtiler. Birkaç şık giyimli insan çağrı cihazlarına bakarak ya da telefonlarıyla konuşarak hızla yanlarından geçti. Elinde bir buket sarı lale tutan yaşlıca bir bayan panodaki hastane haritasını inceliyordu. Bir heyecan dalgası Anna'nın hayal kırıklığının içine işledi: Hayır, istediği gibi normal bir doğum olmayacaktı, ancak yarın bebekleri yanlarında olacaktı. Gülmüyerek doğumhanenin ağır cam kapısını itmek için ilerledi.

Kabul masasında kayıt yaptırıp asansörle onuncu kata çıktılar. Kapı yavaşça kayıp açıldığında servise doğru yürüdüler. Yeni boya kokusu Anna'nın başını döndürdü.

Yumuşak, gri halı esnekti ve etraftaki sesleri sarıp sarmalıyor gibiydi. Hemşire, odalarını gösterdi, Anna'ya birkaç soru sorup yerleşmeleri için onları odada bıraktı.

Anna etrafına bakındı. Oda ufacıktı, tek kişilik yatak neredeyse odanın tamamını dolduruyordu. Yatağın bir tarafında suntadan uzun bir dolap, diğer tarafında ise üstünde bej renkli plastik bir telefon olan komodin vardı. Sürme kapıyla yatak odasından küçük bir banyoya geçiliyordu.

"Ah, çikolata!" Yastığın üzerindeki paketi eline aldı. "Sadece bir tane. İster misin?"

Tony gülerek, "Hayır, yiyebilirsin. Enerjiye ihtiyacın olacak," dedi. Çantaları yatağın ayak ucuna bıraktı. Pencereye yanaşıp hastane bahçesine, şehrin ışıklarına doğru baktı. "Gayet rahatsın. Otelde gibi, değil mi?"

"Eh, bir nevi. Eksik olan şey bir şişe şarap ve pahalı bir Toblerone. Böylece tatilde olduğumuzu hayal edebiliriz." Yatağın yanındaki duvarda asılı duran oksijen tüpleriyle plastik maskeyi fark edince sırtını döndü. Buzdolabının kapısını açtı. İki şişe su çıkarıp bir kahkaha patlattı. "Bu gece için bize bunları getirmişler."

Tony göz kırptı. "Daha sonrası için buraya bira soksam fark ederler mi acaba?"

"Belki sonra buzlu bir şampanya patlatmamıza izin verirler."

Şampanyadan bahseder bahsetmez kadının neşesi kayboldu, bu duygu korkuyla yer değiştirdi. Henüz kutlama yapmaları için bir nedenleri yoktu. Bir şeylerin ters gideceğine dair hissettiği o derin vızıltıyı önemsemeyebilirdi. *En azından şimdilik işler yolunda*, diye söylendi kendi kendine. Bu denli kaygılanmak için ortada bir neden yoktu.

Tony televizyonu karıştırırken Anna çantasındakileri çıkarmaya başladı. Elbiselerini yeniden katlayıp Tony için küçük bir yatağa dönüştürülen yerin altındaki çekmeceye

kontrol haplarını kullanmayı bırakmış ve aylık umut döngüsü başlamıştı. Her regl olduğunda umudunu hüznün gözyaşları ve kahreden başarısızlık duygusu takip etmişti.

Hemşire işini bitirip giyinebileceğini söylediğinde Anna anıları bir kenara bıraktı. Artık önemli değillerdi. Hamileydi ve yakında bebeği kollarında olacaktı.

Tony'yle birlikte birer fincan çay içip bir çikolatayı paylaştılar, sonra Tony karısını öptü. Gidip kendi yatağına uzandı. Ayakları yataktan dışarı çıkınca gülmeye başladı. "Bir çocuğun yatağına yatmışım gibi."

Anna gülümseyip ışığı kapattı. Uyanık bir halde yatağında uzanırken Tony hafifçe horlamaya başladı. Dijital saatteki sayıları takip edip sabaha kadar geçen zamanı saydı. Zihnini dinlendirmeye çalışırken bedeni işe koyuldu.

Bölüm 7

O gün
19:00

Birkaç saat önce yabancı hissettiği hastane Tony için artık korkunç derecede tanıdıktı. Acil'deki çocuk bölümü Anna'nın bahsettiği Lilliputların ülkesine benziyordu. Duvarlara resmedilen parlak renkli kelebekler ile uzay gemileri buranın keder ve gözyaşı mekânı olduğunu gizleyememişti.

Tony artık ağlamıyordu.

Doktorun dingin bir şekilde söylediklerini dinliyordu sakince, artık kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Bunun doğru olmadığını düşünüyordu: Polis hemen bir helikopter ayarlayabilir, bunca zamandır durduğu yerden Jack'i alıp getirebilirlerdi. Çok yakınlarında, uçurumun ötesindeki kayalıklarda gizlenmişti.

Ya da o sabah evde kalabilirdi.

Hastanenin dışında pürüzlü bir duvara yaslandı. Dizleri kıvrıldı, soğuk betonun üstüne oturana kadar yavaşça kaydı. Başını ellerinin arasına aldı. Uyuşmuş gibiydi. Jack'i görmesi için onu alıp götürdüklerinde içinden bir şeyler kopmuştu sanki.

Zihninde kelimeler uçuşup duruyordu. *Trajedi. Polis. Adli tabip. Otopsi.* Başu zonkluyordu. Tüm bunların kâbus olmasını diliyordu. Keşke uyanabilse ve Anna kalkıp bunun doğru olmadığını söyleyebilseydi.

Anna. Hâlâ o odadaki yatakta yatuyordu. Neden konuşmadığını artık anlıyordu, o da tıpkı Tony gibi paramparça olmuştu. Düşünemez hale getirmek için ona her ne verdilerse, hissettiğı acı kadar onu uyuşturamamıştı. Ona ve Jack'e korkunç bir şey olmuştu. Puset hâlâ arabadaydı. Anna uçuruma gezinmek için gitmemişti. Korkunç bir şey olmuştu ve Anna kaçmıştı. Belki Jack'in düştüğünü görmüş ama geç kalmış, onu tutamamıştı. Sessiz kalması boşuna değildi.

Bazı şeyler konuşulamazdı.

Elleriyle saçını çekiştirdi, yanan gözlerini avuçlarıyla ovaladı. Yanına birinin oturduğunu hissettiğinde babasının geldiğini anladı. Bir an ufak bir çocuk olduğunu, ıslak kuma sapladıkları oltalarıyla plajda, yayınbalığı ısırığı hakkında tesadüfi konuşmaları dışında Jim'le birlikte sessizce oturduklarını hayal etti. Birbirlerine bir şey söylemelerine gerek yoktu. Tony öyle gecelerde rüyasında balıklar görerek tuz kokusu eşliğinde güzelce uyurdu.

Şu anda da birbirlerine bir şey söylemelerine gerek yoktu.

Başını kaldırıp kan çanağına dönmüş gözlerinden kıvılcımlar çıkaran Jim'e baktı. Daha önce babasının ağladığını hiç görmemişti. Yaşlı ve zayıf görünüyordu, saç Tony'nin hatırladığından daha gri gibiydi. Dudağının üstünde yeni yeni çıkan gümüşi bıyığına kâğıt mendil parçaları yapışmıştı.

"İyi misin baba?"

Jim önce güler gibi bir ses çıkarıp inledi. "Lanet olsun, bana iyi olup olmadığını sorma! Ben sadece..." Başını sal-

ladı. "Gerçekten çok üzgünüm. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Gözyaşları akmaya hazırlanırken Tony, "Annem nerede?" dedi çatlamış bir sesle.

"Lisa'yla birlikte. Birkaç telefon görüşmesi yapacaklar. Geç kalmazlar."

"Nasıllar?"

"Onlar için endişelenme. İyiler. Biz senin için buradayız, elimizden ne gelirse..." Jim'in sesi kırıldı, bakışlarının yönünü değiştirdi.

Tony'nin başı önüne düştü. Çocukken her gece annesi onu kucaklar, öper, onu sevdiğini söylerdi. Anna'nın Jack'e yaptığı gibi. Babası hep daha vakur olmuştu. Fakat Tony insanın sevgisini göstermesinin başka bir yolu daha olduğunu bilirdi, ihtiyaç halinde orada olması yeterliydi. Tekrar başını kaldırdı.

"Annemle Lisa'yı eve götür baba. Bu gece yapabileceğiniz bir şey yok."

"Biliyorum ama yanında olmak istiyoruz."

"Lütfen." Gözyaşlarını sildi. "Burada Anna'yla kalmam gerekiyor, kafamı toplamaya ihtiyacım var."

"Tony, burada tek başına kalmamalısın."

"Kalmak istiyorum baba. Sadece... Şu an konuşamıyor, düşünemiyorum. Lütfen. Annemle eve git ve sabah gel."

Jim sesini yükselttiğinde Tony babasının yalvardığını hissetti. "Bizimle eve gel."

"Hayır." Bunu arzulamasına rağmen başını hayır anlamında salladı. "Anna uyanana kadar burada olmam gerek. Teşekkürler. Her şey için teşekkürler."

Jim kolunu Tony'ye dolayıp onu kendine doğru çekti. "Eğer eve gelmek istemiyorsan biz de kalırız. Seni asla yalnız bırakmayacağız, bize ihtiyacın olursa burada olacağız."

Başını sallayıp biraz gevşedi. Ayaklarıyla bir an mücadele edip ayağa kaldırmak için Jim'e elini uzattı. Birbirlerine baktılar. Jim oğlunun sırtına hafifçe vurdu. Tony arkasını dönüp doğruca hastaneye gitti.

Bu defa Anna'yı bulmak için yardıma ihtiyacı yoktu. Daha önce gittiği acil servis odasına doğru yürümeye başladı. Ah, daha bu öğlen gelmemiş miydi buraya? Konuşmalar durdu. Sempatik bakışlara aldırış etmeyerek Anna'nın odasına doğru yürümeye devam etti. Kapıya bir sandalye yaslanmıştı, sandalyede daha önce tanıştıkları polis memuru Pagonis oturuyordu.

Polis ayağa kalkıp Tony'ye elini uzattı. "Bay Patton. Kaybınız için çok üzgünüm."

Tony tek kelime etmeden polise baktı. Polis koruması mı? Ne düşünüyordu bu herifler? Kafasını biraz toparlayınca polisin tam olarak ne düşündüğünü anladı. Yorgunluğunun içinden keskin bir yanma geçip gitti.

Elini Pagonis'inkinden çekerek, "Ne yapıyorsunuz burada?" diye sordu. Bu adam meslektaş veya arkadaşı değildi. Karısını suçluyordu. Hem de neyle? Düşüncesini zihninde bütünleyemedi.

"Bayım, bu standart bir prosedür. Eşinizi sorgulayana kadar..."

"Sorgulamak mı? Şaka yapıyor olmalısınız." Sesi yükseldi, elleri titremeye başladı. "Yapamazsınız... Ona bir bakın! Tanrı aşkına, konuşamıyor bile. Doktorlar bir sürü test yapıyor..."

Oda ritmik bipler ve makinelerden yükselen tıslamalar dışında oldukça sessizdi. Herkesin onları izlediğini anlaması için arkasına dönüp bakmasına gerek yoktu. Anna

böyle manzaralardan nefret ederdi. Tony geçici bir rahatlama hissetti. Anna etrafında ne olup bittiğini anlamıyor gibiydi. *Bırakın herkes dinlesin, evlerine gidip eşleriyle dedikodularını yapsın*, diye düşündü. Anna yanlış bir şey yapmamıştı, saklayacak bir şeyleri yoktu.

Polise gözünü dikmiş bakarken yavaş ama yüksek sesle konuştu. "Ne düşündüğünüzü bilmiyorum ama yanıyorsunuz." Öne doğru birkaç adım attı, polisle arasında ancak birkaç santim kalmıştı. "Onunla konuşmayacaksınız. Onun eşiyim ve onunla ne zaman konuşacağınıza ben karar veririm."

Pagonis çenesini sıktı, fakat Tony tekrar yerine oturma dek gözlerini polisten ayırmadı. "Anlıyorum. Bu gece eşinizin güvende olduğundan emin olmak için kalacağım sadece. Dedektifler sizinle konuşacak."

Tony başıyla memuru onayladı, enerjisi tükendiğinden cevap veremedi. Sandalyeyi henüz bir adım geçmişti ki ardından birinin boğazını temizleyip oldukça tiz, yapmacık bir sesle kendisine seslendiğini duydu. Aldırış etmemeyi istedi ama arkasına döndüğünde genç bir hemşireyle karşı karşıya geldi.

"Bay Patton, sadece sizi uyarmak istedim..." Başını eğdi.

Sesindeki bezginliği saklamaya gücü yetmeyerek, "Ne?" diye sordu.

"Anna oldukça huzursuzdu, çok çırpındı. Doktorlar ona sakinleştirici bir şeyler verdi. O yüzden şimdi uyuyor, onunla konuşamayabilirsiniz."

"Çırpındı mı? Onu daha önce gördüğümde kımıldamıyordu bile."

"Kan almamız gerekiyordu, çok kaygılandı..."

"Herhangi bir şey söyledi mi? Neler olduğu hakkında? Ya da bebeğimle ilgili?"

Hemşire dudağını ısırıp başını salladı. “Üzgünüm. Söylemedi. Sadece... Sadece çılglık attı.”

Tony tekrar odaya baktı. Çılgılık mı? Anna, Tony’nin tanıdığı irade gücü en yüksek insandı. Sesini yükselttiğinde veya insanların arasında tartıştıklarında yerin dibine geçerdi. Neler olmuştu Anna’ya böyle? Doktorların onu uyuşturmasına yol açacak kadar çılgılık atmasına neden olan şey neydi? Hemşireye tamam dercesine bir el hareketi yapıp Anna’nın odasına girdi. Pagonis sandalyesini dışarıya çekme duyarlılığını gösterince Tony telaşla kapıyı kapattı.

Anna uyuyordu. Tony karısının huzur dolu yüzüne bakıp ağlamaya başladı. Gevşek elini tuttu ama düşürdü. Düşüncelerini duyabilmesini umut ederek sessizce uyanmasını diledi. *Uyan, konuş benimle.* Anna hareket etmedi. Bir an onu sarsmayı, ona vurmayı, neler olduğunu anlatması için onu zorlamayı istedi. Böyle bir şey yapmış olabilir miydi? Polis apaçık bu şekilde düşünüyordu. Bu düşünceye kapıldığı için utandı, Anna asla Jack’i incitmezdi. Bu mümkün değildi. Acaba ne görmüştü?

Birden ne kadar yorulduğunu fark etti. Karısının yanındaki dar yatağa geçip ona dokunmayı, sıcaklığını, kalp atışlarını, nefesini hissetmeyi istedi. Jack için birlikte ağlayabilirlerdi.

Kendinden önce uyanabileceği düşüncesi Tony’yi rahatsız etti, ondan önce uyanırsa Anna perişan olup korkacaktı. Neden çılgına döndüğü ortadaydı, ciddi bir travma geçiriyordu. Polis, testler, bugün kim bilir daha nelere tanık olmuştu? Muhtemelen Jack’in öldüğünü de bilmiyordu. Birden ürperdi. Bunu karısına nasıl söyleyecekti?

Cebindeki telefonu titredi. Telefonu eline aldığında ekranda annesinin cep telefonuna ait numarayı gördü. Telefonu meşgule düşürdü, sonra tamamen kapatıp cebine geri koydu.

Bir süre sonra, biri strafor bardakta çay getirdi. Tony çayı içmeyi unutup soğuttu. Bir başkası babasının dışarıda onu beklediğini söyledi, ancak başını sallamakla yetindi; yalnız kalmak istiyordu. Yüzü olmayan hemşireler Anna'nın ateşini, nabzını, kan basıncını ölçmek için içeri girip çıktılar. Anna uyanmadı. Tony titredi. Oda serindi, küçük pencereden baktığında doktorlarla hemşirelerin önlüklerinin üzerine hırka veya kazak giydiğini gördü. Karısının da üşüdüğünü düşündüğünden battaniyesini boyuna kadar çekip kenarlarından sıkıştırdı. Sandalyesini yatağa yaklaştırdı, başını yatağa koyup Anna'nın koluna dokundu. Uyandığında yalnız olmadığını bilmesini istedi.

Bölüm 8

Altı hafta önce

5 Ağustos 2009 Çarşamba

Anna, güneşliğin arasından hastane odasına sızmaya başlayan gri ışığı izledi. Işık yatağın üzerine yayıldı. Işık kendisine ulaşamasın diye kenara kaydı. Yalnızca birkaç dakika önce uyuyakaldığından emindi. Gözlerini kırptırdı, esnedi. Komodinin üzerinde duran bardaktaki suya erişti.

Tony birden sıçradı. "Her şey yolunda mı?"

Anna kocasına bakıp gülümsedi. "Evet, iyiyim bebeğim."

Tony şöyle bir esneyip kirli sakalını elledi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun. Uyuduğumu sanmıyorum."

"Ben de."

"Ah, sen uyudun! Bütün gece horladın." Anna yataktan kalktı, gidip kocasının yanına oturdu. Üzerine doğru eğilip parmaklarını saçlarında gezdirdi. Tony başını kaldırıp karısının karnından öptü, bebeğe doğum vaktinin geldiğini fısıldadı.

Anna gözlerini kapatıp bu huzurlu ânın tadını çıkardı. Çift olarak var oldukları son andı. Yakında bir aile olacaklardı.

Kapalı gözlerini iyice yumup dudaklarını büktü, güçlü bir kasılma vücudunu etkilerken nefes nefese kaldı.

Tony karısının elini tutup, "Nefes alıp verişine dikkat et bebeğim," dedi. "Anımsa, derslerde hızlı ve derin solumanın değil yavaş nefes almanın doğru olduğu anlatıldı."

"Evet, hatırlıyorum." Başını sallayıp doğum odasının parlak, beyaz floresan ışığının hâkim olduğu bankoya gün ışığının girmesine izin veren yüksek pencereden dışarıya bakarken kendi kendine mırıldandı. Nefes alıp verişi rahatlamaya başladı.

"Düzeliyor mu?"

Başıyla onayladı. Ağzı kurduğundan dudaklarını yaladı. "Bana çantadan içecek bir şey verir misin?"

Tony eşinin yanındaki sandalyeden kalkıp yatağın ucundaki ufak sırt çantasına doğru ilerledi. Çanta haftalarca evlerinin ön kapısında beklemiş, hastaneye gelmeden önce eklenecek son dakika eşyalarını hatırlatmak için üzeri fosforlu pembe notlarla donatılmıştı. Tony çantanın içini karıştırıp içeceği buldu. Şişenin kapağını açıp eşine uzatır uzatmaz Anna hemen bir yudum aldı.

"Teşekkürler." Küçük bir çalışma alanında sırtı dönük bir şekilde oturup hiçbir şeyi duymayacak kadar işine dalıp gitmiş olan ebeye doğru bakarak seslendi. "Debbie! Klimayı açabilir miyiz? Biraz üşüdüm."

Debbie dönüp gülümsedi. Elli yaşlarındaydı. Ak düşmüş sarı saçlarını tüylü, siyah bir lastikle bağlamıştı arkadan. Gıcırdayan sandalyesini ayaklarıyla çevirdi, yerinden fırlayıp yatağa doğru geldi. Klimanın uzaktan kumandasını alıp sıcaklığı artırdı. "Bir battaniye daha ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Peki. Kumandasını burada bırakıyorum," deyip masasına geri döndü.

Anna kolundaki saate baktı, saat on olmuş muydu? Ne kadar da çok şey olmuştu o ana dek. Hiçbiri geldiklerinde Debbie'ye verdikleri doğum planında yazmıyordu. Eline sokulan iğneyle kasılmaları başlatan ilaçlar planda yer almıyordu. Dahası tığa benzeyen bir şeyle membran yırtılmasına* yol açmaları, bacaklarının arasından yavaş yavaş akan sıcak sıvı taşkını da planda yer almıyordu. Tony'nin kendisini bu halde görmesinden de çok rahatsız olmuştu.

Bir başka kasılma daha oldu. Elindeki içeceği bıraktı, gözlerini kapatıp kendini hazırladı. İyice güçlenince bacaklarını yataktan sarkıttı, öne doğru eğilip inledi. Tony sırtını okşadığında Anna birden elini itekledi. "Yapma!"

Tony bir adım geriledi. "Özür dilerim."

Kocasından af dilemek istedi, fakat konuşmaya gücü yoktu.

Debbie çalışma alanındaki masasından dönüp baktı. "Anestezi uzmanı serviste. Epidural düşündün mü?"

Anna başını iki yana salladı. Ağrının giderilmesi için herhangi bir şey önerilmesini istemediği doğum planında yazılıydı, eğer Anna isterse ebeye gidip sorabilirdi. Madem plana uyulmayacaktı, neden en başta bir plan yapılmıştı ki?

Tony, "Neden denemiyorsun bebeğim?" diye sordu.

Anna kocasına baktı. Tony karısının doğumu doğal yolla gerçekleştirmek istediğini biliyordu. Anna, "İyiyim ben," dedi.

"Hayır, iyi değilsin. Seni böyle acı çekerken görmeye dayanamıyorum. Buna gerek yok..."

"Sana iyi olduğumu söyledim!"

Debbie gelip Anna'nın karnına bağlı makinenin ekranına baktı. "Bu elbette senin karar vereceğin bir şey. Ancak

* Amniyon kesesinin doğum başlamadan yırtılması ve suların gelmeye başlaması.

karar vermek için henüz erken. Kasılmalarının azalması için serumu açacağım, belki de işler yoğunlaşıp çabuklaşır. Anestezi uzmanı ameliyata girecek. Ona ihtiyacın olduğunda hemen geleceğini garanti edemem. Yanına gelmesi bir saat, belki daha fazla zaman alabilir, bu yüzden...”

“Bir saat mi?” Anna, Tony’ye baktı. Ya bir saat boyunca sancıların üstesinden gelemezse?

Tony, “Şimdi yaptır bebeğim,” dedi. “Yeterince yoruldu, durumu olması gerektiğinden daha güç hale getirme.”

Debbie masasına dönerken, “Bu senin seçimin Anna,” dedi.

Önce Debbie’ye, sonra Tony’ye baktı. İkisinin de yenilgiyi kabul etmesini istediği belliydi. Başka seçeneği de yok gibi görünüyordu.

İyisiyle kötüsüyle hamileliğin her aşamasını kabullenmişti. Mide bulantılarıyla, çıldırtıcı baş ağrılarıyla ve her gün kusmakla cebelleştiği gebeliğin ilk haftalarında bile hiç şikâyet etmemişti. Ne de olsa bunlar uzun zamandır istediği deneyimin parçalarıydı, bunlar rahminde gelişen yaşama kendi bedeninin tutunma çabalarıydı. Bebeği için her şeyi yapabileceğini biliyor, çocuğu için en iyisini yaptığını düşündüğünden doğumun her aşamasını tecrübe etmek istiyordu.

Bir kasılma daha bedenini derinden etkilemeye başladı. Nefesini tuttu. Kuvvetini topladı. Şiddeti gitgide artarken gözlerini kapattı. Vücudundaki her kas gerildi, kemikleri kırılacak gibiydi. Başının döndüğünü hissettiğinde çılgık atmak istedi. Belki de haklılardı, belki tek başına üstesinden gelemeyecekti.

Nefes nefese, “Tamam, anestezi uzmanını çağır. Hemen şimdi çağır,” diye seslendi, sonra yan dönüp dizlerini göğsüne çekti. Gözleri yaşla dolmuştu.

Debbie ahizeyi kaldırıp konuştu. "Sizin için bir epidural daha var."

Anna prosedür icabı da olsa isimsiz bir hastaya nasıl indirildiğini işitti. Süzülüp yittiğini hissederken başarısızlık fikrini zihninden savuşturamadı.

Epidural yapılırca sırtını yaslayıp yatağında dinlenmeye koyuldu. Sesli dile getirmese de, epiduralın bu kadar çabuk işe yaramasına, ağrı hissetmeden gayet kuvvetli olmasına şaşırdı. Karnı ve bacakları uyuşmuştu, güçlkle hareket edebiliyordu. Gerilmeleri hissedebilmek amacıyla ellerini karnına koydu. Vücudunun, yapması gerekeni yapmaya devam ettiği konusunda kendine güvence vermeye çalıştı. Uzun bir kâğıt şeridine kasılmalarının uç ve dip noktalarını kaydeden makineyi izledi. Karnına, bebeğine bağlı değilmiş gibi görünüyordu.

Tony odanın köşesine oturmuş, telefonunda bir şey oynuyordu. Başını kaldırıp, "İyi misin?" diye sordu.

Anna sessizce onayladı.

"Neden gözlerini kapatıp biraz kestirmiyorsun?"

"İyiym ben, dinleniyorum işte."

Tony dikkatini telefonuna verirken, Anna zamanın hızla akmasını dileyip kasıtlı olarak yavaş ilerlediğini düşünerek duvardaki saati izledi.

Debbie odaya geldi, kaşları çatık bir biçimde açtığı kıvrık kâğıttaki yazıları okumaya başladı. Kâğıda bir şeyler yazıp tekrar serumaya yöneldi.

"Debbie? Makinenin sesini açabilir misin? Bebeğin sesini duyayım."

"Elbette." Ebe bir düşmanın ayarlarıyla oynadı. Anna'ya

kayıyla bağı monitörlerden birini yeniden düzenledi. Ve işte... Tık, tık, tık, tık... Bebeğinin kalp atışlarını duymaya başladı.

"İç tetkik yapmam gerekiyor Anna." Debbie lastik eldivenlerini taktı.

Anna onayladı. Ebe onun uyuşmuş bacaklarını yukarı kaldırdı. Rahmini kurcalayıp iteklerken başını yana çevirdi.

"İşte bitti. Umarım canını acıtmamışımdır." Debbie eldivenleri çıkardı.

"Hayır, sorun değil. Ne oldu?"

Debbie kaşlarını kaldırıp, "Serviks istediğim şekilde davranmıyor, bu beklediğim bir şey değil," diye yanıt verdi.

Anna sağlık çalışanlarının hastalara neden çocuk muamelesi yaptıklarını merak etti. Çenesinin gerildiğini hissetti. Debbie'den değil, kendinden, bedeninden rahatsız olmuştu. Bunun anlamsız olduğunun farkındaydı, fakat Debbie rahminin yanlış davrandığına hükmediyorsa ona kızmak için hakkı vardı. Ansızın bir enerji taşması hissetti, kendini yükseltmek için elleriyle şilteyi aşağı doğru itti.

"Peki ne yapacağız?"

Debbie serum standına dönüp siyah düğmeye bastı." Devam edeceğiz. İki saat sonra seni tekrar kontrol edeceğim."

İki saat mi? Ağlayabilirdi. Yataktan kalkıp yürümek, idrar torbasına bağlı sonda yerine banyoyu kullanmak istedi. Planladığı gibi duş almayı veya pilates topu üzerine oturmayı arzuluyordu. Boğucu bir klostrofobi hissi üzerine çökmüşken derin derin nefes almaya çabaladı. Elini kolunu biraz uzattığında birine dokunmak zorunda kaldığı, kendi alanını yaratamadığı, uzun süren bir uçak yolculuğunda sıkışıp kalmış gibi hissediyordu. Ama uçağın kapısını açıp çıkamayacağı gibi, bu yataktan da kalkamayacaktı.

Tony'nin kendisini izlediğini fark etti. Ona doğru dönüp gözlerini kapattı. Tony, Anna'yı sinirlendirecek sesler çıkartarak sandalyesini yatağın yanına çekti. Karısının terleyen elini tutup başparmağıyla okşadı. Anna ısınmış, daha da terlemeye başlamıştı. Tony'nin yardımcı olmaya çalıştığını biliyordu ama Anna'nın tek istediği yalnız kalmaktı. Zoraki bir şekilde gülümseyip elini çekti. Fakat Tony karısının yanında beklemeye devam etti.

Bölüm 9

*Ertesi gün
15 Eylül 2009 Salı*

Güneş usulca yükselirken odaya giren temizlikçi, Tony'nin etrafında dönüp yeri paspaslamaya başladı. Kısa bir süre sonra içeri sızan ışık yeni bir günün başladığını müjdeledi. Hemşirelerin yeni vardiyası rüzgâr gibi esti. Uyanık ve konuşkan bir halde, plastik kapaklı karton bardaklarından kahvelerini yudumluyorlardı. Tony, hemşirelerin masanın etrafında toplanışını, kıdemli hemşirenin el kol hareketleri eşliğinde konuşurken bir yığın hasta dosyası üzerine not alışını izledi. Tony'nin duyamayacağı kadar yavaş konuşuyordu, fakat Anna'nın durumunu tanımlarken hemşirelerin dönüp kendisine baktığını gördü. Anna'nın odasına açılan kapıya bir destek kondu, sandalyede başka bir polis memuru oturuyordu. Tony karısının elini okşadı, gözleri hâlâ kapalıydı.

Başını yatağa yaslayarak uyumaya çalıştı. Bir süre sonra ana bölümde bir grup insanın bir yataktan diğerine taşındığını gördü. Bir gün önce konuştuğu uzun boylu, ince yapılı asistan Doktor Hall'u tanıdı. Belki test sonuçları elindeydi ya da Anna'nın durumuna dair bir açıklamaları vardı.

Kalkıp Anna'nın odasına doğru gelirken görebileceği en belirgin yerde, kapının hemen önünde bekledi. Doktor Hall, Tony'ye doğru bakıp başını salladı, fakat odaya giren grup sırtlarını Tony'ye dönüp ona hiçbir şey söylemedi. Ne yaptıklarını görebilmek için etrafta gezindi ama odada ona yer yoktu, bu yüzden doktorlar Anna'yı muayene ederken onları ancak küçük pencereden izleyebildi. Alçak sesle konuştuklarından Tony doktorların söylediklerini duymıyordu. Kapıyı itip ne konuştuklarını sormak için yeterli enerjiye sahip değildi. Doktorlar muayeneyi tamamladıktan sonra ürkmüş bir balık sürüsü gibi bir sonraki hastaya atılmak için tek sıra halinde odadan çıktılar. Doktor Hall yaşlıca, kel bir adamla Tony'nin yanında duraksadı.

"Bay Patton, ben Doktor Cooper. Acil serviste uzman doktorum. Bizimle gelin lütfen, hızlı bir konuşma yapmamız gerek."

Tony tehdit edilmiş gibi hissederek başını salladı. Koridor boyunca onları takip edip, içine iki kanepeli sıkıştırılmış küçük, penceresiz bir odaya girdi. Duvarın karşısındaki küçük, beyaz, formika sehpanın üzerinden tozlu, sarı renkli yapma çiçekler dökülüyordu. Doktor Cooper ve Doktor Hall yan yana otururken, Tony de diğer kanepeye oturdu. Alan bırakmak için minderleri yeniden düzenlemesine rağmen dizleri Doktor Hall'unkilere değiyordu.

Doktor Cooper bir önceki gün Doktor Hall'un yönelttiği soruları tekrar sorduğunda Tony bezmiş bir ifadeyle aynı yanıtları verdi. Onlara anlatabileceği daha fazla bir şey yoktu.

"Bay Patton..."

"Tony."

"Tony, bildiğin gibi bütün gece Anna'yı gözetim altında tuttuk ve test sonuçlarını bekledik. İyi haber şu ki, tıbben bir soruna rastlamadık. Tomografi sonucu normal, vücut ısısı ve kan testlerinin sonuçları olağan."

“Oh!” Biraz rahatlamış olsa da bir parçası da hayal kırıklığına uğramıştı. Eğer doktorlar Anna’yla ilgili somut, adı olan, tıbbi bir sorun bulsalar işler biraz daha kolaylaşacaktı.

Doktor Cooper, “Bir sonraki aşamada eşinizi psikiyatri servisine yönlendireceğiz,” diyerek devam etti.

Tony ardı ardına konuşmaya başladı. “Peki ya şok gibi bir şey geçiriyorsa? Bilirsiniz, eğer ona biri saldırmış ve Jack’i zorla elinden almışsa... Böyle bir şey bu durumu açıklayabilir.”

Uzman doktor başıyla Tony’yi onayladı. “Eğer durum böyleyse, ki ben böyle olduğunu hiç sanmıyorum, bize yardım edebilecek tek kişi psikiyatrdır. Yanıt vermemesini gerektirecek hiçbir fiziksel sorunu yok. Saldırıya uğradığına dair hiçbir kanıtı rastlamadık.”

“Fakat vücudunda kesikler ve bereler var!”

“Evet, ama bir kişinin veya silahın sebep olabileceği türden yaralar değil. Kayalardan olduğunu düşünüyorum.”

Tony alnını ovuşturdu. Kaybettiğini, durumu anlayabilmek için her şeyi tükettiğini hissetti. “Belki sadece bebeği kaçırmak istediler. Anna düştü veya...”

Doktor Cooper derin bir nefes aldı. “Tony, haklısın. Böyle bir şey de gerçekleşmiş olabilir, polis tüm olasılıkları araştırıyor. Fakat bize uyumadığını, aile hekimine danışıp ilaç kullanmaya başladığını söyledin. Önemli zihinsel hastalıkları göz ardı etmemeliyiz.” Önce Doktor Hall’a, sonra Tony’ye baktı. “Muhtemelen polis sana bunu sormuştur... Anna’nın kendini veya bebeği tehlikeye atabileceğinden hiç endişelendin mi?”

Tony sırayla doktorlara baktı. Gerçekten Anna’nın öz oğluna zarar verebilecek nitelikte olduğuna inanıyorlar mıydı? “Hayır! Asla! Asla kendine veya oğluna zarar vermezdi. Hayatta olmaz! Tanrım, ben...”

“Peki.” Doktor Cooper, Tony’nin inanmazlığını başka yöne çevirmek istercesine ellerini tuttu. “Kusura bakma, insanlar depresyundayken sorulan standart sorulardan biri bu.”

Anlamıyorlar mıydı? “Size söyledim, eşim depresyonda değildi.”

Doktor Cooper’ın çağrı cihazından kaba bir ses yükseldi. Tony nezaketle odadan ayrılıp ayrılamayacağını düşündü, fakat çıkmak için mantıklı bir gerekçesi zaten vardı. Doktorların bu konuşmadan keyif almadıklarına inandı. Hastanın eline reçete vermek veya hastaya iğne yapmak çok daha kolay olmalıydı. Her şeye rağmen soluklanıp düşünmek için birkaç dakika geçirebildiğine memnundu.

Doktor Cooper çağrı cihazına baktı. “Üzgünüm Tony. Gitmem gerek. Başka sorun var mı?”

Bir an sessizleşti. Zihni sorularla tıka basa doluydu, fakat Doktor Cooper sorularını yanıtsız bırakacaktı. Hayır anlamında başını salladı.

“Lütfen burada bekle. Doktor Hall psikiyatri ekibini çağırarak. Hemen gelirler.”

Tony gözlerini kırıştırıp elini kaldırdı. “Teşekkürler doktor.”

Tony o küçük, penceresiz odada öylece bekledi. Yapma çiçeğin damarlı yapraklarını ovuşturup üstlerindeki tozları temizledi. Telefonundaki sesli mesajları dinledi. Polis, ailesi, Wendy... Olanları duyan arkadaşlarından ve ailesinden birkaç gözü yaşlı mesaj. Hepsini sildi, ailesini aradı. Annesi telefonu ilk çalışta açtı.

“Anthony! İyi misin?”

“Evet, evet. Hâlâ hastanedeyim. Dün gece için özür diletim, sadece kimseyi görmek istemedim.”

“Tanrı aşkına, bunu kafana takma. Birkaç saat bekledik, sonra bize uyuduğunu söylediler. Biz de canlanmak için eve gittik, dinlenmeni istedik. Anna nasıl bu sabah? Bir değişiklik var mı?”

“Neler olduğunu bilmiyorum. Doktorlar fiziksel olarak durumunun iyi olduğunu söylüyorlar. Psikiyatr için bekliyorum. Doktorlar bunu kasten yapmış olabileceğini düşünüyorlar.” Tekdüze konuşuyordu. Anna’nın Jack’e zarar verebileceği düşüncesi ona öyle saçma geliyordu ki öfkelenmiyordu. Değerlendirmelerini yapmalarına müsaade edecek, böylelikle yanıldıklarını anlayacaklardı.

“Hiç konuştu mu? Bu yüzden öyle düşünüyor olabilirler mi?”

“Hiç konuşmadı. Dün gece ona ilaç verip sakinleştirmişler, dediklerine göre sürekli çılgılık atmuş. Bağırmasına rağmen neden konuşmadığını veya uyanmadığını merak ediyorlar. Bir şey elde edemezler! Bu kadar çok şeyle başa çıkamam.” Güçlkle yutkundu, sesi iyice kırılırken yüzünü ovaladı. “Üzgünüm... Bu sadece...”

“Ne yapabiliriz? Hemen geliyorum.”

“Hayır. Burada kalmam gerekiyor. Bu işi halletmeliyim. Anna henüz uyanmadı. Eğer olanları öğrenirse bu onu öldürür anne...” Ursula’nın derin bir nefes aldığını işitti, annesi Tony’nin devam etmesine izin verdi. “Birkaç dedektif mesaj bırakmış. Eve gidip etrafa bakmak istiyorlar. Gidip onlarla ilgilenebilir misin? Yedek anahtar...”

“Tabii ki. Ah, nerede olduğunu biliyorum.”

“Wendy öğlene doğru gelecek. Biriniz onu alabilir mi? Ben ne zaman çıkabileceğimi bilmiyorum.”

“Evet, elbette. Endişelenme, biz hallederiz...”

Tony yaklaşan ayak seslerini duydu. “Teşekkürler anne. Sanırım psikiyatr geliyor, gitmem gerek. Sonra tekrar arayım.”

“Tamam Anthony... Çok ama çok üzgünüz.”

Tony gözlerini kapattı, gözyaşlarının akmasına engel olmak için alt dudakını ısırđı. Ağlamak fayda sağlamayacaktı. Halledilecek çok iş vardı. Annesine güç de olsa hoşça kal demeyi başardı, iki adam odaya girerken telefonunu cebine koydu.

Uzun boylu olanı koyu gri pantolon, yakası açık kalacak şekilde mavi ekose bir gömlek giymişti. “Bay Patton, ben Doktor Paul Murray. Psikiyatlardan biriyim, bu da kıdemli psikiyatri hemşirelerimizden Eamon Byrne.”

Doktorun hemen arkasında duran adama başını sallayarak karşılık verip her iki adam da karşısındaki kanepeye otururken dikkatini doktora yöneltti.

“Bizler ana hastanede çalışan psikiyatri ekibindeniz. Tıbbi ekip hastaların fiziksel sağlığını tehdit eden zihinsel bir hastalıktan şüphelendiklerinde hastaları muayene ederiz.”

“Bunu bana anlattılar. Ama bakın, işe yaramayacak. Onu bir kez muayene edebilirsiniz. Korkunç görünüyor. Vücudunda kesikler ve bereler var. Konuşamıyor. Bunca şeyi kendisi hazırlamış olamaz. İnanın, zihninde böyle şeyler yok.”

Doktor Murrey gözünü ayırmadan Tony’ye baktı. “Size hiç kimse bunu karınızın yaptığını söylemiyor şimdilik. Fiziksel ve zihinsel rahatsızlıkların birbirine bağlı olduğunu biliriz: Mesela fiziksel sorunlar duygusal sorunlara da yol açar. Tıbbi ekibin bu meseleyi çözmesine katkımız olabilir düşüncesiyle buradayız.” Duraksadı. “Oğlunuzun başına gelenleri duydum. Sizin için ne kadar zor olduğu hayal bile edemiyorum.”

Tony birden öfkelenip öne atıldı. Gerçekte hiç kimse Anna’ya yardım etmek istemiyordu, sadece onu suçlamaya çalışıyorlardı. “Geliş sebebiniz belli, öyle değil mi? Po-

lis, doktorlar, herkes onun yaptığını düşünüyor. Size yanıldığınızı söylüyorum. Sadece... Sadece..." Öfkesi parlarken içindeki kuşku da için için yanıyordu.

Doktor Murray kanepeye sırtını dayadı. "Lütfen sakinleşin. Burada olma sebebimiz bu değil. Eşinizin durumu oldukça karmaşık ve zor. Birkaç farklı bakış açısına ihtiyaç var. Polisin ne yaptığı onları ilgilendirir. Ben tıbbi bir bakış açısı geliştirmek için buradayım. Polisle işim olmaz."

Tony yüzünü ovuşturdu. "Bakın, ben sadece..." Birden bocaladı. "Sadece bebeğime ne olduğunu bilmek istiyorum... Ve Anna'nın sağlığına kavuşmasını." Anna'nın sonradan aklına geldiğini fark edip irkildi.

"Ben de bunu istiyorum." Tony'nin kendini toparlamasını bekleyip birkaç dakika boyunca konuşmayan Doktor Murray kibarca sözlerine devam etti. "Anna'nın zihinsel bir rahatsızlığı var mıydı?" O sırada hemşire bir kâğıt destesiyle kalem çıkardı.

Tony'nin yumrukları gerildi, dişleri kenetlendi. "Hayır! Tanrım, bunu size defalarca söyledim. Sizler birbirinizle konuşmuyor musunuz? Hayır! Anna depresyonda değildi, hiçbir zaman da olmadı. Sadece yorgundu ve uyuyamıyordu. İki hafta önce aile hekimini gördü, doktoru Anna'nın iyi olduğunu söyledi. Hayır, bu depresyon değildi!" Başını kanepeye yasladı, tükenmişti. Doktor ve hemşire birbirlerine baktılar. Tony ne düşündüklerini biliyordu: Onun naif olduğunu, Anna'yı kocasından daha iyi tanıdıklarını düşünüyorlardı. Savunmada kaldığının, Anna'nın bir sorununun olduğunu düşünmelerine karşın ısrarla onları ikna etmeye çalıştığının farkındaydı. "Bakın, üzgünüm. Sadece... Uzun bir gün geçirdim."

Doktor Murray vakur bir ifadeyle konuştu. "Anlıyorum Tony. Senin için çok zor olduğunu biliyorum. Yapabileceğimiz şey gidip Anna'yı görmek. Düşünüp taşındıktan

sonra tekrar yanına geldiğimizde konuşmaya devam ederiz, olur mu?"

Tony başını kaldırmadan doktorun dediklerini onayladı. Doktor ve hemşire odadan ayrılana kadar kanepenin kolçağındaki ip parçasına odaklandı, sonra gözlerini kapattı.

On beş dakika sonra odaya döndüklerinde, Hemşire Byrne elinde birtakım kâğıtlar tutuyordu. Doktor Murray ile birlikte kanepeye otururken hemşire, "Beklettiğimiz için özür dileriz," dedi.

Tony kâğıttaki sözcükleri okumaya çalışarak, "Önemli değil," dedi.

Doktor Murray boğazını temizledi. "Hastanın edindiğimiz tarihçesine ve yaptığımız muayeneye göre korkarım Anna çok ama çok rahatsız. Onu acil servisten çıkarıp daha özel bir tedaviye almamız gerek." Bir an tereddüt etti.

Tony bir sonraki cümleyi tahmin edebiliyordu. Mücadele ettiğine dair bir ize rastlanmamıştı. Birden vücudundaki tüm kaslar ağrımaya başladı, başını zor tutuyordu.

Doktor Murray sözlerine devam etti. "Bunun için en uygun yer psikiyatri servisimiz. Anna şu an tek başına karar verebilecek durumda değil, onu Akıl Sağlığı Yasası'na göre sevk ediyorum."

"Ne?" Bunun ne anlama geldiği hakkında Tony'nin bir fikri yoktu. Kendini saldırıya uğramış gibi, dahası her an yeni bir hamleye maruz kalacakmış gibi hissediyordu.

"Bu, onun yerine karar verebileceğim anlamına geliyor ve eğer çıkmaya çalışırsa buna izin vermem. Bunu yapabilirim, çünkü birkaç ruhsal rahatsızlığı olduğuna inanıyorum. Ruhsal rahatsızlıkları kendisi ve etrafındakiler için tehlike oluşturuyor. Anlıyor musunuz?"

Tony parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. İtiraz etmeyi denemeliydi, en azından Anna'ya bunu borçlu olduğunu

biliyordu. “O tehlikeli değil. Hiçbir yere gidemez, kımılda-
yamıyor bile.”

Doktor Murray, Tony’nin söylediklerini hiç duymamış
gibi konuşmasını sürdürdü. “Serviste bir başka psikiyat-
r daha karınızı görecek. Eğer o da benimle aynı fikri payla-
şırsa tedavisi için karar verilene dek Akıl Sağlığı Yasası’na
dayanarak psikiyatri servisinde kalacak.”

Byrne, Tony’ye bir demet kâğıt uzattı. “Bu her şeyi yazı-
lı olarak anlatıyor.”

Kâğıtları aldı, hiç bakmadan kanepenin üstüne fırlat-
tı. Karar çoktan verilmişti. “Peki, polis bu işe ne diyor?
Anna’yı sorgulamak istiyorlardı.”

“Biliyorum. Kaygılanmayın. İyileşene kadar onu sorgu-
ya çekemezler. Yeterince iyileşene dek bizim gzetimimiz
ve korumamız altında olacak.”

Birden Anna’nın odasının kapısında bekleyen polisi,
plajdakini, şu anda evlerine doğru gidenleri düşündü. Et-
rafta gezinip duruyor, avlarının üzerine atlamak için bek-
liyorlardı. Jack’i korumayı başaramamıştı ama Anna’yı
koruyabilmeliydi. Belki de onu psikiyatri servisine emanet
etmek polisi ondan uzak tutmanın tek yoluydu.

Sonunda, “Yapmanız gerekeni yapın,” dedi.

“Harika. Yatağını ayarlayalım. Onu alması için birini
göndeririz.” Doktor Murray başını sallayıp öne doğru eği-
len Byrne’e baktı.

“Tony, Anna servise yerleştiğinde seni arayıp haber ve-
ririz. Neden eve gidip dş almıyor, karnını doyurup karını
görmeye servise gelmiyorsun?”

Hâlâ iş kıyafetleriyle dolandığını fark ederek usulca ba-
şını salladı. Takım elbisesinin pantolonuna baktı. Daha bir
gün önce Jack’i öpüp hoşça kal diyerek işe gittiğine inana-
madı. Jack’in yüzü gözlerinin önünde canlandı. Anna’ya

olanları daha fazla umursamadı. Kendini iyi hissetmiyordu. "Sanırım gitmeliyim, en azından bir süreliğine. Kusura bakmayın... Yapacak çok işim var."

Doktor Murray yavaşça konuştu. "Anna iyi olacak Bay Patton, kaygılanmamaya çalışın. Ve oğlunuz için gerçekten üzgün olduğumu bilin."

Doktor ve hemşire ayağa kalktılar. Her ikisi de Tony'nin elini sıktıktan sonra dışarı çıktı. Tony kendini zorlayarak kanepeden kalkıp onları takip etti. Odadan çıkıp kapıyı ardından kapattı, fakat doktorla hemşire çoktan gözden kaybolmuştu.

Bölüm 10

Ertesi gün

15 Eylül 2009 Salı

Anna kımıldamadan yatıyordu. Hafifçe hareket ettiğinde omzu acıdı. Aynı boş odada olduğunu anlayabilecek kadar kısa bir süre için gözlerini açtı. Başını sabit tutmaya çalışıp bakışlarını sağa çevirdi ve yüksek duvar gölge yaratsa da, gün ışığıyla aydınlanan pencereden avludaki kaldırım ustalarını görebildi. Gün ortası olmalıydı. Acaba aynı gün müydü? Onu buraya getirdiklerinde uyuyormuş numarası yaptı. Biri bir şeyler yedirmeye çalıştığında buna cesaret edemedi. Güvende olup olmadığından emin değildi. Onu ilaç verip uyutabilirler miydi? Tony de buradaydı, elini tutmuştu ama sanki üzerinden çok zaman geçmişti. Şimdi neredeydi?

Polis hâlâ kapının önünde oturuyor, gazete okuyormuş gibi davranıyordu. Biliyor olmalıydı. O da olayın bir parçasıydı. Bir çatırtı duyunca sıçradı. Polis düzeltmek için gazetesini salladı, katlayıp kucağına koydu. Ayak sesleri yaklaşıyor, gitgide yükseliyordu. Biri geliyordu. Tekrar gözlerini kapatıp sakın sakın solumaya çalıştı. Titremesini durdurmak için kollarını usulca ileri uzattı.

Sesler bu denli yoğun, biteviye, alaycı ve iğneleyiciyken tamamen hareketsiz bir halde yatması mümkün değildi. Anna ağlamak istiyordu ancak güçlü olmalıydı. Bu tek çözüm yoluydu. Başka bir ses daha duyuyordu. Yakından yükselen bir kadın sesi, diğer seslerden çok daha berrak. Gözlerini açtı. Gözkapaklarının arasından kapı aralığında duran, kendinden daha yaşlı olmayan ufak tefek bir kadın gördü. Uzun kahverengi saçlarını ensesinde gevşekçe bağlamış, koyu çerçeveli bir gözlük takmıştı. Sandalyede oturan polise baktı. Topukları zeminde tıkırdadı. Kadın büyük, kahverengi el çantasını duvarın dibine koyarken, Anna sarı floresan ışığın kırmızı ojelerinde nasıl parladığına dikkat kesildi. Kalbi deli gibi atıyordu. Yalnız bırakılmayı dileyerek çarçabuk gözlerini kapattı.

"Günaydın Anna. Benimle tanıştığını hatırlıyor musun?"

Anna hareket etmedi. Bu kadın yalan söylüyordu: Daha önce tanışmamışlardı. Ne yapmaya çalışıyordu?

"Ben Doktor Morgan, seninle ilgilenen psikiyatrim."

Psikiyatr mı? Hızlı hızlı solumaya başladı, kaygı onu ele geçiriyordu. Neden bir psikiyatr göndermişlerdi? Yaptıkları yetmemiş miydi? Ne planlıyorlardı?

"Ruh hallerinde veya duygularında bozukluk olan hastalara bakma konusunda uzmanlaşan bir tıp doktoruyum. Anlayabiliyor musun?"

Yanağı istemsizce seğirdi, nefesini tuttu. Psikiyatr kırmıldadığını görmüş müydü acaba? Bu Doktor Morgan, Anna'nın rol yaptığını anlamış mıydı? Ansızın dökülmek üzere toplanan gözyaşlarını durdurabilmek için gözlerini sımsıkı yumdu.

"Anna, anlıyor musun?"

Ilık bir gözyaşı damlasının yanağından aşağı, kulağına yakın mesafeden çenesine doğru süzüldüğünü, sonra da

köprücük kemiğine döküldüğünü hissetti. Daha fazla rol kesemezdi, belki işbirliği yapması daha emniyetliydi. Belki o zaman Tony ve Jack'i bu işten uzak tutabilirdi. Yatağın yanı başındaki komodinin üzerine bir şey konduğunu işitti, usulca gözlerini açıp ışığa alışmaya çalışan gözlerini kırptırdı. Doktor Morgan bir kutu kâğıt mendili ona doğru kaydırды. Anna uzanıp almadı.

Doktor Morgan kapıdaki polise dönüp adama dışarıda beklemesini söyledi. Polis sessizce uzaklaşırken doktor kapıyı kapattı. Anna'nın kalbi çılgınca atmaya başladı, bu doktor yetkili olmalıydı. Polisin uzaklaştığına sevindi. Bu tanıksız, baş başa oldukları anlamına gelirdi. Gözlerini yaşlardan arındırmak için birkaç kez kırptırdı, başına neyin geleceğini görmesi gerekiyordu.

Doktor Morgan polisin sandalyesini yatağın yanına çekip oturdu. Konforlu bir koltukta oturuyormuşçasına sandalyeye kuruldu. Anna duyduğu mırıltıları önemsememek ve karşısındaki kişiye odaklanmak için kendini zorladı.

Doktor, "Anna, neden burada olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Anna başını iki yana salladı. Konuşmaya çalışsa çığlık atacağından korkuyordu.

Doktor Morgan'ın sesi yumuşak, yatıştırıcı bir hal aldı. "Şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

Eğer konuşursa işler daha da kötüye gidecekti.

"Şu an hastanedesin, psikiyatri servisinde."

Anna panikleyip bayılacakmış gibi oldu. Açıklamak istiyor, doğru olanı yapmaya çalıştığını doktora anlatmayı arzuluyordu. Neler olduğunu bilmiyordu. Sadece onların söylediklerini yapmaya çalışmıştı ama bir şeylerin yanlış gittiği açıkça görülüyordu.

Doktor Morgan konuşmaya devam etti. "Bugün günlerden ne olduğunu biliyor musun?"

Odadaki mırıltı susmak bilmiyor, anbean yükseliyor, kahkahalar atıp onunla alay ediyordu. Ne gün olduğu niye önemliydi ki? Anna sesleri susturmak istiyordu, fakat Doktor Morgan şaşkınlık yaratıp boşboğazlık ederek konuşmaya devam etti.

“Günün hangi saatindeyiz? Sabah mı, öğleden sonra mı, akşam mı? Başbakanımız kim?”

Anna’nın vücudu gerilmeye başladı. Bir türlü engel olmuyordu. Elleri karıncalandı. Tony ve Jack iyi miydi? Bunu hak etmiyorlardı: Hepsi onun hatasıydı. Onlar için yeterli olamamıştı. Bu doğrudu. O olmadan yaşamlarını daha iyi sürdürebilirlerdi. Anna’nın gözleri doldu, başını çevirdi.

Doktor Morgan yeniden seslendi. “Anna, bu kadar yeter. Çok zamanımız var. İyi değilsin. Seni her gün görmeye geleceğim, ne kadar ilerlediğimize bakacağız. Bunun dışında konuşmak istediğinde hemşirelere söylersen bana haber verirler. Burada değilsem bile beni ararlar, telefonla konuşuruz.”

Anna güçlükle gözlerini açtı. Doktor Morgan’a güvenmeyi istiyordu ama güvenemedi. İşbirliği yapmaktan başka bir seçeneği yoktu. Omzundaki ağrıdan ötürü kendini geri çekerek usulca başını aşağı yukarı salladı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Doktor Morgan çantasını alıp odayı terk etti. Anna rahat bir nefes aldı, titremeye başladı. Ayağa kalkmayı, koşmayı deneyebileceğini düşünürken polis görevinin başına döndü. Anna inleyip yatakta kıvrıldı.

İçinden sayı saymaya çalıştı. Gerginliğine odaklandı. Hamileyken gittiği yoga derslerinde öğrendiği gibi kaslarını rahatlatmak için uğraştı. İşe yaradı. Cumartesi sabahı derslerini sevmişti. Kendisi rahatlarlarken karnındaki bebeğin kımıldadığını hissetmek hoşuna gitmişti. Şimdi tüm bunlar başka birinin yaşamından kesitler gibiydi. Belki de gerçekten başkasının yaşamıydı.

İkiye kadar sayarken nefes aldı, dörde kadar verdi.

Gözleri yanıyordu. Bu histen kurtulmak için uyumayı arzuladı. Tony'ye ne olmuştu? Jack neredeydi? Acaba onları da mı rahatsız etmişlerdi?

Her şey bulanıklaşıyor, sise gömülüyordu, fakat tek bir şey keskin ve kalıcı bir biçimde gözlerine saplanmıştı. Sis yoğunlaşırken, Anna etrafındaki sesleri dinledi: Alarmlar çalıyor, polisler uğulduyor, kuşlar tiz seslerle feryat ediyordu. Tüm sesler korkunç bir ninniyle harmanlanıyordu. Bu kakofoninin içinde hiç kimse onun çığlıklarını duyamazdı. Hiç kimse onu buradan kurtaramazdı. Yapayalnızdı.

Bölüm 11

Ertesi gün

15 Eylül 2009 Salı

Wendy bagaj bandına inen yürüyen merdivene ulaşmak için aceleyle ilerleyen kalabalığın mırıltılarına ve dans edercesine birlikte hareket edişine tamamen ilgisiz kalıp merdivenin başında bir an tereddüt ederek duraksadı. Yolculuk uzun sürmüştü. Madenlerde bir ay çalıştıktan sonra memleketlerine dönen iki irikıyım adamın yanına oturmuştu. En iyi anlarında bile konuşmak onun için güç bir işken, o uçuş işkence gibiydi. Wendy'ye Sidney'e gidiş nedenini sormuşlardı, o da kızını ziyaret edeceğini söylemişti. Anlattığında acısının azalacağını umut ettiğinden gerçeği ağzından kaçırabileceğini düşünüp korkuyordu. Gerçek, fiziksel olarak da Wendy'ye zarar vermişti: Göğsünün derinliklerinden, başından, sırtından ağrılar yükseliyordu. Yine de hiçbir şey söylemedi. Uçak havalanır havalanmaz kulaklıklarını taktı. Ekrandaki küçük uçak Nullarbor'dan doğu sahiline ağır ağır yol alırken koltuğun arkasındaki televizyona gözünü dikti.

Yürüyen merdivenin önüne doğru ilerledi. Ardından gelen genç bir kadın sendeleyince küfretti, fakat ne söy-

lediği pek anlaşılmadı. Aşağıdaki kalabalığı taradı ama Tony'yi göremedi. Ne yapacağını bilemeden öylece kalakaldı. Böyle olacağını düşünmeli, B planı yapmalıydı. Sigara içmek istedi. Gözleri doldu. Tony neredeydi?

Ansızın birinin seslendiğini duydu. Karşısında Jim'i, hemen ardında Ursula'yı görünce gevşeyen omuzları düştü. Wendy'nin dudakları titremeye başladı, ona doğru yaklaşırlarken elbisesinin koluyla gözlerini kuruladı.

Yüzü buruşmadan önce güçlkle, "Merhaba," diyebilirdi. Kollarını açıp Ursula'ya sarıldı. "Ağlamayacağım diye kendime söz verdim... Çok ama çok üzgünüm." Mendil almak için çantasını karıştırdı ama sadece kullanılmış, kurumuş, birikmiş kâğıt mendil parçaları bulabildi. Ursula ona bir mendil uzattı.

Wendy başını sallayarak mendili aldı. Sesi çıkmasa da Ursula da ağlıyordu. Wendy burnunu çekerken, "Yeni bir haber var mı?" diye sordu.

Ursula başını eğip, "Hayır, bu sabahtan beri yeni bir şey yok," diye yanıt verdi.

Jim boğazını temizledi. Kolunu dolayıp Wendy'yi bagaj bandına doğru yönlendirdi. "Haydi, gidip bavulunu alalım. Yolculuğun nasıl geçti?"

"Uzun, berbat, her zamanki gibi. Kalkışa geçmeden önce yarım saat pistte bekledik." Yanıtını bildiği soruları soran Jim'e minnet dolu gözlerle baktı. Jim'i severdi. Anna onun şefkatli bir adam olduğundan bahsederdi hep. Wendy, babasını tanıma fırsatı olmamış Anna için bunun ne büyük anlam taşıdığını bilirdi. Anna yaşamı boyunca her zaman başarılı ve ne istediğini bilen bir insan olduğundan, babasının eksikliğinin onu ne derece etkilediği pek belli olmuyordu. Kızını düşünürken hastanede yattığını anımsayınca Wendy'nin gözleri yine doldu.

Ursula, "Yorulmuşsundur. Bu kadar uzun yoldan gelmek..." diye söze başladığı anda Wendy, "Hep beraber olmalıyız," diye yanıt verdi.

Bagaj bandına ulaştılar, taşıma bandı hareket ederken tiz bir alarm sesi duyuluyordu. Sessiz bir biçimde yılan gibi kıvrıla kıvrıla önlerinden geçen bavullara baktılar. Sonunda Wendy valizlerini görüp işaret etti. Jim ellerine birer tane alarak yürümeye başladı.

"Haydi, çıkalım." Ardından Ursula ile Wendy yan yana yürürken o hızla önden ilerliyordu.

Wendy dudağını ısırdı. "Kız kardeşim Pam, onda kalıp kalamayacağımı sormak için Sidney'de yaşayan bir arkadaşını arayacak. Özür dilerim, hiç vaktim olmadı ama..."

Konuşacak pratik bir şey bulmanın rahatlığıyla Ursula kesin bir ifadeyle konuştu. "Kaygılanma, hallederiz. Lisa, Emily'yle konuştu, sen buradayken Emily bir süre erkek arkadaşında kalacak. Şu an evi temizliyor, bu yüzden bize gidelim. Daha sonra seni oraya bırakırız. Orada daha rahat edeceğini düşündük."

Wendy minnettar bir ifadeyle başını salladı. Emily'yi çocukluğundan beri tanırdı, onun yanında daha rahat edirdi. Ursula hep gözünü korkuturdu. Öyle yetenekliydi ki, Anna'nın ikisini kıyasladığını ve sonunda hayal kırıklığına uğradığını düşünüp üzülmüştü. Bugün bile, sabahlamış olduğu halde Ursula kısa, koyu renk saçlarını biçimlendirmiş, şarap rengi rujunu sürmüştü. Zayıf bir kadın değildi ama fazla kilolarını saklayamayan ve yılların altında ezilen Wendy'nin aksine kilosunu taşıyabilenlerdendi. Yolculuktan sonra nasıl görüldüğüne baktı: Biraz olsun makyaj yapmalı, saçını arkada tutturduğu atkuyruğuna sıkıştırmak yerine düzgünce taramalıydı. Saç diplerini boyatmak için kuaförden randevu da almalıydı. Ansızın, evinin du-

varında asılı olan Jack'in fotoğrafı gözlerinin önünde canlandı. Wendy'nin nasıl görüldüğü hiç önemli değildi.

"Harika, teşekkürler. Kimseye rahatsızlık vermek istemem..."

"Sorun değil. Daha büyük sorunlarımız var. Tony'ye soramadım, yalnız kalmaya ihtiyacı olabilir. Şu anda evde kalmak istemiyor. Bilmiyorum..." Ursula arkasını döndü, Jim park gişesinin önünde durdu. "Jim! Kredi kartını kullanma, bende bozukluk var." Kaşlarını çatarak Wendy'ye döndü. "Yanında bozuk para taşımaz. Çekmecelere, arabaya bırakır. Sonra da ihtiyacı olduğunda şikâyet edip durur." Hızlandı, el çantasından cüzdanını çıkardı.

Wendy çantasını açtı. "Bende de var... Beni almak için buraya kadar geldiniz, bu kadarını ödemek durumunda değilsiniz." Artık çok geçti. Ursula bozuklukları makineye atmakla meşguldü.

Wendy, karı kocanın ağız dalaşını izlerken özel bir ilişkinin içine izinsiz girmiş gibi hissetti, bu yüzden Ursula başıyla işaret edip onu arabaya çağırana kadar geride durdu.

Tony evinin ön kapısını açtı, hızlı adımlarla içeriye girip kapıyı hemen kapattı. Komşularının kendisini görmediğini ümit etti. Komşular muhakkak bu sabah evin önündeki polis arabasını görmüştü. Kahvaltıdan sora aralarında konuşmuş, çocuklarını bırakırken okul kapısında dedikodu yapmışlardı. Jack'in başına gelenleri duyduklarından emindi, fakat insanlarla karşılaşmak için henüz hazır değildi. Ön kapıdaki buzlu camdan dışarıya gizlice baktığında sokağın bomboş olduğunu gördü. Kapıyı kilitleyip içeri geçti. Ne görmeyi umduğundan da emin değildi. Belki siyah, sarmal parmak izleri ya da sarı renkli olay yeri

inceleme bantları. Ama her şey dün ve diğer günler nasılsa bugün de öyle görünüyordu. Jack'in evde olduğu zamanlardaki gibi.

Salondaki masanın üzerinde bir not kâğıdı gördü. Annesinin elyazısını fark etti.

Jessie'nin karnını doyur. Polis geldi
ve ayrıldı, seninle konuşmak istiyorlar.
Beni ara.
Seni seviyorum,
Annen.

Kâğıdı aldığı yere bırakıp koridora doğru baktı. Jack'in odasının kapısı kapalıydı. Derin bir nefes aldı, çabucak banyoya yürüdü. Giysilerini çıkarıp banyonun köşesine doğru tekmeledi, hızla duş aldı. Yatak odasına geçti ve temiz iç çamaşırlarını giyip gardırobu açtı. Kendi kıyafetlerinin yanına düzgünce asılmış olan Anna'nın elbiselerine bakmamaya çalıştı. Dolabı kapatıp çekmecedен çıkardığı şortu ve polo tişörtü giydi. Yatağa baktı, hâlâ yapılıydı. Anna'nın soğumuş bir fincan çayı da öylece duruyordu. Sürünüp yatağa uzandı, battaniyelerin altına gizlendi. Bu yatakta en son iki gece önce uyumuştı, o zaman Anna da yanındaydı. Karısına ihtiyacı vardı, hiçbir şeyin üstesinden tek başına gelemiyordu. İçinde pek çok anı barındıran bu odadan çıkması gerektiğini biliyordu. Kalktı, yatak odasının kapısını kapatıp oturma odasına geçti.

Mutfak tezgâhı topluydu, babasının önceki gece getirdiği pizzadan eser kalmamıştı. Polisi içeri aldığı anda annesi

temizlemiş olmalıydı. Keşke toparlamasaydı. Jack doğduktan sonra Anna ev işleriyle fazlasıyla mücadele eder olmuştu, fakat Tony bunu umursamamıştı. Yerde oyuncakların çer çöplerini, ön kapıda kirli bez yığını görmeyi sevmişti. Ah, annesi Jack'in varlığının da bir kısmını silip süpürmüştü. Ve Anna'nın da. Verandanın kapısını açınca Jessie kuyruğunu sallayarak hızla içeri koştu. Çömelip Jessie'nin kulaklarını kaşdı, çantasıyla dizüstü bilgisayarını sehpaye koyup kanepeye oturdu. Sekreteri Donna telefonuna bir mesaj bırakmış, çözmesi gereken birkaç elektronik posta almıştı. Jessie sıçrayıp yanına oturmaya kalkışınca Tony ilk kez ona izin verdi. Bilgisayarını açıp çalışmaya başlayınca kendini daha iyi hissetti. İş rahatlatıcı derecede tanıdıktı. Yaşamında hâlâ aynı olan, kendi amacını ve rolünü bildiği bir şeyle uğraşmak istiyordu.

Ekran gözlerinin önünde titreyip hemen berraklaştı. Arka plandaki masaüstünde altı hafta önce Jack'i hastaneden eve getirmeden hemen önce çekilen, üçünün bir arada olduğu, Anna'nın çıktısını alıp yatağın kenarına koyduğu fotoğraf bulunmaktaydı.

O sabah erkenden uyanmıştı. Dört gün hastanede uyumuş, uyandığında Jack'i doyurması için kaldırıp Anna'nın kucağına vermiş, Anna dinlenirken oğlunun minik bezlerini değiştirmişti. Fakat son gece Anna Tony'ye evde kalması ve iyi bir uyku çekmesi için ısrar etmişti. Tony o gece gayet güzel uyumuş, oğlunun eve geleceğini bildiğinden heyecanlanıp sabahın beşinde uyanmıştı. Tony ortalığı toparlamış, çamaşırları yıkamış, yatağa temiz çarşaflar sermişti. Giyinip Jessie'yle beraber dışarı çıkmış, karşılama için çiçekler ve mavi balonlar almıştı. Eve döndüğünde arabadaki bebek oturağını kontrol etmiş ve oturağın ufak bir bebek için fazla büyük olduğunu düşünmüştü. Güvenli

olduğundan emin olunca Anna'nın giyinip kendisini beklediği hastanenin yolunu tutmuştu. Çiçeklerle hediyeleri tekerlekli sandalyeye yükleyip hemşireden fotoğraflarını çekmesini rica etmişlerdi.

Nasıl olur da her şey bu kadar çabuk mahvolabilmiş-ti? Ne olmuştu? Tony terli yüzünü ovuşturup güçlükle gözlerini kırpı. Düşüncelerden sıyrılıp sakın sakın nefes almak için kendini zorladı. Önce işlerini halletmeli, sonra çok daha zor olanlarıyla ilgilenmeliydi. E-postalarını taradı. Başına gelenleri işyerindekilere henüz anlatmamıştı. Donna, Tony'nin iyi olmadığını düşündüğünü ve toplantılarını iptal ettiğini söylüyordu. Geri dönüp dönmeyeceğini öğrenmek istiyordu. Oysa Tony yarın, gelecek hafta ya da gelecek ay ne yapacağını bilmiyordu.

Saniyeler geçti, belki de dakikalar. Bilgisayar uyku moduna girdi, ekran karardı. Düşüncelerini başından def etmek için cevval bir edayla başını sallayıp Donna'ya kısa bir yanıt yazarak en az bir hafta işe gelemeyeceğini bildirdi. Şimdilik yapabileceği en doğru şey buydu.

Sessizdeki telefonu cebinde titremeye başladı. Ekranı bile bakmadan aramayı reddetti ve telefonunu kapattı. Kimseyle konuşabilecek durumda değildi. Sehpayı uzayıp çantasını aldı. Dizlerinin üzerinde yatay bir biçimde dengede tutarak çantasını açtı, içinden birkaç evrak çıkardı. Bir kısmı kucağından kayıp yere düştü.

"Kahretsin!" deyip eğildi ve kâğıtları topladı: A4 boyutunda bir defter, sunumunun çıktısı, açılmamış posta zarfları. Kâğıtları alelacele toplarken bir anda durdu. Kâğıt kümesinin içinde, üzerinde adı yazılı bir zarf gördü. Zarfı daha önce fark etmemişti, Anna'nın elyazısını tanıdı.

Zarfa bakarken elleri titriyordu. Yapıştırılmamış tarafını kaldırdı, içinden bir kez katlanmış, sade, beyaz bir A4 kâğıdı çıktı. Okumak istemiyordu. Yırtıp atar ve zarfı hiç

görmemiş gibi davranırsa kendini daha iyi hissedeceğini düşünüyordu. Fakat kendine engel olamayıp kâğıdı açtı ve karmakarışık yazıyı hızlıca taradı. Ellerindeki titreme arttı. Gözlerinin önünde çırpınmasını önlemek için mektubu bilgisayarının üzerine koydu. Eliyle kâğıdı düzleştirirken parmaklarındaki ter, üzerinde iz bırakıyordu. Okudu, bir daha okudu ve inanamadı. Bu bir şaka mıydı? Zalimane bir dalavere Tony'ye daha fazla acı çektirmek mi istiyordu? Çabuk çabuk solumaya başladı, gözlerine dolan yaşlar süzülüp mektuba damladı. Mürekkep dağıldı, kelimeler birbirine karıştı. Mektubu yan tarafına fırlattı. Tişörtünün önüyle yüzünü kapatıp hıçkıra hıçkıra ağladı.

Ansızın Jessie yanına gelip kulaklarını dikti. Köpek birinin kapıyı çalacağını umarak yerinden fırladı. Tony burnunu çekip yüzünü kuruladı, mektubu tekrar katlayıp zarfın içine koydu ve çantasına tıktırdı.

Hiç kimse gelmedi, yine de mektubu olduğu yerden çıkarmadı. Mektubu tekrar görmek istemiyordu. Gözlerini kapatıp kalp atışlarının normale dönmesini beklerken kelimeler zihninde onunla dalga geçmeye başladı. Bu da ne demek oluyordu? Gözlerini sıkıca yumup mektubu görmemiş olmayı arzuladı. Fakat çok geçti, asla unutmuyacaktı.

Öğleden sonra geç bir saatte Tony arabasını rölantide bırakarak ailesinin evinin köşesinde duraksadı. Yanlarına gitmek istemiyordu. Evinde kalmak, kapıları kilitleyip ışıkları söndürmek istiyordu, fakat sorumluluklarından kaçamıyordu. Bir araba yavaşladı, ileride park etti. Tony sıradan bir iş gününden sonra evine, karısıyla çocuklarına dönen sıradan adamı izledi. Şanslı pezevenk!

Arabayı sürüp çıkmaz sokaktaki ailesinin evine döndü. Bahçe pelesenk* ağacının mor renkli taç yapraklarıyla doluydu. Kapı komşuları Soutarların açık penceresinden televizyon sesi yükseliyordu. İki evin sınırına doğru arabasını sürüp köşeye park etti. Kararını değiştirip geri dönmekten çabucak arabadan indi. Daha ön kapıya uzanan yolun yarısına kadar ilerlemişti ki kapı birden açılıverdi.

Ursula kapıyı ardına kadar açarak, "Anthony, canım... Seni çok merak ettik," dedi.

"Kusura bakmayın, biraz işim vardı."

"İş mi?" Ursula kaşlarını çatı, Tony eve girerken kollarını açtı. Tony annesini kucaklamadı, Ursula'nın kolları yana düştü. "Her neyse, nasılsın?"

Tony omzunu silkti, ayakkabılarını çıkarıp koridordaki ayakkabılığa bıraktı. "İyiyim. Wendy'yi aldınız mı?"

"Evet, burada. Birazdan Emily'nin evine götüreceğiz. İçeri gel, sana bir şey ikram edeyim."

Kapıyı kapattı. "Bir bira alayım. Teşekkürler." Annesi mutfğa giderken Tony de oturma odasına doğru ilerledi. Jim ve Wendy krem rengi deri kanepede oturuyordu. İkisi birden ayağa kalktı. Wendy aceleyle Tony'ye yanaştı.

"Tony," dedikten sonra ağlamaya başladı. "Çok ama çok üzgünüm..."

Wendy'yi kucaklarken zar zor teşekkür edebildi. Kendini hüzünden kurtarmaya çabaladı. "Geldiğin için teşekkürler..."

"Ah, elbette... Ben sadece... Bilirsin, doğduğunda gelmeyi istemiştim ama size biraz vakit tanımış, alışmanızı beklemiştim. Anna da bana demişti ki... Ve şimdi... Torunumla tanışmadım bile!"

* Kızıldeniz kıyıları, Hindistan, Madagaskar, Senegal, Avustralya gibi sıcak iklimli bölgelerde yetişen, kışın yapraklarını dökmeyen, reçinesinden balsam elde edilen, değerli kerestesi kahverengi, mor veya esmer hatta vişneçürüğü olabilen, doğramacılıkta kullanılan bir ağaç.

Wendy elleriyle yüzünü kapatıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladığında Tony de gözyaşlarına boğulacağını hissetti. Boğazını temizledi, bakışlarını yere çevirmiş olan babasına baktı. Derken Ursula içeri girip oğluna bir bira uzatınca Tony köpürmüş bira şişesini sıkıca tutup büyük bir yudum aldı.

Ursula elini Wendy'nin omzuna koyarak, "Bir kadeh şarap daha ister misin?" diye sordu. Wendy derin bir nefes alıp başını evet dercesine salladı. Kanepenin yanında, yerde duran boş kadehini aldı. Ursula ceviz büfede duran yarısı boşalmış şarap şişesini getirip iki kadehi doldurdu.

Jim şerefe kadeh kaldırıyormuş gibi bira tutan elini havaya kaldırdı, sonra ansızın eli yana düşüverdi. "Ne uzun iki gün böyle!"

Herkes Jim'i sessizce onayladı. Wendy Tony'ye dönüp, "Anna nasıl?" diye sordu.

Sessizlik. Nasıl açıklayabilirdi ki? Eğer Anna'yı kendi gözleriyle görmemiş olsaydı olanlara asla inanmazdı. "İyi değil. Bu sabah ben hastaneden çıkarken hâlâ uyuyordu, verdikleri ilaçlar onu sürekli uyutuyor. Henüz onunla konuşamadım." Bir an gözlerini yumdu. "Onu... Psikiyatri servisine taşıdılar." Wendy'nin duruma itiraz etmesini, dehşete kapılmasını bekledi ama o başını sallamakla yetindi. Anna'nın orada olmaması gerektiğini düşünen tek kişi kendisi miydi?

"Duydum. Sabah erkenden hastaneyi aradım ama tamamen dinlenene kadar Anna'yla görüşemeyeceğimi söylediler." Wendy gözyaşlarını sildi. "Eminim ki doktorlar ne yaptıklarını biliyorlardır."

Tony bu sözlere sessizce katıldı, fakat çantasındaki mektubu düşünmeye başlayınca yüzü kızarmaya başladı.

Wendy fısıldar gibi, "Jack'in durumunu biliyor mu?" diye sordu.

Her şeyi birbirine ekleyemeyecek kadar yorgundu, üstelik bunu denemeyi istediğinden de emin değildi. "Bilmiyorum. Neyi bilip bilmediği hakkında fikrim yok."

Ursula, "Ulu Tanrım!" diyerek iç çekti. "Gidip onu görmemiz gerek. Ailesini ondan uzak tutamazlar. Wendy, Tony seni götürebilir."

Bira şişesinin üzerindeki etiketi çekiştirip annesinin bakışlarından sakınmaya çalıştı. "Kurallar var anne. Anna tecritte."

Ursula kaşlarını çatı. "Tecritte mi?"

Jim, "Bunun özel bir nedeni olduğunu sanmıyorum tatlım," dedi.

"Neden tecritte tutuluyor?"

"Anne, nedenini tahmin edebilirsin." Elindeki bira şişesini sehpaye çarptı. "Tehlikeli olduğunu düşünüyorlar." Bir kahkaha patlattı ama daha çok ağlayacakmış gibiydi.

Ursula konuşmak üzere ağzını açtı, fakat Jim bakışlarıyla karısını yakalayıp başını iki yana salladı. Elleri hâlâ yüzünde, tam karşısında oturan Wendy'ye döndü sessizce.

Tony, Wendy'ye bakarak usulca, "Giysiye ihtiyacı olacak," dedi.

Wendy burnunu çekip yanaklarını kuruladı. "Elbette. Neredeler?"

"Arabada bir çanta var. Birkaç eşya, diş macunu, şampuan. Otellerde verilenlerden nefret eder. Hastaneninkilerden de hoşlanacağını sanmıyorum. İstedğinde kullanabilmesi için sevdiği pahalı sabunlardan da birkaç tane çantaya koydum."

"Kulağa hoş geliyor Tony."

"Ve bir kitap. Nasıl biri olduğunu bilirsin, Anna hep okurdu."

"Gidip yüzümü yıkayayım da çıkalım."

Tony Wendy'ye dikkatle baktı. "Gelemem."

"Gelemem de ne demek?" diye sordu Ursula.

"Onu ziyaret edemem. Şimdi değil. Ben sadece..." Ayağa kalktı. Açıklama yapmak istemedi. Anna'yı görmeden önce aklını meşgul eden şeyleri çözmeliydi. Ona ne söyleyeceğini, ne soracağını bilmiyordu. Bu sabah, neler olduğunu bildiğinden gayet emindi, fakat şimdi her şey anlamsızdı. "Bir süre yalnız kalmak istiyorum."

Jim ayağa kalkıp elini Tony'nin omzuna attı. "Öyle olsun Tony. Üzerinden henüz bir gün geçti. Anna sabah da hastanede olacak," deyip Wendy'ye baktı. "Anna'yı görmen için seni hastaneye bırakırım Wendy, durumunda herhangi bir gelişme olursa Tony'ye haber verirsin."

Wendy, "Elbette. Birkaç dakika içinde döneceğim," diyerek yerinden kalkıp odadan çıktı.

"Teşekkürler baba."

Jim başını salladı. "Arabanın anahtarlarını ver. Gidip Anna'nın çantasını getireyim, sonra da kendi arabama bırakayım."

Ursula kadehlerle şişeleri toplamaya başladı. Anahtarları babasına verirken özellikle birine söylemeden, "Üzgünüm," diye fısıldadı.

Jim ile Wendy hastaneye, Tony de evine gitmek üzere oradan ayrılınca Ursula kendine sıcak, tereyağlı bir tost yaptı. Mutfak tezgâhına dayanıp dudağının kenarlarındaki kırıntıları sildi. Sırtı ağrıyor, lokmaları çiğnerken çenesi kaskatı kesiliyordu. Yutmak için kendini zorladı, tabağı kaldırıp tostun kalan yarısını çöp kutusuna attı. Bulaşık makinesinin kapağını açıp mutfağın her yerine dağılan kirli tabakları makineye yerleştirmeye başladı.

Neden kimse lavaboya yığmak yerine bulaşıkları makineye yerleştirmezdi ki? Bu bile Ursula için fazladan bir işti. Wendy'nin kadehinde kalan şarap tortusunu dökerken bardaktaki pembe ruj lekesini fark edince yüzünü ovuşturdu. İçini çekti, kadehi elinde yıkaması gerekiyordu.

Yarım saat sonra Jim'in arabasının sesini duydu. Hâlâ dağınıklığa bakar halde lavabonun önünde dikildiğini fark etti. Kocası yorgun argın mutfağa girmeden önce, gözlerini yumup yalnız geçirdiği son dakikasının keyfini çıkardı.

Jim içeri gelip bir taburenin üstüne tünediğinde, "Wendy'nin Anna'yı görmesine izin verdiler mi?" diye sordu Ursula. Kocasının gözlerindeki kara gölgeleri fark etti.

"Evet. Sorun olmadı. Onu bekleyecektim ama Emily aradı. Wendy'yle hastanede buluşacak ve evine götürecek. Bize uğrayıp eşyalarını alacaklar."

"İyi."

Jim kaşlarını kaldırdı. Ursula makineye bulaşıkları yerleştirmeye devam etti.

"Peki sen iyi misin?" diye sordu Jim.

"Tahmin edebileceğin gibi." Çekmeceleri dışarıdayken makinenin kapağını kapatınca tabaklar birbirine çarptı. Jim'in herhangi bir hata yapmadığını biliyordu ama ne yazık ki nazik davranmak için yeterince enerjisi kalmamıştı.

Jim taburesinden kalkıp Ursula'ya yardım etmeye başladı. "Şimdi temizliği dert etme tatlım. Otur lütfen. Çok yoruldun."

Ursula öfkeyle dolanmaya başladı. "Evet, yoruldum! Herkesin peşinde koşup duruyor, Wendy ve Anna için kaygılanıyor, herkese şirin görünmeye ve destek olmaya çalışıyoruz. Peki, bize kim yardım edecek? Torunumuzu kaybettik, oğlumuz yavrusunu yitirdi, herkes bunu unutmuşa benziyor!"

"Hey!" Jim karısına doğru yürüdü. Kollarını omuzlarına dolayıp sırtını ovaladı, fakat Ursula buna aldırmadı.

"Herkes Jack'i unuttu Jim." Başı göğsüne düştü. "Zavallı, minik bebeğim. Zavallı, küçük Jack." Gözlerini yumup akan yaşları sildi. "Korkunç şeyler olduğunu hissediyorum."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Ya Anna yaptıysa?"

"Neyi? Bu konuda bilgimiz yok."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun. Bu kadar da naif olma. Tanrı aşkına, şu an psikiyatri servisinde tecritte tutuluyor. Doktorlar onun yaptığı..."

"Böyle konuşma! Neler olduğunu bilmiyoruz. Tony'nin söylediği gibi kaçırılmış, saldırıya uğramış olabilir. Hiçbir şey bilmiyoruz."

Ursula ağlamaya başladı. Jim'in sözlerinin doğru olduğuna inanmak istiyordu. Anna'nın Jack'in ölümüyle ilgisinin olmadığına inanmak için ne kadar dua ederse etsin, içini kemirip duran histen bir türlü kurtulamıyordu. Sonuçta bu imkânsız değildi.

Dudağını ısırdı. "Jim, ya o yaptıysa? Jack minicik bir bebektir! Zavallı Anthony bunu nasıl atlatır?"

"Tatlım..."

"Bak, sana söylüyorum. Eğer bunu o yaptıysa yakasını kurtaramayacak. Hasta olup olmaması umurumda değil."

"Ursula, yeter!" Jim uzanıp sıkıca karısına sarıldı. "Hepimiz yıprandık, acı çekiyoruz. Bekleyip görelim. Biz bir aileyiz. Hepimiz bu işin içindeyiz."

Jim'in sarılmasıyla bir nebze gevşemiş olsa da fikrinden vazgeçmedi. "Böyle olmadığına inanmaya çalışarak vakit harcayamayız. Yapılacak işler var, düzenlenecek bir cenaze töreni..." İyice çökmeye başladı. "Anthony için çok kaygılanıyorum."

“Ona biraz zaman tanı. Törene gelecektir.”

“Zaman yok! Yapılacak çok şey var dedim. Polis ya da doktorlar beklemesin! Bütün bu işlerle uğraşacak kişi benim. Bu çok zor...”

Jim karısını yanına çekti. Ursula bir an gerilip itiraz edecek olduysa da kocasına sarıldı. Jim karısını alnından öptü. “Sen her zaman iyi iş çıkarırsın. Tony de bunu bilir. Herkes her şeyi farklı biçimde ele alır.”

Ursula yanaklarını temizlerken, “Biliyorum, biliyorum... Fakat Anna’yı görmek istemiyorum. Henüz değil. Bir şeyler daha öğrenene kadar olmaz,” dedi.

“Tamam, kimse senden bunu istemiyor. Git ve yüzünü yıka lütfen. Burayı ben toplayım. Bu zorluğu birlikte atlatacağız.”

Ursula kocasını sessizce onaylayıp banyoya gitti. Jim haklıydı: Birlikte üstesinden geleceklerdi. Tony’nin de böyle düşündüğünden emin olmak Ursula’nın annelik göreviydi.

Tony dizlerinin üstünde bir karton birayı dengeleyip diya-fondan Sean’ın dairesinin ziline bastı.

“Merhaba?” dedi bir ses.

Tony doğruca kameraya bakıp, “Selam dostum,” dedi.

“Tony! Yukarı gel!”

Bira kartonunu omzuna kaldırıp kalçasıyla kapıyı iteklerken yarım şişe votkayı da kolunun altında tutmaya çalıştı. Üçüncü kata kadar basamaklarla resmen boğuştu. Nihayet dairenin açık kapısına yöneldi. Televizyondan haberler bangır bangır yükseliyor, Sean da kanepenin köşesine oturmuş, burger ve patates kızartması yiyordu. İş gömleği pantolonunun üstüne sarkmıştı, kızıl saçları da darmadağınaktı.

Parmaklarındaki tuzu yalayarak başını kaldırdı. "İçeri gel dostum. Naber? Sen hafta içi pek görünmezsin."

"Bir şeyler içmek ister misin?" Tony karton koliyi üst kısmından açıp altılı paketi çıkardı. İki şişenin kapağını anahtarlığındaki açacakla açıp şişelerden birini Sean'a uzattı. Birasından büyük bir yudum aldıktan sonra, dolabı açıp iki bardak buldu. "Votka ister misin?"

Sean kahkaha attı. "Benim için biraz fazla dostum. Birayla devam edeyim. Sabah mesaim var. Senin de." Kese kâğıdında kalan yiyecekleri sardı, kalkıp çöp kutusuna attı. "Sen iyi misin?"

Tony buzdolabını karıştırırken, "Meyve suyun var mı?" diye sordu.

"Yok. Ama bir yerlerde bir kutu kola olmalı."

"Sorun değil." Buzdolabının kapısını kapattı, votka şişesinin kapağını açıp bardağın yarısına kadar doldurdu. Büyük bir yudum içtikten sonra öksürmeye başladı.

Sean kaşlarını çatarak, "Tony! Neler oluyor?" diye söylendi.

Tony bardağın tamamını bitirdi ve tekrar öksürdü. Mutfak taburelerinden birini çekip elinde birasıyla oturdu. Başını sallayarak Sean'a baktı. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum." Sesi gitgide kırıldı. Gerçekten nasıl anlatacağını bilemiyordu. "Anna hastanede."

Sean'ın gözbebekleri büyüdü. "Ah, kahretsin! Ne oldu? Şu an iyi mi?"

Başını tekrar iki yana salladı. "Psikiyatri servisinde."

Sean kaşlarını kaldırıp, "Bunu duyduğuma üzüldüm dostum," dedi.

"Ve Jack..." Tony devam edemedi.

"Ne? Jack'e ne oldu?"

Dudaklarını ısırды, yüksek sesle söylemeliydi. "Jack'i kaybettik."

“Nasıl? Ne demek istiyorsun?”

“Kaybettik.”

Sean’ın yüzü dondu. “Gerçekten mi kayboldu, yoksa...”

Tony başparmağıyla mutfak tezgâhındaki bir lekeyi ovalarken, “İkinci seçenek,” deyiverdi.

Sean’ın ağzı açıldı ve hemen geri kapandı. Benzi attı. “Öldü mü? Bunu mu demeye çalışıyorsun?” Nefesi kesildi. “Tanrım! Ne oldu?”

Tony’nin gözleri yaşlarla doldu. “Bilmiyorum. Anlayamıyorum. Dün sabah her şey yolundaydı. İşe gittim, annem eve geldiğinde Anna’yla Jack evde yokmuş. Onları bulamadık, sonunda polis Anna’yı buldu ama Jack...”

“Lanet olsun. Dostum, ben... Ama nasıl? Jack hasta mıydı? Bilmiyordum...”

“Hayır, hasta değildi.” Sean’a dikkatle bakıp, “Sapasağlamdı,” diye yanıt verdi.

Sean iyice solgunlaştı. Başını ağır ağır salladı. “İnanamıyorum. Çok üzüldüm. Fakat anlayamıyorum...”

Tony boğazını temizledi. Gırtlığı alkolün etkisiyle yanmıştı. Jack’le ilgili hiçbir ayrıntıyı, onun yüzünü, gülümseyişini, ağlayışını düşünmemeye çalışarak kesinkes bildiği gerçeklere odaklanmaya çabalıyordu. “Neler olduğunu bilmiyorum. Sahilde bulundular, uçurumdan düşmüş gibi görünüyordlardı. Anna’nın bereleri var. Şu an bir tür trans halinde, konuşmuyor. Jack... Otopsi yapılacak. Dostum, onları her yerde aradım! Ama geç kaldım!” deyip karşısındaki duvara gözünü dikti.

“Tanrım! Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Anna nasıl?”

“İyi değil. Bilmiyorum, birkaç test ve tarama yaptılar. Yaralanmamış, fakat görsen... Uzanmış yatıyor, tek kelime etmiyor. Yanında değilmişim gibi.” Arkadaşının evinde birasını içerken Anna’nın hastane yatağında uzandığını

anımsayınca Tony'nin yanakları suçluluk duygusuyla al al oldu. Karısının yanında olmalıydı. Ama olamazdı. Bu gece değil. Zaten Wendy de oradaydı.

Başını eğdi. "İşin içine polis de karıştı."

"Neden? Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim... Of, çok saçma. Böyle bir şey yapmış olamaz..."

"Bekle." Sean avucu açık bir biçimde sağ elini havaya kaldırdı. "Ne diyorsun sen? Neyi yapmış olamaz?"

Sean'ın sesindeki şaşkınlık ifadesini duymak rahatlatıcıydı. Bu, karısına inandığı için deli olmadığını kanıtıydı adeta. "Herkes bunu kasten yaptığını, Jack'i öldürmeyi planlayıp oraya gittiğini düşünüyor gibi. Ne düşündükleri umurumda değil. Herkes bana Anna'nın daha önce Jack'e veya kendine zarar vermeye kalkışıp kalkışmadığını, depresyonda olup olmadığını, ilaç kullanıp kullanmadığını soruyor. Onu tecritte tutuyorlar ve lanet olası bir polis sürekli başında bekliyor!"

"Ah, dostum... Böyle bir şey yapmış olamaz..."

"Biliyorum! Anne olmayı çok istemişti ve mutluydu. Jack doğduğunda onu hastanede gördün. Anımsıyor musun? Sürekli gülümsüyordu, gözü hep bebeğimizin üzerindeydi."

"Tony, gel de otur." Sean kolunu arkadaşının boynuna dolayıp kanepeye doğru yönlendirdi. Uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapattı. "Sanırım seninle votka içebilirim." Mutfağa gidip bardak çıkartmak için dolaba uzandı. Kendine biraz votka doldurdu, iki bira daha alıp dönerken Tony, Sean'ın kucağındakilere gözünü dikmiş hâlâ konuşuyordu.

"Belki de birileri Jack'i kaçırmaya kalkışmıştır. Böyle şeyleri duyuyoruz. Anna bebeğini korumaya çalışmıştır. Ya da arabası kaçırılmıştır ve Anna bu yüzden şoktadır..."

“Sakin ol.” Sean, Tony’ye bir bira uzatıp yanına oturdu. “Elbette Anna böyle bir şey yapmamıştır. Tanrım, bunu düşünemiyorum bile... Dostum, Jack için gerçekten çok üzgünüm.”

Tony yüzünü elleriyle kapayıp hıçkırarak ağlamaya başladı.

Sean bir süre sessiz kaldı. “İnanamıyorum, böyle bir şeyi konuştuğumuza inanamıyorum.”

Tony ellerini yüzünden çekip burnunu tişörtünün koluyla sildi. “Tecrite koydular. Bir suçlu gibi. Kim bilir neler yaşadı.”

“Peki seninkiler, Anna’nın annesi filan nerede? Burada olduğunu biliyorlar mı?”

“Annesi bugün geldi, şu an hastanede. Ben... Yüz yüze gelemiyorum, anlıyor musun?”

“Elbette, anlıyorum dostum.”

Tony ayağa kalktı. “Bak, istersen bunu daha fazla konuşmayalım. Bunları daha fazla düşünmek istemiyorum.”

Sean başını salladı. “Tabii ki. Burada kal, hemen bir DVD’ciye gidip beraber izleyebileceğimiz bir film alayım.”

Sean cüzdanıyla anahtarlarını hızla alırken Tony çoktan kanepeye yığılmıştı. Gözlerini kapadığında oda fırıl fırıl dönmeye başladı. Kusma isteğini engelleyip engelleyemeyeceğinden emin olmadığından gözlerini sımsıkı yumdu. Kısa bir süre sonra kapının açıldığını ve tekrar kapandığını duydu. Oturmaya çalıştı, başaramayınca iyice kaykılıp gözlerini kapadı. Birkaç dakika boyunca öylece kalakaldı.

Bölüm 12

İki gün sonra

16 Eylül 2009 Çarşamba

Taksi hastane bahçesine girince Wendy gözlerini ovuşturdu, içlerine kum atılmış gibi hissediyordu. Gözleri sulandı, elinin tersiyle yaşaran gözlerini sildi. Bir gün önce Anna'yı ilk kez yatağına uzanmış halde gördüğünde şaşkına dönmüş, Tony'nin gelmek istemeyişini de anlamıştı. Gece Emily'nin dairesine gidene dek tükenmiş, güç bela uyuyabilmişti. Her şey zihninde tekrar tekrar dönmüş, kendini Jim ile Ursula'nın gişedeki bilet kavgasının görüntüsünü anımsarken bulmuştu. İçinde atışmak da olsa eş olmanın samimiliğini özlemişti. Şu an konuşacağı, acısını paylaşacağı birine ihtiyacı vardı.

Taksiden inerken haftalardır kuru olan yollardan buharlaşan nem ve toz dolu yağmur kokusunu içine çekti. Şimdi de sadece çiseliyordu ama yine de ceketini boynuna dek kapatıp içindeki dergilerin ıslanmaması için elindeki plastik torbayı katladı. Bulutların arasından sızan gün ışığının parlattığı küçük su birikintilerinin üzerinden atlayarak bir önceki geceye nazaran daha az gözü korkmuş bir halde, doğruca akıl hastalıkları binasına yürüdü. Kabul

bölümünde ziyaretçi defterini imzaladı, oturup beklemeye başladı. Cam kapıdan kendi yansımasını görünce, yağmurda filizlenen sürgünlere dönmüş saç tellerini yatıştırmaya çalıştı. Kahverengi deri botlarına baktı, eğilip yıpranmış burunlarını sildi.

“Bayan Shafer?”

Wendy oturduğu yerden sıçradı. Siyah çerçeveli gözlükleri olan, gri elbisesi tam üstüne oturmuş genç kadına yöneldi. “Evet, benim. Merhaba,” deyip yerde duran çantasını ve plastik torbayı kaptı.

“Ben Doktor Morgan. Geldiğiniz için teşekkürler. Lütfen buradan geçin.”

Doktor, Wendy’nin geçebilmesi için kapıyı açtı. Wendy yürüdü, bir an için koridorda durakladı. Doktor Morgan kapıyı kapattığında Wendy döndürülen kilidin sesini duyup irkildi. Koridor boyunca psikiyatri izledi. Birkaç kapısı kapalı odanın önünden geçti ve içinde dört sandalyeden başka bir şey olmayan bir odaya girdi. Tereddüt ettiğinden kapıya en yakın duran sandalyeye oturuverdi. Doktor Morgan bir sandalye çekip Wendy’nin tam karşısına gelecek şekilde oturup bacak bacak üstüne attı. Wendy doktorun siyah, parlak, belirgin topuklularına dikkat kesilip bileğini kırarak kendi ayakkabılarını sandalyenin arkasına itti.

Doktor Morgan gülümseyerek, “Dekor için kusura bakmayın,” dedi.

“Daha kötüsünü de gördüm,” diye karşılık verdi Wendy. “Tony’ye ulaşmaya çalıştım ama telefonu kapalı. Annesi de oğluna ulaşamıyor.” Tony’nin yokluğundan dolayı acı içindeydi ve bunun ne anlama geldiğini düşündükçe korkuyordu.

“Ne yazık. Yakında sizinle iletişime geçecektir. Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum.”

“Evet.” Wendy sırtını sandalyeye düzgünce yasladı. “Dün buraya gelmeden önce onu gördüm, o... İşte, tahmin edeceğiniz gibi.”

Doktor Morgan başını salladı. “Hemşireler Anna’yı görmeye geldiğinizi söyledi.”

“Evet ama beni fark ettiğini sanmıyorum. Gözlerini açtığı anda sanki neler olduğundan haberi yokmuş gibiydi.” Wendy çantasını açıp bir mendil çıkardı. Hayatının en zor ânını yaşıyordu. Evladını böylesi bir ıstırap içinde görmek, ona ulaşamamak, daha iyi olması için bir şey yapamamak hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. “Affedersiniz.”

“Özür dilemeyin lütfen. Sorun değil.” Wendy burnunu silerken Doktor Morgan bakışlarını başka yöne çevirip konuşmasını sürdürdü. “Bu sabah Anna’yı gördüm, pek bir değişiklik yok. Hemşireler konuşmadığını ve zar zor hareket ettiğini söyledi. Hastaneye geldiğinden bu yana bir şey yiyip içmediği için de üzülüyorum. Onu serumla besliyoruz ama...”

Wendy başını iki yana salladı. “Onu daha önce hiç böyle görmedim.”

“Sizin için çok zor olmalı.”

“Tony daha fazla bilgiye sahip olabilir. Anna üniversiteyi bitirdiğinden beri benimle yaşamadı.” Başını kaldırıp gülümsedi. “Üniversiteye gittiğini biliyor muydunuz? Burada, Sidney’de. O hep her şeyi kusursuzca başarmıştır.” Anna’yla nasıl da gurur duyuyordu, kızının bunun farkında olup olmadığını merak etti. Daha önce kızına bunları hiç söylemiş miydi?

Doktor Morgan defterine bir şeyler yazıp kalemi defterin üzerine bıraktı. “Kızınız hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bu yüzden bugün buraya gelmenize çok sevindim. Geçmiş, çocukluğu, aile tarihçesi hakkında size sormak istediklerim var.”

Wendy sessizce doktoru onayladı. "Ne isterseniz." Bir yardımını dokunabileceğini düşünüp mutlu oldu. Yıllar içinde Anna'nın çocukluğunu pek çok kez düşlemişti. Gebe kaldığında Wendy çok gençti, henüz on sekizindeydi. Anna'nın babasına âşık olduğuna inanmıştı, bir süre çocuklarını birlikte büyütmüşlerdi, ancak üç sene sonra adam çekip gitmişti. O üç yıl da çok zor geçmişti. Anna mutluydu ama babası çok içerdi ve içtiğinde saldırganlaşırdı. Kızının, tanık olduğu şiddeti anlamlandıramayacak kadar küçük olduğuna kendini inandırmıştı, fakat artık bundan pek de emin değildi. Belki de bir babaya sahip olmak, Anna'nın sonunun burası olmasını engelleyebilirdi. Anna yıllar önce babası hakkında sorular sormayı bırakınca Wendy bu duruma sevinmişti.

Dikkatini tekrar psikiyatra çevirdi.

"Anna'nın tedavisiyle ilgili acil olarak konuşmamız gereken bir şey daha var." Doktor Morgan öne doğru eğildi, Wendy nefesini tuttu. "Akıl sağlığından kaygı duyuyorum ve yemek yemeyi reddetmeye devam ederse fiziksel sağlığından da. Ona bazı ilaçlar vermeye başlayacağım. Korkarım işe yaraması zaman alacak. Sizinle ve Tony'yle konuşmak istediğim konu elektrokonvülsif tedavi: EKT."

Wendy gözlerini kapattı, şakaklarında atan ağrıyı hissetti. Gözlerinin önünde ışıklar çakıyor, dişleri gıcırıyor, kolları zonkluyordu. Tekrar algılamaya başladıktan hemen sonra durdu. Gözlerini açıp ovuşturdu. Bu öneri karşısında şaşırdığını, korktuğunu düşünmeyi arzuladı ama gayet olağan durumdaydı. Yanıt için kendisini bekleyen Doktor Morgan'a bakıp başıyla onayladı.

“Şok tedavisi mi? Bunu hâlâ yapıyorlar mı?”

Annesinin sesi ağrıyan başını delip geçtiğinde Tony telefonu kulağından uzaklaştırdı. Sean’ın dairesinde pencereden yansıyan ışık yüzünü yakmıştı, bu yüzden gidip gölgedeki kanepeye oturdu. Sabah onda uyanmış, telefonunu açıp gelen dört mesajı dinlemişti. Şaşırtıcı bir şekilde mesajlardan yalnız biri annesindendi. Birkaç dakika sonra Wendy aramış, Tony onunla konuştuktan sonra Ursula’ya dönmüştü.

“Wendy’nin anlattıklarına göre bunu yapmak zorundalar anne. Ayrıntıları bilmiyorum, aradığında doktorla olan görüşmesini yeni bitirmişti.”

“Doktorla konuşmadın mı? Eşinin yanında sen olmalısın, Wendy değil.”

“Henüz değil. Gideceğim, biraz daha zamana ihtiyacım var.” Annesinin, dilini ısırarak için kendini ne kadar zorladığını hissedebiliyordu. “Bunu telefonda konuşmak istemiyorum. Gidip Wendy’yi alacağım, sonra sana geliriz. Önce eve gidip giysilerimi değiştirmem gerek.”

“Eve mi? Neredesin?”

“Sean’ın evindeyim.”

Ursula iç çekti. “Anthony, biliyorum çok zor ama...”

“Anne, bırak bunları lütfen.” Battaniyeyi kucağından fırlatıp oturdu, parmaklarıyla saçını karıştırmaya başladı.

“Wendy buraya gelmekten hoşnut olmayabilir. Yorgun olmalı. Muhtemelen hiçbirimizle konuşmak da istemiyor.”

“Ne demek istiyorsun? Dostluğumuza ihtiyacı olduğuna eminim.” Mutfığa geçip musluğu açtı, su iyice soğuyana kadar elini altında tuttu. Telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırıp bardağa su doldurdu. “Bu da neyin nesi anne? Bir şeyler söylemeye çalıştığını görüyorum.” Suyundan büyük bir yudum içti.

“Üzgünüm Anthony. Bugün kimseyle konuşabileceğimi sanmıyorum.”

“Peki ne yapmam gerekiyor? Burada yalnız, onu tek başına bırakamam.”

“Anthony, onunla ilgilenmek senin işin değil, başında yeterince dert var zaten. Bırak Anna’yla, doktorlarla, tedaviyle annesi ilgilensin. Sen Jack’e bak...”

Bardağını kirli tabaklar ve fincanlarla dolmuş lavaboya bıraktı. “Jack’le ilgileniyorum, bu Anna’yla da ilgilediğim anlamına gelir. O benim karım! Anlamıyorum...”

Ursula derin bir nefes aldı. “Bütün gece olanları düşündüm ve babana da söyledim. Eğer bunu o yaptıysa, depresyonda dahi olsa...”

“Ne?” Tony’nin başı zonklamaya başladı. Annesi gerçekten böyle mi demişti? “Neyi yaptıysa?”

“Anthony...”

Tony gözlerini yumdu. Çantasındaki zarfın ağır çekiminde yere düşüp bir tüy gibi havada salındığını görebiliyordu. Yere düşmeden önce zarfı tutmaya çalıştığını hayal ediyordu. Bu zarf ne zamandır ortalıktaydı? Eğer annesi Anna’nın evde olmadığını söylemek için oğlunu işten aramasaydı, sunumu için çantasındaki evrakları çıkarırken bu zarfın da farkına varacak mıydı? Yine de çok geç kalmıştı. Trafik daha hızlı akmış olsaydı bile farklı bir sonuçla karşılaşacak mıydı? Gözlerini açtı. Midesi bulandı, soğuk soğuk terledi. Mektup hiçbir şeyi kanıtlamazdı. Hiç kimse o gün neler olduğunu bilmezken annesinin böyle bir yargılamada bulunması da anlamsızdı.

“Polis kadar kötüsün! Neler olduğunu bilmiyoruz, bu bir. Anna depresyonda değil, gerçekten hasta, bu da iki. Ah, anne.”

“Tamam, peki. Özür dilerim.”

Tony'nin sesi kırıldı. "Wendy de senin gibi hissediyor, hepimiz gibi. Jack onun da torunuydu. Bu onun hatası değil. Gidip onu Emily'nin dairesinden alacağım ve birlikte geleceğiz."

"Haklısın. Özür dilerim. Sadece..."

"Birazdan görüşürüz."

Ursula'ya yanıt vermesi için zaman tanımadan telefonunu kapattı. Kendi ailesinden varsayımlar, ithamlar duy-mak istemiyordu. Bunun hiçbir faydası yoktu. Eğer polis Ursula'nın kuşkuları olduğunu fark ettiyse ya da daha kötüsü kendisinden dolayı ufacık bir belirsizlik hissettiyse ânında Anna'nın üzerine atılırdı. İki elini de mutfak tezgâhına koyup derin derin solumaya çabaladı, fakat üzerinden yükselip buharlaşan alkolün kokusu midesini bulandırdı. Usulca doğruldu, arabasının anahtarını alıp dışarıya yöneldi.

Tony araba sürerken köprüden geçmeyi severdi ama bugün limanın manzarası bile midesini altüst etmeye yetti. Doğruca yola bakıp Emily'nin oturduğu yere doğru ilerleyen levhalara dikkat kesildi. Birkaç dakika sonra kule gibi yükselen beyaz binanın otoparkına girip başını kaldırdı. Birbirine dolanan balkonların dalgalı kenarlarının oluşturduğu görüntü başını döndürünce apartman binasının cam kapısına baktı. Arabadan indi, zile basıp ufak video kame-raya gözünü dikip bekledi. Wendy hemen aşağı ineceğini söyleyerek karşılık verdi.

Klimayı çalıştırıp kapıyı kapatarak arabada beklemeye başladı. Wendy ön yolcu koltuğunun kapısını açıp eğildi. "Merhaba, çok bekletmedim, değil mi? Biraz dinleneyim demiştim ve..."

Tony direksiyonu sıkıca tuttu. "Hayır, bekletmedin. Zili çaldıktan iki dakika sonra indin." Sesindeki alaycılığı fark etti ve hemen sözlerinden pişmanlık duydu. Bu onun hatası değildi, neden kendi annesinin durmadan konuşup asabını bozmasına izin veriyordu ki? "Kusura bakma Wendy. Nasılsın?"

Wendy, Tony'nin dört çekerli arabasının yolcu koltuğunda doğrulup kapıyı kapattı. "Teşekkürler. Sen nasılsın?"

Tony, Wendy'ye gülümsedi. Wendy parlayan öğlen güneşinde hatırladığından daha yaşlı görünüyordu. Gözlerinin altı yorgunluktan morarmıştı. Dudakları hastanede yatan Anna'nınkiler gibi ince ve kuruydu. Parfümünün kimyasal kokusu arabayı doldurunca Tony öğürme isteğini durdurabilmek için başını klimadan gelen havaya doğru çevirdi. "Bu sabah onu görmeye gitmen iyi oldu. Ben..."

"Açıklama yapmana gerek yok."

Emniyet kemerini bağlayıp otoparktan çıktı.

Wendy sessizce, "Az önce polis aradı. Benimle konuşmak istiyorlar," dedi.

Tony doğruca önüne bakarak, "Benimle de. Telefonuma mesaj bırakmışlar. Senden ne istiyorlar? Burada değildin. Onlara ne anlatabilirsin ki? Umarım bize biraz zaman tanırırlar," dedi.

Wendy omuz silkti. "Bilmiyorum..." Tony, Wendy'yi sadece yan profilden görse de onun dudaklarını ısırıldığını fark etti. Anna da kaygılıyken hep böyle yapardı. "Sanırım ulaşabilecekleri her bilgiyi edinmeye çalışıyorlar. Tony, düşündüğün bir şey var mı? Ne bileyim, Anna'yla ilgili seni kaygılandıran bir şey..."

"Hayır, elbette yok." Çok çabuk cevap verdiğini görüyordu.

“Ah, hayır. Öyle demek istemedim. Yanlış anladın...”
Başını yasladı. Köprüden geçerlerken Wendy dönüp camdan dışarıya baktı.

Tony yanlış şeride girdiğini fark etti. Aynadan kontrol etmeden arabayı sağa çekip, iki şerit daha ilerledi. Ardından korna çaldı. Elini yumruk yapıp sertçe kornaya bastı, dikiz aynasından orta parmağını gösterdi. Wendy kapının tutmağını sıkıca kavradı, Tony bunu fark etmemiş gibi davranmaya devam etti ve konuştu.

“Biliyorum durumu ve olanlar kötü. Fakat polis soruşturmasını düzgünce yapsın. Bu işi seni ve beni sıkmadan yapmalılar. Herkes neler olduğunu bildiklerini varsayıyorlar, o...”

“Hayır, kimse bir şey demiyor.”

“Evet, diyor. Anna’nın kaybolduğunu haber vermek için aradığımda polis beni ciddiye almadı. Anna’yı bulduklarında araba başından beri o otoparktaydı ve bana hiçbir şey söylemediler! Beni dinlemek bile istemediler, şimdi de kalkmış her şeyi unutup konuşmamı istiyorlar. Neden bunu yapanın peşine düşmüyorlar?”

“Tony...”

“Birileriyle mücadele ettiği, boğuştuğu ortada.”
Wendy’ye dönüp, “Sen de Anna’yı benim kadar iyi tanır-sın, böyle bir şey yapmış olamaz. Asla! Mutlaka bir şeyler yaşanmış olmalı, onu bu hale getiren bir şey olmalı,” diye devam etti.

Soluksuz kalmıştı. Doğu banliyösüne giden tünele yaklaşmış, trafik şeridinin ortasında kalakalmışlardı. Soluna baktı, şeridine karışmaya çalışan bir arabanın önünden hızla geçti. Sözcüklerinin anlaşıldığından emin olmak için hızla ve yüksek sesle konuşmayı sürdürdü. “İnsanların korkunç şeyler yaşadığında şoka girdiğini duymuşsundur. Biri onlara zarar verdi...”

“Tony! Dur!” Wendy sözcüklerin yönünü değiştirmek istercesine ellerini kendini savunuyormuş gibi kaldırdı. “Eminim polis bu ihtimali düşünmüştür.” Başını sallayıp gözyaşlarını öteledi. “Fakat Anna’nın bu sabahki durumu... O çok hasta. Bu kimsenin hatası değil.”

“Tanrım, bunu onlara yapan serseri ya hâlâ dışarıday-sa? Belki de bir kadındır, bebek hırsızlarını duyuyoruz...”

“Lütfen buna bir son ver.” Wendy yüzündeki yaşları sil-di. “Neler olduğunu bilmiyoruz... Tabii bu da bir olasılık Tony. Belki de...” Sesi canlılığını yitirdi, başı önüne düştü. “Her şey normale dönecek olsa, hiç düşünmeden onunla yer değiştirdim.”

Tony trafik ışıklarında durmak için aniden frene bastı. Anna’nın annesi bile böyle düşünüyordu demek. Omuzları düştü. Burada şapşal olan bir tek kendisi miydi? Wendy’ye döndü. “Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum sade-ce.”

Wendy elini Tony’nin omzuna koydu ve sıktı. “Evet, ya-pabilirsin. Anna için yapmalıyız. Ve Jack için.”

Tony usulca onayladı. Lamba yeşile döndüğünde doğ-rudan aile evine yollandı. Yolculuğun kalan kısmında her ikisi de bir daha konuşmadı.

Söyleyecek hiçbir şey kalmamıştı.

Tony, Wendy, Ursula ve Jim dörtlüsü, önceki günün ikinci vakti yaptıkları gibi oturma odasındaki kanepelerde otu-ruyorlardı. Tony annesinin elektrik süpürgesiyle halının üzerinde izler bırakmak ve mobilyaların cila kokusunu duyumsatmak için epey çaba sarf ettiğini söyleyebildi. Ön-ceki konuşmalarından ötürü Ursula’nın suçluluk hissedip hissetmediğinden emin değildi, ne yapacağını bilmediğin-

den evi toplayıp temizlemiş de olabilirdi. Elinde tuttuğu porselen fincana ve altlığına baktı. Annesi bunları genelde Noel zamanı çıkarırdı. Parmakları kulpuna uymayınca sade kahvesini içebilmek için fincanı eliyle sıkıca kavradı. Odanın ortasındaki cam sehpa hiç dokunulmamış bir tabak çörek duruyordu. Etraflarındaki her şey paramparça olmuşken sabah çayı için buluşmuş gibi davranmaları oldukça gülünçtü.

Tony, "Hepimiz tekrar buluştuk..." diye alaycı bir edayla konuştu, sonra ses tonundan pişmanlık duydu.

Ursula oğluna ters ters bakarken Jim uzanıp aldığı bisküviyi çayına batırdı. Wendy ise Tony'nin küçümseyici gülümsemesiyle karşılaşınca gözlerine dolan yaşları tutmaya çalıştı.

Ursula, "Wendy, Tony bu sabah Anna'yı görmek için hastaneye gittiğini söyledi," diyerek konuşmaya başladı.

Wendy başını salladı. "Evet, dün gece de gittim ama uyuyordu. Bugün düne göre daha iyi, daha uyanık görünüyor, fakat iyi değil. Beni tanıyıp tanımadığından bile emin değilim. Sanırım başta tanıdı ama sonra... Korkunçtu, onu daha önce hiç öyle görmemiştim."

Jim, "Pek bir değişiklik yok gibi görünüyor, değil mi Tony?" diye sordu.

Tony babasını onayladı. "Dün sabah nasılsa bugün de aynı." Kafası karışmış gibiydi. Anna'yı dün mü görmüştü gerçekten, yoksa geçen iki gün hiç yaşanmamış mıydı? Oda etrafında dönmeye başlayınca başını dikkatle kanepeye yasladı. Neden ailesinin ne düşündüğünü söylemeyip onu kandırmaya çalışıyormuş gibi davrandıklarını hissediyordu? "Fakat evdeki gibi değildi. Evde olsaydı asla onu yalnız bırakmazdım."

"Elbette bırakmazdın Anthony, kimse aksini düşünmüyor," dedi Ursula. Tekrar Wendy'ye dönüp, "Anthony

bana şok tedavisi uygulayacaklarını söyledi, bu doğru mu?" diye sordu.

Wendy onayladı. "Bu sabah Doktor Morgan'la konuştum."

"Sen bu doktorla konuştun mu Anthony?" diye sordu Ursula.

Tony, "Onu sonra arayacağım," diye kestirip atınca Ursula, Tony'nin doktorla görüşmediğini anladı. Tony elindeki fincanla altlığı sehpanın üzerine bıraktı.

Wendy, Tony'ye ve Ursula'ya göz ucuyla baktı. "Her neyse, tedaviye bu hafta başlamak istiyorlar."

Ursula bardak altlığını Tony'nin önüne doğru kaydırırken, "Bu hafta mı? Bu ne acele?" diye sordu.

Wendy bir an pencereden dışarı baktı, sanki bir anıyı hatırlamaya çalışırcasına usulca başını salladı. "Yemek yemiyor, hiçbir şey içmiyor, seruma bağlı yaşıyor. Çok hasta." Sesi titredi. "Doktor Morgan şok tedavisinin duyduğumuz gibi olmadığını, filmlerde gördüklerimize benzemediğini söyledi. İşlemi ameliyathanede anestezi altında gerçekleştiriyorlarmış."

Ursula, "Çok çabuk karar vermişler. Daha ne kadardır hastanede ki?" diye çıkıştı.

Jim, Ursula'nın kolunu tutup, "Bırak da Wendy anlat-sın. Wendy, psikiyatr sorunun ne olduğunu düşündüklerini söyledi mi?"

"Psikozda olduğunu düşünüyorlar. Doğumdan sonra, depresyondayken görülürmüş bazen." Tony'ye döndü. "Doktor, bunun insanların anlayamayacağı kadar çabuk oluşabileceğini söyledi."

Tony, Wendy'nin gözlerine bakamadı. Herkesin kendisini teselli etmesinden, onun hatası olmadığını söylemesinden sıkılmıştı. Boğazını tuttu, kahve midesini ekşitmişti.

Wendy ayını içip bitirdi. Fincanla altlığını ayaklarının dibine, halının üzerine bırakıverdi. "Her neyse, EKT yapmaları yasadışı değil, çünkü Anna rıza veremeyecek kadar hasta. Yarın hastanede olacağım ama senin de gitmeni beklediklerinden eminim Tony."

Ursula bakışlarını Tony'ye çevirip, "Bu konuda sen ne düşünüyorsun tatlım?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bu konuda pek bir şey bilmiyorum." ne doğru eğilip başını ellerinin arasına aldı. "Bir söz hakkımız yok gibi görünüyor zaten."

Wendy başını iki yana salladı. "Hayır, Doktor Morgan dedi ki..."

Ursula keskin bir ifadeyle, "Bu bana çok zalimce geliyor," diyerek sözünü kesti. Wendy geri çekildi. Ursula, Tony'ye dönüp, "Anthony, bu psikiyatrla konuşmalısın," dedi.

Jim, Ursula'ya kaşlarını çatıp Wendy'ye döndü. "Sen ne düşünüyorsun? Sen annesisin."

"Sanırım bu tedaviyi olmalı. Doktorlar en iyisinin ne olacağını bilirler, onu bu halde görmek..." Bakışlarını yere çevirip usulca konuştu. "EKT'nin işe yarayacağını düşünüyorum."

Jim, konuşmasını sürdürmesini beklercesine Wendy'ye baktı, Wendy arkasına yaslanıp yavaşca başını salladı.

Jim sonunda, "Katılıyorum," diyebildi. "Doktorlar ne yaptıklarını bilir. Tavsiye ettikleri şey buysa bizim de yapacağımız şey buna uymak." Wendy, Jim'e gülümsedi. "Tony, sen ne düşünüyorsun?"

Ne dşnmeliydi? Tony hiçbir şey düşünmüyordu. Dşnemiyordu. "Bilmiyorum! Gidip doktorla konuşacağım, tamam mı?"

Ursula demliği kaldırıp, "Kahve isteyen var mı?" diye sorup yanıt beklemeden fincanları doldurdu. Derin bir nefes

aldı, doğrudan kimsenin yüzüne bakmadan sakın bir tavırla konuşmaya başladı. "Doktor Morgan, Jack'le ilgili herhangi bir şey soyledi mi?"

Tony yaşlarla dolan gözlerini sımsıkı yumdu. Jack'i düşünmemek için kaç zamandır çaba sarf ediyordu. Anna'yı düşünmek daha kolaydı: En azından onun için yapabileceği somut bir şeyler vardı.

Wendy olumsuz anlamda başını salladı. "Hayır. Çok üzüldüğünü belitti. Anna doktora Jack'ten bahsetmemiş. Tony, gidersen seninle konuşabilir."

"Gideceğimi söyledim! Bu kadar da..." Fincanını aldı. Yarısı dolu, yoğun, sade kahvesini tek seferde içti. "Yapamam... Bunu kabullenemiyorum. Psikiyatr, polis, adli tabip..."

"Ah, Tony! Öür dilerim!" Wendy elleriyle yüzünü kapatarak ağladı.

Tony'nin kulakları çınlamaya, oda etrafında fırıl fırıl dönmeye başladı. O öylece, hiç pozisyon değıştirmeden otururken her şey etrafında dönüyormuş gibiydi. Ayağa kalktı, kapıya doğru ilerlerken sendeledi. "Daha fazla konuşmak istemiyorum."

Kimsenin yanıtını beklemeden dışarı çıkıp kapıyı çarptı. Arabasına binip kapıları kilitledi, ne kadar uzağı giderse gitsin yaşamının bu gerçeğinden kaçamayacağını biliyordu. Mesafelerin yardımı dokunmazdı. Hiçbir şeyin faydası yoktu.

Ursula verandada beklerken, Wendy'nin Jim'in hizmet aracının yolcu koltuğına oturuşunu ve arabayla uzaklaşmalarını izledi. Eve girip ön kapıyı kapattı ve kilitledi. Wendy tüm öğleden sonra orada kalmak istemediğı için

az da olsa rahatlamıştı. Birilerini oyalamaksızın yalnız kalabilmeyi arzuluyordu. Tony hiddetle çıktıktan sonra geri dönmediğinden ev tamamen boştu. Yatak odasına gitti, ayakkabılarını çıkartıp terliklerini giydi. Pantolonun düğmelerini çözdü. Mutfaktan bir tepsi getirip oturma odasındaki fincanları toplamaya girişti. Yürürken bir parça çörek yedi, mutfaktan dönerken bir tane daha ağzına atmayı ihmal etmedi. Bu, öğlen yemeği hazırlamaktan daha kolaydı. Tepsiyi mutfak tezgâhına bırakıp yatak odasına geçti. Kapıyı kapatıp perdeleri çekti.

Her zamanki gibi yastığının üzerine kıvrılan kahverengi kedilerin yanına uzanıverdi. Çok yorgundu. Gözlerini yumdu, gözlerinin önüne gelen şey Tony'nin iki gün önceki bakışlarıydı sadece. Bu anı bir film karesi gibi canlıydı. Ursula oğluna dokunacakmış gibi hissetti. Gözlerini açtı, hayalin solup yitmesini bekledi. İkinci şekerlemesi iyi bir fikir değildi, şimdi kestirirse gece uyuması büsbütün zorlaşacaktı. Komodinden bir kitap alarak sayfadaki harflere yoğunlaşmaya çalıştı, fakat zihninde Tony'nin suretinden başka bir şey canlanmadı.

Tony arabasını YALNIZ POLİS ARAÇLARI yazılı alana çekip motoru susturdu. Bir süre öylece oturdu. Yan tarafa eğilip pantolonunun cebindeki katlanmış zarfı aldı. Bir an elinden kayıp düşen zarfı alıp açtı. Kelimesi kelimesine anımsıyor olmasına rağmen mektubu tekrar okudu. Bunu birilerine göstermeli mi, yoksa kahrolası mektubu gizlemeli miydi? İşlerin daha kötüye gitmesini elbette istemezdi, fakat bunu gizleyerek gerçekten doğru olanı mı yapıyordu? Mektubu aynı izlerden katlayıp zarfa, zarfı da kullanım kılavuzunun altına saklayarak torpido gözüne koydu.

Titremesini önlemek için ellerini sıktı. Üst dudağında biriken teri silip karakola doğru baktı. Karakol, sokakta sıralanan fiyakalı kafeler ile pahalı mağazaların arasında pusuya yatmış, çirkin bir beton binadan başka bir şey değildi.

Kaldırımında avare yürüyen bir çifti izledi. Kadının, attığı kahkahalarla sarsıldığını işitti. İkisi de muhtemelen öğle yemekleri olan beyaz karton torbalar ile plastik meyve suyu şişeleri taşıyorlardı. Acaba Tony en son ne zaman yemek yemişti? Açlık hissetmiyordu ama bedeninin hücre hücre fonksiyonunu durdurduğunun farkındaydı. Keşke dişlerini bir kez daha fırçalasaydı. Ekşi alkolle acı kahvenin birbirine karışmış tadını hissediyordu. Sonunda sınırı aşıp karakola girmek için yürüyeceğini düşününce gülümüyor gibi oldu. Güneş bulutun ardından ışıyor ve ön camda parılıyordu. Arabanın kapısını açıp serin rüzgârı içine çekti. Seri hareketlerle ön kapıya yöneldi ve hızla yürüyüp içeri girdi.

“Tony Patton. Dedektif David Hill’le bir randevum var.”

Zırlı camın ardında oturan polis memuru ahizeyi kaldırdı. “Oturun lütfen. Burada olduğunuzu haber vereceğim.”

Duvarın karşısında dört tane alçak sandalye vardı. Kumaştaki kahverengi lekeden sakınarak köşede duran sandalyeye oturdu. On yaşlarında sıska bir oğlan yaralı, şiş gözlerle Tony’ye baktı. Tony gülümsemeye çalışarak önündeki dergiyi alıp sayfaları karıştırmaya başladı. Belirgin bir koku hâkimdi. Belki de koku değil de daha çok tat gibiydi. P-plate* kullandığı yıllarda, birkaç biradan sonra Sean’ın evinden dönerken yakalanıp karakola getirildiğini anımsadı. Polisler onu emniyet aracına ite kaka götürmüş, ebeveynleri gelip alana dek birkaç saat hücrede tutmuşlardı. Eve giden uzun yolda anne ve babası Tony’ye tek kelime etmemişti.

* Avustralya’da en az on yedi yaşında olanlara verilen geçici ehliyet.

Tony kayıt masasının solundaki kapıdan bir zil ve klik sesi duydu. Ağır kapıyı açan kaslı, kelleşmekte olan adama bakmak için başını kaldırdı. Ayağa kalkıp terli ellerini kot pantolonuna silerek öne doğru ilerledi. Dedektif Hill'in tokalaşması tanıştığı ilk anki gibi kudretliydi. Tony daha sıkı el sıkışabilme dürtüsüyle boğuştu.

Tony bomboş koridor boyunca dedektifi izlerken bir yerlerde bir kapı hızla çarptı. Tiz sesli bir telefon çağrısına yanıt verilmedi. Birlikte yürürlerken Tony geçen Noel partisinin duyurusunu yapan, köşedeki mantar panoya asılmış posterini gördü. Diğer ucunu tutması gereken raptiye kâğıttan kurtulduğundan, kalan tek raptiye yırtık posterini tutuyordu.

İçinde sade, taklit bir ahşap masa ile etrafına dizili üç plastik sandalye olan küçük bir odaya girdiler. Hill sandalyelerden birini masanın kenarına çekip diğerini oturması için Tony'ye işaret etti. Dedektif hiçbir şey söylemeden odadan çıktığında Tony oturup çevresine bakındı. Oda'nın köşesinde bir kamera ve duvarda homurdanıp duran bir klima vardı. İçeride küçük bir pencere vardı ama açık kapıdan gelen hava akımıyla tangırdayan pis panjurlarla kapanmıştı. Esneyip ayaklarını ve bileklerini çevirip rahatlamaya çalışarak sandalyesinde dimdik oturmaya çalıştı. Titremesini engellemek amacıyla ellerinin üstünde oturmaya devam etti.

Hill yanında daha genç bir dedektifle beraber geri döndü. Tek kelime etmeden Tony'nin karşısına oturdular. Dedektif masada duran kayıt cihazının kırmızı düğmesine bastı. Cihaz hafifçe cızırdamaya başladı. Genç dedektif, Tony'nin önüne su dolu bir karton bardak koydu ve Hill konuşmaya başladı. "Bu, Bay Anthony William Patton'nın soruşturmasıdır. 16 Eylül 2009, öğlen on ikiyi yirmi geçe. Bay Patton, kayda geçmesi için lütfen adınızı, bugünün

tarini ve arkamda asılı duran saatin gösterdiği zamanı doğrulayabilir misiniz?”

Tony saate baktı. Boğazını temizleyip söylenenleri tekrarladı. Ağzı kurudu. Önündeki karton bardaktan bir yudum ılık su içip bardağı geri koydu.

“Ben Dedektif David Hill. Kıdemli Dedektif Muavini Stephen Kaminsky de burada.”

Kaminsky, Hill’in kardeşı gibi duruyordu. Hill’den birkaç santim daha uzundu, fakat denetlenmezse tıknaz bir hal alacağa benzer katı bir beden yapısına sahipti. Kaminsky henüz kelleşmemiştı, koyu renk saç kısıacık tıraş edilmmişti. Öyle ki Tony açık alnını ve tepesindeki parlak deriyi rahatça görebiliyordu.

“Bay Patton, on dört eylül sabahı karınızı en son ne zaman gördüğünüzü bize anlatabilir misiniz?”

Tony derin bir nefes aldı. Başının deritte olmadığını, eğer sakın olursa Anna’nın da başının derde girmeyeceğini düşündü. “Evet. Sabah sekiz gibi işe giderken.”

“O sabaha dair bize ne anlatabilirsiniz?”

“Çalar saat sabah altı buçukta çaldığında uyandım. Anna uyuyordu. Jack’e sütünü verdim, Anna için kahvaltı hazırlayıp evden çıktım.”

“Son zamanlarda karınızda herhangi bir değişiklik fark ettiniz mi?”

Polis, Anna’nın kendinde olmadığını biliyordu ama ısrarcı olmak durumundaydı. “Normalden biraz daha sessizdi, yorgundu. Jack fazla uyumuyordu. Anna iki saatte bir bebeği doyurmak için kalkıyordu. Bebeğini emziriyordu, bu yüzden geceleri ona yardım edebileceğim pek bir şey yoktu.”

Hill öne doğru eğilip dirseklerini masaya koydu. “Normalden daha sessiz derken neyi kastettiniz?”

“Hiçbir şeyi, sadece çok canlı değildi. Yorgundu. Yeni bebeği olmuştu.”

Kaminsky’nin Hill’e baktığını gördüğünde içinden fışkıran öfke selini fark etti. “Ne bekliyordunuz ki? Çocuklarınız var mı? Sadece yorgundu!” Tony gözünden yaşlar akmaya başlayınca zorlukla yutkundu. Uzanıp masadaki karton kutudan birkaç tane mendil alarak gözlerini kuruladı. “Üzgünüm. Bunu yaparı bulmak yerine neden oturup konuştuğumuzu anlamıyorum.”

Hill yavaşça başını salladı. “Bay Patton...”

“Tony.” Kendini bir şüpheli değil de bir eş ve baba olarak anımsamak için ilk ismiyle hitap etmelerini rica etti. Mendili buruşturup cebine tıktırdı.

“Tony, amacımız mümkün olduğunca çok bilgi edinmek. Neler olduğunu ortaya çıkarabilmek için her şeyi yaptığımız konusunda garanti veririm.”

Panikleyip göğsü daraldı, hızla solumaya başladı. Polis kayıtsızdı, ancak Tony’yi dinlemeleri gerekiyordu, onları ikna etmek durumundaydı. “Ben aptal değilim, karımın yaptığını düşünüyorsunuz! Tanrı aşkına, bunu yapmasına imkân yok. Mümkün değil. Anlamıyorsunuz...”

Hill sözlerine devam etti, hiç etkilenmemişti. “Biz var sayımlarda bulunmuyoruz, sadece oğlunuzun başına ne geldiğini öğrenmeye çalışıyoruz. O gün annenizin size uğraması için bir neden var mıydı?”

Tony daha fazla nefesini tutmamak için kendini zorladı. “Annemden biraz yardımcı olmasını istemiştim. Daha önce belirttiğim gibi, Anna çok yorgundu. Hiç uyumuyordu. Anna biraz mola verebilsin diye annemin bebeğin bakımı, öğle yemeği, temizlik konularında yardımcı olabileceğini düşündüm.”

“Ve aynı gün öğleden sonra Anna’nın kayıp olduğunu bildirmek için bizi aradınız.”

“Evet.”

“Biraz daha anlatabilir misin? Onun kayıp olduğunu nasıl anladınız?”

“Annem geldiğinde evde değildi. Bana dışarı çıkacağını söylememişti ve annemin geleceğinden de haberdardı. Arkadaşını aradım, aklıma gelen her şeyi yaptım. Onları bulamadım.”

“Peki neden polisi aradınız?”

“Çünkü kaygılanmışım! Ne yapacağımı bilemedim.”

“Neden kaygılandınız? Ne olmuş olabileceğini düşündünüz?”

“Bu olanları düşünmedim!” Tony elini masaya vurdu. Polis onu zorluyordu ama Tony istediklerini vermeyecekti. “Bir kaza geçirmiş olabileceğini, direksiyon başındayken uyuyakaldığını, arabayı çarptığını, kaybolduğunu falan düşündüm. Ya da Jack’le ilgili bir sıkıntı yaşadığından dışarı çıkmak durumunda kaldığını.”

“Tony, zor bir soru sormak zorundayım. Anna daha önce kendine ya da Jack’e zarar verebileceğinden söz etti mi?”

“Hayır! Tabii ki hayır! Neden herkes bana bunu soruyor?” Kollarını kavuşturdu. “Asla böyle bir şey olamaz. Jack’e tapıyordu. Onun doğmasını çok arzuladı. Asla...” Tony’nin sesi canlılığını yitirdi. Başını sallayarak, “Bakin, bunu Anna yapmadı. Bir noktayı gözden geçiriyorsunuz! Arabasını kontrol edin, DNA testi gibi taramalardan geçirin. Onu bu hale getiren şeyi bulun. Başka bir şeyler var, olmalı.”

“Tony, bu aşamada her olasılığı araştırıyoruz. Adli tıp işin içinde. Eve de baktık. Gözden kaçırdığımız bir şey olmadığına eminiz.”

Dedektifin kibirli, tepeden bakan tavrı Tony’nin gözü-nü korkuttu. Polis kendinden emindi, ne olduğunu bildik-

leri konusunda Tony'yi ikna etmeye uğraşıyorlardı, fakat başaramadılar. "Bir not da mı bulmadınız?"

Tony ânında söylediklerinden pişmanlık duydu. Doğal görünmeye çalıştı. Neden böyle bir şey söylemişti ki?

Hill kaşlarını çatı, tuttuğu kalemi parmaklarının arasında çevirmeye başladı. "Not mu? Hayır, bulmadık. Ama bunun bir anlamı yok."

"Sütü de bırakmıştı! Anlamıyor musunuz. Jack'i emziriyordu. Sonuncusunu o sabah dondurucudan alıp Jack'e ben verdim. Sütlerin yenilenmesi gerekiyordu. Bu da onun yapmadığı, oğluna zarar vermediği anlamına gelir. Tanrı aşkına, madem onu öldürecekti, niye bu kadar sıkıntı çekti ki?" Tony kollarını bağlayıp sandalyeye sırtını dayadı.

"Bizi endişelendiren şey Anna'nın geri dönmeyi planlamış olması. Bu da kaza veya üçüncü şahsın işe karıştığı fikrini çürütüyor."

Tony kollarını çözüp çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. Elleri titriyor, ne söyleyeceğini, neye inanacağını bilmiyordu. Onu köşeye sıkıştırmışlardı. Kapana kısırılıp pataklandığının farkındaydı. Kendinden emin bir biçimde sırttan Hill'e ve Kaminsky'ye baktı.

"Biz cani insanlar değiliz, anlıyor musunuz? Sıradan vatandaşlarız." Tekrar ağlamamak için kendini tuttu. Anna böyle bir şeyi yapmış olamazdı. Sakinleşmeye çalıştı ama her şey zihninde yarış içindeydi. Anna'yı tanıdığını düşünürdü, peki gerçekten karısını tanıyor muydu? Polis ve anesi de dahil herkes Anna'nın hasta olduğunu, delirdiğini, bu yüzden de bebeğini öldürdüğünü düşünüyordu. Tony budalalık mı ediyordu? Karısı kadar kötü durumda mıydı?

"Kusura bakmayın, biraz ara verebilir miyiz?" Tony ağzının tükürükle dolduğunu hissetti. Kusmadan önce odaya mutlaka çıkmak zorundaydı.

Hill, Kaminsky'ye baktı, o da başıyla onayladı. Hill, "Saat bire çeyrek kala soruşturmaya son verilmiştir," deyip kaydı durdurdu.

Hill, oturduğu yerden kalkıp göz teması kurmadan zaten ayakta duran Tony'nin elini sıktı. "İhtiyaç duyarsanız bizi arayın. Yakında tekrar iletişime geçeceğiz." Bir an duraksadıktan sonra usulca konuştu. "İhtiyacınız olursa bize nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuz, değil mi? Tereddüt etmeyin."

Hill, Tony'nin arayacağı son insandı. Odadan çıkarken dedektifleri takip etti ve hemen kendini binanın dışına attı. Otoparkın ortasında durup mide bulantısını önlemek için derin derin soludu. Hayat devam ediyordu: İki ergen oğlan karşıdan karşıya geçiyor, bir kamyon tiz kornasını çalarak geri geri gidiyor, rüzgâr hendekteki çöpleri alaşağı ediyordu. Yavaş adımlarla yürüyüp arabasına bindi. Radyoyu açtı, pop şarkısı çalan bir radyo istasyonu buldu. Sesini iyice açıp karısı, çocuğunun katili olarak suçlandıktan sonra karakoldan ayrılması dünyanın en normal şeyiymiş gibi davranmaya çalıştı.

Artık yaşamında normal bir şey yoktu.

Ursula, Jim'in aracını garaja çektiğini duyup yataktan fırladı. Gözlüklerini almak için komodine uzandı. Radyonun üzerindeki parlak kırmızı rakamlara baktı. Saat dördü biraz geçmişti. Uyuyakalmış olmalıydı. Aceleyle koşup Jim henüz yolda yürürken kapıyı açtı. Jim karısını öptü. "Gel tatlım, haydi içeri girelim," dedi.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Wendy'ye onu daha sonra arayacağımızı söyledim. Yorgun görünüyordu. Kontrol amaçlı işyerine uğradım. Biraz kestirebildin mi?"

“Evet, biraz.” Geri çekilip kapıyı kapattı.

Jim içini çekerek, “Tony’den haber var mı?” diye sordu.

“Hayır. Geri gelip gelmeyeceğini ya da evine gidip gitmeyeceğini bilmiyorum. Neler olduğunu bilmemekten nefret ediyorum, fakat onu sürekli arayamam.”

“Hazır olduğunda o bizi arayacaktır. İşleri yoluna koymasını için ona biraz süre tanı. Gel de otur, çay içelim.”

Ursula kocasını mutfığa kadar takip etti. Fincanlara poşet çayları koymasına, çaydanlığa su doldurmasına müsaade etti. “Umarım yine içki içmez.”

“Doğru olanı yapacaktır. Ona biraz zaman tanı.”

“Tanıyorum!” Dirseklerini mutfak tezgâhına dayayıp gevşedi. “Sadece ona yardım etmek istiyorum. Ne yapacağını tahmin bile edemiyorum.” Başları ellerinin üstüne düştü.

Jim fincanlardan birine bir kaşık şeker atıp kollarını karısına doladı. Onu oturma odasındaki kanepeye doğru yönlendirdi. Birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

“Neden bizim başımıza geldi Jim?”

Jim gözündeki yaşları silerken başını salladı. “Herkesin başına gelebilirdi. Sadece kötü şans.”

“Hayır, bu şans falan değil. Bu bir kaza değil. Neler oldu böyle?”

“Böyle yapma canım. Bekleyip görmeliyiz. Durumu ben de inceliyorum ama bir faydası olmuyor. Anna bunu belki yaptı, belki de yapmadı. Polis araştırıyor, Anna iyileşince her şeyi anlatacaktır.”

Ursula alaycı bir edayla gülümsedi. “Bundan kuşkuluyum.”

Jim karısının başını göğsüne dayadı. Sessizce durdular. Ursula kocasının kalp atışlarını dinledi. Kocasının kaburga kemiklerini hissedip ne kadar yaşlandıklarını, kırılğanlaştıklarını ve yanılabilirliklerini düşünürken kocasına sıkıca tutundu.

Bir süre sonra Jim ayağa kalktı, çayları doldurup oturma odasına geri döndü. Beş haberlerini dinlemek için televizyonu açıp karısının yanına, kanepeye uzandı.

Hava durumu sunumu başladığında bir araba sesi duyuldu. Ursula, Jim'in kollarından sıyrılıp düzgünce oturdu. Ön kapı açıldı ve büyük bir gürültüyle tekrar kapandı. Ursula'yla Jim tek kelime etmeden birbirlerine baktılar. Ursula kalkıp koridora geçti. Tony sırtını kapıya dayamış, öylece yere bakıyordu.

"Anthony?" diye seslendi annesi sessizce.

"Ne var anne?"

"İyi misin? Bir şey ister misin?"

"Sormaya çalıştığın şey bu değil anne." Başını kaldırıp annesine dik dik baktı, gözleri kıpkırmızıydı.

"Ne?"

"Nerede olduğumu, ne yaptığımı öğrenmek istiyorsun. Polis sorgusundaydım, bana bir katili koruyormuşum gibi davrandılar."

"Ah, tatlım."

Tony gözünü kırptırdığında gözyaşları yanağına süzüldü. "Ya Anna yaptıysa? Ya Jack'i Anna öldürdüyse?"

"Anthony..." Ursula öne doğru ilerledi, fakat Tony başını sallayıp annesini engelledi.

"Beni yalnız bırakın, tamam mı?" Annesinin yanından geçip eski yatak odasına gitti ve kapıyı ardından kapattı.

Ursula olduğu yerde kalakaldı, düşmemek için bir eliyle duvara tutunuyordu. Oğlunun peşinden gitmek istedi ama gidemedi. Gözlerini yumdu. Oğlunun hıçkırıklarını duyduğunda Jim'in kendisini beklediği oturma odasına geri döndü. Kocasına yaslanıp gözyaşlarının sessizce akmasına müsaade etti.

Bölüm 13

Altı hafta önce

5 Ağustos 2009 Çarşamba

Anna'nın doğum sancılarının kalan kısmı pusluydu. Ebe, bebeğinin sıkıntıda olduğunu söylediğinde çok korktuğunu anımsadı. Kadın doğum uzmanının koşarak odaya girip bebeğin acilen doğması gerektiğini söylediğini de hatırladı. Ameliyathaneye uzanan koridorda taşınırken Tony'nin gözden kaybolmasıyla nasıl da telaşlanmıştı. Bebeği karnından çekerlerken çok korkmuş, teninin kaşınmasına ve bedeninin tir tir titremesine engel olamamıştı. Bebeğin ağlayışını duyduğunda ve yüzü dahil olmak üzere tepeden tırnağa teni buruş buruş, şiş ve ıslak olsa da bir oğlan doğurduğunu söylediklerinde rahatlamıştı.

Ona Jack adını verdiler.

Bir süre ameliyathanede öylece yatarak bulantı ve korku dalgasıyla mücadele etti. Bebeğini aldıkları için Anna görüş mesafesinde olmadığından ne yaptıklarını anlayamadı. Tekerlekli ufak arabanın üstüne eğilmiş yeşil önlüklü bedenleri görebilmek için olabildiğince başını çevirdi. Yüzünde maske olan bir hemşire gelip bebeğin sağlığının iyi olduğunu söyledi, fakat düzgün nefes alabilmesi için

biraz oksijen yardımına ihtiyacı vardı. Anna ağlamaya başladı. Tony karısının başını okşadığında Anna onun gözlerindeki dehşeti okudu. "Git ve ne yaptıklarına bak!" diye bağırdı kocasına.

"Hayır, yanında kalacağım."

Anna tekrar hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı. "Tony, git ve bebeğe ne olduğunu öğren. Lütfen!"

Tony başını iki yana sallayarak fısıldadı. "Gidemem. Çok korkuyorum."

Bebeğin ağlayışını duyabilmek ümidiyle sakinleşmeye çalışsa da Anna'nın tüm duyabildiği çevresindeki makinelere yükselen vızıltı, tıslama ve pompalama sesleriyle hemşireler ile doktorların mırıldanmalarından ibaretti. Nihayet, bir süre sonra bir bebek ağlayışı işitince tekrar ağlamaya başladı.

"Onu görmek istiyorum! Bana bebeğimi gösterin!" diye haykırdı. Sıkıca altındaki şilteyi tutup karnının ölü ağırlığını ve uyuşturulmuş, külçevari bacaklarını kaldırmaya çalıştı.

"Hey, Anna!" diye bağırdı doktoru. "Hareket etmeye çabalama, hâlâ dikiş atıyorum."

Anna boynunu yana çevirip yeşil önlüklü kalabalığı görmeye çalışarak, "Bebeğimi görmeme izin verin! Neler oluyor?" diye seslendi.

Hemşire odaya geri döndü. Hâlâ başındaki kepe ile yüzündeki maske durduğundan Anna hemşirenin yalnız kahverengi gözlerini görebiliyordu. Hemşire Anna'nın omzuna elini koyup, "Bebeğin gayet iyi, güven bana. Yalnızca biraz baygın. Onu sana olabildiğince çabuk getireceğiz," dedi.

Anna, Tony'ye baktı, kocasının yüzünden yaşlar süzülüyordu. Anna dayanamayarak, "Tony, Tanrı aşkına git ve bebeği gör!" diye bağırdı. Tony sonunda bebeği görmek

için hemşireyi takip etmeye niyetlendiğinde Anna telaştan dudaklarını kemiriyordu.

Bir süre sonra mavi bir battaniyeyle sarıp sarmaladıkları oğlunu küçük bir arabanın içinde yanına getirdiler. Anna uzanıp oğlunun başını okşadı. “Şükürler olsun, şükürler olsun,” diye söylendi.

Fakat Jack’i tekrar götürdüler. Gözlem odasında kalması gerekiyordu. Tony bebek ile Anna arasında tereddütlü bir ifadeyle öylece kalakalmıştı.

“Git!” diye seslendi Anna. “Onunla git. Ne yaptıklarına bak. Lütfen. Ona iyi baktıklarından emin ol. Hiç değilse birimize ihtiyacı var.”

Tony eğilip karısını öptü. Burnunu çeke çeke, “Onunla gideceğim, onu yalnız bırakmayacağım. Sana söz veriyorum. Ve hemen yanına döneceğim,” dedi.

“Bir değişiklik olursa haber ver. Lütfen benden bir şey gizleme.”

“Söz veriyorum.” Tony yutkundu. “Seni seviyorum.” Bebeği götüren hemşireyle birlikte oradan ayrıldı.

Yatağının kenarında Tony’nin oturduğu tabureye ve hemen yanındaki masaya baktı. Üstünde ailesini aramak için hazır tuttuğu cep telefonu, boş hafıza kartıyla beraber tam şarj olmuş kamerası duruyordu. Jack’in bir tek fotoğrafını bile çekememişlerdi.

Anna gözlerini yumup sessizce ağladı.

Bölüm 14

*Dört gün sonra
18 Eylül 2009 Cuma*

Odanın dışından boğuk kahkahalar duyuluyordu. Ağzı kurumuştı ve ekşi bir tat alıyordu. Biraz su bulabilmek ümidiyle katılaşmış boynunu uzattı. Yatağın yanındaki servis masasının üzerinde çiziklerle dolu plastik bir sürahi gördü ancak ona ulaşamadığından pürüzlü dilini ağzının içinde kımıldatmaya başladı. Yüzü yapış yapış, dahası kuma bulanmış gibiydi. Yanan gözlerini ovuşturdu. Yaklaşan ayak seslerini, odanın kapısının usulca açıldığını duydu. Aynı anda lambanın açıldığını, güç dalgalanmasını, sarımsı ışıktaki her şeyi emip birkaç kez titreşen floresan lambasının vızıltısını da işitti. Yatağını çevreleyen bej perdenin ardında bir gölge belirdi. Perde metalik bir şingirtıyla açıldığında yerinden sıçradı.

"Günaydın Anna!"

Yatağın ucunda durup kendisine gülümseyen genç kadına baktı. Anna'dan daha genç gösteriyordu, fakat kalçasında asılı duran anahtar demeti önemli biri olduğu izlenimini yaratıyordu. Kadının boynunda asılı duran isimliğe baktı: YÜKSEK HEMŞİRE RACHEL. Hemşirenin fotoğra-

fının olması gereken yere baktığında fosforlu sarı gülen bir yüz görünce gözbebekleri büyüdü. İnsanlar bu tip gülümseyen yüz ifadelerini üniversite partilerinde eşyalarına yapıştırırlardı. Bunu ecstasye alanlar yapmaz mıydı? Hemşire olduğunu iddia eden bu kadın neden fotoğrafının üzerine bir çıkartma yapıştırmıştı? Bunun bir anlamı olduğuna emindi ama ne olduğunu bilmiyordu. Yanağının iç kısmını ısırarak Rachel'a gözünü dikti.

Hemşire yatağın altındaki mavi plastik dosyayı alıp açtı, kırmızı kalemle bir şeyler yazıp kalemi atkuyruğuna sapladı. "Seni bekliyorlar. Dönene kadar kahvaltına sahip çıkacağım." Anna'ya küçük bir karton bardakla bir hap uzattı. Anna ilacı ağzına atıp yuttu. Zehirlenip zehirlenmeyeceğini umursamadı. Rachel gülümseyerek odadan çıktı.

Yatakta doğrulmaya çalıştıkça altındaki şilte gıcırdayordu. Yatağın baş kısmını yükseltmek için düğmeye bastığında yastığı usulca sırtına doğru kaydı. Geriye yaslanarak yastığı kaldırmaya, başının ardına sıkıştırmaya uğraşırsa da başaramadı. Yastığı tutup yere fırlattı. İğrençti zaten. Ondan önce üstünde yatanların kaçının tükürüklerini emmişti bu yastık? Yukarı aşağı, aşağı yukarı basıp durdu düğmelere ama rahat bir pozisyon bulamadı. Vazgeçip dimdik oturdu. İçi boş bir boru gibi keskin bir biçimde büyülerek gelip kendisini almalarını bekledi.

Tam daha fazla bekleyemeyecek gibi hissetmeye başlamıştı ki içeri sokakta görse çekinip yolunu değiştireceği tipte iki iriyarı adam girdi. Tekerlekli sandalyeyi iten adamın kollarında ve yaka bölgesinde dövmeleleri vardı. Diğer adam elinde bir tomar kâğıt taşıyordu. Bu adam daha uzun ama daha esnekti. Anna kaçmaya çalışırsa ânında yakalayabilecek denli hazır ve nazırdı. İkisinin de bakışları gergindi. Anna kimlik kartlarından isimlerini okuyamadı, fakat önemli değildi. Anna'nın adını ve doğum tarihini

okuyup hasta bilekliğinde yazanla karşılaştırarak Anna'ya tek başına tekerlekli sandalyeye oturup oturamayacağını sordular.

Dövmeli adam tekerlekli sandalyeyi iterken diğeri bir eliyle karton bir dosya tutup diğeriyle de Anna'nın koluna plastik tüple bağlı olan serum ayaklığını itekleyerek sol tarafta yürüdü. Tekerlekleri sürte sürte koridorda ilerleyip binanın ana kapısından geçtiler. Anna parlak ışıktan rahatsız olunca ana binanın yakınındaki otoparkın çevresinden ilerleyen gölgelikli kaldırıma ulaşana kadar gözlerini yumdu. Hızla ittirildiğinden Anna tekerlekli sandalyenin kolçaklarını sıkıca tutup kucağına, gevşek uyluklarının üzerinde uçarmış gibi görünen ince, sarı hastane elbisesinin belirginleştirdiği dizlerine bakmaya başladı. Elbisenin alt kısmını düzelterip incecik bileğinde bileklik gibi duran plastik kimlik bandını fark etti. Gözünden tek damla yaş süzüldü.

Hastane binasına girip asansöre bindiklerinde nabızı hızlandı. Küçücük asansör boşluğuna bakıp sandalyenin kollarını sıkıca kavradı ve tavanı seyretti. Anımsadı. Daha önce buraya gelmiş ve çok korkmuştu. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı, fakat hava ciğerlerine ulaşmadan ağzına yapışıp kuruyor gibiydi. Zil sesi duyuldu, kapılar kayarak açıldı. AMELİYATHANELER yazılı bir tabelanın altındaki ağır kapıya doğru sürüklenirken gözlerini açtı.

Geniş odaya şöyle bir baktı. Odanın köşelerine denk gelecek biçimde ayak uçlarında gümüş rengi metal arabalar duran altı adet boş yatak hazırlanmıştı. Tatlımsı, boğucu, kimyasal bir hava hâkimdi odaya. Anna bu kokuyu daha önce teninde de hissetmişti. Sırtı dönük iki insan küçük masanın kenarında oturmuş, alçak sesle konuşuyordu. Boylarından onların kadın olduğunu düşündü, ama benzer mavi bandanaları, beyaz terlikleri ve lastikli kâğıt boneler kullandıklarından kesin bir şey söylemek güçtü. Yüz

maskelerini boyunlarına astıklarından uzun, beyaz şeritler boyunlarının ardında kalmıştı. Bu oda sessizdi, ancak önünde duran kapıların ardından vızıltılar ve ikaz sesleri yükseliyordu. Bu sesleri en son duyduğunda doğum yapmıştı. Ağlamış, almayı reddetse de biri ona sayısız mendil uzatmıştı.

Bu kez ağlamadı. Sandalyeden kalkıp yatağa uzanması söylenene kadar bekledi. Biri Anna'yı ufak bir koridora açılan kapılara doğru itip kapıdaki tabelada yazdığı üzere bir numaralı ameliyathaneye götürdü. İçeride aynı mavi bandanaları takmış üç kişi daha vardı. Boneleri veya maskeleri yoktu. Yatak, kirli sakallı bir adamın düğmesine basıp açtığı dev bir lambanın altında durdu. Işık Anna'nın sağ elinde parladı. Adam Anna'yla konuşurken gülümseyordu, fakat Anna onu dinlemiyordu. Sonuçta adamın yapmak istediği şey her neyse yapacaktı.

Anna dişlerini sıkıp adamın sağ eline bir iğne batırışını, tüpler ve bantla olan uğraşısını izledi. Bir kadın Anna'nın sol işaret parmağına plastik bir mandal tutturup başka bir monitörü daha açtı. Biri alnını küçük, kare, soğuk alkollü mendillerle ovalayıp kaşlarının üstüne ve kulakların arkasına sertçe teller yerleştirdi. Bir tutam saç yakalandığından kafa derisi çekilmişti, ancak bir şey söyleyip kimseyi rahatsız etmedi.

Yorulmuştu, gözlerini yumdu. Biri beş dakika içinde her şeyin biteceğini söylerken sağ elinden koluna doğru soğuk bir şey süzüldü. Sersemledi, uzandığı yerde sarsıldığını hissetti. Bir şey yüzünü tutmuş gibiydi. Nefesi kesildi, soluk alamadı. Adeta boğazı kilitlendi. Başını geriye atmayı, üstündeki şeyden kurtulabilmek ümidiyle kollarını kaldırmayı ya da tekmeler savurmayı denedi, fakat artık çok geçti. Her şey karardı.

Başı küt küt attı. Ağzı kurumuştı. Metalin tadını duyumsadı. Etrafına bakınmak için gözlerini kırıştırdı. Neredeydi? Görüşü bulanıktı ve odaklanması çok zordu. Çevresindeki sesler bir yükseldi, bir alçaldı. Ardında çalan bir zil vardı. Oturmaya çalıştı ama nefes alamadı. Biri onu tekrar yatırdı.

“Neredeyim? Bebeğim nerede? Bebeğimi görmeliyim.”

Kemikli parmakların kollarını sıkıca tuttuğunu hissetti. Acı içinde debelendi, kıvrandıktan sonra yatağa düşüverdi. Ansızın anımsadı ve ağlamaya başladı. Jack’i ondan almışlar, Anna’yı bir başına bırakmışlardı. Hareket edememişti ve bebeğini Anna’dan almışlardı. Tony de yoktu. Hepsi çıkıp gitmiş, Anna’yı terk etmişti.

Yalnızdı.

Biri üzerine, ağzının dibine kadar eğildi. Bir dış fırçası istedi.

Bir süre sonra hastane odasında otururken hemşire Rachel’la yeniden karşılaştı. Anna bir fincan soğuk ve tatlı çayı kabul edip bir defada içti. Komodinin üstünde iki parça ince, beyaz tost ekmeği vardı. Soğuk olmalarına rağmen çabucak onları da yedi. Ulaşmaya çalışırken alnındaki yapışkan kalıntıyla şakaklarına düşen saçlarındaki soğuk çamuru fark etti. Yatağının kenarında duran mendilleri çekip elinde geldiğinde temizlenmeye çalıştı. Saçı yağlanmış, hamur gibi gevşemişti. İçerdeki banyoya doğru baktı, üstündeki çarşafları fırlatıp bacaklarını yataktan aşağı sallamayı denedi. Başı hâlâ küt küt atıyor, fırıl fırıl dönüyordu. Acıyla inleyince hemşire çarşafları yeniden Anna’nın üzerine örttü. Anna uzandı, sırtüstü yatarken yatak iyice gıcırdadı. Yan tarafa dönüp kıvrılarak derin bir uykuya daldı.

Bölüm 15

Dört gün sonra

18 Eylül 2009 Cuma

Tony hastane bahçesindeki otoparkta, arabanın motoru çalışır durumda öylece bekledi. Vites kolunun üzerinde duran sol eli dönüp eve gitmenin habercisi gibiydi. Gösterge panelindeki saate baktı. Sabah, ona çeyrek vardı. Anna on beş dakika içinde servisine dönmüş olacaktı.

Tony ilk EKT seansına giderken Anna'nın yanında olabilmek için sabahın dördünde uyanmış, dosdoğru hastaneye varmayı hesaplamış, fakat seansa geç kaldığı konusunda kendi kendini ikna ederek yatakta biraz daha uzanmış, sonra yola çıkmıştı. Zaten karısını gördüğünde ne söylemesi veya ne yapması gerektiğini de bilmiyordu. Şu an burada olmayı gerçekten istemiyordu, fakat geri durması pek çok soruna, daha fazla soru sorulmasına ve spekülasyona yol açıyordu. Anna'nın kendisine ihtiyaç duyduğunu da biliyordu. Daha da önemlisi, artık karısıyla konuşması gerekiyordu.

Motoru susturup duraksamadan arabadan indi. Psikiyatri blokuna sırtını dönüp ana hastane binasına doğru yürüdü.

Kafeteryada sipariş kuyruğu vardı. Beyaz önlüklü, mavi bandanalı görevliler çağrı cihazlarıyla telefonlarına bakarken tezgâhın arkasında yaşlıca iki kadın oradan oraya koşturup duruyor, ziyaretçiler ahlânıp vahlanarak ayaklarını sürüyorlardı. Öne vardığında, tezgâhtaki gazete yığınının bir *Herald* alıp kahve istedi. Kahvesiyle gazetesini genellikle ofisinin altındaki stanttan alırdı, alışkanlıklarını korumak onun için önemli sayılırdı. Ödemesini yapıp kahvesini beklemek için tezgâhın yakınlarındaki küçük, yuvarlak masalardan birine oturdu. Alışkanlıkla gazetesini yayıp başlıklara göz attı. Birden durdu. Nabızı hızlandı. Çabucak etrafına bakınıp gazetesine geri döndü, beşinci sayfanın sol sütunundaki habere gözünü dikti.

BEBEK ÖLÜ BULUNDU. ANNE AKIL HASTANESİNDE.

Koyu yazılmış başlığın altında iki kısa paragraf vardı ancak yazıyı okumayacak kadar görüşü bulanıklanmıştı.

Batma hissi kaybolana dek kapalı gözlerini ovuşturdu, bir süre sonra gözlerini yeniden açıp habere odaklanmaya çalıştı. Bir hafta önce binlerce sıradan insandan biriyken bir yığın insanın okuyacağı bir haberin konusu olduklarına inanamadı. İnsanlar haberi kocalarına, karılarına ya da iş arkadaşlarına yüksek sesle okuyacaklar, sonra da sayfayı çevirip unutacaklardı. Fakat bu Tony'nin, karısının ve bebeğinin hayatıydı. Bu zırvalığı kim yazmıştı? Bilgi sahibi olmadan nasıl da ahkâm kesmişlerdi? Jack'in başına gelenler bir hikâyeymiş gibi iki paragrafta yetinilmişti. Mademki haberi yayımlayacaklardı, en azından yaşananları açıklamaya çalışamazlar mıydı? Okuyanlar başlığa bakıp yorum yapacaklardı. Gazetenin sayfaları titreyen ellerinde hışırdadı. İnsanların kendisine baktığını sanarak etrafa göz attı, ama hiç kimse onu izlemiyordu. Gazeteyi kapattı,

ortasından katlayıp ayağa kalktı. Yaşlı hanımlar hâlâ çok yoğundu. Gazeteyi masanın üstüne bırakıp başı önünde dışarı çıktı.

Fikrini değiştirmeden önce aceleyle yürüdü, otoparkın çevresinden dolaşıp psikiyatri servisine doğru ilerledi. Hastanenin kalanıyla aynı grilikte olan beton bir blok önünde yükseliyordu. Binaya yaklaştıkça giriş kısmında bir grup insanın sigara içtiğini, fakat birbirleriyle hiç konuşmadıklarını fark etti. İri kıyım bir adam diğerlerinden ayrı bir yerde sessizce duruyordu. Diğerlerine göre daha düzenli görünen bu adam, belindeki kemere tutturulmuş anahtarlar taşıyordu.

Tony nefesini tuttu. İnsanların yanından çabucak geçip binaya girdi. Danışma masasındaki görevliye kendini tanıttı, güvenlik kapıları açılana dek birkaç dakika sessizce bekledi. Genç bir hemşire selam verip gülümsedi. Üzerinde kot pantolon ve mavi bir tişört olan kadın, kemerinin bir tarafına siyah bir radyo ilıştirmiş, diğer tarafa da şüpheli görünen bir ikaz düğmesi tutturmuştu. Kadın, Tony'nin önünde kasıla kasıla yürüdü. Tony ise geri dönebileceğini, doğruca dışarı çıkabileceğini ümit ederek koridor boyunca kadını takip etti.

Anna'nın odasının kapısı açıldı. Tony hemşirenin arkasında durdu. Kendini toparlayabilmek için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı, böylelikle ağlamamayı başardı. Dönüp karısına baktı. Anna odanın köşesinde dizlerini sımsıkı tutup bir sandalyeye oturmuş, pencereden dışarıya bakıyordu. Üzerinde pijamaları vardı ama yalın ayaktı. Tony yanına koşup elleriyle karısının ayaklarını tutarak ısıtmayı istedi. Hava serindi. Neden terliklerini giymemişti ki? Kendini tuttu. Kontrolünü kaybetmemeliydi.

Zayıflamış görünüyordu. Cildindeki tüm nemi emip almışlarcasına yüzü çökmüştü. Neden evdeyken bunları fark

etmemiști? Yanındaki ayaklı askılıkta temiz bir sıvı poşeti asılıydı, eline bağlanmış tüpün içine azar azar damlıyordu. Öne doğru atıldı, fakat Anna bakmadı bile. Avludaki kaldırım ustalarının arasında sürgün vermiş soluk çimleri gagalayan kuşu izliyordu. Tony bir adım gerileyip açık kapıya bir kez vurdu. Anna ona bakıp bir anlık gülümsedi. Tony de gülümseyerek karşılık vermeye çalıştı, fakat çok uzun süre tereddütte kalmıştı. Artık çok geçti, Anna tereddüt edişini fark etmişti. Karısının gözlerindeki şaşkınlığı, yanaklarından fışkıran ateşi gördü. Bir şeyler söylemek için tam ağzını açmıştı ki Anna tekrar pencereye döndü. Tony gidip karısını kucaklaması gerektiğini düşünüyor ama bir şey bunu yapmasına engel oluyordu. Ağlamamak için kendini zor tuttu.

Odanın en uzak köşesine yürüyüp Anna'nın sandalyesinin arkasındaki yatağa oturdu.

"Merhaba. Nasılsın?" diye sordu karısına. Aptalca bir soruydu. Anna yanıtlamadı. Elini kaldırıp havada salladı, sonra elinin yatağa düşmesine izin verdi. "Anna, seninle konuşmam gerek."

Anna yüzünü kocasına döndü. Gözleri büyümüş ve yaşarmıştı. Tony uzanıp yüzüne hafifçe dokundu. Yüzü alev alevdi. Anna, Tony'nin el temasından sıyrılarak usulca başını çevirip yere bakmaya başladı.

Tony elini kucağına çekip titremesinin sona ermesini ümit ederek parmaklarını birleştirdi. "Nasıl hissediyorsun?"

Anna başını iki yana salladı. "Bilmiyorum." Sesi zayıf ve boğuktu. "Ben... Ben anlayamıyorum."

"Ben de." Dünkü ziyaretinde Wendy'ye Jack hakkında hiçbir şey söylemediğini biliyordu. Yoksa olanlardan haberi var mıydı? "Neyi anlamıyorsun?" diye dikkatle sordu.

"Bilmiyorum."

“Şu an nerede olduğunu düşünüyorsun? Ya da ne olduğunu?”

“Bilmiyorum! Hatırlayamıyorum!” Ağlamaya başladı.

Tony karısına dokunmaya cesaret edemedi. Eğer dokunacak olsa Anna’yı boğazlamaya çalışıp çalışmayacağını bilmiyordu.

“Hastasın, hastaymışsın. Çok ama çok üzgünüm. Ama neden Anna? Neden yaptın bunu? Bunu düşünmeden duramıyorum...” Ayağa kalktı, Anna’nın sandalyesinin önüne geçip diz çöktü. Söylemeyi planladığı şeyler bunlar değildi. Anna’ya gözünü dikti: Burnu, gözleri dereler gibi çağlıyor ama Anna silmek için hiçbir çaba sarf etmiyordu. “Ah, Anna. Hafife aldığını, sana doktora görünmen gerektiğini söylemiştim. Doktoruna kendini nasıl hissettiğinden bahsettin mi? Neden bana söylemedin? Sana annemin geleceğini söylemiştim...”

“Yeter Tony! Lütfen!” Çenesi göğsüne düştü, alnı da dizlerine.

Tony sanki öne geriye sarsmaya başlayacakmışçasına ellerini Anna’nın sırtına dayadı. Hareket etmeyi bırakarak karısının ensesini okşayıp başını kaldırmaya çalıştı. Anna buna direnmedi ama gözlerini şımsıkı yumdu. Tony ayağa kalkınca bir an sendeledi. Çömeldiği için bacakları karıncalanmıştı.

“Bana bak!” Gürültünün Anna’yı irkiltip dikkatini toplamasına faydası olacakmış gibi yataktan yastığı alıp hızla geri indirdi. “Cevap ver bana! Bana anlatabilirsin, artık buna son verebilirsin!”

Tony kapının çaldığını duydu, ardına döndüğünde hemşirenin endişeli gözlerle kendisine baktığını gördü. Hemşire, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Tony başıyla onaylayıp tek kelime etmeden kapıya doğru yürüdü. Elbette hiçbir şey yolunda değildi. Hemşireye

yalnız kalmak istediklerini, karısıyla konuşmasına müsaa-
de etmesini söyleyecekti, fakat gerçekte Anna'nın sözleri-
ni duymak isteyip istemediğinden emin değildi. Odadan
çıkıp onu yalnız bıraktığı için bir parçası gayet mutluydu.

Koridorda ilerlerken Anna'nın sessizce ismini söyledi-
ğini duydu. Dönüp baktı ama Anna kımıldamadı bile. Tek-
rar koridora yönelip girdiği kilitli kapıya doğru yürüdü.
Ona bakıp gülümseyen bir kadın karşısında duruyordu.
Kilidi açacağını düşünerek Tony adımlarını hızlandırdı.
Kadın siyah bir elbise ve topuklu ayakkabılar giymişti.
Yaklaştıkça gülümsemesini artırınca Tony kadının kendi-
sini beklediğini anladı. Halden anlayıp gitmesine izin ve-
receğini umut ederek başını öne eğdi.

"Bay Patton?" diye seslendi kadın.

"Evet, buyurun."

"Ben Doktor Morgan, Anna'nın psikiyatryım. Sizi bek-
liyordum."

Tony kaşlarını kaldırdı. Nedense doktorun daha yaşlı
olduğunu düşünmüştü. "Ah, Doktor Morgan... Biliyorum.
Kusura bakmayın, ben..."

"Sizinle mutlaka konuşmam gerekiyor." Hâlâ gülüm-
süyordu.

Tony içini çekti. O sadece mümkün olduğunca çabuk
oradan uzaklaşmak istiyordu. "Evet, tabii ki. Ben sadece..."

"Şimdi konuşmaya ne dersiniz? Uzun sürmez." Bu
cümleyi Tony'nin gözlerinin içine bakarak dosdoğru söy-
lemişti.

Tony teslim olurcasına içini çekti. Bütün hafta boyunca
doktordan kaçmayı başarmıştı, ama bu durumu daha fazla
sürdüremeyecekti. "Sanırım..."

"Burada bekleyin. Çantamı alayım. Dışarı çıkıp biraz
temiz hava alalım."

Tony'nin ayak sesleri koridorda yitinceye kadar Anna gözlerini kapalı tuttu. Sonra gözlerini açıp burnunu elbisesinin koluna sildi. Yanıldığını, kocasının hâlâ odada olduğunu ümit ederek etrafına bakındı. Yoktu. Fakat biri geliyordu, kocasına ait olmayan ayak sesleri hemşireye aitti.

Kapıda durup sakince, "Anna, iyi misin?" diye sordu.

Anna sessizce kadını onayladı. Başını kaldırmıyor, kendine güvenmiyordu. Kimseyle konuşmak istemiyordu. Ancak hemşire odaya girip kapıyı kapattı. Kapının yanındaki sandalyeyi çekip Anna'nın yakınına oturdu ve o da pencereden dışarı bakmaya başladı.

"Gelen kocan mıydı?"

Anna yine başını aşağı yukarı salladı.

"Sana ne söyledi?"

Anna Tony'yi hiç bu kadar üzgün görmemişti. Acaba ne düşünüyordu? Anna neler olduğunu bilmiyor, hiçbir şey anlamıyordu. Sesi titredi. "Ben ne yaptım?" Elleriyle yüzünü kapatıp hüngür hüngür ağladı.

Hemşire cevap vermedi. Anna'ya bir kutu kâğıt mendil verip sakinleşene kadar öylece bekledi. "Doktor Morgan'a gelip seni görmesini söyleyeceğim."

Anna dönüp burnunu çekti. Doktor Morgan'la ne konuşacaktı? Odaklanamadı, zihninde dönüp dolaşan bir sürü şey vardı. Terlemiş olmasına karşın başının döndüğünü, ürperdiğini hissetti. Göğsünde bir ağrı vardı. Öyle ağır, külçe gibi. Neye inanacağını, neyin gerçek olduğunu bilmiyordu.

Kocasını bile yanında durmuyordu ve sesler doğruyu fısıldıyorsa bundan böyle Anna korkunç bir insandı.

Tony, Doktor Morgan'ı takip edip psikiyatri binasının arkasına çıktı. Yüzünün çevresinde dönen tatlı, yeşil çimen kokusu çenesini ve damağını yalayıp geçti. Topraksı, gübre gibi kekremsi bir kokuydu. Yol onları hastaneden uzaklaştırıp çevresinde ağaçların sıralandığı çimenlik bir alana taşıdı. Burada Tony hastanede olduğunu unutacaktı neredeyse.

"Birkaç insan öğle yemeği için buraya gelir ama genelde sakindir." Doktor Morgan üstünde pirinç plaka olan tahta bir bankın yanında durdu. "Servisten bir süreliğine de olsa çıkmak güzel."

Tony incir ağacının gölgesinde kalan bankın ucuna oturdu. Doktor Morgan da bankın diğer ucuna oturup çantasını yere koydu. Tony doktorun dosdoğru yüzüne bakamayacak olmasına sevindi. Aksi takdirde kendini tutamayıp ağlaması fazla sürmezdi. Korkmuştu. Psikiyatr, Anna'yı çabucak çözebilirdi ve bu, polisin gözdağımdan daha ürkütücüydü. Ya inanmaya dayanamayacağı şeyi doğrulamışsa, ya Anna Jack'i öldürmüştü? Dudaklarını büküp usul usul nefes aldı.

Doktor Morgan, "Nasılsınız?" diye sordu.

Alaycı bir edayla gülümsedi. "Harika değil."

"Bunun sizin için ne kadar güç olduğunu sadece tahmin edebilirim."

Tony'nin gözleri yanmaya başladı. Soluna bakıp gözlemini doktordan kaçırdı.

"Tony, eğer hazır değilseniz Anna ve Jack hakkında benimle konuşmak zorunda değilsiniz."

Bu kez Tony'nin elleri titremeye başladı. Gözünü uzaklara dikip öylece baktı. "Bir kâbusa saplanıp kalmış gibiyim." Doktor Morgan bekledi. "Her zaman çocuk sahibi olmayı istedi. Şimdi şu olanlara bakın... O... O Jack'i çok severdi..."

Doktor Morgan öne doğru eğildi. "Keşke neler hissettiğinizi anladığımı söyleyebilseydim ama biliyorum ki sizi kimse anlayamaz. Korkunç olmalı ve eminim kafanız çok karışıktır."

"Olanları anlayamıyorum. Bir dakika önce evdeydiler, sonra... Yittiler. Şey, Jack'i yitirdik."

"Anna da kaybolmuşa benziyor."

Tony sessizce doktoru onayladı. Ensesini kaşıdı. "Kafama taktığım tek şey, çocuklarımız olduğunda dışarı çıkmayacağımız, cumartesi geceleri kafayı bulamayacağımız ya da kar yağdığında hafta sonu tatilinden mahrum kalacağımızdı." Kederle gülümsedi.

"Bunlar gayet olağan endişeler gibi göründü bana."

Tony banka sırtını dayayıp üzerlerinde sallanan ağaç gölgesine bakışlarını çevirdi. "Bebek sahibi olmayı her şeyden çok istiyordu. İkimiz de istedik. Bu... Aylarca hamile kalabilmek için uğraştık."

"Peki, bu dönem ikiniz için nasıl geçti?"

"İlk denemede olacağını düşünmüştük ama olmadı. Her ay bana kendini biraz halsiz hissettiğini, başının ağrıdığını falan söyledi. Her defasında hamile olduğunu düşünüyordu, çok heyecanlıydı. Gebelik testleri yapıp çıkan negatif sonuca üzülüyordu. Test için erken olduğunu söylediler. Sonra regl olurdu ve dünyası yıkılırdı. Bende veya kendisinde bir sorun olabileceğini, takvimde ya da zamanlamada hata yapmış olabileceğini düşünürdü." Başını salladı. "Sonu eğlenceli bitmedi."

"Bebek sahibi olmak onun için çok önemliymiş."

"Evet. Acelesi olmadığını, ikimiz de hazır olduğumuzda bebek sahibi olmamız gerektiğini söylerdi ama... Hamile kaldığında, bana söylemeden ateşini ölçtüğünü, yumurtlama testleri yaptırdığını, bitkisel ilaçlar kullandığını itiraf etti."

“Sizce neden size daha önce söylemedi?”

Bankın kolçağındaki ufak bir tahta parçasıyla oynamaya başladı adam. Tartışıp durdukları ayları anımsadı. Anna her seferinde gözleri kızarıp şişene kadar ağlamamış gibi davranıyordu. “Çünkü ona saçmaladığını söyledim. Gebe kalamamasının sebebini fazla gergin olmasına, fazla denememize bağladım. Bir gün süpermarketteyken doğurganlığa yardım edebileceğini iddia eden vitamin şişelerinin önünde saatlerce kalmıştı. Birini eline alıp saçmalık olduğunu söylediğinde onayladım. Sonra birden kutuyu yere atıp beni bebek sahibi olmayı istememekle suçlayarak gözyaşlarına boğuldu.”

Doktor Morgan hastaneye yönelen bir hemşirenin önlerinden geçip gitmesini bekledikten sonra Tony’ye döndü. “Sizce neden bebek sahibi olmak istemediğinizi düşünüyordunuz?”

“İstediğimi biliyordu, sadece acele etmek istemiyordum. Henüz altı ay geçmişken benden doktora gitmemi, test yaptırmamı istedi ama ben gerek duymadım.”

“Anna bu konuyla ilgili doktora gitmiş miydi?”

“Bana söylemeden aile hekimine gitmişti. Doktor birkaç kan testi istemiş, kaygılanmasının yersiz olduğunu söyleyip hamile kalmasının bir seneyi bulabileceğini belirtmiş. Fakat ümitsizdi, takıntılıydı, bu yüzden ben de doktora gittim. Bütün test sonuçlarım normal çıktı. Aile hekimimiz bize bir doğum uzmanı tavsiye etmeden önce birkaç ay daha beklememizi önerdi. Sonunda ona da gittik, uzman doktor ikimizde de herhangi bir sorun göremedi. Bazen çiftlerin *uyumlu* olmadıklarını söyledi.” Tony alaycı bir tavırla gülümseyip Doktor Morgan’a döndü. “Buna inanabiliyor musunuz? Elbette yumurta ile spermden bahsediyordu ama cümlesi oldukça ironik. Neredeyse ilişkimiz hakkında kuşkularım oluşmaya başlayacaktı.”

Doktor Morgan karşılık vermeden utanıp yüzü kızaran Tony'yi izlemeye devam etti. "Hayır, böyle düşünmedim. Neden böyle söylediğimi bilmiyorum. Onunla ilk karşılaş-tığımda bile birbirimize ait olduğumuzu düşünmüştüm." Sesi çatallaşmaya başlayınca bu durumu gülerek örtbas et-meyi denedi. "Bende bir kusur olduğuna inanmayı, beni suçlamayı istiyordu."

"Bana kendini suçluyormuş gibi geldi."

Bacaklarını uzattı. "Evet." Sorunun kendisinde olma-dığını kanıtlayan test sonuçlarını gösterdiğinde nasıl da rahatladığını anımsadı. Biraz da olsa Anna'yı suçlamış mıydı? Üreme sisteminde sorun olmadığını öğrendiğinde kendini beğenmişlik taslamış mıydı? Destekleyici ve sem-patik davranmaya çaba gösterse de Anna bunu fark etmiş miydi? Düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. "Her neyse, sonunda tedaviye ihtiyaç duymadık."

"Tedavi olmadınız mı?"

"Hayır." Gülümsedi. "Tüp bebek denemek için hazır-dık. Anna eski haline geri dönmüş gibi görünüyordu. Plan-lı davranmak istiyordu, bunun işe yarayacağına inanıyor-du. Daha fazla olumlu, daha az kaygılıydı. Bir gün okulda ayağa kalktığında başı dönünce kendini tuhaf hissetmişti. İşten eve döndüğümde onu kanepede uyurken buldum. Ertesi sabah duştan çıkıp yatak odasına geldiğinde elinde plastik bir çubuk vardı." Anna'nın evin içinde hoplayıp zıplayarak haykırdığını anımsayınca gülümsedi. Test po-zitif çıkmıştı. Anna kadar kendisi de çocuk sahibi olmayı istemişti. Önceki yaşamı gözüne boş ve anlamsız görün-müş, ailesine kavuşmak için dört gözle bekler olmuştu.

Yüzü düştü, ellerinin tersiyle gözlerini ovuşturdu. Elle-rini yüzünden çekmeyip bir an bütün bunlar yaşanmadan önce Anna ve Jack'le beraber olduğu günleri düşündü. He-yecanlı, hülyalı, beklentilerle dolu günlere döndü.

Artık her şey bitmişti.

Doğruca önüne bakarak yutkunup tekrar konuşmaya başladı. "Neler olduğunun farkında mı? Jack'i kastediyorum."

Doktor Morgan başını olumsuz anlamda salladı. Rüzgâr hafifçe hızlanıp saçını yüzüne değdirince uçuşan tutamı kulağının arkasına soktu. "Anna hâlâ iyi durumda değil. Bunu şu durumuyla anlayıp anlayamayacağını bilemiyorum."

"Hiç Jack'ten bahsetti mi?"

"Birkaç kez. Jack'in iyi olup olmadığını sordu ama sonra başka bir şeyle ilgilenmeye başladı. Fakat bu onun durumundaki bir insan için olağandışı değil Tony. Anna psikozda. Zihni karmakarışık, paronoid. Bazı sesler duyduğunu sanıyorum. Kendi kendine mırıldandığını fark ettik. İnsanların kendisine ne yapması gerektiğini söylediğini anlattı."

Tony dudaklarını ısırды. Karısını evdeki yatakta uzanmış, odada biri varmış gibi gözünü dikmiş mırıldanırken hayal etti, sonra görüntüyü zihninden hemen uzaklaştırdı.

"Hastaneye gelmeden önce nasıldı?"

Tony bütün şüphelerinden, zihninde dönüp duran her kelimedenden bahsetmek istedi. Ne kadarı alakalıydı? Ne kadarını Doktor Morgan'ın bilmesi yerinde olurdu? Yardım edemiyordu ama hakkında konuşarak karısına ihanet edebiliyordu. Doktor Morgan'ın polis olmadığını kendi kendine anımsatıp durdu. Doktor, Anna'ya yardım etmek için oradaydı. Tony'nin istediği de buydu. Yoksa değil miydi?

"İyi değildi. Sadece yorgun olduğunu düşündüm. Sonuçta yeni anne olmuştu, uykusuzdu." Sesi biraz daha yumuşadı. "Başlarda bunalıma girdiğini düşündüm. Çökmüştü. Sonra düzelse de çok geçmeden hali tavrı yine değişti. Aile hekimimize gitmesini önerdim. Annemin gelip

yardımcı olabileceğini söyledim. Bilmiyordum... Bu denli ciddi olduğunu bilmiyordum. Doktora gitti, bana iyi olduğunu söyledi." Kalbi hızla atıyordu. Tek kelime etmeden o lanet yatakta yatarken durumunu anlayabilirdi ama o karısıyla çocuğunu evde öylece bırakıp gitmişti. "Bunların olabileceğini düşünemedim!"

"Tony, Tony..." Doktor Morgan ellerini Tony'ye doğru uzattı. "Lütfen... Bu sizin hatanız değil. Sadece Anna'ya nasıl yardım edebileceğimi bulmaya çalışıyorum."

"Üzgünüm..."

"Saçmalamayın lütfen, özür dilenecek bir durum yok."

Tony bundan o kadar da emin değildi.

Derken elektronik bir çağrı sesi duydu. Doktor Morgan özür diledi, uzanıp çantasını karıştırdı. Avuç içi büyüklüğünde, siyah, plastik çağrı cihazını bulup çağrıyı sonlandırmak için en üstteki düğmeye bastı ve gelen mesajı dinledi. Kaşlarını çattı, cihazı çantasını koyup hemen ayağa kalktı. "Konuşmamızı kısa kestğim için özür dilerim. Servisten arıyorlar, gitmem gerek."

"Peki, ben..."

Doktor Morgan tereddütle, "Anna'yla ilgili. Hemşire endişelenmiş," dedi.

"Ne? Ne olmuş?" Tony de yerinden fırladı, kalbi hızla çarpıyordu. Ne sorun çıkmış olabilirdi?

"Paniklemeye gerek yok, biraz ateşi varmış..."

"Ateşi mi varmış? O hasta! Acil servisteyken söylemiştim. Fiziksel yönden bir rahatsızlığı olabileceğini belirtmiştim, ona doğru düzgün bakmadılar. Sadece EKT yaptılar ama o sadece hastaydı!" Öfkeyle başını salladı. "Buna asla izin vermemeliydim."

Doktor Morgan bir adım ilerleyip sakince, "Bu basit bir şey olabilir. Belki de üşütmüştür. Gidip görelim," dedi.

Tony tepkisini göstermek için bağırmak istedi. Anna'nın fiziksel durumunun iyi olduğunu söylediklerinde gönlü razı olmasa da doktorlara güvenmişti. Psikiyatri servisine taşınması gerektiğini, orada iyileşeceğini söylediklerinde onlara inanmıştı ama şimdi karısı daha da kötüleşiyordu. Ona hakkıyla bakacaklarını ummuştu. Utanç elektrik dalgası gibi içine süzüldü. Karısına sahip çıkmayı başaramamıştı.

Bölüm 16

Beş hafta önce

9 Ağustos 2009 Pazar

Anna emzirdikten sonra bebeğini sıkıca battaniyesine sarıp hastane odasının köşesindeki plastik beşiğe yatırdı. Kapıya RAHATSIZ ETMEYİN yazısını asıp soyunmaya başladı. Bebek ağladığında duyabilmek amacıyla banyo kapısını açık bırakıp duş aldı. Kendi şampuanını getirdiği için neşelendi. Bugün bebeği eve götüreceklerdi, bu yüzden iyi görüldüğünden emin olmak istedi.

Hastane havlusuyla kurulandı. Keşke kendi havlusunu getirseydi. İkinci doğumunda havluyu listeye eklemeyi ihmal etmeyecekti. İkinci çocuğu da istediğini söylediği anda Tony'nin yüz ifadesini anımsayınca gülümsedi. Çekmecedan mat yeşil elbisesini çıkardı, kahverengi kemeri çözüp çabucak giyindikten sonra Jack'i kontrol etti. Bebek mışıl mışıl uyuyor, ağzı minik emme hareketleri yapıyordu. Uyandıracağını düşünüp korkarak bebeğinin yumuşacık yanağına dokunma isteğine direndi. Jack neredeyse bütün gece uyumamıştı, artık biraz sessizliğe ihtiyacı vardı. Kurutma makinesinin sesinden bebeğin etkilenip uyanacağını düşünerek saçını havluyla kurulayıp taradı. Yanı

başındaki toplanmış çantalara bakıp yatağın üstüne sessizce oturdu. On dakika sonra Tony kapıyı açana kadar bir dergiye göz attı.

"Taksiniz geldi!" Önce Jack'i, sonra Anna'yı öpmek için eğildi Tony. "İkiniz de hazır mısınız?"

"Evet, hazırız! Sadece hastane evraklarımızı beklemeliyiz. Senin saat dokuzda geleceğini söylemiştim ama belgeleri hâlâ getirmediler." Anna gözlerini ovuşturup esnemesini bastırmaya çalıştı.

"Gece nasıl geçti? Yorgun görünüyorsun."

"Evde olduğun için şanslıydın. Jack yine bütün gece uyumadı, uyuduğunu sanıp yatağına her koyuşumda çığlığı bastı. Sadece kucagımda uyuyabildi ama biliyorsun, yatakta sarılıp yatmaya izin yok." Gözünden akan yaşları sildi. "Affedersin, saçmalıyorum. Emzirme yöntemimin yanlış olduğunu söyleyen korkunç gece hemşiresi yine iş başındaydı. Anlamıyorum, bana gözdağı verdiğini düşünüyorum. Çok aptalca. Bütün gece el feneriyle gelip ışığı yüzüme tutarak bebeği beşiğe yatırmamı söyleyip durdu ve Jack'i beşiğe her yatırışında ağlayarak uyandı."

"Ah, canım. Çok üzüldüm."

"İyiyim. Eve döneceğimiz için de mutluyum. Böylelikle en iyisinin ne olduğuna kendim karar verebilirim."

Tony bir adım daha yaklaşp kolunu karısının omuzlarına koydu. "Beni aramalıydın. İhtiyaç duyduğunda aramanı söylemiştim."

Aslında Anna gece cep telefonunu eline almış, Tony'yi aramayı, ne kadar yalnız olduğunu ve ona ihtiyaç duyduğunu söylemeyi istemişti ama vazgeçip telefonu yerine bırakmıştı. Tony de yorgundu, mantıklı bir tavır olmaya-caktı. Kocasına bakıp gülümsedi. "Sorun değil. Umarım gece iyi uyumuşsundur. Belki de dün son rahat uykunu uyudun."

Tony, Jack'e baktı. "Küçük ailemi eve götürmek için sabırsızlanıyorum. Gidip şu çiçekler için bir araba bulacağım." Omuzlarını silkip odadan çıktı.

Anna bütün çekmeceleri ve dolapları tekrar kontrol etti. Hemşire mırıltılarının, bebek ağlamalarının, odanın içindeki ve dışındaki daimi insan akışının hüküm sürdüğü ve mahremiyetin yittiği bu odadan çıkıp kurtulmak istiyordu. Fakat aynı zamanda, çift olarak yaşadıkları evlerine döneceğini bilmek de oldukça tuhaftı. Çünkü artık üç kişiydiler.

Kısa süre sonra Tony bir eliyle zarf sallayıp diğeriyle de metal bir arabayı iterek odaya girdi. Derin, dalgacı bir ses tonuyla, "Resmi olarak özgürüz!" dedi. Anna güldü, Jack'i kucağına alıp Tony'nin eşyaları arabaya yüklemesini bekledi. O sırada odaya bir temizlikçi girdi. Anna kadından fotoğraflarını çekmesini rica edip Tony'nin yanına geçerek kameraya gülümsedi. Bu ilk aile fotoğraflarıydı.

Sekiz buket çiçekten ikisini koğuştaki hemşirelere bıraktıktan sonra asansöre bindiler, hastaneden çıkıp gittiler. Anna başını kaldırıp derin derin nefes aldı. Beş gündür hastanedeydi.

Jack'in üzerindeki beyaz battaniyeyi sıkıca dolarken, "Havanın serin olduğunu bile unutmuşum," dedi. "İçeride olmak bir balonun içinde yaşamaya benziyordu."

Arabaya bindiklerinde Anna Jack'i pusete özenle yatırdı. "Bebğim sence iyi görünüyor mu?"

Tony şöyle bir bakıp, "Evet, gayet iyi," diye yanıt verip çantalarla armağanları bagaja yüklemeye devam etti.

"Şunu kontrol edebilir misin?" Jack öylesine ufak ve korususuz ki kendisine ne yapıldığını anlamıyordu. Anna eğilip bebeğini başından öptü. "Seni eve götürüyoruz," diye fısıldarken gözleri doldu.

Eve varıp da ön kapıyı gördüğünde Anna sevinçten kahkahalar atmaya başladı. Kapı mavi balonlarla donatılmıştı. Düşünceli, sevgi dolu bir kocaya ve şimdi de muhteşem bir oğula sahip olduğu için çok şanslıydı. Kocasını öpüp, “Çok güzel olmuş bir tanem, teşekkür ederim,” dedi.

“Eve geldiğimizde balonları astığım yerde bulabilmeyi umut ettim. Onları nasıl tutturacağımı bilemedim, bulabildiğim tek şey yapışkan bantlardı.”

“Ah, çok şirinler. Haydi, içeriye girelim.”

Anna pusetteki uyuyan bebeği kaldırıp koluna yatırdı. Komşulardan birinin dışarıda olmasını ümit ederek etrafına bakındı, bebeğini komşularına göstermeyi istemişti ama sokakta kimsecikler yoktu. Kapıya giden yolda Tony’yi takip etti.

İçeri girince bebeği yataklarının yanındaki hasır beşiğe usulca yatırdı. Beşiği Ursula vermişti, bu Tony ve Lisa’nın bebekken kullandığı beşikti. Köşelerine minik sarı fillerin nakışla işlendiği beyaz çarşaf, şiltenin üzerine sıkıca gerilmişti. Karyola çocuk odasına kurulmuştu, fakat Jack karyolada yatmak için henüz çok küçüktü, bu yüzden Anna bebeğin hiç değilse birkaç ay yanlarında uyumasını istemişti. Anna Jack’i izlerken Tony kollarını karısının beline dolayıp onu arkadan kucakladı. “Çok güzel bir bebek. Harika bir iş başardın Anna!” dedi.

“Ah, tek başıma yapmadım!” Dikiş yerinin acımasından çekinerek öne doğru eğildi.

“Ben alırım,” dedi Tony. “Dikkat etmen gerek, unuttun mu?”

Tony hasır beşiği kaldırdı ve birlikte oturma odasına geçtiler. Anna, Jessie’nin odanın arkasındaki cam kapıları pençeleriyle tıngırdattığını işitince dönüp kapıya doğru baktı, kuyruğunu coşkuyla sallayarak zıpladığını gördü. Bir kahkaha attı. “Jessie!” Tony’ye dönüp, “Sanırım onu

Jack'le tanıştırmadan önce biraz sakinleşmesini beklemeliyiz," dedi.

"İyi fikir." Tony hasır beşiği, mutfak oturma odasından ayıran tezgâhın üzerine koyup gülümsedi. "Şimdi ne olacak?"

"Tuhaf, değil mi?"

"Haydi, gidip uzan bebeğim. Yorgun olmalısın. Acıkırsa Jack'i sana getiririm."

Anna koridordan geçip yatak odasına gitti, kemerini gevşetip kendi yatağında yatmanın verdiği huzurla inleyerek yatağa uzanıverdi. Yan dönüp şiş karnının yok olmasına hayret ederek hemen uyuyakaldı.

Jack'in çılgınlıkları onu bir rüyanın tam ortasında uyanırdığında içgüdüsel bir biçimde yataktan sıçradıysa da karnındaki acıdan ötürü sertçe yatağa düştü. "Kahretsin!"

Tony kucagında bebekle içeri girdi. "İyi misin?"

"İyiyim, sadece fazla hızlı kalktım."

"Sanırım acıktı."

"Şu yastıkları dikleştirmeme yardım edersin, değil mi?"

Tony bebeği yatağın üzerine bıraktı, Anna'ya yastıkları düzeltmesinde yardımcı oldu. "Her şeyi düşünmüşsün, yemekleri yapıp dondurucuya bırakmışsın. Fırına biraz lazanya koydum, salata yapmak için de şu berbat rokalardan aldım. Sanırım biraz yiyebilirim."

"Teşekkürler bebeğim. Bana bir yarım saat ver lütfen."

Tony odadan çıkınca Anna bebeği emzirirken nasıl tutması gerektiğini anımsamaya çalıştı. Jack ağlıyordu. Minik yüzü kıpkırmızı olmuştu, yumrukları sabit kollarının ucunda kenetlenmişti. "Sakin ol küçüğüm, deniyorum..."

Doğru tutuyormuş gibi görünmüyordu. Jack'in ağırlığını sol eline ve kolunun ön kısmına vermiş, parmaklarını nereye koyacağını anımsamaya çalışarak sağ eliyle memesini doğru olduğunu düşündüğü şekle sokmaya uğraşıyordu.

Meme ucunda bir kabarıklık gördü: Acıyacaktı. Omuzlarını gerdi, Jack çığlık atmak için tam ağzını açmıştı ki Anna bebeği memesine itiverdi. Bebek hemen emmeye başladı. Canı çok yandığından gözlerini sımsıkı yumdu. "Hayır, hayır, hayır..." Emmeyi bırakması için Jack'i ağzının kenarından hafifçe dürttü, sonra tekrar tekrar aynı şeyleri denedi. "Neyi yanlış yapıyorum?" diye kendi kendine yüksek sesle söylenirken gözleri yaşlarla doldu. Jack çok açtı, memeyi bırakmıyordu. Anna rahatlamaya çalışıp bebeği diğer memesine yanaştırdı. Acıdan dişlerini gıcırdattı, bunun geçici olduğu konusunda kendini ikna etmeye uğraşarak derin derin solumayı denedi. Hemşire emzirmenin bir süre rahatsızlık vereceğinden bahsetmişti. Yavaş yavaş iyileşiyordu. Yastığa sırtını dayayıp gözlerini kapadı.

İkinci vakti çabucak geçti. Jim ve Ursula bir şişe şampanya, tavuk güveci ve çeşitli armağanlarla geldiler, fakat bir kadeh şampanya içip ayrıldılar. Anna evlerine gittikleri için mutlu olmuştu, çünkü Tony ve Jack'le yalnız kalmak istemişti. Akşam sekiz buçuğa kadar esneyip durdu.

Yumuşacık yastığıyla sıcak battaniyesini düşleyerek, "Biraz uzanayım," dedi.

Tony, "Sen hazır olana kadar bebekle ilgilenirim," diye karşılık verdi. "Git de yat. Hemen geleceğim," dedi.

"Tamam, birazdan emmek isteyecektir. Yanımda onu da götürüp yatırmaya çalışayım. Sen konuk odasında uyuyabilirsin."

"Hayır, yanında kalacağım bebeğim."

"Saçmalama, muhtemelen gece boyu kalkacağım." Anna durumu geçiştiremedi ve heyecanlandı. Bu uzun zamandır beklediği şeydi: yeni doğan bebeğine sarılarak

loş ışıkta geçecek uzun saatler. Bebeğinin az uyumasından şikâyet eden anneler kulübünün bir üyesi olmayı istiyor, bunu dört gözle bekliyordu. “Yarın işe gitmek zorundasın, lütfen gidip biraz uyu. Gece senin yapabileceğin pek fazla bir şey yok, sadece emecek.”

“Emin misin?” Tony rahatlamış görünüyordu. Bu tavrı Anna’yı gülümsetti. Başka kadınlar kocalarının yanlarında kalmaları için uğraşırlardı, fakat Anna tek başına bu durumun üstesinden gelebileceğini Tony’ye kanıtlamak istiyordu. Tony işe gitmek zorundaydı, Anna Jack’le ilgilenirdi. “Tamam ama ihtiyaç duyduğunda gelip beni çağdırmaya söz verirsen diğer odaya geçerim.”

“Söz veriyorum.”

Tony hasır beşıği yatak odasına taşıdı. Anna, kocasının yatağa temiz arşıflar serdiğini daha önce fark etmemişti. Uyumsuz yastıklarına bakıp gülümsedi, tam bunu söylemek üzere ağzını açmıştı ki Tony’nin ciddileşen ifadesini görünce vazgeçti. Denemiş olmasına sevindi. Tony odanın köşesindeki ufak masayı kaldırıp yatağın yanına taşıdı ve beşıği masanın üzerine yerleştirdi. Odadan ıktı, bir süre sonra büyük bir bardak dolusu su getirip masaya bıraktı. Anna’nın etrafındaki yastıkları düzellettikten sonra Jack’i karısının kucağına bırakıp her ikisine iyi geceler öpücüğü kondurdu.

“Seni duyabilecekim diye kapıyı açık bırakacağım, tamam mı?”

“Tamam. İyi geceler.”

“İhtiyacın olursa sesleneceğine söz verdin.”

“Tamam! Ama iyiyim, endişelenme.”

Anna kendini Jack’in yol açacağı acıya karşı hazırladı, emzirirken yatağın kenarındaki lambayı söndürdü. Yastıklara iyice sokuldu, kollarındaki küçük insana bakarak gözlerinin karanlığa alışmasını sağladı. Jack aynı babasına

benziyordu. Belki sadece burnu annesininkini andırıyordu biraz ama Şu an memesinden son damla sütü çıkartmak için emerken kusursuz bir yoęunlaŐma içinde kapalı olan gözleri babasıninkiler gibiydi. Canı yanıyordu ama Anna iyileşeceğini düşünüyordu. Eğilip Jack'ın tenini kokladı, sabunsu ve süt gibiydi. Annelerin bayıldığı, sözü edilen bebek kokusu işte buydu.

O an bebeğinin kendinden ayrılmasını hiç istemedi.

Sonraki günler ve geceler tavŐan uykusu ve aęlayıŐların karıŐıklıęıyla geçti. Kitaplar bebek uyuduğunda annenin de uyuması gerektiğini söylüyordu ama eğer Anna kitaplara uysaydı pijamalarını hiç çıkarmaması gerekirdi. Jack annesinin gözlerini yumduğu ânı hissediyor gibiydi. O anda hemen ağlamaya baŐlıyordu. Üstelik yapacak çok iş vardı: Çamaşır, temizlik, alışveriş. Kitaplar her Şey yoluna girene kadar diğer işlerin askıya alınması gerektiğini de söylüyordu, fakat Anna karmaŐadan ötürü telaŐlanıyordu. Kitaplar annenin beslenmesine dikkat etmesinin önemli olduğunu belirtiyor olsa da Anna yataktan çıkıp kendine yiyecek bir Şeyler hazırlayamayacak kadar yorgun hissediyordu kendini. Jack iyi besleniyor gibiydi. Bebek her iki veya üç saatte ağlayarak uyanınca Anna emme sırasında hissedeceği acıya kendini hazırlıyor, bezini değiştirip bebeğini yatırıyor ama yaklaşık bir saat sonra aynı Şeyler tekrar ediyordu. Ah, bebek annesine karşı fazlasıyla insafsızdı.

Jack'i emzirirken telefonundan internete girip neyi yanlış yaptığını bulmaya çalıştıysa da her Şey okuduğu gibi olağan bir biçimde seyreliyordu. Bunun nasıl mümkün olduğunu, insanların bu işten nasıl sağ salim çıktığını anlayamıyordu.

Evdeki üçüncü gecelerinde Anna uyuma ümidini kaybetmişti. Yatağa oturup Jack'i ayağında sallamaya başladı, ayakta duracak enerjisi kalmamıştı. Saat gece üçü geçmişti, Jack saat dokuzdan beri yirmi dakikadan fazla kesintisiz uyumamıştı. Anna her şeyi günlüğüne kaydetti. Bebeğini dört kez emzirmişti ama Jack ortalığı velveleye vermekten vazgeçmemişti. Anna'nın düşünceleri yarış içindeydi. Acaba yeterince sütü var mıydı? Memeleri boşalmıştı. Açıkça görülüyordu ki bebek annesinden bir şey talep ediyor ama Anna ona yardımcı olamıyordu.

Anna ağlamaya başladı. Yardıma ihtiyacı vardı. Tony ağlamasını duymuyor muydu? Karısının sesini işitmiyor muydu?

"Şişşt, Jack... Şişşt."

Anna durumu daha da kötüleştirmekten başka bir şey yapmamış, Jack sesini iyice yükselterek ağlamaya başlamıştı. Büyülenmiş gibiydi. Anna tükenmiş ve bebeğine yardım edemediği için kederlenmişti. "Ağlamayı bırak lütfen!" Jack'i yatağın üzerine bıraktı, elleriyle yüzünü kapayıp hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Tony bu kez onu duydu. Gözlerini ovuşturup esneyerek yatak odasına girdi. "Neler oluyor?"

Anna kocasına dik dik baktı. Saatlerdir temiz bir uyku çeken kocası nasıl olur da esnemeye ve yorgun görünmeye cesaret edebiliyordu? "Jack'i duymuyor musun? Hiç uyumadım. Onu defalarca emzirdim. Sorunun ne olduğunu anlamıyorum. Ağlamayı kesmiyor..."

Tony, Jack'i yataktan kaldırdı. "Neden gelip beni uyandırmadın?"

"Ne anlamı var? Onu emziremezsin. Çok yorgunum. Bir saat bile... Günlerdir bir ya da iki saatten fazla uyumadım. Beceremiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ah, Anna. Özür dilerim bebeğim. Sen yat, Jack'i oturma odasına götürüp biraz televizyon izleyeyim."

"Televizyonu açamazsın, televizyon aşırı uyarıcı bir cihaz."

"Sesini kısarım."

"İşe yaramaz, karnı acıkacak."

Tony sallarken sağ eliyle Jack'in sırtına hafif hafif vurdu. "Neden annemin önerisini uygulamıyor, ona biberon vermiyoruz? Biraz dinlenmiş olursun, belki bebeğin uymasına da yardımcı olur."

"Hayır! Emzirmek istiyorum. Vazgeçemem. Kestirme bir çözüme ihtiyacım yok Tony, ihtiyaç duyduğum şey..." Tony'nin esnemeye başladığını görünce sustu. İçindeki öfke kabardı, dişlerini sıktı. "Sen kaygılanma. Yatağına dön, yarın işe gitmen gerek."

"Böyle yapma."

Tony'nin yüzündeki acıyı gördüğünde derin bir nefes aldı, daha nazik konuşmaya gayret etti. "Bak, teşekkürler. Denediğin için teşekkürler. Ben emzirmek istiyorum. Anneler bunu binlerce yıldır yapıyor, emziren tek kadın ben değilim. Sadece alışmam gerekiyor."

Jack'in ağlaması hafifledi. Anna kucığında Jack'i tutan kocasına baktı, kıskançlık olduğunu bildiği hissi kalbinden uzaklaştırmaya çalıştı. *Elbette Jack, Tony'yi kabullenecek, kendi annesi ne yapacağını bilmiyor çünkü*, diye düşündü. "Tekrar yerine koymayı denemek ister misin?"

Tony başını sallayıp bebeği beşiğe yatırdı. Jack biraz sızlandı ama ağlamadı.

Tony, "Bu gece burada seninle beraber uyuyacağım," dedi. "Haydi, gir yatağa." Karısı yatağın içine sürünürken Tony örtüleri tuttu. Anna kocasının göğsüne başını dayayıp ağladı. Gözyaşlarının ferahlıktan mı, yoksa utançtan mı aktığını bilemedi.

Bölüm 17

*Dört gün sonra
18 Eylül 2009 Cuma*

Wendy buzdolabının üzerindeki rafta sıralanmış olan Emily'nin yemek kitaplarının sırtlarına baktı. Uzanıp televizyonda izlediği bir şef tarafından yazılmış olan kitabı aldı, elinde kitapla tay tüyü kanepeye gidip minderlerin arasına gömüldü. Şehrin güneyine bakan geniş balkonun cam kapılarından dışarıyı süzdü. Gökyüzü bulutlarla kaplı olsa da liman göz kamaştırıyordu. Köprü gökkuşağı gibi kıvrılmıştı. Wendy yalnız opera binasının yelkenlilerini seçebildi. Oyuncak feribotlar vızıltılarla suyu yarıyor, minyatür tekneler gemi izlerinde kayboluyordu. Anna'nın neden Sidney'de yaşamak istediğini daha iyi anlamıştı. Wendy bir an daracak evini anımsayıp utandı, sonra da kendi kendine nasihatte bulundu. Elinden gelenin en iyisini yapmıştı, sonuçta bir başına çocuk yetiştirmek hiç de kolay değildi.

Sandaletlerini fırlatıp bacaklarını altına kıvrarak yemek kitabının sayfalarını karıştırmaya başladı. Anna'nın hastane yemeklerini yememesi boşuna değildi. Wendy akşam yemeği için kızına getirdikleri bir tepsi ılık, püre

haline getirilmiş et güvecini anımsadı. Anna'nın aç olması düşüncesine bile dayanamıyordu. Wendy ona biraz ev yemeği götürmek istiyordu. Acaba Anna ne yerd? Onun için yemek pişirmeyeli hayli zaman olmuştu. Küçükken bir paket peynir tozuyla yaptığı peynirli makarnayı çoktan bırakmış olabileceğinden kuşkulandı. Besleyici bir tarife ihtiyacı vardı, Anna'nın iyileşmesi gerekiyordu.

Wendy sayfaları tarayıp içeri çekti. Asla bu süslü yemekleri yapamazdı, malzemelerden yarısının ismini bile duymamıştı. Saatine baktı, öğle yemeği zamanıydı. Yemek yapmak için alışverişe gitmeli, sonra da saat üçteki ziyaret vaktine yetişmeliydi. Nabızı hızlandı, aynı telaşı karnında da hissetti. Zamanı yoktu. Anna'nın bir şeyler yemesi gerekiyordu, yemeliydi. Aksi takdirde... Gözlerini kapayıp parmaklarını genişçe açtı. Mavi önlüklü, pembe tulumlu bebek Anna'nın yediği ilk doğru düzgün yemeği anımsadı. Püre yaptığı elmanın tamamını yüzüne sürmüş, henüz dış çıkarmamış haliyle öylece gülümsemişti. Wendy'nin elleri titredi, elleriyle yüzünü kapayıp belki de ilk kez gerçekten hıçkıra hıçkıra ağladı. Hiç sorun etmedi, etrafta onu duyabilecek kimse yoktu.

Yatak odasındaki cep telefonu çaldı. Yumuşak halının üstünden koşarak konuk odasına vardı. Ses boğuk çıkıyordu, çünkü telefon toplanmamış yatakta battaniyelerin altında bir yerdeydi. Arayan Tony'ydı.

"Alo?"

"Wendy?"

"Ah, kusura bakma. Ben..." Wendy sesinin berbat çıktığının farkındaydı.

"İyi misin?"

"Evet, ben sadece... Biraz üşütmüşüm. Her şey yolunda mı?"

Tony duraksadı. "Hastanedeyim. Anna'yı görüp psikiyatryla konuştum." Wendy nefesini tuttu. "Enfeksiyon geçirdiğini düşünüyorlar. İyi değil, ateşi var."

"Ateşi mi var? Tanrım, ne tür bir enfeksiyon? Kötü bir şey mi?"

"Bilmiyorum. Görmesi için uzman bir doktor çağırdılar, bazı kan testleri yapıyorlar." Wendy, Tony'nin sesinin kırıldığını hissetti. "İşte birinin ardından diğeri. Onlara hata yaptıklarını söylemişim ama doktorlar her şeyi kontrol ettiklerini, fiziksel bir sorunu olmadığını belirtmişlerdi."

"Bu şu anki halini açıklıyor mu? Bir şeyleri gözden mi kaçırmışlar?"

"Doktor Morgan bilmediğini söyledi."

"Fakat EKT'ye başladılar. Ya başka bir neden varsa?"

"Farkındayım, hemen sonuca atlamış gibilerdi. Onlara Anna'nın bu gördüğümüz kişi olmadığını söylemişim, daha önce hiç böyle olmamıştı."

Wendy gözlerini kapayıp ovuşturduktan sonra tekrar açtı. "Hemen geliyorum. Ona yemesi için bir şeyler hazırlamak için alışverişe çıkacaktım ama neyi sevdiğini bile bilmediğimi görüyorum." Telefonu kapatıp tekrar ağlamaya başladı.

Kendini az da olsa toparlayıp telefonla bir taksi çağırdı. Çarçabuk yüzünü yıkadı, saçını tarayıp atkuyruğu yaptı. Çantasını kapıp sandaletlerini giydi, taksiyi beklemek üzere koşarak merdivenden indi.

Tony, Anna'nın hastanedeki odasının dışındaki duvara dayanmış, kapalı kapının önünde bekliyordu. Bir doktor içeride Anna'yı muayene ediyordu. Odaya girerken doktorun tereddütlü olduğunu sezdi. Doktor, Anna'dan

korkuyormuşçasına hemşirenin arkasından içeri girmişti. Psikiyatri servisindeki her hastadan böyle korkuyorlar mıydı, yoksa korktukları yalnız karısı mıydı? Anna muayene olurken içeride kalmak için ısrar etmeliydi ama bunu yapmadı. Suçlamak da korkudan mı ileri geliyordu? Sanki doktordan aşağı kalır yanı var mıydı?

Wendy'nin hemşirelerin masasından yükselen sesini duyunca onu karşılamak için koridora yöneldi. Yüzü şişmiş ve kızarmıştı. Wendy Tony'yi gördü, ona doğru yürüyüp sarıldı. Gömleğine gözyaşlarının düştüğü aşikârdı. Tony geri çekildi.

"Neler oluyor?" diye sordu Wendy.

"Şu an doktor içeride. Gel, şurada bekleyelim."

Wendy başını salladı. "Tanrım, darmadağınık görünüyor olmalıyım. Apar topar çıktım. Bütün bunların üstüne bir şey düşünemiyorum, kızım çok hasta."

"Biliyorum."

"Hasta derken... İyi olmadığını söylemeye çalışıyorum. Ah, bilmiyorum..."

Anna'nın kapısı açıldı. "Muayene bitti. İçeri gelin." Doktor dışarı çıkarken Tony de koridordan aşağı yürümeye başladı.

Tony birkaç metre uzaktan, "Doktor? Ben Anna'nın kocasıyım," dedi.

Doktor, "Ah, merhaba," diye karşılık verip Tony'nin elini sıktı.

"Ben de annesiyim, Wendy."

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum. Ben Doktor Nguyen."

Hemşire Rachel, Anna'nın odasından çıkıp kapıyı kapatarak onlara katıldı.

Wendy titrek bir sesle, "Neyi var doktor?" diye sordu.

"Ateşı çok yüksek, iyi hissetmediğini söylüyor ama ondan bir tarihçe alabilmek çok güç." Doktor Nguyen Anna'yla ilgili aldığı notların yazılı olduğu kâğıtları göğsüne bastırdı. "Mümkün görünen birkaç durum var. Antipsikotik ilaç tedavisinden sonra hastalarda ateş çıkması, bedenin tedaviye ciddi bir tepki verdiğine işaret ediyor bazen. Fakat kan testlerinin sonuçları bu duruma uymuyor. Şu an enfeksiyon geçirmekte."

Tony, "Ne tür bir enfeksiyon? Acil serviste beyin taraması yapmışlardı," diye karşılık verdi.

Doktor Nguyen başını salladı. "Beyniyle ilgili olduğunu sanmıyorum, hastaneye geldiğinde enfeksiyon belirtisi yoktu." Bakışlarını düşürdü. "Bay Patton, Anna emziriyordu, değil mi?"

Tony usulca, "Evet," diye yanıt verdi.

"Sanırım bir tür meme iltihabı var." Doktor Nguyen boğazını temizledi. "Sol memesi kızarmış ve oldukça tıkanmış. Bir anne aniden emzirmeyi bıraktığında kanallar kapanabilir ve sonunda meme iltihaplanabilir."

Tony kulaklarında bir uğultu hissetti. Duvara yaslandı.

Wendy, "Peki, nasıl tedavi edeceksiniz?" diye sordu.

"Antibiyotik kullanması gerekiyor, fakat tıkanıklığı açmak için en iyi çözüm memeyi sıkıp sütü olabildiğince boşaltmaktır."

"Sütü boşaltmak mı? Ondan bunu isteyemeyiz..." Tony, Wendy'ye baktı.

Doktor Nguyen, Tony konuşmamış gibi kaldığı yerden devam etti. "Enfeksiyon apseye dönüşebilir, böyle bir durumda tedavi daha da güçleşir. Tıkanıklığı çözmek için ultrason kullanabilir ya da cerrahi yolla açıp temizleyebiliriz."

Tony duyduklarına inanamıyordu. Bu niye kimsenin aklına gelmemişti? "Bu durumu Anna'ya nasıl açıklarız?"

Doktor Nguyen'in yüzü kızardı. Başını öne eğdi. "Doktor Morgan'la konuşacağım ve size bir tedavi yöntemi önereceğim." Boğazını tekrar temizledi. "Başka sorunuz var mı?"

Tony serseme dönmüştü.

Doktor Nguyen elindeki dosyayla yerinden fırladı. Rachel, Tony'nin kolunu kavradı. "Gidip Doktor Morgan'a haber vereceğim."

Tony, Wendy'ye dönüp, "Ona bunu söylemek zorundayız," dedi.

"Söyleyemeyiz, yapamayız." Wendy'nin sesi titredi. "Çok hasta. Bunun için çok erken..."

"Söylemek zorundayız! İnsanların memesini sıkarak iltihabı akıtmaya çalışacaklarını ona nasıl anlatacağız? Nedenini soracak! Bilmesi gerekiyor."

"Doktor Morgan'a danışmalıyız..."

"Bu Doktor Morgan'ı ilgilendirmez! Anna bunu er geç öğrenecek, anlatıp kurtulalım. Jack'i sormaya devam edecek, gerçekten bilmediğinden de emin değilim ya da..." Parmaklarını saçında gezdirdi. Ya da ne? Karısının yalan söylediğini, hatırlamıyormuş gibi davranıp rol kestiğini mi düşünüyordu? Yoksa görmezden mi geliyordu? Tepkisini görmeliydi. Olanların hal çaresine bakmada faydası olabilirdi.

Wendy'ye dik dik baktı. "Doktor Morgan buraya geldiğinde bunu yapacağım. Anna'ya Jack'in başına gelenleri anlatacağım."

Bölüm 18

Dört gün sonra

18 Eylül 2009 Cuma

Anna, Doktor Morgan'ın sol elindeki kanüle tutturulmuş tüpün bağlantısını kesip, içinde soluk sarı bir sıvının bulunduğu plastik şırıngaya tekrar bağlayışını izledi. Şırıngada herhangi bir şey olabilirdi ama bu Anna'nın umurunda değildi. Doktor Morgan çözeltiyi damarlarına gönderdiğinde Anna hiçbir şey hissetmedi. Kolu başkasına aitmiş gibiydi. Koltuk altlarında yapış yapış ter hissetmesine rağmen ürperdi.

Ansızın farklı bir şey duyumsadı. Ürpertici bir serinlik usulca elinde gezinip kolunun ön kısmına tırmanıyordu. Kolunu kaşımak istedi ancak hareket edemedi. Kolları ağırlaştı, güçlkle başını kaldırdı. Tekrar yastıkların üzerine uzandı ve iyiden iyiye titredi.

"Anna? Antibiyotik verdim, kendini daha iyi hissedeceksin. Nasılsın?"

Anna zor bela başını salladı.

Doktor Morgan mavi plastikten kabı yatağın üstüne bırakıp pencerenin kenarındaki sandalyenin kolçağına oturdu. "Anna, Tony ve annen buradalar ve seni görmek istiyorlar."

Anna gülümsedi. "Geri geldi..." diye söylendi kendi kendine.

"Rachel ateşinin yükseldiğini haber verdiği sırada kocan yanımdaydı. Senin için çok endişelendi."

Anna bunu dikkatle düşündü. Tony ona çok kızgındı ama eğer buradaysa demek ki hâlâ onunla ilgileniyordu. Gerçekten çok üzülseydi çıkıp giderdi, değil mi? Nihayet karısını anlamış mıydı?

"Anna, seninle önemli bir konu hakkında konuşmak istiyorlar. Rachel ve ben de bu sohbete katılacağız."

Anna bunu reddedemeyeceğini bildiğinden sessizce onayladı. Annesiyle ve Tony'yle konuşmak istiyor ama bu sırada içeride dinleyicilerin olmasını istemiyordu. Yabancılarla değil, sadece ailesiyle birlikte olmayı arzuluyordu. Yüzünü bir ısı dalgası sardı, üst dudağına hafifçe dokunup çarşafı kurulu. Yataktan fırlayıp koşmak, herkesin katılmaya çalıştığı bu sohbetten uzaklaşmak için ani bir istek duydu içinde. Ancak elinden gelen hiçbir şey yoktu. Bu süre zarfında yapabileceği hiçbir şey olmamıştı. Tercih şansı yoktu.

Doktor Morgan gidip kapıyı açtı. Tony, Wendy ve Rachel içeriye girdiler. Oldukça ciddi görünüyorlardı. Anna dizlerini göğsüne çekip kollarını bacaklarına doladı. Annesi yatağın ucuna oturup çocukken yaptığı gibi kızının çıplak ayaklarını okşadı. Anna tekmeleme ile yakınlaşma isteği arasında bocaladı. Tony yatağın başucuna bir sandalye çekti. Sentetik minderin üzerine oturduğunda epeyce gıcırdadı, puf sesinden sonra kaba saba bir tını duyuldu. Anna gülmek için kendini zor tuttu. Tony gülmedi. Ağlamış gibi görünüyordu. Anna titremesini önlemek için ellerini birleştirdi. Söyleyecekleri şeyi duymak istemiyordu.

Kapanan kapıya doğru baktı. Doktor Morgan kapıya yaslanmış, Rachel da yanındaki duvarın karşısında dikil-

mişti. Oda bu kalabalık için çok küçüktü. Odada yeterince hava olmadığından Anna doğru düzgün nefes alamadığını hissediyordu.

Hiç kimse konuşmadı, bir şey için bekliyor gibiydiler. Anna herkese teker teker baktı. Onun mu başlaması gerekiyordu?

Sesini az da olsa canlandırmaya çalışarak, "Tony? Anne?" diye seslendi.

Wendy yüzünü elleri arasına gömüp ağlamaya başladı. "Ah, tatlım."

Neler oluyordu böyle? Başının zonklaması arttı. Her şey tuhaftı, sanki hem odadaydı hem de değildi. "Anne, her şey yolunda." Bir şeylere sebep olduğunu anlamıştı: ağlama, öfke, üzüntü. Hiç kimseyi böyle bir şeye sürüklemek istememişti.

"İyiym," diye karşılık verdi Wendy. "İyiym, benim için endişelenme."

Bunu daha önce de defalarca duymuştu. Hep böyle olmuştu: Annesi ağlar, Anna kaygılanır, annesi kızını rahatlatmaya çalışır, Anna daha fazla kaygılanırdı.

Tony boğazını temizledi. Anna gözlerini dikip yalvarırcasına ona baktı, kocasının tek kelime etmesini istemiyordu.

"Anna, biliyorsun ateşin yükseldiğinde doktorlar buna neyin yol açtığını öğrenmeye çalıştılar. Enfeksiyon geçirdiğini düşünüyorlar..."

Anna hayır anlamında başını salladı, gözyaşlarının dökülmesine izin verdi. "İyiym Tony. Bu doğru değil, biliyorum. Bunun farkındayım."

"Ne? Doğru mu? Ne düşünüyorsun?"

"Nerede olduğumu biliyorum."

"Nerede olduğunu düşünüyorsun?"

"Beni buraya kapattınız. Sıkıntı yok. Burası benim için en uygun yer."

"Anna, hayır..." Tony öne doğru eğilip elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Evet, burası psikiyatri servisi, fakat sen gerçekten enfeksiyon geçiriyorsun. Emzirmekten kaynaklı."

Anna bir anda dondu. Göğsüne baktı, beslenmeye çalışan minik bir bebek hayali gözlerinin önünde canlandı. Hayali görmezden geldi. "Ben emzirmiyorum."

Tony yavaşça, "Emziriyordun, Jack'i emziriyordun," dedi.

Anna çenesini sıkarak doğruca önündeki duvara baktı. "Peki, bebek nerede?"

"Jack mi? Sormaya çalıştığın kişi Jack mi?"

"Ne yaptın ona?"

Tony ayağa fırladı. "Ne yapmış olabilirim? Ona hiçbir şey yapmadım Anna!"

Anna önündeki duvara bakıp gördüğü kara lekeye odaklandı. Ezilmiş bir böcek mi, yoksa bir sivrisinek miydi? Baş sallanıyor, küçük siyah noktaya sabitlenerek gözlerini hareketsiz tutmaya çabalıyordu.

"Anna!" Tony bir adım ilerledi ama Wendy kızının kolumdan tutunca Tony olduğu yerde kalakaldı.

"Anna, Tony'nin söylemeye çalıştığı şey... Korkunç bir trajedi yaşandı. Çok üzgünüm. Jack'i kaybettik."

Duvardaki kara leke gözlerinin önünde büyüdükçe büyüdü, bulanıklaştı, fakat Anna gözlerini lekeden alamadı. Nihayet bakışlarını duvardan ayırıp annesine döndü. Ne söylemişti böyle? Wendy her zamankinden daha solgun ve zayıf göründü gözüne. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Tony'ye çevirdi başını. O da garip görünüyordu. Gerçek miydi karşındakiler? Tony başını kaldırdığında Anna kocasının gözlerinin içine baktı. Bunlar bildiği, tanıdığı gözlerdi. Peki, ne olacaktı? Yatağın, insanların üzerinden süzülüp kapıdan çıkacakmış gibi hissetti. Tony hâlâ dik

dik bakıyordu. Bu dayanabileceğinden çok daha fazlasıydı. Karısına baktığında acaba ne görüyordu?

Gözlerini ayırmadan usulca, "Tony, hepsine gitmesini söyle lütfen," dedi.

"Kime?"

"Herkes! Sadece ikimiz kalalım, sadece ikimiz..."

Tony hayır anlamında başını salladı. "Biri annen, diğerleri de doktor ve hemşire."

"Onlara güvenmiyorum," diye fısıldadı.

Tony yaklaşp karısının ellerini tuttu. "Sakin ol bebeğim. Ben onlara güveniyorum."

Kendini kocasına nasıl anlatacaktı? Onu dinlemiyordu bile. "Lütfen..."

"Anna, annenin söylediklerini duydun mu? Bahsettiğimiz şeyi anladın mı?"

Herkes dönüp Anna'ya baktı. Anna Tony'nin ellerini sıktı, elleri sıcak ve terliydi. Hayır, doğru olamazdı. Jack güvendeydi. Oğluyla ilgilenmiş, onu koruyup kollamıştı. "Tony... Jack nerede? Bana söyle, lütfen."

"Anna, sana söyledik ya."

Anna sözcüklerle boğuşup nefesini kesen, boğazından yukarı tırmanan paniği hissetti. Biraz olsun hava alabilmek için daha hızlı solumaya başladı. Sersemlemişti, etrafındaki her şey fırl fırl dönüyordu. "Jack nerede? Bana bebeğimi verin..."

"Nerede olduğunu biliyorsun. Yeter artık!" Tony çaresiz bir şekilde başını sallayıp elleriyle yüzünü kapattı. Annesi hâlâ kızının ayağını okşuyordu. Anna bacaklarını gergince göğsüne çekerek önce Tony'ye sonra annesine ve tekrar Tony'ye baktı. Wendy'nin gözlerinden yaşlar boşaldı. Anna feryat figan bağırmaya başladı. Çıkardığı sesi duysa da ses kendisinden çıkmıyormuş gibi hissediyordu. Tony gidecek, onu burada bir başına bırakacaktı, hem de

bebeği olmadan. Derin bir nefes alıp tekrar çığlık attı. Ses canlı ve kötücüldü. İçerideki bütün ıstırabı bir araya getirerek yankılanıp iyice yükseldi.

Bacaklarını yatağın sağından aşağı sarkıttı. Wendy sıçrayıp kızının önüne koştu ama Tony yerinden kımlıdamadı. Bacakları onu taşıyacak mıydı? Dışarı çıkmalıydı.

Gözlerini kapı kolundan ayırmadan annesini itekledi. Serum ayaklığı arkasından büyük bir gürültüyle tangırdadı. Elinin üzerindeki, yerinden çıkan damar yolunu fark etti. Odanın dışından acı acı bağırıp insanın içine işleyen ve gitgide yükselen bir ikaz sesi duydu. Biri belinden yakaladı. Anna elini saçma götürüp kavradı, bütün gücüyle saçına asıldı. Sesi hâlâ duyabiliyordu.

Birden dizleri büküldü ve düştü. Başı yere çarptı. Sonra kafasını yere vurmaya devam etti.

“Tony! Tony, bana yardım et! Çıkar beni buradan!” diye bağırdı.

Etrafına bakındı. Oradaydı. Tony kızarmış, terlemiş, çarpık yüzüyle öylece bakıyordu. Dudakları kıpırdadı, fakat Anna ne söylediğini anlamadı. Tony karısının görüş açısından çıkıp odayı terk etti.

Kollarına sertçe bir şeyler batırıldığını duyumsadı. İçindeki öfke usul usul kayboldu. Havada süzülüyor gibiydi. Daha fazla düşünmesine gerek yoktu. Yavaşça nefes almalı ve uykuya dalmalıydı.

Bak, dedi kendi kendine, bu gerçek değil. Haydi, uyu.

Bölüm 19

Dört hafta önce

17 Ağustos 2009 Pazartesi

Anna çay fincanını eline aldı. Soğumuştı. Demliğı yeniden doldurup başka bir fincana yeni bir poşet çay koydu. Mutfak tezgâhına yaslanıp bekledi. Kaynar suyun baloncuklarına bakarken Jack'in ağladığını duydu. Kolundaki saate bakıp içini çekti. Çok dakik: Bebeğini emzirmesinin üzerinden tam iki saat geçmişti. Demliğı kapalı konuma getirdi. Jack'i emzirecek, Tony eve gelmeden akşam yemeği hazırlayabilmek için alışverişe çıkacaktı.

Jack'i kaldırdı, bebek Anna'ya iyice sokuldu. Anna gözlerini kapayıp bebeğinin kokusunu içine çekti, bu her şeye değerdı. Öyle sıcak, öyle ufaktı ki. Bebeğini başından öpüp emzirmek için kanepeye oturdu.

Tam o anda telefon çaldı. Ekranda Tony'nin iş numarasını görünce gülümsedi, işten erken çıkıyor olmalıydı. Bir eliyle Jack'i destekleyip diğeriyle telefona uzandı.

"Merhaba bebeğim," dedi kocasına.

"Merhaba, ne yapıyorsun?"

"Ah, bildiğin gibi işte. Üç öğün yetecek yemek pişirme, on kilometrelik bir koşuya çıkma hazırlığı, roman okuma..."

Tony bir kahkaha patlattı. "Kanepede mi oturuyorsun?"

Anna çıplak, tüylenmiş bacaklarına, kırmızı ojeleri soyulmuş ayak tırnaklarına baktı. Emily'yle birkaç hafta önce gittiği spadan beri her şeyi ertelemişti. Karnının şişkinliğinden ayaklarını güç bela görebiliyordu. Belki bu hafta sonu Tony Jack'e iki emzirme arası bakar, o da bir kahve içip tırnaklarına bakım yaptırırdı. Bir saatliğine bile olsa yalnız kalabilme düşüncesi ne harikaydı.

"Evet, bebeği emziriyorum. Günde yaklaşık on saat sadece bu işi yapıyorum."

"Vay anasını, ne kadar çok sütün var öyle! Jack çabucak büyüyecek."

Jack'in ciddileşen yüz ifadesini hayal etti. Evet, büyüyordu. Ne kadar zor olsa da bunu görmek iyiydi. Bebeğin ihtiyacı olan her şeyi sağlayacaktı.

"Erken mi çıkıyorsun? Saat dört bile olmadı."

"Yarım saat içinde çıkarım. Annemle babamı bir şeyler içelim diye bize davet etmeyi düşündüm."

"Ah!" Anna etrafını taradı. Verandaya açılan kapının yanındaki katlanmamış çamaşırlarla dolu sepete, tezgâhı dolduran bulaşıklara, masanın üzerindeki kahve lekesine baktı. "Ne zaman? Ev öyle bir durumda ki..."

"Evin ne halde olduğu önemli değil. Babam işten çıkar çıkmaz, yaklaşık bir saat içinde gelecekler."

"Bir saat mi? Çoktan ayarlamışsın her şeyi." Düğmelerini çözdüğü çuvalımsı elbisesine, kopçalarını çıkardığı süt lekeli emzirme sütyenine göz attı. Kokuyor olmalıydı. "Ama duş almam, ortalığı toplamam gerek. Evde hiçbir şeyimiz yok..."

"Gelirken bir dükkânın önünde durur, cips ve bira alırım."

"Tony, biraz olsun özen göstermemiz yerinde olur."

“Annemle babam geliyor. Evin nasıl göründüğüyle ilgilenmezler, sadece bizi görmek istiyorlar.”

Keşke Tony bir nebze daha düşünceli olabilseydi. Şu an arzuladığı en son şey sohbet etmektir. Eve gelirken kocasından akşam için yiyecek bir şeyler getirmesini isteyecek, nihayet bu gecenin uyuyabileceği bir gece olduğunu umut ederek erkenden yatağa girecekti. Şimdi Ursula, Jim ve Tony bir şeyler içecek, sohbet edip Jack’in ne harika bir çocuk olduğunu söyleyeceklerdi. Sonunda akşam yemeğini de beraber yiyeceklerinden Anna geç saate kadar oturmak zorunda kalacaktı.

Tartışmanın ne anlamı vardı? Kötü gelin muamelesi görecekti. “Tamam ama acele et. Eve onlardan önce gel lütfen.”

Jack emmeyi bırakmak üzereydi. Anna öne doğru eğilip bebeğini diğer memesine yaklaştırdı. Keskin acıya alışana dek dişlerini sıktı. Sonra ayağa kalkıp temkinli bir şekilde tek eliyle evi toplamaya başladı.

Ursula, Jim ve Lisa kapıda bekliyordu. Tony hâlâ görünürde yoktu, anlaşılan planladığı gibi işten erken çıkmamıştı. Ursula kapı zilini ikinci kez çaldı, dikkat kesilince elektrik süpürgesinin gürültüsünde boğulan bebeğin ağlamasını duydu. Kapıyı açmayı denedi ama kilitliydi. İkinci çisen-tisi istikrarlı biçimde sürdüğünden Ursula’nın gözlükleri hafif buğulanmıştı. Sırılsıklam olacaktı. Lisa sundurmanın altına sıkıştı. Üzerinde fosforlu sarı iş yeleği olan Jim bahçeye doğru yürüyüp çalılarının arasından sekerek cama vurdu. Elektrik süpürgesi sustu. Ursula bir dolabın tangırdatılarla açıldığını ve süpürgeci plastik hortumunun dolaba konulurkenki patirtisini işitti. Bebek ağlamayı kesmişti, derken kapı açıldı.

Anna sol kolundaki Jack'i sallamayı bıraktı. Gülümsedi. Saçı ıslaktı. Yeni taranmıştı. Makyaj yapmadığından gözlerinin altındaki morluklar kolayca görülebiliyordu. "İçeri gelin, yağmurda kaldınız! Kusura bakmayın, sizi duymamışım. Duştan yeni çıktım."

Ursula ayakkabılarını paspasa sildi, içeri girip Anna'yı yanağından öptü. "Nasılsın tatlım? Ya benim harika oğlum nasılmış?" Eğilip bebeği alnından öptü ve içeriye girebilmeleri için Jim ile Lisa'ya yol verdi.

"Lisa! Geleceğini bilmiyordum. Seni görmek ne hoş!"

Lisa, Anna'ya sarıldı. "Annem aradı. Fazla kalamayacağım. Birkaç tasarımı tamamlamak için bir arkadaşımın yanına gideceğim, şöyle bir uğrayıp yeğenimi görmek istedim." Kollarını kendine doğru çekmiş, gözleri kapalı duran Jack'e baktı. "Kucağıma alabilir miyim?"

Anna tereddüt etti, tam ağzını açıp bir şey söyleyeceken vazgeçip bebeği Lisa'nın kucağına verdi. Lisa bebeği kollarına alıp salladı, parmağıyla çenesini gıdıkladı. Ursula kızının bebekle yumuşak bir sesle konuşmasını keyifle izledi: Çok doğaldı. Anna'nın dik dik baktığını fark edince, Anna'ya bir şişe beyaz şarap uzatıp Jim'e içeri girmesini işaret etti ve kapıyı kapattı. Lisa'yla Anna sohbet ederek koridordan geçtiler. Jim elini Ursula'nın sırtına koyup onları mutfığa kadar takip etti.

Anna hiçbir şey bulamasa da kilere şöyle bir göz atıp gürültü ederek dolaptan tabak çanak çıkardı. Yüksek sesle konuşuyor, Ursula sesindeki histerik eşiği hissedebiliyordu. "Tony'nin nerede olduğunu bilmiyorum. Yarım saat önce eve gelmiş olması gerekiyordu. Geç kalmamalıydı. Jim, bir bira ister misin?"

Jim mutfaktaki bir tabureye ilişirken, "Sevinirim Anna," dedi. "Uzun bir gündü."

"Hâlâ çok yoğun musun?" Anna buzdolabını karıştırıyordu. "Sadece bir biramız var. Tony gelirken getirecekti."

“Tamam, teşekkür ederim.” Jim şişeyi alıp kapağını açtı.

“Şarap... Buralarda içecek soğuk bir şeylerimiz vardı...”

Ursula, Anna’nın elindeki şişeyi alıp, “Getirdiğimiz şeyi aç Anna. Onu ne için getirdik sanki? Hatta ben açarım, lütfen sen otur,” diye karşılık verdi.

Anna iki tane şarap kadehi alıp tezgâha, Ursula’nın tam önüne bıraktı. “Cipsimizin olduğunu sanıyordum ama yokmuş, kusura bakmayın. Tony’yi arayıp gelirken almasını söylerim.”

“Önemli değil, gerek yok zaten.”

“Hayır, hiç olur mu? Hemen arıyorum.”

Kanepeye doğru gidip telefonunu aldı. Odanın arka kısmına geçip köşeye yüzünü dönerek tiz bir fısıltıyla konuşmaya başladı. Ursula kadehlere şarap doldururken göz ucuyla Anna’yı izledi ama ne dediğini duyamadı.

Anna geri geldi, yanakları al aldı. “Tony gecikecekmış. İşten henüz çıkıyor, üzgünüm...”

Lisa kucagındaki Jack’i okşarken, “Sorun değil. Ağabeyimi görmem gerekmiyor, görmek istediğim bu ufaklık,” dedi.

Anna, “Gel de otur, biraz müzik dinleyelim,” diye karşılık verdi. Siyah, deri kanepedeki yastıkları kenara çekti. Jim ile Lisa gelip oturdu. Jim, Lisa rahat edene kadar dirseğinin altına birkaç yastık koydu. Anna raftan bir kutu bardak altlığı alıp sehpanın üzerine koydu. “Biraz çirkinler, kusura bakmayın. İşyerinden bir arkadaşımın düğün hediyesiydi. Sanırım herkesin birbirine verip durduğu o hediyelerden biri.”

Lisa bir kakhaha attı. “Avustralya yerel çiçekleri, çok klas! Şu çiçeği alayım lütfen.”

Ursula, “Sen otur artık Anna, sana şarap vereyim,” diyerek bir kadeh daha almak üzere mutfak dolabına yöneldi.

Anna başını salladı. "Hayır, teşekkürler. Bunu severim, fakat emziriyorum ben."

"Sadece birazcık?"

"Hayır, teşekkürler Ursula."

"Çok az içebilirsin, zarar vermez. Bizim zamanımızda..."

Anna, "Hayır, istemiyorum. Teşekkürler," dedi keskin bir şekilde.

Ursula başını kaldırdı. Anna'nın yüzü her an ağlayacakmış gibi kıpkırmızı kesilmişti. Ursula şişenin mantarını usulca sıkıştırıp şarabı buzdolabına koydu. Tony burada olmalıydı, Anna yeni doğan bebeğiyle bu denli meşgulken kocasının çok çalışması hoş değildi.

"Sana bir bardak su getireyim Anna. Otur lütfen."

Anna mutfığa doğru bir adım atmıştı ki aniden durdu. Dönüp tekli koltuklardan birine oturdu. Ursula bardağı musluktan doldurup diğerlerine katılmak için odaya döndü.

Aslında Anna'nın çaba sarf ettiğini görüyordu: Lisa'ya işlerinin nasıl gittiğini, yeni erkek arkadaşını ve yeni evini, Jim'e de işlerin yolunda olup olmadığını, balığa çıkıp çıkmadığını sordu. Fakat kesin olan bir şey vardı. Gülüşleri yapmacık görünüyordu. Gülümseyişi gergindi. Ursula kadehinden bir yudum alıp kızların konuşmasını izledi. Lisa'nın son zamanlarda neler yaptığıyla ilgili pek bir şey bilmiyordu, bu yüzden konuşmalarına dinleyici olarak bile eşlik etmek oldukça güzeldi. Ancak Ursula, Anna'nın tavırlarını izledikçe bir şeyleri ihlal ediyormuş gibi hissetti. Saatine baktı: Tony nerede kalmıştı?

Derken ön kapının kapandığını duydu ve keyifle gülmüseddi. Tony omzunda taşıdığı bir karton birayı ve elindeki poşeti odaya getirme mücadelesi içindeydi. "Her-

kesten özür dilerim." Jim ona yardım etmek amacıyla yerinden kalktı.

"Yoğun bir gün müydü?" Ursula oğlunu yanağından öpmek üzere ayağa kalktığı sırada Jim, Tony'den bira kolisini aldı.

"Ah, evet. Kâbus gibi bir gündü. Yeni müşteriyle anlaşmak üzereyiz ve cidden baskı altındayız." Tony elindeki poşeti bırakıp omuzlarını esnetti. "Bira zamanı! Baba, bir bira daha ister misin?"

"Evet, teşekkürler."

"Anne, biraz daha şarap?"

"Yarım bardak alabilirim, araba kullanacağım..."

Lisa oturduğu yerden elindeki boş bardağı sallayarak, "Ben bir kadeh daha alırım!" diye bağırdı.

"Ah, Lisa... Seni görmemişim. Nasılsın?"

"Çok iyiyim. Bu harika oğlanın halasıyım ben."

Ursula biraz olsun rahatladı. Tony'nin gelişiyse odanın havası değişmişti. Bacaklarını altına kıvrıp koltuğa oturmuş Anna'ya bir göz attı. Herkesle beraber gülüyor ama eşlik ederken biraz geç kalıyordu.

Ursula, Tony'nin getirdiği alışveriş poşetini kurcaladı. "Anna, Limon Lime Bitters* var. İstersen sana biraz doldurabilirim?"

Anna'nın orada olduğunu fark eden tek kişi kendisiymişçesine Tony karısına bakıp, "Şarap istemiyor musun?" diye sordu.

Ursula, Anna'nın çenesindeki gerginliği görünce çabucak, "Ben sormuştum, ona daha hafif bir şey hazırlayacağım. Git de otur Tony!" dedi.

* Sarı limon, misket limonu, bitki ve baharat özlü tonik (Angostura bitters) içeren, Avustralya'da ve Yeni Zelanda'da yaygın tüketilen bir tür kokteyl.

Tony gömleğini pantolonun üstüne çıkardı, gidip Lisa'nın yanına oturdu. Jack mışıl mışıl uyuyordu. "Aha, uyuyor." Anna'ya dönüp, "Gürültüden hoşlanıyor olmalı," dedi.

Ursula, Anna'ya bir bardak uzatırken sordu. "Pek iyi uyumuyor mu?"

Tony biraz cips çıkarıp poşeti masanın üstüne bıraktı. "Anna'nın geceleri oldukça kötü geçiyor."

Lisa, "Ah, hayır... Üstesinden gelemeyeceğim şey tam da bu işte. Uykusuz duramam. Geceyi dışarıda geçirdiğimde bile yeterince kötü oluyorum," diye söze karıştı.

Jim, "Sen de böyleydin Tony. Zavallı annen tükenmişti," dedi.

"Bunu fark ettiğini hiç sanmıyorum Jim. Geceleri gayet güzel uyuyordun." Ursula kaşlarını çatı.

Anna, "Ben iyiyim. O minik bir bebek, olağandışı bir durum yok," diyerek fikrini belirtti. Yutkundtu, başını salladı. "Biraz yorgunum. Ama iyiyim."

"Arada sırada sana uğrayabilir, biraz olsun uyuyabilesin diye Jack'i alabilirim tatlım," dedi Ursula.

Tony hevesle Anna'ya baktı. "Bak, annem sana yardım edebileceğini söyledi."

"Gerçekten iyiyim."

Ursula, Anna'nın yüzünün gerildiğini, Tony'yle göz temasını kestiğini görebiliyordu. Anna zoraki bir gülümsemeyle Ursula'ya dönüp, "Teşekkürler Ursula. Sürekli acıkıyor, bu yüzden kimsenin yapabileceği bir şey yok. Uyumayı denemeye bile değmez. En fazla yarım saat uyur, sonra kendimi kötü hissederim. Yakında değişecektir..."

Ursula, Anna'nın sesinin titreyişini işitince bebeğe yalnız bakmak istediğini anladı. Hiç bitmeyecek ve gece uykularını haram edecek yorgunluğu anımsadı. Tony bir şey söyleyecek oldu ama Ursula önce davrandı. "Haklısın, ya-

kında düzelecektir. Yine de ihtiyacın olursa lütfen haber ver. İstersen alışveriş gibi işleri hallederim.”

“Teşekkürler. Aklımda tutacağım. Ama gerçekten iyiyiz, endişelenmeyin.”

Ursula imayı anlayıp Tony’ye döndü. “İşler nasıl gidiyor Tony, niye bu kadar yoğunsunuz?”

Tony arkasına yaslanıp konuşmaya başladığı an Jack yaygarayı kopardı. Lisa bebeği kucağında sallamaya çalışırken Anna yerinden sıçradı. Ursula ayağa kalkıp Tony’ye dayanarak Jack’i Lisa’nın kucağından aldı. Lisa rahatlamış görünüyordu. Kollarını esnetip şarap kadehine uzandı. Anna tekrar yerine oturdu ama Ursula yerinden sıçramaya hazır olduğunu görebiliyordu.

Ursula bebeği kucağında hafifçe hoplatıp Jack’e bir şarkı mırıldanarak odada yürümeye başladı. Aynı Tony’nin bebekliğine benziyordu. Göğsündeki minik, sıcak bedeni hissetmekten keyif aldı. Ama Jack susmak nedir bilmedi. Ağzını açarak başını sağa sola çevirdi, sonunda Ursula’nın gömleğini emmeye çalıştı. Anna’ya yaklaşıp, “Kusura bakma tatlım, sanırım acıkmış,” dedi.

Anna bir an gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Tek kelime etmeden ayağa kalktı, Jack’i kucağına alıp odadan çıktı.

Ursula, odadan çıkarken Anna’yı izledi. Anna, Jack’i bedeninden uzakta tutuyor ve bebeğin yüzüne bakmıyordu. “Anna iyi mi Tony?”

Tony Jim’le olan sohbetini kesip, “Evet, iyi. Bebeği emzirip gelecek,” diye yanıt verdi.

Ursula kadehini alıp yerine oturdu. Yatak odasından bebeğin ağlaması duyuluyordu. Sonra sessizleşti. Anna onlara katılmak için geri gelmedi.

Anna, üstünde pijamaları kanepeye oturmuş, gece saat birde yayınlanan bir Amerikan sohbet programını seyrediyordu. Sehpadaki boş bira şişeleriyle kirli şarap kadehlerine, mutfak tezgâhındaki plastik paket servis kaplarına bakmamaya çalıştı. Bunları sabah toplamak durumunda kalmayacaktı, Tony hallederdi. Jack kollarında uyuyakalmıştı ama bıraksa ağlayacağından emindi. Pes edip uyanık kalmak daha kolaydı. Yatak odasından Tony'nin horultuları duyuluyordu. Bu gece onun yerinde olmak, yalnızca bir gece uykuya dalabilmek için her şeyi yapabilirdi. Sonra her şeyin üstesinden gelebilirdi. Tek istediği, birazcık olsun yalnız kalabilmek, ağlayışını durduramadığı için Tony'nin Jack'i banyoya getirmediği rahat bir duş saatine sahip olabilmektir. Jack onun da bebeğiydi, neden bütün yükü Anna çekiyordu ki?

Gözyaşlarını sildi. Tony elinden geleni yapıyordu, Anna bundan emindi. İşe gitmek zorundaydı. Anna'nın Jack için kaygılanmaktan başka yapacak işi yoktu. Yine de Tony'den daha fazlasını beklemek adaletsizlik olmazdı. Olur muydu? Üstesinden gelmek zorundaydı. Başka bir seçeneği mi vardı?

Sohbet programı bitmek üzereydi. Konuk şakalar yapıyor, stüdyodaki orkestra canlı olarak saçma sapan bir şarkı söylüyor ve seyirciler kahkahalar atarak kükrüyorlardı. Tony bu tarz programları severdi, neden kendisinin sevmediğini o an hatırladı.

Televizyonu kapatıp Jack'in tepkisini bekleyerek duraksadı, neyse ki Jack uyanmadı. Anna oturduğu yerden kalktı. Bebeği tamamen aynı pozisyonda tutmaya çalışarak parmak uçlarında yürüdü. Çömeldi. Sırtını hafifçe bükerek Jack'i beşiğe doğru indirdi. Kolları bebeğin altındayken bir süre bekledi. Hâlâ uyuyordu. Teker teker kollarını çekti,

nabızı hızlanmıştı. *Lütfen uyanma, lütfen uyanma*, diyerek kendi kendine dua etti. Bu defa uyanmadı.

Beyaz battaniyeyi Jack'in üzerine örttü. Beşiği sağından tutup yatak odasına doğru yürüdü. Tony hâlâ uyuyordu. Elini kapının koluna koydu, sonra dönüp Jack'in odasına gitti. Belki de Tony haklıydı: Jack kendi odasında daha iyi bir uyku çekebilirdi. Birkaç kadeh içtikten sonra Tony hep böyle her zamankinden daha gürültülü biçimde horlardı. Belki Anna da bu şekilde daha iyi uyurdu. Jack her mırıldandığında veya sızlandığında Anna gözlerini açıp nefesini tutar, alarma geçerdi. Okuduğu kitapların tavsiye ettiği gibi Jack'i altı ay kadar odalarında tutmak istemişti, yalnızca bir gece için bile olsa bunu denemeye değerdi. Telsizi aldı, kapıyı yarı açık bırakıp sıvıştı.

İki saat sonra Anna gözleri açık bir halde yataкта uzanıyordu. Dışarıdaki sokak lambalarının ışık dilimleri doğru düzgün kapatılmamış panjurları kesiyordu. Daha önce yatak odasının bu kadar gürültülü olduğunu fark etmemişti. Caddede akan trafiğin uğultusundan ve Tony'nin horultusundan kulakları çınlıyordu. Ortam biraz daha sessiz olsaydı uyuyabilirdi. Soluna döndü, sesleri boğmak için elini sağ kulağına götürdü.

Gevşemeye başladı.

Derken Jack çılgılığı bastı. Ses yatağın yanındaki telsizde gitgide yükseldi. Tekrar uykuya dalacağını umut ederek tamamen uyanmamak için kımıldamadı ama ses yükselmeye devam etti. Tony'nin üstünden geçti. Hala derin derin nefes alıyordu. Bir gıdım olsun hareket etmemişti. Nasıl oluyordu da bebeğin çılgılığını duymuyordu? Yoksa her zamanki gibi Anna'nın ilgileneceğini düşünerek önemsemiyor muydu?

Üstündeki battaniyeyi attı, Tony yavaşça kımıldayıp tekrar uykuya daldı. Anna monitörü kaptı, belki dikkatini

eker diye telsizi Tony'nin kulağına tutmayı ya da sırtına fırlatmayı istediye de yapmadı. Bunun yerine sarhoş gibi sendeleye sendeleye karanlıkta Jack'in odasının yolunu tuttu.

Jack'i alıp sallanan sandalyeye oturdu. Önce rahat edemedi, nihayet doğru pozisyonu bulup bebeğı emzirdi. Artık tamamen uyanmıştı. Yatak odasından bir kitap alıp okumayı düşündü. Emzirme saatlerinin ne denli sıkıcı geçebileceğinden kimse bahsetmemişti. Jack'in emme hareketi yavaşlayana ve bebek yeniden uykuya dalana kadar bekledi. Onu kibarca yatağına yerleştirdi.

Biraz olsun uyumaktan umudunu kesse de kendi yatağına süzüldü. Tony'nin yanında duran dijital saatin üzerindeki parlak kırmızı rakamlara bakıp Jack'in bir sonraki uyanışına kadar ne kadar vakti olduğunu saydı. İki saati vardı. Tony'nin kurduğı alarmin alacağı vakte ne kadar kaldığını da hesapladı. Üç saati vardı. Sonra yorgunluk, bezginlik yine başlayacaktı.

Tony'yi omzundan itti. Fısıldamakla uğraşmayarak, "Yan dön. Horluyorsun," dedi. Tony bir şeyler mırıldanıp döndü. Horultusu kesildi.

Var gücüyle bağırmak istedi. Karısının bu kadar yorgun olduğunu bildiğı halde nasıl oluyordu da rahatça yatabiliyordu? Neden yardım etmeyi önermiyordu? Bağırmadı, öylece uzandı. Tony uyanıktı. Anna'nın ne yapacağını görmek için bekliyordu. Yüz yüze gelmek için döndüğünde birden Anna da yan döndüğünden karısının sırtını görebildi. Elini onun beline dolayınca sıcaklığı Anna'yı rahatlattı. Anna bebeğini tutarken Jack de böyle rahatlıyor olmalıydı. Anna'nın içinde suçluluk duygusu hızla yayıldı, bu Tony'nin hatası değildi.

Tony, "Rahatla artık," dedi.

Ama Anna çenesini sıkı, kasları iyice gerildi.

“Rahatla,” dedi tekrar. “Bu halde ikimiz de uyuyamayız.”

Anna kımıldamadı, çığlık atmayı istese de tek kelime etmedi. Gözlerinden yaşlar boşandı. Artık uyması mümkün değildi. Tony neler hissettiğini anlayamıyor muydu? Kocasının bir karşılık beklediğini biliyor olsa da tepki vermedi. Aldığı pozisyonda donakaldı. Boynundaki rahatsızlıkla, bacağındaki kaşıntıyla, omuzlarının ürpermesiyle savaştı durdu. Çok geçmeden Tony tekrar horlamaya başladı.

Anna uyumadı. İki saat sonra Jack’i emzirip beşiğine yatırdı ve yatağına geri geldi. Saat çarçabuk altı buçuk oldu, radyonun alarmı bangır bangır çalmaya başladı.

Tony dönüp kaygıyla karısına baktı. “Kötü bir gece miydi?

“Diğer gecelerden farklı değildi.” Anna’nın sesi kaba ve boğuktu. Neden konuşuyordu ki şimdi? Tam şekerlemeye başlamışken, tam Jack uyurken Tony kendi kalkma saatinde ilgileniyor gibi görünmeye karar vermişti.

“Bugün biraz yatsana.”

Anna karşılık vermedi, eğer konuşmaya başlarsa duramayacağından korktu. Burnunu çekip umursamamaya çalıştı.

“Bebeğim, biraz ağırdan al.”

Anna oturup gözlerini Tony’ye dikti. “Ağırdan alamam! Jack’e kim bakacak?”

“Hâlâ uyuyor. Uyandığında yatağa, yanına getir. Eminim bundan hoşlanacaktır.”

Jack’in neden hoşlandığını da nereden biliyordu? “Ne yaptığım önemli değil, uyumayacak. Bir süre sonra acıkıp uyanacak ve bu bütün gece sürecek.” Sesi gitgide yükseliyordu. Tony’nin, sakinleşmesini söylemesine fırsat vermeden derin bir nefes aldı. Kavga etmek için takati yoktu.

Tartışmayı kaybedeceğini biliyordu. "Neyse, tamam. Sadece yorgunum. Kulağın Jack'te olsun, ben de hızlı bir duş alayım. İyi olacağım."

Tony'nin işe gitmek için hazırlanması gerektiğini söylemek üzere ağzını açışını izledi, fakat Tony tek kelime etmedi. Tony gardıroptan ütülenmemiş bir gömlek alıp elinde bebek telsiziyle odadan çıkarken Anna elleriyle yüzünü ovuşturdu.

Bölüm 20

*Dokuz gün sonra
23 Eylül 2009 Çarşamba*

Tony, Jessie'nin tasmaını gevşekçe tutup sahile inen yol boyunca yürüdü. Güneş yeni doğuyor, çevrede görünen insanlar sabah erken kalkan sörfçülerden ve geceyi dışarıda geçirdikten sonra pansiyonlarına dönen sırt çantalı gezginlerden oluşuyordu. Golf sahasını geçip kuzeye yöneldi. Sağına baktığında gri semayla siyah okyanus arasında beliren pembe girdapları fark etti. Güzel bir gün olacağı benziyordu. Ne kadar ironik. Jack'in cenaze törenine nasıl bir hava uygun düşerdi ki? Şiddetli yağmur, aralıksız çisenti, uğuldayan rüzgâr mı? Sanki Jack havanın umurundaydı.

Uçurumun kenarındaki patikaya varana dek turuncu izler ufuk çizgisinde yayıldı, denizin rengi maviye dönmeye başladı. Anna bu yürüyüşü severdi. Pencereden baktığında okyanustan başka bir şey görmeyeceği, bahçesi falezlere kadar süren bir evde yaşamak isterdi. Acaba bu yüzden mi uçuruma gitmişti? Biraz huzur bulmak, boşluk yaratmak mı istemişti? Fakat neden burası değildi? Neden o denli uzağa gitmişti?

Bulunmayı istemediğini anlıyordu artık. Yoksa istemiş miydi? Pır pır edip çantasından yere doğru süzülen mektubu anımsayınca düşmeden nasıl tuttuğunu hayalinde canlandırdı. Anna'yı da tutabilir miydi? Tam olarak ne zaman ellerinden kayıp gitmişti?

Uyanan saksağanlar çene çalıyor, kahvaltı etmek için okyanusu süpüren martılar çığlık atıyordu. Durdu, tasmayı yere bırakıp üzerine bastı. Jessie de oturdu. Tony kapüşonlu sweatshirt'ünü çıkartıp beline bağlayana dek bekledi. Parktan yükselen fitness eğitmeninin tiz bağırışlarını duyabiliyordu. Kalın, siyah atkuyruklu, zayıf bir kadın koluna bağladığı iPod'la yanından geçerken gülümsedi. Tony de karşılık verdi. İşe gitmeden önce onun gibi basit egzersizler yapabilmeyi arzuladı.

Jessie'nin tasmaını tutup yürümeye devam etti. En son ne zaman doğru düzgün uyumuştı? Dokuz gün önce, Jack'in ölümünden bir gece evvel temiz bir uyku çekmişti. Fiziksel açıdan bakıldığında bu kadar süre hiç uyumadan yaşamak mümkün değildi. Vücudu çöker, sanrılar görmeye başladılar. Uyku mahrumiyetinin neden işkence olarak kullanıldığını şimdi anlıyordu. Zihni dinlenebilse belki daha iyi hissederdı ama gözünü her kapattığında yanıtlamadığı sorular ve ithamlarla kendini yerden yere vuruyordu. Anna da kendini böyle mi hissetmişti acaba?

Yolun sonuna varınca çimlere oturup denizi seyretti. Jessie de kesik kesik soluyarak yanına oturdu. Hastaneden eve geldikleri ilk zamanlarda Jack'in ağlayışlarını duyuyor ama dönüp uykusuna devam ediyordu. Yorulmuştu. Nasıl yapabilişti bunu? Şu an kendisi nasılsa Anna da o kadar bitkindi. Uykulu, kalkıp yardım edemeyecek kadar rahatına düşkün ve zalimdi. Anna'nın durumu idare edemeyeceğini aklının köşesinden bile geçirmemişti. Çok aptal ve çok bencil olduğunu düşündü.

Yüzünün çevresinde vızıldayan sineğe hızla vurdu ama ıskaladı. Eli ağır ve sarsaktı, yavaş hareket ediyordu. Kederde gark olduğunda Anna da böyle mi hissetmişti? Dün gece nihayet uyumaya epeyce yaklaşmıştı ancak Jack'in odasından yükselen bir, "Baba!" vaveylası duyunca yataktan sıçradı. Gerçek değildi.

Jack hiçbir zaman babasını çağıramayacaktı.

İki gece önce de Anna'nın sırtına doğru sokulduğunu, kürek kemiklerinin arasını nefesiyle gıdıkladığını, sonra da dizlerinin arkasında üşümüş ayak parmaklarını kımıldattığını hissetmişti. Kalçasına dokunmak için elini uzattığında soğuk boşluğa temas etmişti. Tabii ki Anna orada değildi. Akıtacak yaş kalmayana dek ağladı, ağladı, ağladı.

Güneş yükselmiş, parlıyordu. Okyanusa bakarken elini gözlerine siper etti. Gerçekten hava çok güzeldi. Derin bir soluk alıp ayağa kalktı. Eve dönme vakti gelmişti.

Jack'e veda zamanı da.

Ursula güneş doğarken uyandı. Tony'nin ne yaptığını merak ediyordu. Hiç değilse cenaze töreni yapılana dek bir ya da iki gece yanlarında kalması için onu ikna etmeye çalışmışsa da Tony kesin bir ifadeyle reddetmiş, kendi evine misafir de kabul etmemişti. Otoyoldan geçen kamyonların gürültüsüyle iş trafiğini yenmeye çalışan şehirdeki banliyö arabalarının vızıltısını duyabiliyordu. Bu evi aldıklarında, çocuklar henüz küçükken, burası ailelerle dolu sakin bir alandı. Çocuklar büyüdükçe şehre yaklaştılar, şehir de iyice büyüüp çocukların oyun alanlarını ellerinden aldı.

Jim hâlâ uyuduğundan örtüleri kibarca kaldırıp yataktan usulca çıktı. Komodindeki gözlüğünü alıp taktı, terliklerini bulana dek ayaklarını sürüdü. Ucunda ponponları

olan saçma şeylerdi ama Lisa'nın doğum günü hediyesiydi. Sandalyenin arkasına astığı sabahlığı alıp geceliğinin üzerine geçirdikten sonra parmak uçlarında odadan çıktı. Kapatırken kapı gıcırdadı. Yıkamadan yeni gelen koridordaki halı hâlâ nemliydi, insanlar gelene kadar kurumasını ümit etti. Mutfağa gidip demliğin içindeki suyu dökerek yenisini doldurdu ve düğmesine bastı. Çayın teneke tadı vermesinden nefret ederdi. Lavaboya dayanıp yapacağı işleri zihninde sıraladı. Ortalık sakinken kahvaltı için kendine yirmi dakikalık bir süre tanıyacaktı.

Jim darmadağınık saçıyla esneyerek içeri girdiğinde hâlâ tezgâhın önündeki yüksek taburede oturuyordu. Ursula çay fincanına dokunmadığından çay soğumuş, soğuk ekmek tost makinesinin aralığından öylece bakıyordu.

"Erken kalkmışsın," dedi Jim.

"Uyuyamadım. Bari erken kalkıp hazırlıklara girişeyim dedim."

Jim, Ursula'nın yanına bir tabure çekip oturdu. "Üstesinden gelebileceğine emin misin tatlım? Cenazeyi burada yapmak bir yığın soruya maruz kalmak demek. Bizim orada yapabiliriz. Chris etkinlik odasını bize verebileceğini ve birkaç sandviç hazırlatabileceğini söyledi. Kimse buna aldırmaz, sadece bir araya gelip bir şeyler içmek istiyorlar."

"Jack'e bir barda veda edemeyiz!"

Jim ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam. Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Ursula bir ah çekip kocasının eline dokundu. "Biliyorum, kusura bakma. Ne olursa olsun korkunç bir gün olacağı kesin. Gidip bir duş al, ben de işlere girişeyim."

Derin bir nefes aldı, tabureden sıçrayıp yatak odasına yöneldi. Yatağı toplayıp Jim'in siyah takım elbisesiyle kendi siyah elbisesini çıkardı. Boylu boyunca yatağa yaydığı kıyafetler yan yana uzanan gölgeler gibi görünüyordu. Ce-

ketin yakasının sol tarafında, düğünde karanfil ilıştirmek için açtığı iki minik deliğı gördü. Ne kadar eğlenceli bir gündü. Uzun, beyaz gelinliğıyle süzölen Anna'yı dans pistine götürmüş ve Elvis'in şarkısı eşliğinde dans etmişlerdi. Şarkı *Blue Suede Shoes*'du. Anna başını geriye atmış, Jim twist yapıp kalçasını sallarken kahkahalara boğulmuştu. Ursula, Anna'yı o gün ailesinin bağına basmıştı.

Ursula eliyle ağızını kapadı, gözyaşları yanaklarına süzölürken gözlerini sımsıkı yumdu. Şimdi ağılanacak zaman değildi, bunu daha sonra da yapabiliirdi. Çarçabuk işlerine kaldığı yerden devam etti. Tony'nin annesine ihtiyacı vardı.

Mutfağı döndü. Soğuyan tostı atıp ılımış çayını lava-boya bıraktı. Tezgâhı temizledikten sonra bütün fincanları, bardakları, kadehleri çıkarıp derli toplu bir biçimde düzenledi. Çilekli cheesecake ile çikolata kremalı pastayı çözölmesi için dondurucudan çıkardı.

Jim mutfağı gelene kadar bardakları eski, yumuşak bir havluyla parlatmaya koyuldu. Duştan yeni çıktığı için Jim'in teni pembemsi ve pürüzsüz görünüyordu. Onun yeni tıraş olmuş yanaklarına burnunu sürtmek için Ursula'nın içinde şiddetli bir istek uyandı.

"Bardakları parlatmak için zahmet etme, kimse önemsemeyecektir."

"Bir saniye bile sürmez."

"Hiç önemi yok."

Ursula dişlerini gıcırdatıp tuttuğı bardağın gövdesini sıkınca Jim bir adım geriledi. Ursula elini gevşetmek için kendini zorlayarak mutfak penceresindeki ışık hüzmesine doğru bardağı kaldırdıktan sonra diğeri bardakların yanına koydu.

"Ben sadece bugün her şeyin sorunsuz hallolmasını istiyorum. İşlerin aksamasını istemiyorum..." Gözlerini kırıştırdı. "Üstelik bunca sorun varken," diye ekledi.

Jim karısına sarıldı. Temiz, ferah kokusunu içine çektiğinde Ursula üzerindeki eskimiş sabahlığa bakıp asi saçını eliyle düzelterip yatıştırdı. “Çocuklar ve Wendy birazdan gelir. Gidip kıyafetimi değiştireyim.”

“Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Gidip sandviçler için iki, yok yok dört somun ekmek ve süt alabilir misin? Tony birkaç bira ve şarap getirecek. Ah, servis için biraz da buz getir. Kalan her şeyi dün aldım.”

“Tamam tatlım.” Jim karısını alnından öpüp odasına doğru gitmesine müsaade etti. “Uzun, rahat bir duş al. Gecikmem.”

Ursula odadan çıktı. Koridorda dönüp Jim’e bir kez daha baktı. Dirseklerini mutfak tezgâhına dayamış, pencereden dışarıya bakıyordu. Ursula kocasının da üzgün olduğunu bildiğinden bir an suçluluk duygusuyla kıvrandı. Jim kederini içinde yaşıyordu.

“Jim,” diye seslendi. Dönüp bakan kocasına, “Seni seviyorum,” deyince Jim başını yana eğip gülümsedi.

Ursula arkasını dönüp ilerlerken ailesi yanında olduğu için memnun olduğunu hissetti.

Ursula tekrar saatine baktı. Saat dokuz buçuğu gösteriyordu. Yarım saat içinde çıkmak zorundaydılar. Zamanın yavaş ilerlemesini diledi.

Elektrik süpürgesinin sesini bastırırcasına, “Bu kadarı yeterli Lisa,” diye bağırdı. “Bırak artık ve hazır olduğundan emin ol. Ben de üstümü değiştireceğim.”

Lisa annesinin sözü karşısında el salladı ama kanepeye oturup gözlerini televizyona dikmiş öylece bakan Tony ile Jim’in ayaklarının etrafını süpürmeye devam etti. Ursula mutfığa döndü.

Bir yığın sandviç tabağa istiflenmiş olsa da Wendy hâlâ ekmeklere tereyağı sürüyordu. Ursula yaklaşıp elini Wendy'nin omzuna attı. "Wendy, endişelenme. Şimdilik yeterince sandviçimiz var. Git de otur artık."

Wendy başını kaldırdı. Siyah elbisesinin üzerine Ursula'nın önlüğünü giymişti. "Yumurtaları pişirdim. Önce şu sırayı bir halledeyim."

"Samimiyetle söylüyorum, git haydi. Yumurtaları streç filmle sar, sonra yaparız onları. Zamanımız kalmadı."

"Uzun sürmez," deyip ekmeklere yağ sürmeye devam etti.

Ursula neler olacağının farkındaydı: Arabalar geldiğinde hiç kimse hazır olmayacak ve tören bitiminde insanlar eve geldiğinde ortalık darmaduman olacaktı. "Köriyi buldun mu?"

"Ah, yumurtaları sade yaptım. Sadece biraz mayonez kullandım."

"İnsanlar artık körili yumurta seviyor."

"Bunun daha iyi olacağını düşündüm, istersen yeniden..."

"Hayır. Neyse, böyle de olur. Tamam." Ursula yüzünün kızarmaya başladığını hissetti.

Mutfaktan çıkıp yatak odasının kapısını hızla çarptı. Elektrik süpürgesiyle televizyonun gürültüsünden kimse kapıyı çarptığını duymadı.

Üzerini değiştirdi, hafif makyaj yapıp saçına sprey sıktı. On dakikaları kalmıştı. El çantasını yatağın üstüne boşalttı. Her şeyi tekrar çantasına koyup oturma odasına yöneldi.

Lisa, Tony ve Jim'le beraber kanepeye oturmuştu. Üçü de yüksek sesli bir müzik videosuyla hipnoz olmuş gibi görünüyordlardı. Tony davul çalıyormuş gibi parmaklarını deri koltuğun kolçağında tıngırdatıyordu. Babası gibi, düğününde giydiği takım elbiseyi giymişti, fakat bu kez

kravatı da siyah renkteydi. Dışarıdan yükselen araba motorlarının seslerini duyunca Ursula televizyonu kapattı.

“Hazır mısınız?”

Lisa yerinden sıçrayıp hızla ayağa kalkan Tony’nin elini tuttu. Solgundu, sanki yürümeyi unutmuş gibi bir an sendeledi.

Lisa ağabeyinin koluna girip, “Gel Tony,” diyerek usulca kapıya yönlendirdi. Tony sessizdi. Jim ön kapıyı açıp çocuklar çıksın diye tuttu.

Ursula dışarıda Wendy’nin izmaritini yere atıp siyah ayakkabısının topuğuyla ezdiğini gördü. Derin bir nefes alıp gülümsemeye çalıştı. “Haydi Wendy, gitme zamanı.”

Tek sıra halinde bekleyen siyah arabalara doğru yürüdüler. Jim arkada kalıp evin kapısını kilitledi.

Kiliseye giden sıkıcı yolculuk boyunca hiç kimse konuşmadı.

Tony çarçabuk kiliseye varmalarına çok şaşırdı. Kilise avlusuna girdiklerinde sigaralarını bitirip kiliseye girmek için acele eden birkaç kişiyi gördü. Şoför arabasının kapısını açtığı anda içerideki orgun sıkıcı tonu gitgide büyüdü.

Bir şekilde kalkıp arabadan indi. Bir ayağını diğerinin önüne koyarak yürümeye özen gösterdi. Günü atlatmak, bir süre daha sağlam basmak zorundaydı. Biri sırtına dokundu, resmi görünümlü, kederle gülümseyen iki adamın önünde durduğu kilise kapısına doğru yürümeye başladı. Adamlar Tony’yle göz temasında bulunmadı.

Arkalarından bir dizi ahşap kapı kapanırken önlerinde ki kapılar da birer birer açıldığında orgdan yükselen müzik sağır edici bir boyuta ulaştı. Törene gelen yaşlı insanlar, cenaze sahiplerine bakmak için dönerken kilise oturakları-

nın cıtırdadığını, hemen ardında yürüyen Lisa'nın topuklarından çıkan tıkırtının ve kiliseyi saran öksürük seslerinin yankısını işitti. Acaba öksürük değil de ağlayış mıydı? Sanki biri düğmeye basmış gibi önündeki her şeyi hızla izledi. Koridorda ilerlerken bu toplu ağıta varmayı nasıl başaracağını bilemedi. Pederin söylediklerinden tek kelime bile anlamadı. Wendy elini sıkıca tutmayı istedi ama sadece ceketinin kolunu kavrayabildi, Tony'yi hissedemedi. Her nasılsa ön kısma ilerleyip konuşmayı başardı. Ne söyleyecekti? Herkes ona bakıyordu. İnsanlar onun çözülmesini, haykırmasını, ağlamasını mı bekliyorlardı? Bütün bunları o da yapmak istiyordu ama artık bedeniyle zihni aynı doğrultuda işlemiyordu.

Oğlunun, Jack'in cenaze töreninde olduğuna inanamıyordu. Dahası Anna'nın yaptığı şeyi anlayamıyordu.

Dışarıda her şey olağan hızında seyreliyordu. Anne ve babasının bakışları eşliğinde kilise kapısının soluna doğru yöneldi. Bir sürü insan sokağa dökülmüş, yanan bir binadan kurtulmuşçasına başlarını eğip göğüslerini şişirerek temiz hava almaya çalışıyordu. İnsanlar Tony'nin çevresini sardı. Ok gibi fırlamadan hemen önce ıslanmış mendilleriyle burunlarını çeke çeke, kendilerinden bekleneni yapmanın hafifliğiyle Tony'ye sarılıp taziye dileklerinde bulundular. Artık aralarında çiçeklerin ne kadar güzel olduğundan, nasıl bir trajedi yaşandığından bahsedip evlerine gidebilir, televizyon izlemeye devam edebilirlerdi. Annesi yaşında bir kadın Tony'nin ellerini sıkıca tutup aşağı yukarı salladı. Yakınında durdurduğundan Tony kadından yükselen boğucu parfümün kokusundan kaçınarak üstünkörü de olsa soluklanmaya çalıştı. Bir adım gerilemek istedi ama

ardındaki duvara çarptı. Kadın inleyip burnunu çekti, sü-
müklü burnundan çıkan ses Tony'nin midesini bulandırdı.

Kadın, "Ah, Anthony. İyi iş çıkarmışsın," dedi.

İyi iş mi? Bu kadın da kimdi? Jack'in, kendisinin nesi
oluyordu? Kuşkusuz annesinin arkadaşlarından biri olan
bu kadına bön bön baktı. Kızıla boyalı saçlarının gri dip-
lerini, parlak pembe rujunu gördü. Kadın hâlâ Tony'ye
yaslanmış, burnunu çeke çeke ağlıyordu. Ellerini kadının
ellerinin arasından çekip sarılmasına fırsat vermemek için
yana doğru ilerledi. Bedeni kaskatıydı. İçindeki öfke ve
elemi baskı altında tutmak için çenesini gerdiğinden yüzü
acımaya başlamıştı. Ağlamadı.

İyi bir iş çıkarmamıştı.

Kalabalığın içinde Sean ve Emily'nin bir grup arkada-
şıyla beklediğini gördü. Kalabalığın birden ikiye bölünme-
sine aldırmaksızın onlara doğru ilerledi. Emily gözleri şişip
kan çanağına dönse de iyice yaklaşan Tony'ye gülümsedi.
Doğal, dağınık, kıvrıkcık, sarı saçını topuz yapmış, çilleri
de makyajının altında solmuştu. Gruptan ayrılıp güçlkle
Tony'yi kucakladı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı. "Ne söyleyeceğimi bilmiyo-
rum."

Emily'nin samimi olduğunu biliyor, Jack'in cennette
huzurlu olduğu ya da tüm bunların zamanla kolaylaşacağı
gibi klişeleri söylemediği için onu takdir ediyordu. Emily
yana çekilince Sean gelip arkadaşına sarıldı. Burnunu çeke
çeke kederle gülümseyip "Lanet olsun! Korkunçtu!" dedi.

Tony sessizce arkadaşını onayladı.

"İyi misin?" diye sordu Emily.

"En azından bu bölüm sona erdiği için mutluyum."

Emily, "Ben de," diyerek arkadaşına eşlik etti. "Kahretsin,
gözyaşlarımı durduramıyorum. Bu zor durumu atlatacağız.
Burada olmak yerine bir taksiye doluşup içmeye gidebilir-

dik!" Gülmeye çalıştı ama birden tıkanı, hüngür hüngür ağlamaya başlayınca çantasından bir mendil çıkardı.

Sean başını öne eğip, "Bugün Anna'yla konuştun mu?" diye sordu.

Tony dişlerini gıcırdattı. "Henüz konuşmadım. O işi de halletmek için birazdan gideceğim. Arabanı ödünç alabilir miyim?"

Sean elini pantolonun cebine sokup anahtarlarını çıkardı. "Elbette. Hemen şuraya park ettim. Araba sürebilecek durumda mısın? İstesen ben götürebilirim..."

Tony arkadaşının elinden anahtarı kapıp, "Hayır, iyiyim," diye karşılık verdi.

"Gelmeme izin ver Tony, yalnız gitmemelisin," diyen Emily, Tony'ye biraz daha yaklaştı. "Ben de Anna'yı görmek istiyorum."

"Hayır. Teşekkürler Emily. Bunu kendim halletmeliyim."

Emily ve Sean daha fazla bir şey sormayıp Tony'ye müsaade ettiler. Arkadaşlarına tekrar sarılmak istedi, Anna'nın suçsuz olduğuna inanıyorlardı.

"Bizimkilerin evinde görüşürüz. Teşekkürler. Gerçekten." Tony kiliseden çıkıp Sean'ın arabasına yöneldi.

Anna'nın kapısını çalıp bekledi. Karısının sesini tazelemeye çalıştığını, sonra da "Evet?" deyişini işitti. Ama o kadar cılız bir sesteki ki bunu hayal edip etmediğini anlayamadı. Kapıyı açıp içeri girdi.

Anna dizlerini kıvrımış, yan yatıyordu. Çarşafın tepesinden Tony'yi gördü. Kocasını siyah takım elbisesiyle görünce gözbebekleri büyüdü, kolunu arkasına dayayıp oturdu. Bir süre parmaklarını saçında gezdirdi. "Merhaba Tony..."

Tony kendisinin nasıl göründüğünü fark etti birden. Acaba Anna bu takımı düğün törenlerinde giydiğini hatırlamış mıydı? Ona baktığında gördüğünün yıllar önce kilise mihrabında yanında duran kadın olduğuna inanamadı. Anna dünyanın en güzel kadınıydı. Şimdi ise karşısında üzerinde bol, siyah bir alt ile gri bir atlet olan, saçları arkadan bağlı, yüzü şiş ve kızarık, çenesi sivilceli bir kadın vardı. Karısının durmadan yanağının içini ısırdığını çenesinin hareketlerinden anladı. Hiçbir şeyin onları ömür boyu birlikte olmaktan alıkoyamayacağına inanarak yemin ettiği kadının şu an gördüğü kadın olduğuna gerçekten inanamıyordu.

Tony gülümsemeye çalışıp, “Merhaba,” dedi. Kapıyı kapatıp pencerenin kenarındaki yatağın en uzak köşesinde kalan sandalyeye oturdu. “Nasılsın?”

“İyiyim. Başım ağrıyor.”

“Annen bu sabah daha fazla EKT aldığını söyledi.”

Anna başını sallayıp gözyaşlarına boğuldu. Bir süre ikisi de konuşmadı. Kanaatkâr bir sükûnet içinde oturdukları zamanlar olmuştu ama bu defaki farklıydı: Artık boşluk gerilim yüklüydü. Karısının, elinde tuttuğu plastik torbaya baktığını gördü. Torbayı kucağına alıp elini içine soktu.

“Siz... Bitti mi?”

Tony başını arkaya yaslayıp tavana baktı. Ne hakkında konuştuklarının farkındaydılar. “Evet. Kiliseden az evvel çıktım.”

Sanki bir şey söylemekten kendini alıkoymaya çalışıyormuşçasına elini ağzına götürdü.

Tony fotoğraf çerçevesini çıkarırken poşet hışırdadı. Jack’in banyo sonrası pofuduk, beyaz bir havluyla sarmalanıp yatağa yatırılmış halinin resmi. Gözleri kocaman ve pırıl pırıldı. Tony birkaç saniye fotoğrafa bakıp onu karısı-

na uzattı. Anna iki eliyle birden resmi tutup gözünü kırp-
madan öylece baktı. Yine yanağını ısırmaya başladı. Tony
karısının bir şey söylemesini, bir tepki vermesini bekledi
ama Anna sessiz kaldı.

Tony boğazını temizledi. Bunu karısına söylemek iste-
memişti, zaten gün yeterince çetin geçmişti, fakat bu şaş-
kınlığa, anlamsızlığa daha fazla tahammül edemeyecekti.
Artık Anna'nın bir tepki vermesi gerekiyordu. Tony'nin
artık neler yaşandığını bilmesi gerekiyordu. Sesi titredi,
gözünü dikip Anna'ya baktı. "Pazartesi günü adli tabiple
otopsi hakkında konuştum."

Tony hiçbir şey söylememiş gibi Anna fotoğrafa bakma-
ya devam etti. Tony yüksek sesle konuşup konuşmadığın-
dan kuşkulandı. "Anna?"

"Hımmmm..." Kafasını fotoğraftan kaldırmadı.

Tony bağırmaya başladı. "Nasıl öldüğünü merak edi-
yor musun? Jack'e neler olduğunu? Belki de sana anlatma-
ma gerek yok, çünkü zaten biliyorsun. Biliyor musun?"

Tony elleriyle yüzünü kapayıp acıyana kadar parmak
uçlarıyla gözlerine bastırdı. Ellerini dizlerine koydu, poşe-
ti buruşturmaya başladı. Anna hâlâ lanet fotoğrafa bakıp
duruyordu.

"Kafa travması... Polis senin evde sallarken bebeğin ba-
şını bir yere çarptığını söylese de adli tabip bunun doğru
olmadığını belirtti. Düşmüş. Sahile indiğinde Jack hayat-
taymış."

Acaba Tony'yi duymuş muydu?

"Tanrı aşkına Anna!" Nabzının hızlandığını, kalkıp
oradan kaçmasını söyleyen dürtüyü hissetti. Yavaş yavaş
soluk almayı denedi. Bunu yapmayacağına, hiç değilse bu-
gün yapmayacağına dair kendi kendine söz verdi. Anna
gülümsüyordu, acısına sebep olmuş bir öfke gülümseme-
sine sabitlenmiş gibiydi. Tony'nin hareket etmesi, kalkıp

oradan uzaklaşması gerekiyordu. Yuvarlayıp top haline getirdiği torbayı pantolonunun cebine itelerken elleri titredi.

“Peki Anna. Şimdi gidiyorum. Söylemek istediğin bir şey var mı?” Bekledi. Anna bakmadı bile. “İyi. Konuşmaya karar verirsen haber ver. Ben oğlumuzun duasında olacağım.”

Anna kıılmadadı, fotoğrafa aptal aptal bakıp gülümsemeyi sürdürdü. O an Tony karısına karşı yoğun bir nefret duygusuyla doldu ve odadan kaçarcasına çıktı. Kapıyı çarpıp gitti.

Wendy mutfakta durmuş, Ursula ve arkadaşlarının ellerinde sandviç tabakları, sosis ruloları ve kıymalı böreklerle koşturmalarını izliyordu. Wendy yardım etmek istemiş ama Ursula onu kışkıırlamıştı. Kirli tabakları makineye yerleştirmeye niyetlendiğinde Ursula tabakların elde yıkanması gerektiğini, Wendy lavaboyu suyla doldurmaya giriştiğinde de bu işi daha sonra yapabileceklerini söylemişti.

Odaya şöyle bir bakındı. Hiç kimseyi tanıııyordu. Bu kendisinin değıl, Anna’nın hayatıydı. Batı Avustralya’dan kimse gelmemişti. Pam gelmek istemiş ama Wendy gidip babalarıyla kalmasının yerinde olacağını söylemişti. Babası seyahati kaldıracabilecek güçte değıldi, üstelik bu duruma kalbi dayanmaz diye endişeliydi. Geride bıraktığı ailesini düşününce bir an kendi evinde olmayı arzuladı. Burada kendini işe yaramaz hissediyordu.

Biri omzuna dokununca Wendy birden sıçradı, Emily’nin sarılmak üzere yaslandığını görünce gülümsedi.

“İyi misin Wendy?”

“Ah, Emily. Değılim. Biliyorsun...”

Emily başını salladı, ikisi de sakinleşmek için bir an durdular.

“Bir şeyler içtin mi? Şarap?” diye sordu Wendy.

“Hayır. Bir kadeh alırım, teşekkürler.”

Wendy iki büyük kadehe beyaz şarap doldurdu.

Emily kadehlerden birini alırken, “Evde her şey yolunda mı?” diye sordu.

Wendy, Emily’nin omzuna elini koyup, “Ah, evet. Her şey yolunda. Evin çok güzel, teşekkürler. Evi zapt ettiğim için üzgünüm, resmen seni atmış gibi oldum.”

“Hayır, rica ederim. Saçmalama. Zaten zamanımın çoğunu Jamie’nin evinde geçiriyorum, o yüzden sıkıntılı bir durum olmadı. Bu saçmalıktan kurtulmalıyım, iki ayrı yere kira ödemek ahmakça, fakat önce yüzük takmak istiyorum...” Gülümseyip sol elinin yüzük parmağını işaret etti.

Wendy, “Senin için iyi olur,” deyip şarabından bir yudum içti. Sonra iri yudumlarla ağzını doldurup sesini alçalttı. “Tony’yi gördün mü?”

Emily başını hayır anlamında salladı. “Kiliseden beri görmedim. Sanırım Anna’yı görmeye gitti.”

Wendy bu duruma memnun oldu. Bugün Tony’nin gidip Anna’yı görmesini ümit etmişti. Anna’nın kocasına ihtiyacı vardı. “Bu sabah Anna’yı gördüm, erken saatte de olsa ziyaret etmeme izin verdiler.”

“Nasıldı peki?”

“Belirli bir düzeye doğru ilerliyor. Biliyorsun, oldukça yavaş. Sırf neler olduğunu bilip bilmediğinden emin olmak için bugün hakkında onunla konuşmaya çalıştım. Sa-dece Jack’in fotoğrafını istediğini söyledi. Bu bir ilerleme sayılır, değil mi? Olanları kabullenmeye başladığı anlamına gelmez mi? Ne dersin?”

“Evet Wendy. Tabii ki. Yakında iyileşecektir. Bundan eminim. Bu işin üstesinden gelmek, sağlam durmak zorundayız.”

“Kesinlikle.” Emily’ye bakarken arka bahçede Anna’yla birlikte oyun oynayan ve kendi evlerinde yatıya kalan küçük kızı gördü. Ne vakit büyüüp birer kadın olmuşlardı? Anna onun çocuğuydu. Tüm bunları yaşamak için çok gençti. Anna, Emily’yle bir kadeh şarap içip yüksek kiralardan bahsediyor olmalıydı şu anda. Wendy kadehi mutlak tezgâhına koyup Emily’ye sarılmak için hareketlendi. “Burada olduğun için çok mutluyum.”

Emily de Wendy’ye sarılıp, “Her şey düzelecek Wendy,” dedi.

“Biliyorum. Sigara içmek için dışarı çıkacağım. Gidip erkek arkadaşını bul.” Emily’ye gülümsedi, bardağını alıp arka kapıya yöneldi.

Tony evin önünde durmuş, içeriden yükselen seslerle gülüşleri dinliyordu. Eliyle alnındaki teri sildi. Sean’ın arabasını arka sokağa park edip eve kadar yürümek durumunda kalmıştı. Arabayı bir kaldırımın köşesine, terk edilmiş havası veren garip bir açıyla park etmişti. Kravatını gevşetti, bir an takım elbisesinin ceketini çıkarmaya niyetlendi ama duraksadı. Bu Jack’e saygısızlık olmaz mıydı? Ceketini çıkarmaktan vazgeçti.

Kapıyı açtı. Ev tıklım tıklımdı: Koridor bile ellerinde şarap kadehleri ve sandviçler olan insanlarla tika basa doluydu. İki kişi ardı ardına Tony’yi işaret ettiğinde derin bir sessizlik Meksika dalgası gibi yayıldı kalabalıkta. İnsanların ona sarılmasına, ima dolu gözlerle bakmasına, onu öpmesine ve bir çocukmuş gibi pıspışlamasına izin verdi.

Sonra daha fazla insanın plastik taburelerde ve bahçe sandalyelerinde oturduğu odaya doğru ilerledi. Ağzının kenarlarının kıvrıldığını hissetti, bu saçmalığa gülmek istedi. Annesi karşı komşusuyla konuşurken Sean'ın kanepenin kolçağına ilişip sosis yediğini gördü. Bütün bunların ne anlamı vardı ki? Gidip Sean'a anahtarlarını verdi, ceketini çıkarıp odadan çıktı. Beklendiği üzere birkaç insanla kısa da olsa konuşmak için kendini zorladı, annesinden kaçınarak arka kapıdan dışarıya çıktı.

Babası bu bahçeyi severdi. Yaz kış demeden ekip biçer, budar ya da çim alanla çevrelenmiş toprağı kuru otlarla örterdi. Beyaz güller arka bahçedeki tuğla duvara yetişirken alt tarafta hercai menekşeler salınırdı. Çocukluğundan beri orada yaşamamış olsa da, bu bahçe Jim'in küçük İngiltere'siydi.

Wendy ayaklarını çimlere uzatmış, ahşap merdivenin alt basamağında oturuyor, boş bir şarap kadehi çimenliğin kenarında duruyordu. Evin boxer köpeğı Winston yan yatınca Wendy köpeğın sol kulağını okşadı. Sigarasını dudaklarına götürdüğü an sağ eli titredi. Tony sinekliği kapatıp dışarı çıkınca Wendy yerinden sıçradı ve sağ eli boşaldı. Basamaklardan inerken Tony, Winston'u kışkırtlayıp Wendy'nin yanına oturdu.

"Şundan bir tane daha var mı?"

"Sigara mı? Artık içmediğini sanıyordum." Wendy çantasından bir paket sigara çıkarıp Tony'ye verdi.

"Hayır, içmiyorum." *Bebek sahibi olmayı denerken Anna bırakmaya zorladı*, demek istiyordu aslında. Ama artık bir önemi yoktu. Ve canı sigara içmek istiyordu.

Sigarayı dudaklarının arasına koyup Wendy'nin tuttuğu çakmağı doğru eğildi. Dumanı içine çekti, öksürdü, sonra bir daha denedi. Birlikte çimenlikte hava atan, yalnız bir kuyruksallayan kuşunu seyre daldılar.

Wendy sigarasına bakarak sessizce, "Anna da burada olmalıydı," dedi.

Tony karşılık vermeyip başını sallamakla yetindi.

"Çok üzülecek, iyileştiğinde..."

"Başka şansımız yoktu."

"Biliyorum, belki biraz zorlamalıydık. Birkaç saat de olsa dışarı çıkmasına izin verebilselerdi..."

Tony, Anna'nın yüzünü, bir fotoğraftan bakıyormuşçasına gülümseyişini hayal etti. Acaba üzülecek miydi? Bundan pek emin değildi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın? Bu, çocuğunun cenaze töreni. Belki bunun için dışarı çıkmasına izin verebilirlerdi. Bilmiyorum Tony, bazen insanların onu unuttuğunu düşünüyorum."

Tony, Wendy'den gözlerini kaçırıp bakışlarını yere çevirdi. "Wendy, bu bir yığın soruna yol açardı. Durumu herkes için daha da güçleştirdi..."

"Herkes için mi? Senin için de mi? Onun burada olmasını istemiyor gibisin."

"Bir şeyleri kendim için daha çekilir hale getirmeyi dileyemez miyim? Bunca şeyden sonra?" Üstesinden gelmeyi çalıştığı şeyleri etrafa saçıyormuş gibi kolunu savurdu. Ama kolu birden yana düştü, mücadele edecek gücü yoktu. "Belki de istemedim. Evet, belki de onun burada olmasını istemedim. İnsanlar ona gözünü dikmiş fısıldarken Anna için kaygılanmak istemedim. Anna'yı düşünmeden bir gün geçiremeyecek miyim? Bir günümü sadece Jack'e ayıramayacak mıyım?"

Wendy'nin yüzü alev alev yandı. "Jack onun da bebeğiymiş. Onun bir parçasıydı. Anna'yı önemsemeden yaşayamazsın."

"Onu önemsemiyor değilim. Fakat sadece bugün deneyeceğim, içeri girip Jack'i ve beni merak eden arkadaşla-

rımla oturup bir şeyler içeceğim. Sen de bize katılmalısın. Bugün Jack'in günü, Anna'nın değil! Şu an hiç kimse onun adını duymak istemiyor!"

Ayağa kalktı, izmariti ezip sinekliğe doğru fırlattı. Kapının kolunu tuttu, kapatırken metalik gümbürtüyü işitti. Wendy'nin takip edeceğini sanarak bir an duraksadı ama Wendy köpekle birlikte olduğu yerde oturmaya devam etti.

Bölüm 21

İki hafta önce

28 Ağustos 2009 Cuma

Tony camdan süzülen yağmur damlalarını izleyerek ofisinin penceresinden dışarı bakıyordu. Saat dört bile olmamıştı ama hava kararmıştı. Limandan geçen feribotların donuk ışıklarını görebiliyordu. Bir bulutun ortasında kalmış gibiydi. Etraftaki gürültüyü sünger gibi çekip camı döven yağmurun sesi hoşuna gitmişti. Sandalyesine yaslanıp ellerini başının ardına dayadı. Odanın sıcaklığı uykusunu getirdi. Gece pek uyuyamamıştı, her döndüğünde veya kırmıldadığında Anna uyanmıştı. Sebebini bilmiyordu. Jack gayet güzel uyumuş, gece boyu yalnız iki defa uyanmıştı, fakat Anna huzursuz ve gergindi, bu yüzden Tony de rahat edemedi.

Esnedi, dik oturup masasında duran telefona uzandı. Tereddütle ahizeyi kaldırdı. Öğle yemeğinden önce karısını aradığında Anna iyi olduğunu söylemişti. Şansı yaver giderse biraz uzanacaktı, belki de hâlâ uyuyordu. Ahizeyi yerine koydu. Anna'nın dinlenmeye ihtiyacı vardı, rahatsız edilmemeliydi. Nasılsa birazdan çıkacaktı, belki birlikte yemeğe çıkarlardı.

Kapı çaldı, gelen sekreterlerden Neesha'ydı. Kadın gülümsedi. "Bir şeyler içmeye geliyor musun? Toplantı odasında olacağız, hava yağmurlu."

Tony kolundaki saate baktı. Yağıştan dolayı şu anda yollar berbat olmalıydı. Gülümseyerek karşılık verdi. "Olur, sadece bir tane. Birazdan gelirim."

Yeraltı otoparkından çıkıncaya kadar yağmur hızını düşürdü, çisentiye dönüştü. Radyoda altı haberleri sunuluyordu. "Kahretsin!" Bu kadar uzun kalmamalıydı. Anna kesin öfkelenmişti. Nefesindeki bira kokusunu gizlemek için torpido gözünden bir sakız aldı. Sonsuz bir nehre benzeyen kırmızı stop lambalarına bakarak homurdandı. Anlaşılan trafik de Tony'ye kumpas kuruyordu.

Nihayet eve geldiğinde Anna pijamaları ve pembe, bol sabahlığıyla kanepeye uzanmış, haberleri izliyor, Jack yere konmuş beşiğinde mışıl mışıl uyuyordu. Anna'nın yüzü kızarık ve ıslaktı. Kocasını içeri girerken dönüp gülümsemedi bile.

"Anna, sorun nedir?" Tony çantasını yere bırakıp aceleyle karısının yanına gitti.

Anna gözlerini televizyondan ayırmıyordu. Önce elinin tersiyle, sonra da sabahlığının nemli koluyla burnunu silerken gülümsedi. "Yok bir şey. Haberler. Çok üzücü."

"Bebeğim, haberler her zaman üzücüdür." Tony kanepeye yaklaşır karısının arkasında durarak omuzlarına masaj yaptı.

"M5'te bir kaza olmuş. Büyükanne dışında tüm aile hayatını kaybetmiş." Sesi titredi, gözleri yaşla doldu. "Sen gecikince kaygılandım..."

"Ah, hayır." Tony kanepenin çevresinden dolanıp karısının yanına oturdu. Ofiste kalıp içmemeliydi. "Geciktiğim için özür dilerim. Seni aramalıydım."

"Hayır, saçmaladım. Neyse, iyiyim."

"Aç değil misin? Carbonara'yı* seversin."

Çatalıyla spagettisini kıvrıp, "Öğle yemeğini fazla kaçırdım," diye karşılık verdi.

Anna kaşlarını çattı. Son zamanlarda Anna'nın doğru düzgün yemek yediğini görmemişti. Neden kocasına yemek konusunda yalan söylüyordu? Kilolarından dolayı kaygılanıyor muydu? Jack uyudu, Tony bebeği masanın yanında duran arabasına koydu. "Bana kızma ama söylemem gereken bir şey var." Tony duraksadı. "Senin için endişeleniyorum bebeğim."

Başını kaldırmadan çatalıyla makarnayı kıvırmaya devam etti. "Kaygılanacak bir durum yok. Sadece yorgunum."

"Jack artık daha iyi uyuyor gibi. Dün gece iki kez uyanı, değil mi?"

Anna çatalını bırakıp tabağı itekledi. "Uyanıp yataktan kalkması, bebeği doyurması, onun bezini değiştirmesi ve onu tekrar uyutması gereken kişi sen değilsin tabii! Onu iki kez duydun ve dönüp yeniden uyudun! Uykum tamamen açılıyor ve sonra tekrar uykuya dalmaya çabalıyorum!" Gözleri iyice küçülmüştü. "Sakın bana bunun kolay olduğunu söylemeye kalkışma!"

Tony masanın üstünden karısının eline ulaştı, bu çıkışına oldukça şaşırmişti. Anna nadiren sinirlenirdi. O genelde ağlamaya veya kaygı duymaya meyilliydi. Daha önce kocasına hiç böyle küçümser gözlerle bakmamıştı. Tony karısını bu denli üzecek bir söz söylediğini sanmıyordu. "Özür dilerim bebeğim. Gerçekten endişeliyim. İyi uyuyamadığımı biliyorum."

"İyiyim ben."

* Beyaz şarap, çemensiz pastırma, krema, sarımsak, yumurta sarısı, parmesanla yapılan bir tür spaghetti.

“Neden anneni çağırıp sana yardımcı olmasını istemiyorsun? Biliyorsun, Jack’le tanışamadı. Eminim seve seve gelir. Ya da benim annem gün içinde uğrasın.”

Anna, Tony’ye dik dik baktı. “Hiç kimseyi istemiyorum! Bu her şeyi daha da kötüleştirir. Bu benim için daha fazla iş, eğlendirme ve sohbet etme çabası demek. Yapabilecekleri hiçbir şey yok. Kimsenin yapabileceği bir şey yok.”

“Yemek pişirebilir, alışverişe gidebilirler...”

“Bunları sen de yapabilirsin Tony!” Anna’nın öfkesi dinmeye, gözleri dolmaya başlamıştı. “Lütfen, kimsenin beni bu halde görmesini istemiyorum. İyiyim ben. Kimseye bir şey söyleme.” Sesi titriyordu.

Tony içini çekti. “Tamam. Bu hafta sonu dinlenmeni istiyorum. Sana yardım etmeme izin vermen gerek. Hiçbir şeyle ilgilenmeyeceğine dair bana söz ver: Temizlik, yemek, ortalığı toplamak yok. Gerekince emzir ve sadece uyu. Hatta yataktan çıkma.”

“Fakat yapılması gereken bir yığın iş var Tony. Kıyafetleri yıkamalı...”

“Anna yeter! Ben yapacağım.” Tony derin bir nefes daha aldı. Söylemek zorundaydı. “Depresyonda olabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?”

“Hayır!” diye haykırırken gözyaşları boşaldı. “Bu durumu bir hastalığa, benimle ilgili bir soruna dönüştürmeye kalkışma. Depresyonda değilim, çok yorgunum! Günde bir ya da iki saat uyuyarak haftalar geçirmeyi bir dene istersen.”

“Tamam, tamam.” Ellerini havaya kaldırdı. Anna’nın böyle bir tepki vereceğini biliyordu, fakat karısının bu olasılığı da düşünmesi için bu sözleri sarf etmek zorundaydı. “Kusura bakma bebeğim. Senin için kaygılanıyorum. Bir şartım var ve kesinlikle tartışmaya açık değil: Doktora gitmeni ve muayene olmanı istiyorum. Doktora kendini nasıl

hissettiğini anlat, neler söyleyecek bir bakalım. Muhtemelen her şeyin normal olduğunu söyleyecektir ama bundan emin olmak istiyorum. Bunu yapacak mısın?”

Anna başını kaldırmadan, gözünü peçetesine dikmiş bir halde, “Tamam,” dedi.

“Teşekkürler.” Gülümseyip tekrar Anna’nın elini tuttu. “Sadece iyi olmanı istiyorum. Haydi, biraz dondurma paketlettirip eve gidelim. Ne dersin?”

Anna kocasını sessizce onayladı. Elini çektiğinde Tony kalan şarabı kadehine boşaltıp büyük bir yudum aldı. Sürekli taze anneler gören ve bu durumun normal olup olmadığını bilecek bir doktora gitmeyi kabul ettiği için Tony rahatlamıştı. Ve Anna haklıydı, bu muhtemelen normaldi. Yakında daha iyi olacaktı.

Restoran dönüşü arabayı Anna kullanmak zorundaydı. Tony alkol almasına izin verilen tek kişi olmaktan oldukça keyif alıyor gibiydi. Hamilelikle başlayan bu durum şimdi emzirme dönemiyle devam ediyordu. İsteddiği kadar içki içebileceğini ve arabayı Anna’nın kullanabileceğini düşünüyordu. Nihayetinde böyle de oldu. Anna uyanık kalabilmek ve Tony’dan yükselen alkol kokusunu hafifletebilmek için camı biraz açtı. Jack arka koltuktaki pusetinde uyuyordu. Eğer Tony ayık olsaydı, bütün gece binanın çevresinde Jack’le dolanmalarını ve bu şekilde biraz olsun dinlenmeyi isteyebilirdi.

Eve girdiklerinde koridor boyunca parmak uçlarında yürüyüp elinde taşıdığı puseti Jack’in odasında yere nazikçe bıraktı. Jack’i kaldırıp beşiğine taşıma riskini göze almadı. Kapıyı aralık bırakıp soyunmak üzere yatak odasına geçti, sonra üzerinde yalnızca iç çamaşırıyla banyoya girdi.

Bir an aynadaki aksine baktı. Yüzü gözü şişmişti. Memeleri büyük emzirme sütyeninden taşmıştı. Cildi berbat görünüyordu, gözleri koyu gölgelerle çevrelenmişti. Dönüp dişlerini fırçalamaya başladı, aynaya bakmamak daha iyiydi.

Banyo kapısı açıldı, Tony içeri girip arkadan kollarını karısının boynuna doladı. Anna donakaldı. Tony karısını ensesinden öperken Anna'nın rahatsız olduğunun farkına bile varmadı. Anna, Tony'nin sert sakalını, sıcak nefesindeki sarımsak ve ekşi kırmızı şarap kokusunu hissetti. Anna diş macununu lavaboya tükürdü, kocasının kucağından sıyrılıp yüzünü döndü. "Tony..."

Anna'yı öpmek için eğilirken, "Çok güzel görünüyorsun," dedi.

Anna başını çevirdi. "Hayır, görünmüyorum."

"Güzel görünüyorsun. Bu yeni halini de sevdim." Ellerini Anna'nın memelerinde dolaştırmaya başladı.

"Tony!" Tony, Anna'nın göğsünü öpmeye çalışırken Anna tüm gücüyle onu itekledi. "Lütfen, doktor altı hafta seks yok dedi."

"Biz sadece..."

"Hayır Tony, hayır. Lütfen..." Tony'nin gözlerindeki acıyı okuyabiliyordu. İstedığı tek şeyin sadece biraz huzur olduğunu neden anlayamıyordu ki? Biraz yalnız kalmak istediğini? "Kusura bakma, çok yorgunum."

"Peki." Tony diş fırçasını alıp macunu üstüne sıktı ve dişlerini fırçalamaya başladı.

Dişlerini fırçalamayı bitirene kadar Anna Tony'yi izledi, sonra da elini kocasının omzuna koyup, "Birkaç dakika içinde geleceğim. Sen yatabilirsin," dedi.

Tony banyodan çıkınca Anna hemen kapıyı kapattı. Yatak odasına doğru uzanan koridordan kocasının yankılanan ayak seslerini duydu. Suyu sonuna dek açıp soğuk fayansların üzerine oturdu ve hüngür hüngür ağlamaya

başladı. Talepleri olan bir başka kişi de Tony'ydi. Bedeni artık Anna'ya ait değildi. Memeleri emzirmek için vardı. Cildi, saç, tırnakları hormonlardan dolayı güçsüzleşmişti. Herkes ondan bir şeyler istiyor gibiydi ve Anna sahip olduğu her şeyi zaten vermişti. Peki, Anna'nın olan zamana ne olmuştu? Yaptığı tek şey beklemektir: Jack'in uyanmasını beklemek, Tony'nin eve dönmesini beklemek, hafta sonunu beklemek. Üstelik dört gözle beklenecek bir şey, görünüşte bir son da yoktu.

Bu artık Anna'nın yaşamıydı.

Burnunu çekti, gözyaşları acıtıncaya kadar yüzüne dö-küldü. Tony uyumuş muydu? Ayağa kalkıp musluğu kapattı, soğuk suyla yüzünü defalarca yıkadı. Saçını tarayıp pijamalarını giydikten sonra koridora çıktı.

Tony'nin horladığını işitince rahatladı. Işığı söndürüp yatağa girdi. Belki de Tony depresyon konusunda haklıydı. Böyle hissetmek doğal mıydı? Bu durumun geçeceğinden emindi, yakında işler kolaylaşacaktı. Okuduğuna göre ilk altı hafta en zor olanıydı. Bir yanı doktora gitmeyi ve kocasına haklı olma zevkini yaşatmayı istemiyordu. Bunun kendisiyle ilgili bir sorun olarak ifade edilmesine izin vermeyecekti. Hamile kalmaya çabalarırkenki tavırlarına bürünmüştü: Kusurlu olmadığını öğrenince Tony ne kadar çok sevinmişti. Eğer Anna şu an depresyondaysa, bu Tony'yi ateşten kurtaracaktı. Gerçek ise eğer Tony daha fazla evde olabilse, daha çok yardım edebilse Anna'nın bu durumda olmayacağıydı. Başka babalar iki hafta izin alıyorlardı ama Tony hep çok meşguldü, mutlaka işe gitmesi gerekiyordu. Bebekle ve diğer her şeylerle ilgilenmenin ne denli zor olduğunu kocasının da anlamasını istiyordu, böylelikle iş yemeklerine ya da bir şeyler içmeye dışarı çıkmayı ve bebek sahibi olmadan önceki yaşamını sürdürmeyi ümit edemezdi. Sonuçta her şey değişmişti.

Tony daha yüksek sesle horlamaya başladı. Anna yastığıyla bebek telsizini kapıp konuk odasına uyumaya gitti.

Hafta sonunun kalanı aynı anlamsız yorgunlukla geçti. Anna içindeki enerjinin tükendiğini hissediyordu. Pazartesi sabahı Anna Jack'i emzirirken Tony karısının kahvaltısını yatağa getirdi. Anna teşekkür edip yemek için kendini zorladı, Tony'nin izlemiyormuş gibi davrandığının farkındaydı. Öğürmemeye çalışarak soğumuş tostunun her bıkırtıcı parçasını çayıyla ıslattı. Tony odadan çıktığında, yatağın kenarına oturmuş umut dolu gözlerle bakan Jessie'yi kalan kırıntılarla besledi.

Eğer şimdi bunu yapmasa, asla yapamayacaktı. Komodinde duran cep telefonuna uzanıp aile hekimini aradı. Kayıt memurunun söylediğine göre Doktor Fraser çok yorgundu. Çarşambaya kadar boş randevu saati yoktu. Acil bir durum muydu?

"Hayır," diye yanıtladı Anna. "Acelesi yok."

Bölüm 22

İki hafta sonra

28 Eylül 2009 Pazartesi

Anna yatağının yanındaki beyaz kordonu el yordamıyla arayıp düğme panelini bulana dek parmaklarıyla kordonu takip etti. Gözkapakları ağırlaşmıştı. Zaten ışık başını ağrıtıyordu. Kollarıyla bacaklarındaki sararmış berelere bakmaya çekiniyordu. Uzaktan bakıldığında, bir çocuk hardal rengi parmak boyasıyla vücuduna dokunmuş gibi görünüyordu. Kalçasına iğne batırırlarken niye mücadele etmiş olduğunu bilmiyordu. İlaç tedavisinin kendisini nasıl rahatlattığını biliyor olsaydı seve seve rıza gösterirdi. İlaçlar uyumasını, uyku da unutmasını sağlıyordu. İlaçların tesiri geçmeye başladığındaki hisleri çok daha acı vericiydi.

Parmakları daha büyük, daire biçiminde bir düğmeye ulaştığında sertçe bastı. Düğmeye bastığında klik sesini duydu ama başka hiçbir şey olmadı. Tekrar tekrar denedi. Sonunda dışarıdan yaklaşan ayak seslerini işitti ve yatağa yığılıverdi.

"Günaydın Anna." Gelen Rachel'di.

Anna homurdana homurdana küfretti, tanımadığı birinin gelmesini ümit etmişti. Çünkü istediği şeyi elde edebilme şansı daha yüksekti.

Rachel pencerelere doğru ilerleyip perdeleri açtı. "Sanırım seni kaldırıp yataktan çıkarma vaktimiz geldi, öyle değil mi?"

Anna gözlerini yavaşça ve kısarak açtı. "İlaça ihtiyacım var." Sesi boğuk çıkmıştı.

"Ne için?"

"Uyumak için. Uyuyamıyorum..."

"Uyumaktan başka bir şey yapmıyorsun ki Anna. Saat dokuzu geçti, şu an uyku zamanı değil." Rachel yatağın ucuna biriken battaniyeyi kaldırıp katladı. "Üstelik ilaçlar sadece tedirgin ve endişeli olduğunda kullanılabilir." Katladığı battaniyeyi sandalyenin üzerine koyup yatağın ucuna ilerledi ve ilaç çizelgesini eline aldı. Kaşlarını çatı.

"Zaten en yüksek dozda kullanmışsın. Gece hemşireleri fazla ilaç vermiş. Ben senin artık yataktan kalkmanı, duş almanı ve bir şeyler yemeni istiyorum. Bütün gün uyursan gece uyuyamazsın."

"Endişeli ve tedirginim. Berbat hissediyorum. Lütfen." Ağlamaya başladı.

"Şuursuz bir halde olup kendini kandırmaya çalışıyorsun ama bu gerçek hayat. Uyandığın zaman yaşam devam edecek, geriye dönmeyecek."

"Biliyorum!" Rachel neden zaten apaçık ortada olanı söyleyip duruyordu ki? Yetkili o değildi. Anna gözlerini tamamen açtığında görüş mesafesinde sarı yıldızlar çıktı. Işık gerçekten başını ağrıtıyordu. "İyi değilim."

Rachel bir eliyle Anna'nın dirseğini tuttu, diğeriyle de çenesinin altına destek yaptı. "Eğer biraz yemek yer, sıvı tüketir ve temiz hava alırsan kendini daha iyi hissedeceksin."

"İstemiyorum! Doktor Morgan'ı çağır. Anlamıyorsun. Lütfen onu çağır." Göğsü gerildi, bir an nefes alamadı. Oturmayı, derin derin solumayı denedi ama biri ona hızla çarpmış gibiydi.

“Anna, sakınleş. Yavaş nefes al Anna, benimle birlikte dene.” Hemşire tekdüze ve sakın bir tonda saymaya başladı. Anna odaklanmaya çalıştıysa da gözyaşları durmak bilmedi, ağzı gitgide kurudu. Oda etrafında fırl fırl dönmeye başladı.

Sürükleniyor, döndürülüyor gibiydi. Rachel, uçmadan önce balonun ipini yakalıyormuş gibi Anna’nın koluna elini koyarak onu yerinde tuttu. Kimsenin kendisini uçmaktan alıkoymasını istemiyordu Anna.

Bir kez daha şansını denedi. “Lütfen, Doktor Morgan’ı arayabilir misin? Bana başka bir şey verecektir.”

Tam o sırada kapıya ürkekçe vuruldu. Anna başını kaldırdığında annesinin yaklaştığını gördü. Dergiler, çikolatalar ve enerji içecekleriyle dolu bir poşet taşıyordu.

“Anne!” diye haykırarak ağlamaya başladı. Annesi kızıyla öyle çok ilgilenmişti ki Anna bu kadarını hak etmediğini düşündü.

Wendy elindeki poşeti kapının önüne bırakıp kızının yanına koştu. Yanına oturup Anna’ya sarıldı. Anna çocukluğundan beri duyduğu, annesinin yıllardır kullandığı ucuz parfümü uzun uzun soludu. Tanıdığı en rahatlatıcı koku buydu.

“Anne, berbat hissediyorum,” diyerek hüngür hüngür ağladı.

Wendy, “Şişt. Biliyorum, biliyorum tatlım...” diyerek kızının saçını okşadı.

Rachel ayağa kalkıp Wendy’ye bir şeyler fısıldadıktan sonra odadan çıkıp anne kızı baş başa bıraktı.

Anna hıçkırmadan konuşabilene dek bekledi. “Onları gördüm.”

Wendy, Anna’nın alnına düşen saçları okşayarak, “Kimleri tatlım?” diye sordu.

“Polisi. Dışarıda Doktor Morgan’la konuşuyorlardı.”

“Eminim ki onlar...”

“Polis olduklarından hiç kuşku yok.” Üniformasız bile olsalar Anna onların polis olduğundan emindi.

Wendy dudaklarını ısırıp başını eğdi.

“Bak işte anne, sen de biliyorsun.”

“Ah, Anna! Ben hiçbir şey bilmiyorum.”

“Neden buradalar?”

“Seninle konuşmaları gerekiyor.”

“Neden? Hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum.” Anna’nın sesi gitgide yükseldi. Polisle konuşmak istemiyordu, bu deliler servisinde ne kadar uzun süre kalırsa o kadar iyiydi. Polisin yakasından düşeceğine inanıyordu. Jack ölmüştü, konuşmak neyi çözecekti ki? Jack’i geri getirebilecek ne anlatabilecekti ki?

Wendy, Anna’yı kendine doğru çekip sımsıkı kucakladı. “Hiçbir şey hatırlamıyorsan bile bir önemi yok. Onlara karşı sadece dürüst ol.”

Anna kendini geri çekti. “Dürüst mü? Sen de mi? Herkesin ne düşündüğü belli. Tony bile... Beni görmeye tahammül edemiyor.” Bakışlarını Jack’in fotoğrafına yöneltti.

“Tony çok üzgün tatlım. Ona biraz zaman tanı.”

“Seninle de konuştular mı?”

“Kimler?”

“Polisler!”

“Evet. Elbette konuştular. Onlara senin asla böyle bir şey yapmayacağını, aklının köşesinden bile geçmeyeceğini söyledim.”

Anna yutkundu, en büyük korkusunu söze dökmeye çalıştı. “Ya yaptıysam anne? Ya aklımdan geçtiyse ve hatırlamıyorsam? Bir şeyler yapmış olmalıyım. Bir sürü deliyle birlikte buraya kapatıldım. Bana elektrik şoku uyguluyorlar...” Gerçeklerden bahsetmeye başlayınca göğsüne bir ağırlık çöktü. Bu hayal ya da hikâye değildi. Bu onun ve

ailesinin hayatıydı. Jack ölmüştü.

Oda bunaltıcı bir belirsizlik dalgasıyla dönmeye başladı. Asla ona zarar vermezdi. Jack'e, bebeğine. Polis öz oğlunu öldürdüğünü düşünüyordu.

Öldürmüş müydü?

"Tatlım çok hastasın, çok..."

Wendy'nin gözlerinin içine bakarak sessizce konuştu. "Neden bana söylemedin?"

"Neyi?"

"Jack'i. Herkes biliyordu ama hiç kimse bana günlerce bir şey söylemedi. Onun iyi olduğunu, sadece hastaneye getirmediğinizi düşündüm."

Wendy'nin benzi attı. "Çok ama çok hastaydın..."

"Sen ve Tony beni buraya kapattınız. Oğlumun cenazesine bile gidemedim. Bunu nasıl yaparsın anne?"

Wendy, Anna'nın ellerini tutmaya çalıştı. "Sakin ol. Doktorlar... Ben senin orada olmanı istedim ama..."

"Kimseyi suçlama! Sen benim annemsin. Öldüğümü ve cenazeme gelmene izin verilmediğini bir düşünsene."

"Anna, özür dilerim!"

Wendy tekrar Anna'nın ellerini tutmayı denedi ama Anna yana döndü, bacaklarını göğsüne kadar çekip gözyaşı döktü. Öfkesi dinmiş, utançla yer değiştirmişti. Yapmış olabileceği şeyden utanıyordu. Ailesini düşürdüğü durumdan utanıyordu. Wendy'nin de ağladığını işitti. Ona ağlamamasını, yalnız kalmayı istediğini söyleyecekti, fakat tek kelime edemedi. Wendy'nin öylece beklemeye devam ettiğinin farkındaydı. Göğsündeki ağırlık yavaş yavaş çökünce dönüp annesine baktı.

"Benim neyim var?"

"Doğum sonrası psikoz, ama Doktor Morgan dedi ki..."

"Hayır, hayır. Demek istediğim... Neyim var benim böyle? Ne tür bir anne böyle bir şeyi yapar ki?"

Wendy'nin gözbebekleri büyüdü. Gözünden yaşlar boşanırken sadece başını sallayabildi.

Anna gözünü tavana dikip seyre daldı. Wendy eğilip kızına sımsıkı sarıldı. Anna ufak bir çocuk gibi annesine yapışınca annesi onu kurtarmaya, kâbustan uyandırmaya gelmiş gibi hissetti. Fakat annesinin işleri yoluna koyamayacak kadar zayıf olduğunu, her şeyin yoluna gireceğine dair söz verememesinden anlamıştı.

Tony kendine doğru gelen gri topu gördü. Hemen karşılık vermesi gerekiyordu. Kolunu omuz hizasına kaldırarak elindeki raketi sıkıca tuttu, vazgeçmekle karşılık vermek arasında kalmıştı. Zaman hızlandı, top kolunun altından geçerken şiddetli bir ağrı hissetti. Raketi düşürüp göğsünü tuttu. Acı, gövdesini sarmıştı.

"Bu çok yersizdi!"

"Üzgünüm dostum!" Sean gülmemeye çalışarak, "Bunu sen istedin. Daha hızlı olmalıydın," diye karşılık verdi.

Tony eğilip raketini aldı. Ağrı hafiflemiş, adrenalin vızıltısına dönüşmüştü. Bu kesinlikle daha iyiydi. Raketi tekrar tekrar elinde çevirip bileğindeki bantla altında biriken teri sildi. "Tamam, bu defa seni alt edeceğim..."

Duvardaki, soyulmaya yüz tutmuş kırmızı şeritle yüz yüze durabilmek için dizildiler. Sean servise hazırlanmak için sol elindeki topu havaya kaldırırken Tony ağırlığını verdiği ayağını değiştirip durarak zıplıyordu. Derken telefonu çaldı. Sean hemen durdu. "Açman gerekiyor mu?"

"Evet, bekle." Koşarak çantasını alıp telefonunu aradı. "Evet, buyurun." Nefes nefeseydi.

"Tony'yle mi görüşüyorum?"

"Evet."

“Tony, ben hastaneden Doktor Morgan.”

Tony aşına olduğu kaygı ve kızgınlık karışımı duygu-ya kapıldı birden. “Ah, merhaba. Ben de sizi aramak istiyordum...” Sean’a dönüp telefonu işaret etti, Sean başını sallayarak karşılık verip raketiyle topunu yere koyduktan sonra su şişesini aldı.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Müsait misiniz?”

“Evet. Sorun nedir?”

“Ufak bir haber vermek için aradım sizi. Az önce polisle görüştüm. Wendy de buradaydı, ona anlattım ancak size kendim söylemeyi tercih ediyorum...”

Tony gözlerini yumdu. Vücudundaki her sinir dikkat kesilmişti. Okuldaki beden dersinde olduğu gibi ağzı kurudu, toz ve bayat ter tadıyla doldu. Polisin adını anmayalı birkaç gün olmuştu. Anna’yı rahat bırakacaklarını ummuştu. “Evet?”

“Biliyorsunuz, polis Anna’yı sorgulamak istiyor. Bence artık yeterince iyi.”

“Yeterince iyi mi? Sorgulama mı? Şaka yapıyor olmalısınız!”

“Oldukça yol kat etti. Tamamen iyileştiğini söylemiyorum ama polisi daha fazla uzak tutamam. EKT’yi bıraktık, yemeklerini yiyor, sıvı tüketiyor, paranoid olduğuna ya da olmayan sesler duyduğuna dair bir işaret yok.”

Tony olduğu yere çöktü. “Peki polis ne dedi?”

“Yarın sabah sorgulamak üzere Anna’yı karakola götürmek istiyorlar.”

Tony kendi sorgusunu, istedikleri yanıtları alabilmek için kendisini nasıl yönlendirdiklerini anımsadı. Anna’nın bunun üstesinden gelemeyeceğini biliyordu. Anna asla otoriteyi sorgulamazdı, bu yüzden onu sindirerek duymak istediklerini söyleteceklerdi. Başı döner gibi olunca Tony boşta kalan elini alnına götürdü. “Kahretsin! Anna durumu biliyor mu?”

“Evet, sizi aramadan önce Anna’yı haberdar ettim. Sizinle görüşmek istediğini söyledi.”

“Peki.” Başka ne söyleyeceğini bilemedi.

Doktor Morgan konuşmasına devam etti. “Tony, bunu söylemek bana düşmez ama Anna’nın yasal yardım alması gerek. Ona bir avukat tutmayı düşündünüz mü?”

“Hayır, ben...” Avukat mı? Sarsıldı ve yere oturuverdi. Neden bir avukat tutmamıştı? Ne düşünüyordu ki? Karısı için yapabileceği pratik, ona yardımı dokunacak bir şey vardı. “Tutacağım, evet.”

“Söylediğim gibi, bana düşmez ama bu koşullarda...”

“Evet.” Ayağa kalktı. “Evet, teşekkürler. Bu işi hemen halledeceğim. Doktor Morgan?”

“Efendim?”

“Teşekkür ederim.”

Telefonu çantasına koydu. Hava çok bunaltıcıydı, temiz havaya ihtiyacı vardı. Anna’yı nasıl sorgulayacaklardı ki? Anna dehşete kapılacaktı. Eğer izin verildiğini bildiren levhalar olmasa, çimde yürümeye teşebbüs bile etmezdi. Bu sorgu Anna’nın kâbusu olacaktı.

Sean kalkıp arkadaşının yanına geldi. “Her şey yolunda mı?”

“Polis Anna’yı sorgulamak istiyor. Lanet olsun!” Parmaklarını terli saçında gezdirdi. “Kusura bakma, gitmem gerek. Yapacak işlerim var, bir avukat...”

“Elbette. Haydi, çıkalım buradan.”

Tony kimi araması gerektiğini düşünürken raketini çantasına koyup kaldırdı. Hızla spor salonundan çıkıp sokağa park ettiği arabasına koşturdu. Sean’a el sallayıp dosdoğru evin yolunu tuttu. Bu işi neden bu kadar ertelemişti ki?

Yolda ilerlerken gözü sürekli torpido gözüne takıldı. Mektup hâlâ oradaydı. Ne yapacağını bilmiyordu, çünkü mektup Anna’nın kurtulmasına yardımcı olabilir ya da iş-

leri daha da güçleştirebilirdi. Keşke mektubu hiç görmemiş olsaydı.

Arabayı bir fast food restoranının otoparkına çekti. Torpido gözüne uzanıp zarfı eline aldı, emniyet kemerini çıkardıktan sonra arabadan fırladı. Büyük, gri çöp tenekesine doğru yürüdü. Zarfı tutan eli tir tir titrerken diğer eliyle kapağı kaldırdı. Karton hamburger kutularına, artık patates kızartması dolu kese kâğıtlarına, sonra da elindeki zarfa baktı. Yapamadı. Çöp tenekesinin kutusunu tekrar kapattı, arabasına dönüp zarfı torpido gözüne koydu.

Ertesi gün, Tony ile Wendy saat dokuz olmadan hastanede idiler.

Tony çok sinirliydi. Kendi kendine, Anna'ya güvenmesi gerektiğini söyleyip duruyordu. İlişisini kesmeye ne kadar çabalarsa çabalasın, ayrılmaz bir biçimde birbirlerine bağlıydılar.

Sessizce otopark çıkışına, hastane bahçesine doğru yürüdüler. Rüzgârın taşıdığı kuru yapraklar dönüp dolaşıp ayaklarının altında hışırdıyordu. Tony, Wendy'nin saç spreyinin ve parfümünün kokusunu duyuyor, bu onun midesini biraz daha altüst ediyordu.

Ruh sağlığı birimindeki danışmada duran kayıt görevlisi, Wendy ile Tony'yi görür görmez ayağa kalkıp tek kelime etmeden güvenlik kapısının kilidini açtı. Tony kapıdan geçip Wendy'nin de girmesi için kapıyı tuttu. Kapı arkalarından kapandığında Tony sırtları dönük olsa da kendisini daha önce sorguya çeken polis amirlerini, Hill ve Kaminsky'yi hemen tanıdı. Polisler camın ardında, daha fazla güvenlik kapısına sahip olan hemşire bölmesinde bekliyordu. Doktor Morgan da oradaydı, Dedektif Hill'e

bakıp durmadan başını sallıyordu. Keşke ne konuştuklarını duyabilseydi.

Wendy, Tony'nin koluna girdi, tüm bedeni titriyordu. Tony kadıncağıza güven vermek istercesine gülümsedi, halbuki kendisi de dehşet içindeydi. Ama Anna annesini bu halde görmemeliydi, bu onun sinirini iyice bozmaktan başka işe yaramazdı. "Tamam Wendy. Haydi, gel."

"Avukat nerede?"

"Kaygılanma, burada olacak. O gelmeden başlamalarına izin veremeyiz." Tony saatine baktı. Saat dokuzda orada olacağını söylemişti, nerede kalmıştı?

"Nereye geleceğini bildiğinden emin misin?"

"Evet, burada olacak. Sağlam adamdır."

"Üniversiteden bu yana çok zaman geçmiş, ya..."

"Wendy, telaş etmeyi bırak artık."

"Özür dilerim."

Hemşirelerin görev yerine yaklaşırlarken Doktor Morgan onları görünce el sallayarak çağırdı. Hill ve Kaminsky de arkalarına döndüler ama gülümsemediler. Tony psikiyatra başıyla selam verdi. Derin bir nefes aldıktan sonra fazladan birkaç saniye söyleyeceği şeyleri işe yarar kılacakmış gibi yavaşça ilerledi. Konuşurken sesinin titrememesini ümit etti, rahat ve kendinden emin görünmesi gerekiyordu. Bilmeleri gerekenleri kendisi zaten anlatmıştı, bu Anna'yı güvende tutabilmek için yeterli miydi? Onun güvende olmasını istiyor muydu? Yüzü kızardı. Bütün gece, karısı için bir avukat tutarak doğru olanı yapıp yapmadığını düşünmüştü. Bir yarısı Anna'yı bu koşullara terk etmek istemişti. Fakat sabah uyandığında, Anna'dan zaman zaman nefret etmiş olsa bile onu savunmasız bırakmaması gerektiğine, karısının gerçekten hasta olduğuna tüm kalbiyle inanmıştı. Bu seçenek dayanılmazdı.

Doktor Morgan herkesi ufak bir sorgu odasına doğru yönlendirdi. Çember biçiminde konulmuş altı tane gri sandalye sayılmazsa oda tamamen çıplaktı. Pencere yoktu, tavanda loş ışık sağlayan bir floresan vardı. Herkes oturdu: Tony ile Wendy odanın bir kenarına, polis diğer tarafa, Doktor Morgan da yanındaki boş sandalyeyi çekip aralarında uzanan duvar kenarına oturdu.

Birkaç nazik, anlamsız selamlaşmadan sonra Tony boğazını temizleyip konuşmaya başladı. “Dedektif Hill, Anna’yı sorgulamadan önce sizinle konuşmak istedim. Sadece buna neyin sebep olduğunu sormak istiyorum. Ne yapacaksınız?”

Dedektif arkasına yaslanıp, “Bu noktada onunla karakolda görüşeceğiz, bu sorgudan sonra ne yapacağımıza karar vereceğiz,” diye karşılık verdi.

“Ne demek istiyorsunuz? Seçenekleriniz neler?”

“Hakkında suçlamada bulunmak için yeterli kanıt olup olmadığına karar vermemiz gerektiğini sanırım anlıyorsunuz...”

“Suçlamada bulunmak mı?” Kelimeleri söylerken Wendy’nin nefesi kesildi. “Bunun bir sorgulama, bir tür konuşma olduğunu düşünmüştüm. Anna’ya böyle olacağını söyledim.”

Tony konuşurken içinde bir öfke dalgası hissetti. “Hayır, hayır, hayır! Yapamazsınız... Eminim doktorlar size karımın ne kadar hasta olduğunu söylemiştir. Onu gördünüz, konuşamıyordu. Neler olduğunun farkında bile değildi! Size daha iyi olduğunu söylediklerini biliyorum ama o gerçekten hasta, ne yaptığını bilmiyor. Doktor Morgan onlara anlattınız, değil mi?”

Doktor Morgan başını salladı. “Elbette, her şey göz önünde tutuldu ama bu süreçten geçmek durumundayız.”

Dedektif Hill dev bir kara kurbağası gibi göğsünü şişirdi, evinde oturuyormuş gibi bacaklarını açıp rahatına baktı. Tony adama bakmaya bile tahammül edemiyordu.

Dedektif acele etmeden konuşmaya başladı. "Tony, bir suç işlendiğine inandığımızda işimiz kanıtları bir araya getirmektir. Suçlu veya masum olduğuna mahkeme karar verir."

Tony dönüp Wendy'ye baktı. Wendy'nin çenesi seğiriyordu. Mağlup bir tavırla yere bakmaktaydı. Anna'dan vazgeçmiş miydi? Onun için savaşılan bir tek Tony miydi? Evet, Tony'nin aklından geçmişti. Anna'yı alıp götürmeleri, hayatından çekip çıkarmaları ne kadar da kolay olacaktı ve bir daha Anna'yı görmek zorunda kalmayacaktı. Ama bu olasılığı düşünmüş olması bile tüm bedeninin suçluluktan yanmasına neden olmuştu.

Her iki dedektife de baktı. Boş gözlerle Tony'yi izliyorlardı. Onlar için bugün herhangi bir iş günüydü, bir davaydı, o kadar. Ama bu, ailesinin, Anna'nın hayatıydı. Jack'in anısıydı.

Neden sonra kapı çalındı ve içeri biri girdi. Tony ayağa kalktı, gevşeyip gülümsedi.

"Scotty!"

Scott Hardy üniversitede Tony'nin bir üst devresiydi. Ragbi takımında birlikte koşturmuşlardı. Melbourne Üniversitesi'nin takımıyla yaptıkları maçta kırıldığından Scott'ın burnu hafif eğriydi. Birkaç kilo almıştı ama bunun dışında değişmemiş olması Tony için bir rahatlama sebebiydi. Scott tüm bunlardan öncesindeki hayatıyla arasındaki bir bağdı. Bu kaosta tutunabileceği tanıdık bir yüzdü.

Scott, Tony'nin elini sıkıp gülümsedikten sonra ifadesini ciddileştirdi. Odadaki herkese başıyla selam verdi ve Tony rahat bir nefes alabildi.

"Scott Hardy." Herkesin elini sıktı. "Kusura bakmayın,

birkaç dakika geciktim." Doktor Morgan'ın yanındaki boş sandalyeye oturdu. Deri omuz çantasının fermuarını açıp siyah bir defterle parlak, gümüş rengi bir kalem çıkardı. Sağ kolunu gerince lacivert takımının kolundan altın bir kol düğmesi açığa çıkıverdi. Arkasına iyice yaslanıp kalemi elinde sabitledi. Tony, Wendy'nin gülümseyerek avukata baktığını gördü, Wendy'nin korkusunu anlayabiliyordu. Kesinlikle doğru olanı yapmıştı. Belki şimdi *biri* gerçekten Anna'nın tarafında olacaktı.

Scott dedektiflere dönüp, "Anna'yı henüz sorguya çekmediğinizi varsayıyorum," dedi.

"Tabii ki sorgulamadık," diye yanıt verdi Hill.

Scott başını salladı. "Tamam. Bu sabah kendisiyle kısaca konuştum..."

Scott'ın geç kalma nedeni işte buydu. Odaya gelmeden önce Anna'yla görüşmüştü. Tony ona güvenmesi gerektiğini bilmeliydi. Bir gece önce Tony onu aradığında Scott davayı üstlenme konusunda tereddüt etmemişti. Orada olacağını söylemiş ve sözünde durmuştu. Tony, iç çatışmadan bağımsız bir biçimde duruma nesnel yaklaşabilecek, Anna'yı koruma yükünü paylaşacak biri olmasının sevinçle hafifledi.

Scott konuşmasına devam etti. "Anna bugün sorgulanacağını biliyor, sorgulamayı karakolda yapacağınızı düşünüyorum."

Kaminsky onayladı.

Wendy, Doktor Morgan'a dönüp yalvarır gibi bakarak, "Buna izin var mı? Ayrılmasına demek istiyorum. Hastaneden çıkmasına?" diye sordu.

"Evet."

"Fakat..."

"Wendy, onun tamamen iyileştiğini, taburcu edilebileceğini ya da buna yakın bir şeyi demeye çalışmıyorum."

Doktor Morgan, Wendy'ye doğru eğildi, sesi yumuşadı. "Güvende olduğunu düşünmedikçe onu asla salıvermem."

Tony toplantının bitmek üzere olduğunu ve polisin Anna'nın üstüne düşeceğini fark ederek odaya şöyle bir baktı. Hiçbir şey yolunda gitmemişti. Her şey hızlı ilerlemişti. İnsanların kalkmak için sandalyelerini çekerken ayaklarını yere sürtüşlerini işitti.

İşleri biraz olsun ağırdan almak için, "Bekleyin!" diye bağırdı. Bir başka suçlunun olabileceği konusunda polisi ikna etmeyi denedi ama polis onu dinlemedi bile. Dikkatlerini Anna'nın üzerinden çekmek zorundaydı. Mektubu düşündü. Hâlâ arabasının torpido gözünde duruyordu. Panikledi. Anna'nın ne yaptığını bilemeyecek kadar hasta olduğuna onları inandırması gerekiyordu. Doktor Morgan ve Wendy'nin inandığı şey buydu. Peki ya kendisi inanıyor muydu buna?

"Dinleyin, düşündüm ve size yardımı olabilecek birkaç şey anımsadım." Parmaklarıyla saçını tarar gibi yaptı. "Anna'nın gerçekten hasta, zihninin bulanık olduğuna dair birkaç şey daha var. Yaşananların farkında olmaması çok normal."

Scott daha fazla konuşmaması için elini havaya kaldırıp, "Tony!" diye bağırdı.

Hill öne doğru eğildi. "İfadeni almıştık Tony. Ama elbette anlatmak istediğin başka bir şey varsa birlikte karakola gidebiliriz."

Fakat bu daha sonra gerçekleşecekti, değil mi? Anna'yı sorguladıktan sonra Tony'yi dinleyeceklerdi, bu çok geç olabilirdi. "Eğer burada suçlu biri varsa o da benim. Ben Jack'in babasıyım ve olan her şeyden ben de sorumluyum. Üstelik ben hasta da değilim. Bu yüzden size her şeyi anlatacağım ama suçlamanız veya tutuklamanız gereken biri varsa o ben olacağım, Anna değil..." Tony bir dedektiften

diğerine dönüp yüz ifadelerini okumaya ve zayıf noktalarını bulmaya çalışarak hızla konuşmuştu. Her zaman bir iyi bir de kötü polis olmaz mıydı? Her zaman biri daha merhametli çıkmaz mıydı? Fakat Tony ikisinin de yüzüne sırayla bakarken ifadelerinin hiç değişmediğini fark etti.

Hill, " Tony, bize her şeyi anlatmanı isteriz ama seninle böyle bir anlaşma yapamayız. Seni anlıyorum ancak..."

"Hiçbir şey anlamıyorsunuz!" Tony elini sıkıp yumruk yaptı, vuracak bir şeyler arandı ve kendi dizini dövmekten başka bir şey yapamadı. Kaminsky'nin sertleşip sandalyesini öne doğru iteklediğini görünce derin bir nefes alıp sesini alçalttı. "Dinleyin. Beni alın. Beni sorumlu tutun. Ne isterseniz yapacağım. Ama sakın... Sakın Anna'yı suçlamayın." Başı önüne düştü, sesi dalgalandı. Onları ikna etmesi, polisle mutlaka konuşması gerekiyordu. "Anna'nın bu sorgudan sağlam çıkıp çıkamayacağından kuşkuluyum. Eğer onu... Oğlunu öldürmekle suçlarsanız onu mahvedersiniz. Lütfen, lütfen..." Başını kaldırıp ellerini havaya kaldırdı. "Bu benim hatam, tamamen benim hatam. Beni tutuklayın." Yalvarmaktan nefret ederdi, fakat o an yapabileceği başka bir şey var mıydı? Burnunu çekti, sonra öfkeyle sildi.

"Tony." Wendy sandalyesini Tony'ninkinin yanına çekip kolunu damadının boynuna doladı. "Neler olacağını bilmiyoruz. Bu sadece bir görüşme." Ağlıyordu.

Scott boğazını temizledi, öne eğildi. "Tony, dinle beni. Onunla ilgileneceğim, söz veriyorum."

Tony, Scott'a baktı. Son haftalar gerçek dışı bir kâbus ya da başkasının hayatı gibi geçmişti, fakat korkunç şeylerin olabileceği düşüncesi Tony'yi bir anda sarsmıştı.

Jack sonsuza dek aralarında ayrılmıştı ve Tony karısını da kaybetmek üzereydi.

Anna kapısına yaklaşan ayak seslerini duyunca gözlerini yumdu. Derin bir nefes aldı ve ağlamamayı diledi. Her şey hâlâ bulanıktı. Zihni bir an açılıyor, sonra korkunç şeyler düşünmeye başlayınca düşüncelerine aniden ket vuruyordu. Göz attığı yıpranmış dergiye baktı. Kimi kandırıyordu ki? Kapının önünden yükselen mırıldanmaları duyabiliyordu. Gerçek sesler olduğundan emindi. Diğerleri gibi değildi. Onlar solup gitmişlerdi. Yine de duyduğunun gerçek mi, yoksa hayal mi olduğundan kuşku duyduğu zamanlarda hayal olduğunu düşünmek daha kolay gelmişti.

Kapı açıldı ve Doktor Morgan içeri girdi.

Sessizce, "Anna, polis seni bekliyor," dedi. Sesi özür diler gibiydi.

"Ben hazırım."

Ayağa kalkıp açık yeşil ipek elbisesini düzeltti. Bir gün önce annesinden elbisesini getirmesini rica etmişti. Daha önce bu elbiseyi son iş gününde giymişti, fakat zamanla şiş karnından ötürü ipek yavaş yavaş öne doğru kabarmıştı. Bu yüzden gevşekçe sarkıyordu. Bel kemerinin olduğu yerde ikinci çayı vedasında üzerine düşen zeytinden kalma ufak bir yağ lekesi vardı. Saçını kulaklarının arkasına attı. Sabah saçını fönlemiş, hafif bir makyaj yapmıştı. Eğer bir hasta değil de kararlı bir kişi gibi görünürse polisin kendisini normal bir kadın olarak varsayacağını düşünmüştü. Bu, hastane ve polis, onun dünyasına ait değildi.

Bu sabah Scott'ı görünce şaşırmıştı. Tanıdık olduğunu anlamıştı, fakat daha önce Tony, Scott'ı sadece üniversiteden arkadaşı olarak tanıtmıştı. Scott onu umutlandırmıştı: Sadece iyi bir avukat olmasından değildi umutlanmasının nedeni, Tony bir avukat tutmuşsa demek ki hâlâ Anna'yla ilgileniyordu. Scott neler olacağını anlatmış, yapması gerekenin sadece doğruyu söylemek olduğunda ısrar etmişti. Bu çok kolaydı, çünkü zaten hiçbir şey hatırlamıyordu.

Fakat polis kendisine inanacak mıydı acaba?

Ceketini alıp Doktor Morgan'a doğru adım attı. Kapının hemen önünde dört dönen iki polisi, Scott'ı, annesini ve Tony'yi gördü.

"Tony!" Anna'nın soluk alış verişi hızlandı. En son bir hafta kadar önce görmüştü kocasını. Son gördüğünden bu yana Tony'nin yüzü çökmüştü, yaşlanmış gibiydi. "Geldin! Seni göreceğimi düşünmemiştim."

Tony karısına dikkatle baktı. Anna bir an için orada sadece ikisi varmış gibi hissetti, eskiden olduğu gibi. Buluştuklarında, evlilik yeminlerini ettiklerinde, yatakta pazar gazetelerini okuduklarında ve oğullarını kucaklarına aldıklarında olduğu gibi. Gözlerini kırptırdı, hayaller kaybolup gitmişti. Şimdi yürüyor, kocasından, annesinden uzaklaşıyor, çıkış kapısına doğru ilerliyordu. Tony'yi bir kez daha görebilmek için başını çevirdi. Tony orada öylece durmuş, gidişini seyrediyordu. Anna dönüp koşmak ve kocasına sarılmak istedi, fakat Scott ile polislere ayak uydurmak zorundaydı. Hızla ilerleyip Tony'den uzaklaştı ve onu arkasında bıraktı.

Birimin ağır güvenlik kapısı açılırken Tony'nin bacakları titremeye başladı. Wendy, Tony'nin elini sıkıca tutup tırnaklarını etine batırdı. Tony hızla elini çekti, kimsenin kendisine dokunmasını istemiyordu. Desteklediği, tuttuğu el Anna'nınki olmalıydı. Peki, Tony ne yapıyordu burada? Karısı götürülüyor, kendisi de bir geri zekâlı gibi orada dikiliyordu. Neden karısıyla birlikte gitmemişti ki? Anna dışarı çıkarken ne kadar da ufalmış görünüyordu. Tony dışarıda bir arabanın motorunun çalıştırıldığını işitti. Anna arabaya binmiş olmalıydı.

Doktor Morgan koluna dokunduğunda Tony birden sıçradı. "İyi olacak, kaygılanmayın. Avukat işini bilen birine benziyor," dedi.

Tony sessizce doktoru onayladı.

"Birkaç saat içinde burada olurlar. Anna geri gelene kadar burada bekleyebilirsiniz."

Wendy, "Tony, beklemek istiyor musun?" diye sordu.

Tony keskin bir tavırla başını salladı. "Hayır. Ya sen?"

"Benim için fark etmez ama sanırım bir süre..."

"Haydi, gidelim o zaman."

Anna'ya hiçbir şey söylemediği için pişmandı, fakat eğer konuşursa Anna'nın ağlamasından, daha fazla şey istemesinden korkmuştu. Şimdilik başarabildiği tek şey buydu. Scott yanında olsa da polisle baş edebilmesi için güçlü olması gerekiyordu. Ve Tony'nin bir yarısı Anna dışarı çıkarken oldukça rahatlamıştı. Asla yüksek sesle dile getiremezdi ama polisin Anna'yı götürüp sorgulamasını kendisi de istemişti. Belki ona anlatmayı reddettiği şeyi polise anlatırdı. Karısı için ne kadar kederlense ve endişelense de gözlerini her yumduğunda Jack'i görüyordu. Hayatta olmayan çocuğunu öyle sabit yatarken gözünde canlandırdığında Anna'nın sorgu odasında dehşete kapılmasını hiç önemsemiyordu. Jack ölmüştü ve neler olduğunu yalnız Anna biliyordu.

Yüzü kızardı. Oda bulanıklaştı ve etrafında dönmeye başladı.

"Tony? Tony? İyi misin?"

Gözlerini açıp güçlükle kırptırdı. Wendy ve Doktor Morgan'ın eğilip yüzüne odaklandıklarını gördü. "Evet, evet, iyiyim."

"Bir süre ofisimde oturmak ister misiniz?" diye sordu Doktor Morgan. "Size biraz su getireyim..."

“Hayır. Gayet iyiyim. Sadece artık buradan çıkmam gerek.”

Wendy, “Haydi, gidelim!” deyip kolunu tutarak Tony’yi kapıya doğru sürükledi.

“Bana bir dakika ver...” Nefesini yakalaması gerekiyormuş gibi derin derin soludu ama otoparka gitmeden birkaç dakika daha bekleyip Anna’nın oradan ayrıldığından emin olmak istemişti aslında.

Bölüm 23

İki hafta sonra

28 Eylül 2009 Pazartesi

Soğuk dalgalar bacaklarına tokat gibi indiğinde nefesi kesilse de Tony hareket etmeye devam etti. Karakolda Anna'nın başına gelebilecek şeyleri düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Acaba ona neler soruyorlardı? Anna neler anlatacaktı? Haber alır almaz arayacağına dair söz vererek Wendy'yi eve bırakmıştı. Fakat beklemek tam bir işkenceydi.

Suyun soğukluğuna aldırmadan dev dalgalara doğru koştu, sörf tahtasına sıçrayıp öfkeyle suda gezmeye başladı. Deniz koyu griydi ve yüzey köpüklerle içten içe kaynıyor gibiydi. Tony çocukluğundan beri sörfte düşküncü ve pazar sabahları babasının onu genç sörfçüler için olan eğitimlere getirmesine bayılırdı. Aynı şeyleri Jack için yapacağını hayal etmişti.

Büyük bir dalga serisinin gelişini izledi, sonra dönüp yakalamak için hızla suda ilerledi. İlk dalganın kuvveti Tony'yi öne doğru itti, zayıf ve güçsüzdü. Sonunda sörf tahtasından düşmesine neden olsa bile yaklaşan dalgaya gülümsedi. Okyanusun şiddeti haykırışlar ve çığlıklar eş-

liğinde Tony'yi suya fırlattı. Başı suyun altındayken bile bağırmaya devam etti.

Ağzını kapattı, etrafındaki gürültü suyun altında kayboldu. Tekmeler savurmayı bırakıp yanan kaslarının gevşemesine izin verdi. Akıntı, suda salınan bacaklarını serbest dans stillerindeki gibi kımıldatıp durdu. Tony gitgide daha derine ineceğini düşündü. Gözlerini açıp turkuaz ışığa doğru yükselen gümüşü baloncukları seyretti. Dip kararlık otlarla doluydu. Tuzlu su gözlerini iyice yakarken göğsü akkor halini aldı. Nefes almaya ihtiyacı vardı. Okyanus suları burnundan ve boğazından ilerleyip sinüslerine doğru yol aldı. Yüzeye çıkmak için ayaklarını çırpmaya başladı.

Nefes nefese kalmıştı. Burnundaki suyu içine çekince öksürmeye başladı. Göğsü inip kalkıyor, kollarıyla bacakları zangır zangır titriyordu. Yine de bu iyi gelmişti. Kendine doğru çektiği sörf tahtasına sarılıp tırmandı ve hızlı hızlı soludu. Boyun eğdi ve kıyıya vuracak dalgaya teslim oldu.

Sahile varınca sırtüstü uzandı. Bunca güç harcamaktan yorgun düşmüştü ama bir dakikalığına da olsa her şeyi unutabilmişti.

Güneş gökyüzünde alçalmaya başlamıştı. Saatine baktı. Neredeyse dört olmak üzereydi. Bu saate kadar Anna'dan haber almamıştı. İyi mi, yoksa kötü mü geçtiğini düşünmek istemiyordu. Plaj havlusunu omuzlarına sardığı anda telefonu çaldı.

"Alo?"

"Tony, ben Scott."

Nefesini tuttu.

"Üzgünüm, biraz uzun sürdü."

"Neler oluyor?"

"Dostum, uzun bir gündü. Oturuyor musun?"

"Konuş artık!" Kalbi deli gibi çırpmaya başladı.

“Onu suçlayabilecek kadar kanıtları olduğuna karar verdiler.”

“Suçlamak mı? Kahretsin!”

“Onu yenidoğan katli yaptığı gerekçesiyle suçladılar.”

“Yenidoğan katli mi?”

“Bak Tony, muhtemelen bu en iyi netice. Bu, doğumdan bir süre sonra ruhsal hastalıkları olup da bu tür şeyler yapan kadınlara yöneltlen bir suçlama. Anna’nın hasta olduğuna itiraz etmiyorlar. Cezai ehliyetiyle ilgili sıkıntı olduğu konusunda hemfikirler.”

Tony gözlerini yumdu. Düşünemiyor, anlayamıyordu.

Scott konuşmaya devam etti. “Beklediğim şey zaten tam da buydu ve iyi haber şu ki şartlı kefalette anlaştılar.”

Kefalet mi? Bu kelime Tony’nin hücreleri, mahkemele-ri, cezaevini düşünmesine neden oldu. Scott’ın bahsettiği şeyler de bunlardı. Olası sonuçları düşündükçe Tony’nin bedeni sarsıldı.

Sesindeki paniği saklayamadı. “Nerede şimdi?”

“Hâlâ karakolda. Polis evrak işlerini tamamlıyor. Birazdan hastaneye dönecek, tedavisine devam etmesi şartıyla kefaletle orada kalacak.”

“Nasıl peki?”

“Bu koşullarda olabileceği kadar iyi.”

Tony, Scott’a teşekkür edip telefonu kapattı. Telefonu sınıksız tutarken Scott’ın cümlelerinin zihninde yankılandığını fark etti. Yenidoğan katli. Anna... karısı, oğlunu öldürmekle suçlanmıştı. Vücudu titremeye, dişleri gıcırda-maya başladı. İnsanların tahminlerde bulunması farklıydı. Şimdiyse varsayımlar gerçeğe dönüşmüştü. Anna mahkeme-ye çıkacak, belki de hapse girecekti.

En kötü şey Tony’nin rahat mı, yoksa perişan mı olması gerektiğinden emin olamamasıydı.

Hastaneye dönerlerken Anna polis arabasının camından dışarıya bakıyordu. Yollar, evde yemek hazırlayacak, çocuklarının ödevlerine yardım edecek ya da televizyon izleyecek insan kalabalığıyla doluydu. Bu sıradan insanlar onun ne yaptığıyla ilgilenmeden evlerine dönüyor, hafif boyalı camın ardından Anna'ya bakıyorlardı. Eskiden kendisi de böyle davranırdı.

Polise tekrar tekrar neler olduğunu hatırlamadığını anlattı, fakat polis her defasında onu bir şeyleri çarpıtmakla suçladı. Kafasını iyice karıştırdıklarından Anna artık onlara ne söylediğini bile hatırlayamaz hale geldi.

O korkunç odada saatlerce yalnız bırakılmıştı. Geri döndüklerinde Anna'nın yüzüne bile bakmamışlardı. Dedektif Hill elini Anna'nın omzuna koyup boğazını temizledikten sonra tutuklandığını söylemişti. Anna'yı bir başka odaya götürmüşler, suçlamasını okumuşlardı. Hill doğru anımsamıyormuş gibi davranarak Jack'in ismini söyleyip söylememe konusunda tereddüt etmişti. Polise ve Scott'a gözlerini dikmiş, güçlkle solumuş ve hatta gülmüştü. Bu hareketleri polisin kendisini gerçekten deli olarak görmesine neden olmuştu.

Artık Anna'yı hastaneye geri götürüyorlardı. Beton bina uzakta bir karaltı gibi görünüyordu ama sabahki görünüşünden çok farklıydı sanki.

Artık her şey çok farklıydı.

Polis Anna'yı binaya doğru yöneltti. Güvenlik kapısının küçük cam penceresinden Tony ile annesinin hemşire bölümünde beklediklerini gördü. Elini kaldırıp hafifçe salladı ama karşılık alamadı. Polisle birlikte yürümek zorundaydı, kapıya doğru ilerlemekten başka şansı yoktu. Odasına geçerken doğruca Tony'nin gözlerine baktı ve ardından kapının hızla kapandığını işitti. Sıçradı, bacakları çökmeğe başladı. Bulantısı boğazına kadar tırmandı. Salyaları

ağzında gezinmeye başlayınca tükürmesi gerektiğini düşündü. Herkes koridordaydı. Tony de hâlâ arkasındaydı. Dönüp ona bakmak isteyince sendeledi.

“Tony!” Odasının giriş bölümündeydi ama gözlerini Tony’den ayıramıyordu. Bir yere tutunup destek aldı ama Tony orada öylece durmuş, kımıldamadan Anna’yı izliyordu. Ağlıyordu, Tony asla ağlamazdı. Buna katlanamadı. “Tony, ben hiçbir şey yapmadım. Lütfen...”

Tony başını sallayıp sırtını döndü.

“Bana inanıyor musun? Tony? Ben asla...” diye bağırdı.

Tony ters yöne doğru yürüyüp Anna’dan uzaklaşmaya başladı. Wendy bir an Tony’yi izleyecekmiş gibi davrandı ama sonra koşarak kızının yanına vardı. Anna annesini yanında istemedi. İsteddiği tek şey gitmişti.

Ellerini yüzüne bastırıp çılgılık attı.

Bölüm 24

*On iki gün önce
2 Eylül 2009 Çarşamba*

Anna yatak odasının girişinde durup Tony'nin yatakta Jack'le oynamasını seyretti. Bebeği gıdıklayarak güldürmeye çalışıyordu.

"Daha çok küçük," dedi Anna.

Yine de Tony gıdıklamaktan vazgeçmedi. Ahmakça ve tiz bir sesle karşılık verdi. "Benim küçük oğlum çok akıllıdır, babasına gülümseyecektir."

Anna çenesini sıktı. Tony hareketleriyle Jack'i daha da heyecanlandıracaktı. İşe gidecek ve heyecanlı bebekle ilgilenmesi için aşırı yorgun Anna'yı yalnız bırakacaktı. Ve Jack sürekli ağlayacaktı. İşte Anna o anda korkuya kapıldı.

Onlara doğru birkaç adım attıktan sonra durdu. Takati yoktu. Bir adım gerileyip onları baş başa bıraktı.

Mutfığa gidip bir bardak su doldurdu, kanepeye oturup yudumlamaya başladı. Keşke bu sabahki doktor randevusunu iptal edebilseydi. Fakat Tony randevuyu bugüne aldığını biliyordu ve Anna doktora gideceğine dair ona söz vermişti.

Tony işe gittikten sonra tek kelime etmeden masumane gözlerinden kaçınarak Jack'i memesine dayadı. Memeleri boştu. Bebeğin emip emmediğini bile anlayamadı.

Emzirme işini bitirdiğinde Jack'i oturma odasındaki oyun halısına bırakıp banyoya girdi ve kapıyı kapattı. Günlerdir kirli olan saçını ilk kez yıkıyordu. Yatak odasına gidip siyah taytını aldı, sonra onu yere atıp hamileyken giydiği temiz kot pantolonunu çıkardı. Basenlerinde biraz bolluk hissetti. Biraz kilo vermiş olabileceğini düşünüp bir an keyiflendi ama içindeki o sıcak his hemen geçiverdi. Banyoya gidip tuvalet masasının çekmecesinden makyaj çantasını çıkardıktan sonra aynadaki buharı sildi. Biraz fondöten ve rimel sürüp eskisi gibi görünmeye çalıştı. Fakat bunun bir maske olduğunun farkındaydı.

Doktor muayenesine on dakika önce vardılar. Anna bekleme odasında otururken Jack ağlamaya başladı. *Lütfen biraz huzur ver,* diye bağırarak istedi. *Beş dakikalığına çeneni kapa. Bunu yapamam.* Ama tabii ki bağırmadı. Ayağa kalkıp bebek arabasını bir ileri bir geri sürdü. Karşısında oturan kadın bakışlarını yakalamaya çalışıyordu, kadının gözleriyle buluşmak zorundaymış gibi hissetti.

"Ah, ne de küçük! Kaç aylık?" Kadın daha iyi görebilmek için bebek arabasına doğru eğildi.

Anna hafif bir gülümsemeyle, "Dört haftalık," deyip arkasını döndü.

"Çok güzel." Kadının kafası bebek arabasının içindeydi. "Merhaba tatlı bebek. Neyin var senin? Yoksa aç mısın?"

"Hayır, aç değil. Sadece ağlıyor. Bebekler hep ağlar."

Kadın kaşlarını çatıp dergisini okumaya döndü.

Anna, "Kusura bakmayın," diye mırıldandı. Yüzü kıpkırmızı oldu. Burada, herkesin önünde ağlamak istemiyordu. Oturup derin bir nefes aldı ama yeterince soluklanamadı. Dudakları ve parmakları titriyordu. Kadın gözünü dikmiş bakıyordu ama kadının yüzü bulanıklaşıyor, Anna'nın gözlerinde beyaz flaşlar patlıyordu. Kadın ona bakıp gülüyor muydu? Sandalyesinin kolçaklarını uyuşuk parmaklarıyla tutup kadının gülümsediğini ümit etti. Kulakları çınladı, Jack'in ağlayışını hâlâ duyabiliyordu.

Her nasılsa çökmedi. Gözyaşlarına boğulmadı. Bayılmadı. Oda yeniden belirginleşmeye başladı. Karşısındaki kadın ona bakmıyor, oturmuş, dergisini okuyordu. Anna tekrar ayağa kalkıp Jack'i kucağına aldı. Bebek ağlamayı kesti. İzleyen birileri olabilir düşüncesiyle güçlkle de olsa gülümsemeye çalıştı. Her şey yolundaydı, hâlâ kontrolü elindeydi.

"Anna?" Elinde reçetesiyle yaşlı bir kadın dışarı çıkarırken Doktor Fraser başını odasından uzattı.

"Evet, buradayım." Yutkundu. Doktora gülümseyip Jack'i bebek arabasına yerleştirdi. Çantasını almak için eğildi, boşta kalan eliyle manevrasını yapıp arabayı yönlendirdi. Arabayı sehpaye çarptı. Yüzü yine yanmaya başladı. Yanaklarındaki kızarıklık hissedebiliyordu. Masanın etrafından bir türlü dolanamadı. Herkes ona bakıyordu. Zavallı bir halde olduğunu bilmesine rağmen, "Tüh," deyip kıkırdadı.

Doktor Fraser kayıt memuruna bir şey verirken, "Acele etme," deyip Anna'yı izledi. Daha önce onunla konuşan kadın bir sandalyeyi önünden çektiğinde Anna mırıldanarak teşekkür etti ve Doktor Fraser'ı muayene odasına kadar takip etti.

Anna pek çok defa bu odada bulunmuştu. Sağında duvara yaslanmış kâğıt ve not yığınıyla darmadağın olmuş

bir masa, solunda da muayene masası vardı. Doktor Fraser kapıyı kapatıp Anna'ya oturmasını işaret ettikten sonra masanın yanındaki siyah deriden döner koltuğuna oturdu. Anna ellili yaşlarında olan Doktor Fraser'a bakıp kısa saçlarının aslında gri olduğunu veya sarı saçlarına ak düştüğünü varsaydı. Doktorun boynundaki parlak, renkli cam boncuklardan yapılma kolyeye gözleri takıldı. Tony'yle birlikte Venedik yakınlarındaki Murano Adası'na gittiklerinde buna benzer bir kolye görmüştü. Üfleyerek cam şişiren bir adamı izlemiş, benzer cam boncuklara bakmışlardı. Anna boncukları beğenmiş ama çok pahalı bulmuştu. Tony o gezide evlilik teklif etmişti. Gözleri doldu, o boncukları gerçekten çok istemişti. Onları almalıydı, bir daha öyle bir şans kapısını çalmayacaktı.

Anna bebek arabasını dar odanın arka kısmına yerleştirip masanın köşesinde duran sandalyeye oturdu. Dizleri Doktor Fraser'ınkilere değiyordu.

Doktor Fraser, "Nasılsın Anna?" diye sordu.

"İyiyim, teşekkürler. Siz nasılsınız?" Konuşurken yine yüzü kızardı. Doktor pek de nazik değildi. Anna'ya neden geldiğini sormaya çalışıyordu.

"Çok iyiyim, teşekkürler. Bu ufaklıkla tanışmak için sabırsızlanıyordum. Doğduğunu hastaneden haber aldım. Adı ne?"

"Jack." Anna derin bir nefes aldı. Bu onun konuşmaya başlayacağına işaretledi, bunu yapmadan söze giremiyor-du. "Aslında bu yüzden buradayım. Jack gayet iyi, sanırım ben..." Duraksadı, telaşlandı. Söyleyeceklerini pek çok kez prova etmişti, fakat hiçbir şey anımsayamadı. Doktor Fraser arkasına yaslanıp bekledi. "Uyuyamıyorum. Tony, eşim, gelip sizinle görüşmemi istedi. Yapabileceğiniz bir şey olup olmadığından emin değilim. Yani bu anne olmanın getirdiği bir şey sonuçta. Yine de size gelmem gerektiğini düşündüm..."

Doktor Fraser kaşlarını çattı, kalemını bırakıp arkasına iyice yaslandı. "Biraz daha anlat Anna."

"Çok yorgunum..." Anna'nın sesi çıkmıyordu. Derken gözyaşlarına boğuldu. Masanın üstündeki kutudan birkaç kâğıt mendil alıp tekrar konuşmaya başladı. Anlatırken bocaladı, sesi titredi. Jack'in ağlayışlarından, emzirirken canının nasıl yandığından bahsetti. "Düşündüğüm, düşlediğim böyle değildi!"

"Uykun nasıl Anna?"

Anna gözyaşları arasında gülümsemeye çalışarak, "Bebeği olan kimsenin iyi uyuduğunu sanmıyorum," diye yanıt verdi ama Doktor Fraser bu gülümsemeye karşılık vermedi. "İyi değil. Bebek uyurken bile uyuyamıyorum."

"Peki iştahın nasıl?"

Başını salladı. "O da iyi değil. Deniyorum ama... Sütümün uçup gideceğini, daha fazla yemem gerektiğini biliyorum ama yiyemiyorum. Midemi bulandırıyor." Tekrar gözyaşlarına boğuldu.

"Anna, yeni doğan bir bebekle ilgilenmek çok zordur. Kendine biraz süre tanımalısın. Bu arada Jack'e bir bakalım."

"Tamam."

Doktor Fraser Jack'i soydu, göz gezdirip tartıya koydu. Dönüp notlarına baktı. Anna gözünü dikmiş Jack'e bakıyordu: Karnı şiş, bacakları cılız, cildi sarkıktı. Zavallı küçük bebek, kesinlikle Anna'dan daha iyisini hak ediyordu.

"İyi görünüyor Anna. Hastaneden çıktığınızdan bu yana dört yüz gram almış. Bu kötü değil ama biraz daha fazla alması gerektiğini düşünüyorum. Belki biraz mama takviyesi yapman yararlı olabilir."

Biliyordu. Hataları yüzünden Jack açlık çekiyordu. "Gerçekten onu emzirmek istedim."

"Onu emziriyorsun zaten, emzirmeye devam edebilirsin de. Her şeyi doğru yapıyorsun, elinden geleni yapıyorsun."

"Fakat elimden gelen yetmemiş işte. Bebeğimi doğru düzgün beslemeyi bile beceremedim."

"Anna, beni dinle. Harika bir iş çıkartıyorsun. Sana önerdiğim şey sadece emzirdikten sonra biraz mama takviyesi yapman. Eğer doymamışsa mamayı içecektir, doymuşsa içmeyecektir. İlelebet sürececek bir durum değil, iş-tahın açılıncaya, öğünlerine dikkat edinceye kadar sadece. Hem bu onun daha uzun süre uyumasını sağlar. Yorgun olmalısın."

Doktor Fraser, Jack'i giydirip arabasına bıraktı. Sandalyesine oturup sanki dua ediyormuşçasına ellerini önünde birleştirdi. "Peki ruh halin nasıl?"

Anna birden titredi.

"Seni mutlu eden şeyler var mı? Keyif aldığın şeyler?"

Anna olumsuz anlamda başını salladı, gözyaşları yüzüne dağıldı. Birinin onun hissettiklerini söylemesi onu rahatlatmıştı.

"Anna, senin için endişeleniyorum. Depresyona girmiş olabileceğini düşünüyorum. Şunu sormak istiyorum: Jack'le aranda bir bağ kurabildiğini hissediyor musun?"

Sonunda biri sormuştu. Kendisi de dahil herkes bunun kolay olacağını, bebeğini hemen seveceğini varsaymıştı ama bazen... Düşüncelerini tamamlayamadı. "Ona... Ona karşı bir şey hissetmiyorum. Yani bazen biraz hissediyorum ama o... Daha derin duygular hissedeceğimi sanmıştım."

"Depresyona giren herkese sorduğum bir soruyu sana da sormak istiyorum. Hiç kendine zarar vermeyi düşündüğün ya da hayatına son vermek istediğin oldu mu?"

"Hayır, hayır. Asla!" Gözyaşlarından pul pul olup parçalanmış mendili hafifçe gözlerine bastırdı.

"Peki ya Jack? Hiç ona zarar vermeyi düşündün mü?"

Anna'nın nefesi kesildi. "Hayır! Asla böyle bir şey yapmam!"

"Kusura bakma, sormam gerekiyordu. Bak, yapmamız gereken birkaç şey var. Öncelikle sana birkaç antidepresan yazacağım. Bugün kullanmaya başlamanı istiyorum. İşe yaraması için birkaç haftanın geçmesi gerek. Yardımı olmadığını düşünsen bile günde bir tane al. Emzirdiğini biliyorum ama bunlar gayet güvenilir ilaçlar. Bir kısmı anne sütüne karışabilir ancak kullanmaman daha fazla risk doğurabilir."

Anna sessizce doktoru onayladı. Birinin ona yapması gerekenleri söylemesi kendisini güvende hissettirmişti. Son zamanlarda karar vermesi epey güçleşmişti, biri bu sorumluluğu alınca adeta hafiflemişti.

"Ayrıca bir psikiyatra görünmeni tavsiye ediyorum. Birleriyle konuşman gerektiğini, hislerinle ilgilenerek sana yardımcı olabileceklerini düşünüyorum. Anlaştık mı?"

"Peki."

"Evde de yardım iste. Sana yardım edebilecek kimse var mı?"

"Tony'nin annesi teklif etmişti, benim annem Batı Avustralya'da ama gelebilir..."

"Güzel. Tony'yle de konuşmak isterim, ona bugünkü konuştuklarımızı anlat. Bana onun..."

Anna dimdik oturdu. Tony'yi bu işe karıştırmamalıydı. "Tony işte, gün boyu toplantıları var."

"Telefonuna mesaj bırakabilirim."

"Hayır, onu rahatsız etmeyin. Merak etmeyin, ben onunla konuşurum."

Doktor Fraser tereddüt etse de, "Peki," dedi. "Herhangi bir sorusu olursa veya bir şeyden kaygılanırsa beni araya-bileceğini söyle. Elbette bu senin için de geçerli. Ayrıca gelecek haftaya hemen bir randevu ayarlayalım da ilaçların işe yarayıp yaramadığına bakalım."

Doktor Fraser bazı notlar alırken, Anna odanın köşesindeki lavaboda yüzünü soğuk suyla yıkadı. Duvardaki malkinden iki tane kâğıt havlu alıp yüzünü kuruladı.

Sessizce teşekkür etti. Reçeteyi ve ilaç hakkındaki bilgileri içeren broşürü alıp bebek arabasını odanın arka kısmına çektikten sonra muayene ücretini ödedi. Kayıt memuruna bir sonraki randevuyu ayarlaması için telefon edeceğini söyledi.

Fazla düşünmeden eczaneye girip elindeki reçeteyi uzattı. Beklerken bir kutu mamayla birkaç şişe aldı. Aldıklarını gizlemeyi, gerçekte bebeğini mamayla beslemediğini, geçici bir süre doktor tavsiyesi üzerine bunları aldığını söylemeyi istedi. Fakat satış görevlisinin pek de umurunda değildi. Kredi kartıyla ödeme yapıp poşeti bebek arabasının sepetine koyduktan sonra dışarı çıktı.

Arabasına gittiğinde Jack'i araba koltuğuna, bebek arabasını da bagaja güzelce yerleştirip su içmeden tabletlerden birini yutuverdi. Eve gidene kadar bekleseydi, kendi kendine bunu yapmaması gerektiğini söylerdi. Hap boğazına yapışınca kusacak gibi oldu. İğrenç bir tadı vardı.

O akşam Tony işten zamanında çıkmaya özen göstermişti. İçeri girerken mutfaktan yükselen baharat kokularını içine çekti. Anna ocağın başındaydı, tencerede bir şey karıştırıyordu. Televizyondan müzik sesi duyuluyordu. Jack mutfak tezgâhının üstünde duran ana kucağında uyuyordu.

Tony rahat bir nefes aldığını hissetti. Anna kendi gibi davranmaya başlamıştı.

Gülümsedi. "Sana ev işi yapmak yok demiştim." Yanına gidip karısını alından öptü. "Doktor randevun nasıl geçti? Daha keyifli görünüyorsun."

Anna omuz silkti. "Gayet iyiydi."

"Peki ne söyledi?"

"Normal olduğumu söyledi." Anna kocasının gözlerine bakmıyordu. "Yorgun olduğumu, duruma uyum sağlama-ya çalıştığımı söyledi."

"Bu harika bir haber bebeğim." Gerçekten iyi haberdidi. Tony'nin tek istediği uzman birinin Anna'yı muayene etmesi ve bunun sadece yorgunluk ya da annelik hüznü olduğunu söylemesiydi. Yakında kendini daha iyi hissedecekti.

Anna tencereye biraz tuz ekledi. "Bana birkaç ilaç verdi."

Çok sakın, çok gelişigüzel konuşmuştu. Tony güçlükle duyabiliyordu. Kafası karışmıştı. Eğer iyiyse neden ilaç kullanması gerekiyordu? "Ne için?"

"Sadece biraz uyuyabilmem için. İşte oradalar, çantamda."

Anna'nın çantasından ilaç kutusunu çıkarıp baktı. Kutuyu açıp içindeki incecik prospektüsü kat yerlerinden açtı. "Anna, anksiyete ve depresyon için kullanıldığını yazıyor."

Anna yemeği karıştırmaya devam etti. "Evet, öyleler ama sadece depresyon tedavisinde kullanılmıyormuş. Uyumamı da sağlarmış. Emzirdiğim için uyku ilaçlarından çok daha güvenilirmiş."

"Ah." Anna'nın sesinde Tony'yi sinir eden bir şey vardı ama ona güvenmemesi için ortada bir sebep olmadığını kendi kendine yineledi durdu. İlacı kullanır kullanmaz

Anna nasıl da farklılaşmıştı. İlacı kullandığından emin olmak için Doktor Fraser'ın, "Sadece uyumana yardımcı olacak," demiş olabileceğini düşündü. "Jack'le ilgili bir şey söyledi mi?"

Anna boğazını temizledi. "Ona da baktı. İyiymiş, sorun yok."

Tony ilaçları geri koyup gülümsedi. "Gitmene çok sevindim. Her şey zamanla kolaylaşacak, söz veriyorum." Kollarını karısının arkasından doladı, başının arkasından öptü. Tenceredeki yemeği tahta kaşıkla karıştıran eli durmadı. Kahverengi, iri et parçaları köri sosuna batıp çıktı. Yoğun katların altına gömülüp gözden kayboldu.

Tony çenesini Anna'nın başına dayadı. Haftalardır ilk kez gevşemişti. İşler düzeliyordu.

Ertesi sabah Anna bir hap daha aldı ama kendini daha iyi hissetmedi. Öğle yemeği vaktine kadar çok daha kötüleşti. Dinginliğini koruyamadı. Vücudunun her parçası kımıldaması, kaşınması ya da gezinip durması için adeta dürtükleyip duruyordu. Jack uyuduğunda uzanıp dinlenmeye çalıştı ama bacakları kaşınıp karıncalandı. Hiçbir şey yiyemedi, midesi bulanıyordu. Katlanılacak gibi değildi.

Şekerleme yapmaktan vazgeçip ilacının ismini bilgisayarındaki arama motoruna yazıp korkunç yan etkilerini okumaya başladı. Bu ilacın ona kesinlikle bir faydası dokunmayacaktı. Mutfak tezgâhındaki ilaç kutusunu alırken elleri titredi. İlacı öylece baktı. İşe yarayabilirler miydi? İlacı başlamadan önceki halinden daha beter olmuştu. Üstelik Doktor Fraser kimyasalların anne sütüne geçtiğini de söylemişti. Kendisi bu hale geldiyse kim bilir Jack'e nasıl dokunacaktı. Beynine bir zarar verebilir miydi?

Yatak odasına geçti. Komodinin çekmecesini açıp kutuyu oraya atıverdi. İlacın üstüne bir kitap koyduktan sonra çekmeceyi kapattı. Odadan çıkıp hızla kapıyı kapattı.

Bölüm 25

Üç hafta sonra

5 Ekim 2009 Pazartesi

Anna yarısını bıraktığı mısır gevreğini itti. Süt fazla yoğun ve sıcaktı. Kesik gibiydi. Melamin tabağa bakıp etrafındaki diğer hastaları umursamamaya çalıştı. Rachel artık yemeklerini odasında yemesine izin vermiyor, Anna'nın sosyalleşmesini istiyordu. Halbuki Anna'nın diğer hastalara söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Başlarda diğerlerinden farklı olduğuna kendi kendini ikna etmişti ama şimdi açıkça görüyordu ki onlara tamamen benzediği için hastanede kalmaya devam ediyordu.

Tatsız kahvesinden bir yudum aldı ve yüzünü ekşitti. Rachel'in söylediğine göre kafein bazı insanların kötüye kullandığı bir şeydi, bu yüzden hemşireler kavanozu kendi ofislerinde kilitli tutuyor, her gün ılık suyun içine ucuz, acı, hazır kahveden birkaç granül döküyorlardı. İçmeye değmezdi.

Kendisine doğru yaklaşan Doktor Morgan'ın yanmış tost ve lastiksi sosislerin kokusuyla yarışan parfümünün kokusunu aldı. Çevresine bakındı. Doktor Morgan'ın kısacık kesilmiş saçını gördü. Uçları çok keskin görünüyordu.

“Merhaba Anna. Yemeğini bitirdin mi?”

“Evet.”

“Harika. Seninle biraz konuşmak istiyorum. Tamam mı?”

Anna bir bahaneyle diğer hastalardan uzaklaştığı için mutlu oldu. Tabakıyla fincanını alıp lavabonun yanında duran tepsiye bıraktıktan sonra ana koridordaki görüşme odalarından birine doğru Doktor Morgan’ı takip etmeye başladı. Gözleri odanın etrafını dört döndü. Doktor Morgan’a güveniyordu ama hâlâ kendisi için bekleyen bir polisin varlığından şüpheleniyordu. Neyse ki oda boştu.

Doktor Morgan karşısına oturup gülümsedi. “Nasıl-sın?”

Anna omuz silkti.

“Kahvaltı nasıldı?”

“İyi değildi.”

Doktor Morgan hafifçe güldü. “Hatta çok kötü, değil mi? Hemşireler artık daha düzgün yemek yemeye başladığını anlattı. İştahın nasıl sence?”

“İştahım yerinde.”

“Uyuyor musun?”

“Çok fazla. Gözlerimi açık tutamıyorum...” Durumu kanıtlarcasına birden esnedi.

“Buna üzüldüm. İlaçların yan etkisi bu.”

“Umursamıyorum.” Anna küstah bir tavırla doktora baktı. “Uyumayı tercih ederim.”

“Anlayabiliyorum.”

“Öyle mi? Bu duygudaşıktan bıktım.” Gözleri yapış yapıştı, gözyaşlarını gizlemeyi başardı.

“Özür dilerim. Bu benim düşüncesizliğim. Haklısın. Nasıl hissettiğini elbette bilemem. Anna, hastaneye geldiğin günle ilgili neler hatırlıyorsun?”

Doktor hep aynı soruları soruyor, Anna da aynı cevabı veriyordu. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

Başını sallayarak onayladı.

"Hatırladığın en son şey ne?"

"Bilmiyorum!" Bazı geceler, o günün anılarından olduğunu bildiği bazı ses ve görüntü parçaları anımsıyor ama onları hemen geri kovalıyordu. Hatırlamak istemiyordu.

"Neden kayalıklara gittiğini biliyor musun?"

Bu konuda konuşmak istemiyordu, onun yerine her defasında yaptığı gibi fiziksel semptomları ya da çocukluğu üzerine konuşmayı tercih ederdi. O güne geri dönmek hiçbir şeyi çözmecekti.

Doktor Morgan tane tane konuştu. "Anna, hastaneye geldiğinde psikozdaydın. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Deli." Ne anlama geldiğini biliyordu, buradaki hastaların çoğu psikozdaydı.

"Hâlâ insanların böyle düşündüklerini biliyorum ama birine psikozda olduğunu söylediğimde düşüncelerinin düzensiz olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Gerçeklikle aralarındaki bağ kopmuş oluyor. Bazı insanlar var olmayan şeylere inanır, bazıları da olmayan sesleri duymak gibi olağandışı algılara açıktır."

Doktor Morgan'ın söylediklerini duydu, anladı, fakat doktorun konuşmalarının bir dersin bölümü ya da işine yaramayacak bir kitaptan alıntılar gibi olduğunu hissetti yalnızca.

"Bu anlattıklarım sana tanıdık geliyor mu? Tecrübe ettiğin şeye benziyor mu?"

Hayal etmesi mümkün değildi. Duyarlı, evli bir sınıf öğretmeni nasıl bu hale gelirdi? "Başka birinden bahsediyormuşsun gibi geliyor."

“Biliyorum, bunları duymak bile çok güç. Hastaneye geldiğinde güç bela konuşabiliyordun ve konuşmaya başladığında pek de anlaşılır değildin. Korkmuş gibiydin, tehlikede olduğunu sanıyordun.”

Korkuyu anımsadı. Fakat tehlikede olan o değildi. Tony ve Jack için korkmuştu. Zihni hâlâ bulanıktı ama tehlikeli olanın kendisi olduğunu biliyor ve onları kurtarabilmek için tek çözüm görüyordu. Anı solup kayboldu. Sayısız ağır el tarafından tutulmanın verdiği dehşeti, kapısında bekleyen polisi ve nerede olduğunu bilmediği zamanları hatırladı. Bu anılar belirgindi, somuttu. Onları tutabiliyordu. Kalbi hızla atmaya başladı. “Korkmuştum. Kilitlenmiş, kapatılmışım! Böyle bir yerde sen uyansan ve hiç kimse neler olduğunu anlatmasa kendini nasıl hissederdin? Ailen bile anlatmasa...”

Doktor Morgan sempatik görünmeye çalıştığı zamanlardaki gibi nazıkçe başını salladı. “Fakat şu an her şeyi bildiğine göre, Tony’nin seninle konuşmakta neden zorlandığını anlayabiliyor musun?”

Her zaman ana problemin etrafında geziniyorlardı. Doktor Morgan’a dikkatle baktı. “Neden söyleyemiyorsun? Hiç kimse onun adını telaffuz etmiyor artık. Jack’in öldüğünü biliyorum ve bunun benim hatam olduğunu da!” Elleriyle yüzünü ovaladı. “Duymak istediğiniz şey bu, değil mi? Polisin söylememi beklediği şey bu. Hatırlayamadığımı duymayı istemiyorlar. İşleri kolaylaşsın diye onlara her şeyi, bütün korkunç ayrıntıları anlatmamı istiyorlar.”

“Anna, hatırlamak veya bir şeyler anlatmak zorunda değilsin. Ben polis değilim, senin doktorunum. Seni iyileştirmek için buradayım.” Doktor Morgan sırtını sandalyeye dayayıp bacak bacak üstüne attı. “Kabullenmek uzun

zaman alabilir. Asla hatırlamayabilirsin de. Psikozdayken yaşadığım şeyleri hatırlayamamak pek yaygın değildir ama travmalar anılara ket vurabilir. Bazen zihnimiz bizi korumak için ne yapması gerekiyorsa onu yapar.”

Anna başını eğip ellerini kucağında birleştirdi, artık söyleyecek bir şeyi kalmamıştı.

“Bugünlük bırakalım. Bitirmeden önce sana son bir soru daha sormak istiyorum. Kendine zarar vermeyi düşündüğün oluyor mu?”

Doktor Morgan bu soruyu her gün soruyor ve “Hayır,” cevabını alıyordu.

“Bu olağandışı değil, senin durumundaki biri için gayet normal.”

Kaç kişi onun yerinde olabilirdi ki? Ona benzeyen insanlar üzerine yapılan çalışmalar mı vardı? Dudağını ısırırdı. “Hayır, düşünmüyorum.”

Anna kalkıp koridordan aşağı ilerlerken Doktor Morgan’ı takip etti. Hemşireler odasını kilitlemişti, sabahki meditasyon dersine katılmaktan başka seçeneği yoktu. Odaya girmeden önce duraksayarak yerde uzanan hastaları inceledi. Hepsi derbeder görünüyordu. Kötü ciltleri, kötü saç kesimleri vardı. Parmakları nikotinden sararmıştı. Bunun da ötesinde, yerde boylu boyunca uzanıyor ve derin derin soluyor olsalar bile yalnızlardı. Yalnız ve kederli.

Parmak uçlarında yürüyüp grubu çalıştıran hemşirenin yanına uzandı. Bedenini sabit tutmaya çalıştıysa da göğsü ağırlaştı. Zihni gevşemedi. Düşünceler ve anı kırıntıları hızla aklından geçerken Anna onları yakalamak için durmadan tırmaladı ama başaramadı. Bunu yapacak gücü yoktu.

Tony doktorun muayene odasının önünde tereddütle bekliyordu. Devasa ve ıslıl ıslıl olan alışveriş merkezinin dördüncü katında, spor salonunun karşısındaydı. İnsanların doktora gitmesinin bir çift ayakkabı almaya gitmesiyle eşdeğer olduğunu düşündü. Alışveriş merkezinin hafta içi sabah vakti bu kadar yoğun olacağını ummamıştı. Her yerde bebek arabalarını iten anneler geziniyordu. Onlara bakamadı. Ona Anna'yla Jack'i hatırlatıyorlardı. Belki de Anna'yı dışarıda daha fazla vakit geçirmesi, diğer annelerle oturup kahve içmesi için cesaretlendirmeliydi. Belki bunun bir faydası olurdu. Düşünce zincirini yarıda kesti. Bunları düşünmenin ne gereği vardı ki? Artık çok geçti.

Cam kapıyı itti. Bekleme odasına çıkan merdivene yönelip doğruca kayıt masasına ilerledi. Masanın arkasındaki kayıt memurlarından biri yaşlıca bir adamın ödemesini işliyor, diğeri de masanın altını üstüne getiriyordu. Bankonun yanında duran memurun yanına gitti.

Kadının başının üstünden bakarak, "Doktor Fraser'ı görmem gerekiyor," dedi.

Kadın doğrulup, "Adınız nedir?" diye sordu.

"Tony Patton."

Üstünde minik yıldızlar olan pırıltılı, uzun tırnağını bilgisayar ekranında gezdirdi. "Randevunuz ne zamandı?"

"Randevum yok."

"Eğer randevunuz yoksa doktoru göremezsiniz. Bütün doktorlarımız bugün dolu. Eğer acil bir durumsa..."

"Ona sadece burada olduğumu söyleyin, karım hakkımda konuşmalıyım." Dönüp bekleme salonundaki sandalyeleri işaret ederek, "Beni kabul edene kadar orada oturacağım. Acelem yok. Sadece ona burada olduğumu haber verin," dedi.

Kadın tartışmaya başladı ama Tony muayene odalarının kapılarını iyi bir görüş açısıyla yakalayabilmek için

danışmaya en yakın sandalyeye oturdu umursamadan. Memurların aralarında fısıldadıklarını işitti. Bekledi. Ne kadar sürerse sürsün beklemeyle razıydı. Düşündükçe Doktor Fraser'a olan öfkesi de artıyordu. Anna'ya doktora gitmesi hakkında ısrar ederek, Anna da buraya gelip destek almak isteyerek doğru olanı yapmıştı. Doktor herhangi bir sorunu olmadığını söylediğine göre neden Anna tek suçlu olarak görülüyordu?

On dakika sonra, Doktor Fraser yanında bir hastasıyla odadan çıkıp kayıt masasına doğru yürüdü. Kahverengi cam boncuklardan oluşan uzun kolyesi masaya çarpıp tıkkırdadı. Kayıt memuru fazlaca alınmış olan incecik kaşlarını çatıp doktora bir şeyler mırıldanırken Tony'yi işaret etti. Doktor başını salladı, yüzündeki gülümsemeyi sabitleyip omuzlarını geriye attı. "Tony Patton?"

"Evet, benim." Yavaşça ayağa kalktı, tişörtünü düzeltip doktoru odasına kadar takip etti. Sakinleşmeye çalıştı.

Doktor Fraser kapıyı kapatıp masanın arkasındaki sandalyesini ön tarafa çekti, böylelikle kapıyla Tony arasında kaldı. Gülümseyerek Tony'ye oturması için yer gösterdi. "Lütfen oturun. Sizin için ne yapabilirim?"

Tony doktorun sesindeki hafif titreşimi işittiğinde kadının kaygılandığını fark etti. Buraya gelmekle iyi yapmıştı. Doktor bir şeyleri yanlış yaptığını düşünüyor olmalıydı.

Tony oturdu. "Karım Anna Patton nedeniyle buradayım. Kimi kastettiğimi biliyorsunuz, değil mi?"

Doktor Fraser'ın bakışları yere indi. "Evet, duydum. Hastane benimle iletişim kurdu. Bay Patton, kaybınız için çok üzgünüm. Bu gerçekten bir trajedi."

Tony, "Bu da bir bakış açısı," diye karşılık verdi. Bir süre bekledi. Doktor Fraser da gözlerini Tony'den ayırmadan bekledi. Tony burada üstün olduğunun farkındaydı. "Bilmem gereken şeyler var. Anna size geldiğinde ne söyledi?"

“Kusura bakmayın ama bunu sizinle konuşamam. Doktor-hasta arasındaki gizlilik ilkesi dolayısıyla elim kolum bağlı.”

“Gizlilik ilkesi mi? Şaka yapıyor olmalısınız. Karım beğimi öldürdükten sonra psikiyatri servisinde tecrit altına alındı ve siz benimle hiçbir şey konuşmayacak mısınız? Mahkemeye çıkacak ve muhtemelen hapse girecek. Her şey gazetelere çıktı zaten ve Sidney’in yarısı olayı biliyor. Ve siz bana, kocasına, bu işi yapmadan önce buraya geldiğinde sizinle ne konuştuğunu anlatmayacaksınız, öyle mi?” Anna’nın Jack’i öldürdüğünü yüksek sesle ilk kez söylediğini fark etti.

Doktor Fraser başını salladı. “Üzgünüm, yapamam. Bay Patton, sizi temin ederim ki böyle bir şeyin olabileceğine dair en ufak bir belirti yoktu. Muhtemelen notlarım mahkeme tarafından istenecek ama ortada bir süreç var ve korkarım muayenenin ayrıntılarını size anlatamam. Fakat tecrübe ettikleriniz hakkında konuşabiliyor olmanıza sevindim...”

Öne eğildi. Doktor kesinlikle zalim bir küstahtı. “Hangi *tecrübelerimden* bahsediyorsunuz? Oğlumun cesedini teşhis etmem mi? Polisin alıp götürdüğü karımı öylece izlemem mi, onun çılgınlıklarını işitmem mi, yoksa zapt edilip iğnelerle uyuşturulduğunu görmem mi? Sizinle bunlar hakkında konuşmaya geldiğimi mi sanıyorsunuz?” Sesi titredi, gözyaşlarına boğuldu. Hemen gözlerini kuruladı. Zayıf görünmek istemiyordu. Suça kısmen de olsa ortak olduğunu doktorun kabullenmesini sağlamalıydı. Bu tamamen Anna’nın suçu değildi. Yutkundu, kendini toparladı ve Doktor Fraser’ı parmağıyla işaret ederek, “Anna buraya sizden yardım istemeye geldi. Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum, kendisi de farkındaydı. Ona yardım etmeniz gerekirdi!” dedi.

Doktor Fraser yavaşça sandalyesini geri çekip ellerini önünde birleştirdi. "Lütfen Bay Patton, sakın olun. Durumun sizin açınızdan ne kadar korkunç, karışık göründüğünün ve yaşadıklarınıza yanıt aradığının farkındayım." Sesi titriyordu. "Fakat siz bu haldeyken bu konuyu konuşamayız."

Derken masasında duran telefonu çaldı. Elleri hâlâ önündeydi. "Telefonu açmam gerek," deyip yavaşça sol elini ahizeye uzattı.

Tony ellerindeki titremeyi önleyebilmek için sandalyenin kolçaklarını sımsıkı tuttu. Titremenin öfkeden mi, ke-
derden mi kaynaklandığını anlayamadı.

"Evet," dedi Doktor Fraser. "Teşekkürler, orada olacağım." Nazikçe ahizeyi yerine koydu, sesindeki yumuşak tonu koruyarak Tony'ye, "Bir dakikalığına ofisten çıkmam gerekiyor," dedi.

Tony herhangi bir gürültü duyulması halinde Doktor Fraser'ın kayıt memurlarından birinin ofisteki telefonu aramasını ayarladığını anlamıştı. Ya da girişlerinden birkaç dakika sonra memur arayıp oradan çıkması için doktora bir bahane yaratacaktı. Tony burada ne yapıyordu ki? Doktora gözdağı vermeye çalışmıyordu, amacı bu değildi. Fakat içinde biriken öfke ve adaletsizlik duygusu ile bir başkasını suçlama isteğini bastıramıyordu. Doktor Fraser bu olaydaki rolünü, ailesinin başına gelenleri anlaması gerekiyordu.

Bocalamadan konuşmayı denedi. "Benden korkuyor musunuz? Ben buraya..." Başını salladı, dosdoğru kadının gözlerinin içine baktı. "Şu an hissettiğiniz korkuyu hayal edin ve bunu milyon kere çarpın. Onları bulamadığımda benim hissettiklerim böyleydi. Jack'in neler hissetmiş olabileceğini bir düşünün..." Zorlukla nefes alıyordu. Parmaklarını doktora sallayarak ayağa kalktı. "Anna sizden yardım istedi ve siz ona destek olmadınız."

Doktor Fraser cevaplayamadan önce Tony kapıyı sertçe açtı. Kapının duvara hızla çarptığını ve bekleme salonundaki insanların onlara baktığını fark etmedi. Doğruca önüne bakıp alışveriş merkezine daldı. Yürüyen merdivenlerden hızla inmeye çalışırken ıvır zıvırlarını doldurdukları büyük boy torbaları önlerinde tutmaları gerektiğini bilmeyen bir grup geveze ergenin yanından geçti. Yüzü alev alev yanıyordu. Gözleri yaşla dolmuştu. Nihayet arabasına yaklaştığında güçlükle de olsa kilidi açıp binebildi. Kolunu arkaya çekip yumruğunu ön cama savurdu. Acıyla haykırdığında eklemleri arasında beliren kesikten damlayan kanı gördü. Elini salladığında nabızı hızlandı. Korkunç olan, bunun Tony'ye iyi gelmiş olmasıydı. Bu gerçek bir şeydi. Daha sonra orada herkesin daima görebileceği bir yara oluşacaktı. İnsanlar fiziksel acıyı anlar, ne söyleyeceklerini bilirlerdi. Fakat kimse Tony'nin ıstırabını anlayamazdı. Bu konu hakkında kimsenin yapabileceği ya da söyleyebileceği bir şey yoktu.

Bölüm 26

Üç hafta sonra

5 Ekim 2009 Pazartesi

Ursula rujunu sürerken ön kapının açıldığını işitti. Banyo kapısını açıp, "Jim! Gelen Tony olmalı. Hemen geliyorum," diye seslendi. Parfümünü sıktıktan sonra ışığı söndürüp oturma odasına geçti. Jim ve Tony ellerinde birer bira şişesi tutuyordu.

Şişelere şöyle bir bakıp, "Sanırım arabayı ben kullanacağım," dedi.

"Sen bir kadeh şaraptan başka bir şey içmezsin anne," diye karşılık verdi Tony.

"Ah, belki bu gece içebilirim." Ursula, Tony'ye kaçamak bir bakış attı. Tişörtü buruştu ve sakal tıraşı olmamıştı. Gözlerinde asi bir ergeninkini andıran, meydan okuyan bir bakış vardı. Hiç değilse Jim düşünüyormuş, gömleğini giymişti.

Jim yürüyüp kolunu karısının omzuna attı. "Tanıdığımız en iyi sürücüsün. Tabii benim biramdan istiyorsan o başka mesele," diyerek göz kırpıp elindeki şişeyi kaldırdı.

Ursula burnunu kıvırdı. Gerilimi düşürmeye çalıştığı için kocasına kızmaması gerektiğinin farkındaydı. Son zamanlarda Jim sürekli karısını gülümsetmeye çabalıyor

ama bu durum Ursula'yı rahatsız etmekten başka bir işe yaramıyordu. Oyun oynamaktan, sakın ve anlayışlıymış gibi davranmaktan usanmıştı. Eğer bağırıp çağırsalar ya da birbirlerini suçlasalar belki her şey daha kolay olurdu. Öfkeliydi. Böyle bir şeyi ailesine yaşattığı için Anna'ya, annesine güvenmediği için Tony'ye ve karısını desteklemediği için Jim'e kızgındı. Jim, onu eleştirel ve kötü olan ebeveynmiş gibi gösteriyor ama kendisi Tony'ye karşı bir babadan ziyade arkadaş gibi davranıyordu. İçini çekti. Belki de şu an Tony'nin ihtiyacı olan şey tam da buydu, arkadaştı. Gerçi Jim otuz yıldır böyleydi, şimdi değişmesi için herhangi bir sebep yoktu. Aralarında üstü kapalı bir anlaşma tarzları vardı. Jim arka planda durur, Ursula da aileyi yönetirdi. Fakat bazen kendi gibi biriyle evlenmiş olmayı düşlerdi.

Tony şişeyi ağzına götürmek için kaldırdığında Ursula'nın nefesi kesildi. "Anthony! Eline ne oldu?" Tony sağ eline öyle bir baktı ki gören de elinin şiş ve kırmızı olduğunu yeni anlamış sanırdı. baktı. Ursula koştu. Tony'nin elindeki birayı alıp yere koyduktan sonra oğlunun avucunu açtı.

"Anne, bırak!" Ursula'ya dik dik bakarak elini çekti.

"Bana kavga ettiğini söyleme sakın!"

"Bir şey olmadı." Yerdeki şişeyi alıp bir adım geriledi.

"Jim, Tony'nin elini gördün mü?"

"Evet, gördüm tatlım. İyi olduğunu söylüyor. Rahat bırak çocuğu."

Ursula bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra tekrar sıkıca kapattı. Her zamanki gibi birlik olmuşlardı ama Ursula'nın mücadele edecek takati yoktu. Kanepede duran çantasını alıp omzuna astı. "Gecikiyoruz. Lisa'yla Wendy bekliyordur. Onlara saat yedide buluşacağımızı söyledim."

Ursula hınca hınç dolu restoranı dikkatle taradı. Salonun arka kısmındaki bir masada elinde bir kadeh şarapla oturmuş Lisa'yı görünce el şalladı. Wendy de kapıya sırtı dönük bir biçimde Lisa'nın karşısına oturmuştu. Salonu acı biber ve kişniş kokuları sarmıştı. Garsonlar ok gibi fırlayarak masaların arasında dans ediyorlardı. Müşterilerin gevezelikleri salonda yankılanıyor, yüksek tavanlardan, duvara asılmış kızıl ve altuni tuvalerden sekiyordu. Garsonlardan biri bir tabak dolusu parıldayan erişte ve buharı tüten pembe karidesle yanlarından süzülünce ağzı sulandı. O meşum günden beri yemek yemek için kendini zorlasa da, tekrar aç olduğunu hissetmek güzeldi. Gerginliğini arabada bırakmaya çalışarak derin bir nefes alıp Lisa'ya yöneldi. Tony annesinin peşi sıra zorlukla yürüyor, resmen Jim tarafından güdülüyordu.

Masaya doğru yaklaştıklarında Lisa ve Wendy ayağa kalktı. Ursula kızına sarıldıktan sonra solgun yanağından öpmek üzere Wendy'ye döndü. "Merhaba Wendy. Nasılsın?"

"İyiyim, teşekkürler. Sen nasılsın?" Wendy bunu acınacak bir yüz ifadesiyle söylemişti. Ursula tek kelime etmeden gülümseyerek karşılık verdi. O an kesinlikle acıklı bir hikâye dinleyecek havada değildi, sadece selam vermişti. Masanın arkasına dolanıp Lisa'nın yanına oturdu. Yanındaki sandalyeyi işaret ederek Jim'i çağırdı. Tony de annesinin karşısına, Wendy'nin yanına oturuverdi.

"Bir şişe şarap söyledim," dedi Lisa. "Senin için de limonata anne."

Ursula gülümsedi. "Teşekkürler canım. Nasılsın?"

"İyiyim, sağ ol. Ben de Wendy'ye dükkânın ne kadar yoğun olduğundan bahsediyordum." Lisa menüyü inceleyen Tony'ye göz ucuyla baktı. Başını sallayarak kızını cesaretlendiren Ursula'ya tekrar döndü. Lisa yüzünde büyük bir tebessümle dükkân hakkında konuşmaya devam etti.

Ursula, Lisa'yı daha rahat görebilmek için sandalyesini çevirip keyifle kızının anlattıklarını ve son dedikoduları dinledi. Dert dışında normal bir konuşma yapmak ne iyi gelmişti. Fakat kendini kandıramazdı, bu sadece Tony'nin keyfi az da olsa yerine gelsin diye yenilen bir yemektir. Lisa'yı dinlerken bir yandan da Wendy'nin şarabını yudumlayışını izledi. Wendy'yi birkaç gündür görmemişti. Emily onunla daha fazla vakit geçiriyor ve Ursula bu duruma gerçekten çok seviniyordu. Wendy sadece Anna hakkında konuşacakmış gibi görünüyor, Ursula ise Anna dışında her şeyi konuşabilecek durumda hissediyordu.

"Duydun mu tatlım?" Ursula masanın diğer tarafına uzatıp Tony'nin eline dokundu. "Lisa gelecek ay Melbourne'de yapılacak bir defile için birkaç elbise tasarlamış."

Tony elindeki menüyü bırakıp gülümsedi. "Harika. Güzel şehir."

Lisa kızardı. "Evet, New York değil ama orada da moda ve sanat ileride. Yeni bağlantılar gerçekleştirebilirim belki. Wendy, hiç Melbourne'de bulundun mu?"

"Hayır, bulunmadım," diye yanıt verdi Wendy. "Ama isterdim. Ünlü stadında maç izlemeyi çok isterdim. Batı Avustralya çok uzakta, oradan bir yere gitmek çok zaman alıyor ve oldukça pahalı," der demez kızarıp bozardı.

"Siparişimizi verelim mi?" diye sordu Ursula. Wendy'nin, şanslı varken Jack'i görmeye gelmediği için hissettiği suçluluğu anlatmaya başlamasını istemiyordu.

"İyi fikir, Tony'yle ben bira istiyoruz," dedi Jim. "Wendy, sevdiğin veya hoşlanmadığın bir şey var mı?"

Wendy başını salladı. "Hayır, ne istiyorsanız içebiliriz." Ursula garsonu çağırıp herkesin siparişini verdi.

Beklerlerken Ursula kızının enfes bir genç kadın olduğunu düşündü. Sohbeti yönlendiriyor, kibar ve kucaklayıcı bir dille konuşuyordu. Bir gün kusursuz bir eş ve anne

olacaktı. Ursula kemiklerine sızan yaşlılığı, çocuklarının birer yetişkine dönüştüğünü ve artık annelerine ihtiyaçları olmadığını bilmenin hüznüyle birleşen yeni bir nesil yetiştirmenin gururunu hissetti. Gözyaşlarını tuttu, dikkatini masaya çevirdi. Jim kahkahalar atarak işini ve balık tutma serüvenlerini anlatıyor, Tony herkesin dikkatini çekecek biçimde oldukça sessizce oturuyordu. Yemekler geldiğinde Ursula keyiflendi. Sohbet konuları bitmek üzereydi. Şimdi en azından yemeklerini yiyebilir, yemekler hakkında konuşabilirlerdi.

Fakat Tony hiçbir şey yemedi. Ursula oğlunun yemeğini tabakta yuvarlayıp durmasını izledi. Görmezden gelmeye çalıştı, fakat metal çatal bıçağın tabakta çıkardığı tiz ses gittikçe yükseldiğinden daha fazla tahammül edemedi. "Anthony! Kes şunu! Ses beni delirtiyor." Cümlesini tamamlamadan kendini durdurmayı başardı, fakat "deli" sözcüğünü çoktan sarf etmişti. Bir an duraksadı.

Tony çatalını kaldırıp gürültüyle tabağa düşmesine izin verdi. Ursula'ya gözlerini dikti. Herkes konuşmayı bıraktı.

Lisa annesiyle ağabeyine baktı. Derin bir nefes alıp elindeki çatal bıçağını bıraktı. "Ah, odadaki fili görmezden gelmeyi bırakalım artık. Nasılsın Tony?"

Ursula, bakışlarını annesinden kaçırıp dosdoğru ağabeyine bakan Lisa'ya öfkeyle baktı. Wendy başı önünde, hâlâ tabağına bakıyordu.

"Bana fil mi diyorsun kardeşim?" Tony kendince şaka yapmayı denedi.

"Hiç de bile. Sen çok cılızsın bir kere."

Ursula nefesini tuttu. Tony yemeğine şöyle bir bakıp tabağını itti.

Lisa da aynı hareketi yapıp, "Anna nasıl?" diye sordu.

"Lisa!" Ursula haykırdı.

"Ne var?"

Ursula çocuklarına hiddetle baktı. Bunu yapmalarından nefret ediyordu. Hâlâ çocuk gibi davranıyorlardı. Kavgada birbirlerine bağıyorlar, anneleri aralarına girmeye kalkışınca sorunu çıkaran kişi anneleriymiş gibi davranıyorlardı. "Yok bir şey."

Lisa tekrar Tony'ye dönüp, "Duruşmayla ilgili bir gelişme var mı?" diye sordu.

"Gelecek hafta ceza mahkemesine sevk duruşması var."

"Ne?" Ursula, Jim'e döndü. Onun da kendisi gibi şaşır-mış olduğunu gördüğünde keyfi biraz da olsun yerine geldi. Tony neden bundan bahsetmemişti?

Wendy sandalyesinde küçüldükçe küçüldü. Çatalını bıraktı, kâğıt mendille yüzünü kurulayıp boğazını temizledi. "Suçlama, şey, dava yüksek mahkemede görülecek. Sulh ceza mahkemesine göre çok daha ciddi, bu yüzden gelecek haftaki dava bunu düzenleyebilmek için bir formalite aslında. Kusura bakmayın, ben bildiğinizi sanıyordum..."

"Sorun değil. Tony unutmuş olmalı. Yüksek mahkeme ha? Vay canına," dedi Jim.

Ursula, "Ah, şaşırmış gibi davranma Jim. Bu oldukça ciddi bir dava, sen de öyle düşünmüyor musun?" diye sordu.

Jim, Ursula'ya aldırmadan vakur bir tavırla Wendy'yle konuştu. "Dava ne zaman peki?"

Wendy şarabını bitirdi, kadehine biraz daha şarap doldurmaya uğraşan Lisa'ya gülümsedi. "Bay Hardy, avukat, bundan pek emin değil. Birkaç ay içinde olabilir mi."

Lisa şarap şişesini kovaya koyup buz parçalarının arasına sıkıştırdı. "Çok erken. Çok tuhaf, Anna'nın bunları yaşadığına gerçekten inanamıyorum. Her şey sona erdiğinde eminim ki rahatlayacaksınız."

"Elbette. Gerçi bazı açılardan, neler olacağını bilmemek daha kolay. Eğer, o..." Wendy bir an gözlerini yumdu, sonra cümlesine devam etti. "Eğer hapse girerse bu gerçekten..." Elleriyle yüzünü kapattı. "Özür dilerim."

Lisa uzanıp Wendy'nin eline dokundu ve Tony'ye döndü. "Anna nasıl?"

Tony birasından büyük bir yudum aldı. "İyi. Bir süredir görmedim."

Ursula kaşlarını çatı. "Neden?"

"Gayet iyi." Wendy, Tony'ye bir göz attı. "Sesler ve diğer şeyler daha iyi ama o..." Gözleri doldu, sesi titredi. "Çok ama çok üzgün. Dehşet içinde..." Eğilip mendil bulmak için çantasını karıştırdı.

Ursula masanın üzerindeki metal peçetelikten birkaç peçete çekip Wendy'ye savurdu. Rezalet çıkarmanın yeri değildi.

"Avukat olası sonuçlardan bahsetti mi?" diye sordu Lisa. "Demek istiyorum ki..."

Ursula daha fazla oturup bu konuşmaları dinleyemedi. "Lisa, bu kadar yeter! Buraya Anna hakkında konuşmaya gelmedik."

"Ursula!" Jim karısının elini tutmaya çalıştıysa da Ursula elini geri çekti.

Tony, "Burada oturup mutlu aile rolünü oynayamayız, değil mi anne?" diye terslendi.

Ursula gözlerini kıstı. "Sadece şu an bunu konuşmamıza gerek olmadığını düşünüyorum."

Tony çenesini sıkıp Lisa'ya döndü. "Bilmiyoruz. Çünkü şu an ruhsal durumu iyi değil, umarım cezaevine girmez. Bu ceza mahkemesine sevk duruşmasından sonra savunmaya girecek, sonra bir duruşmaya daha ya da hükme. Çok karışık bir dava ama Scott ne yapacağını biliyor."

Ursula duyduklarına inanamadı, daha önce Tony'den bu konu hakkında tek kelime bile duymamıştı. Aslında hiç sormamış olduğunu fark etti. Anna'yla ilgili bir şey duymamaktan gayet memnundu. Kafasını sallayıp suçluluk duygusunu uzaklaştırdı. "Bir avukatı olduğunu bile bilmiyordum."

Tony annesine gözlerini dikip, "Arkadaşım Scott'ı aradım, davayı almayı kabul etti. O bir ceza avukatı," dedi.

"Hatırladım," dedi Jim. "Ragbi oynadığın delikanlı, de-ğil mi? Sen de anımsıyor musun Ursula? Siyah saçlı koca adam."

Ursula diğer masada oturanlara kaçamak bir bakış atıp, "Ceza avukatı pahalıdır. Anna bunu nasıl ödeyecek?" diye sordu.

Tony, "Bankayla görüştüm. Eve harcadığımız parayı kullanacağız," diye yanıt verdi.

"Ama bu senin geleceğin." Ne söylediğini fark edince eliyle ağzını kapattı.

Tony dişlerini sıkarak annesine baktı. "Şu anda hangi geleceğimden söz edebiliriz anne? Anna'nın geleceği de cezaevi olacak. Benden ne yapmamı bekliyorsun ki? Onu bir başına bırakıp gitmemi mi?"

Ursula yanaklarının kızardığını hissetti. Gerçekte bu tam da Tony'den beklediği şeydi. Tony'nin Anna'dan ayrılmasını, Anna'nın yaptığı şeyin sonuçlarına katlanıp kendi başının çaresine bakmasını istiyordu. Fakat bunu yüksek sesle söyleyemedi, bunu düşünmüş olmasından bile utanç duydu. Çatal bıçağını alıp tabağındaki yemeği ağzına tıkmaya başladı. Jim hava durumu veya saçma sapan bir şey hakkında konuşmaya başladı. Wendy gülümseyip kocaman açtığı gözleriyle Jim'e baktı. Lisa kadehleri yeniden doldurdu, bu defa Ursula düşünmeye ihtiyacı olduğundan kendi için de bir kadeh şarap istedi.

Yemekleri ve göstermelik eğlenceleri yavaşlar yavaşlamaz Ursula Jim'i dürttü. "Hesabı öde."

Diğerleri toparlanıp dışarı çıkarken Jim de kasaya gidip hesabı ödedi. Lisa herkesi kucaklayıp eve bırakmak için Wendy'ye ısrar etti. Ursula sükûnetle arabayı sürüp Tony ve Jim'i eve götürdü.

O gece eve geldiklerinde Ursula Jim'in yanına gidip kanepeye oturdu. Kocasının seyrettiği balıkçılık programını izlemeye koyuldu. Dik oturamıyordu ama gözlerini ekrana sabitleyerek bedenini de sabitleyebileceğini umdu. Boyundaki zincirin ucunda sallanan altın haça dokundu. Jim birkaç kez karısına şöyle bir baktı.

"Ne var Jim?"

Jim boğazını temizleyip yüzünü karısına döndü. "Neler oluyor tatlım?"

Gözlerini televizyondan ayırmadan, "Hiçbir şey. Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Ama tabii ki ne demek istediğini biliyordu. Birlikte geçirdikleri otuz yılın ardından birbirlerinin ne düşündüklerini anlayabiliyor, hâlâ bu saçma oyunu oynasalar da birbirlerini bakışlarından çözüyorlardı.

"Çok öfkelisin..."

Ursula'nın yüzü alev alev yandı ama yine de sakin ve nezaketle konuşmaya çalışarak kocasının haklı olmadığını kanıtlamayı denedi. "Öfkeli değilim."

"Evet, öylesin. Bu geceki tavırlarına bak! Yaptığın şey hiç kimse için işleri kolaylaştırmadı."

Ursula dimdik oturdu, kanepeye ilişip Jim'e sert sert baktı. "Tavırlarım mı? Tavır yaptığımı mı düşünüyorsun? Hepiniz rol yapıyorsunuz! Hoş, kibar davranmalar, birkaç fincan çay eşliğinde gülümseyişler, bir şişe şarap içerek havadan sudan konuşmalar... Hiç değilse ben dürüst davranıyorum!"

"Haydi ama! Haksızlık ediyorsun. Hepimiz yıkıldık."

"Hiç belli etmiyorsunuz! Hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsunuz. Herkes Anna için endişeleniyor, onun tedavisi, avukatı, duruşması ve ne yapacağından başka bir şey konuşmuyorsunuz. Ona ne olacağı umurumda değil!" Gözyaşları içten içe kaynadı, gözleriyle yanaklarını yaktı.

Nefes al, dedi kendi kendine. *Sakinleş*. Eğer kontrolünü kaybederse mağlup olacaktı.

Jim elini Ursula'nın dizine koydu. "Ursula. Bu aynı şey değil, biliyorsun."

Gözlerini kıstı. "Aynı şey mi? Neyle aynı?"

"Neyi kastettiğimi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum Jim. Bunun benim veya bizim yaptığımız bir şeyle alakalı olduğunu mu düşünüyorsun? Bu tamamen farklı bir durum! O küçük bir kız çocuğuydu. Asla pişmanlık duymadım, asla!" Gözlerindeki yaşlar dondu. "Yanılıyorsun. Bu Anna ve yaptığı şey hakkında. Bizimle hiçbir ilgisi yok. Bunu tekrar gündeme taşıdığına inanamıyorum!"

"Ursula..."

"Hayır, bu konuda tartışmayacağım. Hoş bir akşamı daha bozduğun için teşekkürler!" Ayağa kalktı. "Neden beni kendi halime bırakmıyorsun?"

Jim'in elini tutmasına fırsat tanımadan odadan hızla çıktı. Koridorda bir an tereddüt edip kocasının peşi sıra gelip gelmeyeceğini merak etti. Derken Jim'in iç çekişlerini ve kanepeye iyice yaslanırken yükselen gıcırtiları işitti. Koridordan kapıları kapalı olan yatak odalarına baktı. Çocuklarını burada büyütmişti. Tony ve Lisa'nın odaları artık depo görevini üstleniyordu. Torunlarının evini dolduracağını hayal etmişti, fakat şimdi... Tony'nin başka çocuğu olur muydu acaba? Ya Lisa'nın?

Koridordaki masanın üstünde duran fotoğraflara baktı: Tony'nin düğün resmi, Jack'in güzel, tombul yüzü. Hüngür hüngür ağlamamak için elleriyle ağzını kapattı. Jim'in duymasını istemiyordu. Banyoya geçip suyu açtı. Kapıyı kapatıp radyoyu ayarladıktan sonra ağlamaya başladı.

Ertesi sabah, Jim yatakta kedi gibi horultular çıkarırken Ursula sessizce kalktı. Giyinip evden çıktı. Midesi köpürdü. Kiliseye gitmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Annesi onu her pazar kiliseye götürmüş, rahibeler tarafından eğitim veren bir Katolik okuluna kaydettirmişti. Yetişkin bir kadın olana dek ayinlere katılmıştı. Neden? Hikâyelere gerçekten inanıyor muydu? Zeki bir kadındı ama ikiyüzlülüğü anlaması, kilise öğretilerinin ailesi için doğru olanın ne olduğunu açıklayamayacağını fark etmesi zaman almıştı. Kiliseye kabul ayininde annesinin verdiği altın istavrozu hâlâ boynunda taşıyordu. Son birkaç haftadır kolye tenine batıyor, onu kaşındırıyordu.

Kilisenin ağır ahşap kapısını iterek açtı. İçerisi serin, hatta oldukça soğuktu. Ayin yoktu. Kapı gıcırdayarak kapanınca ayakkabısının topuklarını ahşap zeminde tıngırdatarak ana koridordan yürüdü. Ne yaptığını düşünmeden, parmak uçlarında yürüyerek ön kısma geldiğinde sessizce sıralardan birine süzüldü. Kiliseler hep aynı kokardı: küflü ahşap, mum, tütsü. Dolaştırılan bağış kâsesinden parmaklarına geçen acı, metalik tadı anımsadı.

On bir yıl. Buraya en son gelişinin üzerinden ne kadar çok zaman geçmişti.

Son geldiğinde güç ve rehberlik için buradaydı ama karşılığında kilisenin ondan beklediklerini yerine getiremeyeceğini fark etmişti. Kilise öğretileri her zaman ona dayanak olmuş, ilerisi bilinen bir yolda yürümesini sağlamıştı, fakat gerçekten yardıma ihtiyacı olduğunda öğretilerin nasıl da kalıplaşmış olduğunu görmüştü.

Duvarlardaki ikonalara, boyalı camdaki kırmızı parlak ışıkta uçuşan toz zerreciklerine baktıktan sonra dönüp kilise mihrabına yöneldi. Bir dua mırıldandı, fısıltısı binanın içinde yankılandı. Hiçbir şey hissetmedi. Buraya gelerek ne elde edeceğini sanıyordu ki? Geçmişte olanları silebi-

lecek miydi? Cezalandırılıp cezalandırılmadığını böyle mi anlayacaktı?

Derken kapı gıcırdayarak açıldı. Dönüp baktığında güçlükle yürüyen yaşlıca bir kadın gördü. Ursula başıyla kadına selam verip tekrar önüne döndü. Yanaklarını kurulayıp saçını düzeltti. Çantasını yerden aldı, koridordan kapıya doğru yürürken yanından geçtiği yaşlı kadına gülümsedi.

Burada onun için hiçbir şey yoktu.

Bölüm 27

*Dört hafta sonra
13 Ekim 2009 Salı*

Scott arabayla sulh ceza mahkemesine doğru ilerlerken arka tarafta oturan Anna sürücü koltuğunun başlığına gözünü dikmiş, öylece oturuyordu. Titremelerini önlemek için kenetlemek işe yaramayınca ellerini açıp dizlerinin üzerine düz bir şekilde yerleştirdi. Saçını aşağıdan at, kuyruğu yapmış, soluk pembe bir dudak parlatıcısı sürmüştü. Ne giymesi gerektiği konusunda oldukça kafa patlatmıştı. Acaba hoş ve saygın mı görünmeliydi, yoksa deli gibi görünmek daha mı mantıklıydı?

Derin bir nefes alıp gözlerini yumdu. Koltuğun siyah, yumuşak derisine başının düşmesine izin verdi. Yeni arabanın kokusu Scott'ın tıraş losyonu ile harmanlanmıştı. Hamileyken Tony'nin tıraş losyonunun kalıntısı bile midesinin bulanmasına neden olurdu. Gözlerini açıp yutkundu, serin sabah havası içeri girsin diye pencereyi açmak için düğmeye bastı.

"İyi misin?" diye sordu Scott ön taraftan.

Anna boğazını temizledi. "Sadece biraz terledim."

"Endişelenme, bugünkü sadece bir formalite. Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Ben gerekeni yapacağım."

Anna sessizce avukatı onayladı. Fakat hâlâ zangır zangır titriyordu.

Anna daha önce hiç mahkemede bulunmamıştı. Önünden yüzlerce kez geçmesine rağmen binanın içinde ne olduğuna hiç dikkat etmemişti. Şu anda da yüzlerce Sidneyli aceleyle işlerine gidiyor, telefonlarıyla konuşuyor ya da kahvelerini yudumluyorlardı. Anna'nın yaptığı gibi kafalarını kaldırıp baksalar bu beş katlı Georgian* binasını, kum rengini, varak ayrıntılarını ve tepesindeki sivri uçlu kulelerini görebilirlerdi. Anna yakından görene kadar bu binanın şehirdeki diğer binalara oranla çok daha güzel olduğunu fark etmemişti.

Kaldırımında Scott'ın yanında yürürken otobüsler gürültüyle uğulduyor, korna sesleri yükseliyor, yaya geçitlerinden uyarı sesleri duyuluyordu. Sıradan sesler. Mahkemenin ön basamaklarına geldiklerinde gözbebekleri büyüdü. Elinde kameraları ve mikrofonlarıyla haber ekipleri bekliyordu. Anna için mi gelmişlerdi?

Başını eğip adımlarına odaklandı, fakat yapmak istediği tek şey oradan kaçıp uzaklaşmaktı. Scott tereddüt ettiğini anlamış olmalıydı. Mahkeme binasına girene kadar elini Anna'nın sırtından bir an olsun çekmedi.

Mahkeme salonunda içgüdüleri kontrolü ele geçirip kaçmasına yol açarsa diye başını kaldırıp kimseye bakmaya cesaret edemedi. Halka açık bu salonda arkasında oturan herkesin, vücudunun tir tir titrediğini gördüğünden emindi. Sulh hâkimi Anna'nın sağ çaprazında kalacak biçimde

* İngilizce konuşan ülkelerde 1720-1830 arası yaygın mimariye verilen ad. Britanya Krallığı'nın 1714-1830 arası hükümdarları olan George I, II, III, IV sebebiyle bu dönem mimarisine Georgian denmiştir.

mahkeme salonunun başına geçip oturdu. Yanakları al aldı. Beklerken birkaç evrak okudu. Konuşmaya başladığında Anna kulaklarının çınladığını, etraftaki seslerin mırıldanmalara dönüştüğünü hissetti. Midesi altüst oldu. Salon etrafında fırl fırl dönmeye başlar da oturduğu yerden düşerse diye hâkimin karşısındaki masada oturan Scott'a odaklanıp gözlerini ondan ayırmadı. Scott ayağa kalkıp hâkime görgü tanıklarıyla ilgili bir şeyler anlattı.

Tanıklar mı? Ne tanığı? Neler olduğu gören birileri mi vardı?

Hâkimin salonda patlayan sesini duyunca yerinden sıçradı. Hâkimin yüzüne bakabilmek için düşmeden usulca başını çevirmeyi başardı, güçlkle de olsa söylediklerini anlayabilmek için yoğunlaştı.

"Bu dava, kesin tarihi daha sonra kararlaştırılmak üzere, Yeni Güney Galler Yüksek Mahkemesi'ne sevk edilmiştir."

Hâkim daha sözünü bitirmeden yasal ekipler ayağa kalkmış, arka tarafta oturan insanlar da fısıltılar eşliğinde oturaklarını terk etmeye başlamıştı. Ne olmuştu şimdi? Anna bittiğı için rahatlasa da cezaevine ya da daha da kötüsü, salıverilmeye bir adım daha yaklaştığı için dehşete düşmüştü.

Scott mahkeme salonundan koridora çıkarken, sonra da küçük bir odaya girerken Anna'ya eşlik etti. Anna oturdu, bacakları titriyordu. Scott karşısına geçip, "Nasılsın?" diye sordu.

Konuşabileceğine inanmadığından başını aşağı yukarı sallamakla yetindi.

"Söylediğim gibi kaygılanacak bir durum yok. Savcı, doğum sonrası sendroma bağlı yenidoğan katli suçlama-

sıyla devam edecek. Senin ruhsal anlamda hasta olduğunu kabul ediyorlar. Artık tarihi beklemeli ve savunmanı hazırlamalıyız.”

“Ne kadar zaman var?”

“En az birkaç ay. Epey zamanımız var.”

Ne için çok zaman vardı? Hayatının geri kalanına karar verilmesi, kendini cezaevi günlerine hazırlaması, yoksa tımarhanede eriyip tükenmesi için mi?

Scott elini Anna’nın omzuna koyup, “Anna, her şey yoluna girecek. Hiç kimsenin seni cezalandırmak isteyeceğini sanmıyorum,” dedi.

Scott’ın anlamadığı şey işte tam da buydu: Anna cezalandırılmak istiyordu.

“Beni geri götürebilir misin?” Başu zonkluıyor, bedeni gitgide ağırlaşıyordu. Çok yorulmuştu. “Geri dönmek istiyorum.”

Scott ayağa kalktı. “Elbette. Haydi öyleyse.”

Dışarıda hâlâ kameralar vardı. Anna yumruklarını sıktı, bakışlarını yere çevirip muhabirlerden yükselen çığlıkları ve soruları duymazdan geldi. Kaldırımında Scott’la birlikte arabaya doğru ilerlerken sol tarafında kalan binanın karşısındaki kişiye dikkat kesildi. Yüzünü görmeden onun Tony olduğunu anlamıştı. Hakkında suçlamada bulunulduğu günden beri Tony’yi görmemişti. Başını yana eğerken yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Bedeni, girdaba doğru çekilen bir gemi gibi Tony’ye doğru çekiliyordu.

“Tony!” diye bağırdı.

Tony duvara yaslanmış, kan çanağına dönmüş gözleriyle öylece bakıyordu.

“Geldin!” deyip durdu Anna. Scott da durdu ve onlara ufak da olsa bir alan yaratmak için bir adım geriledi.

Tony bir an karısına bakıp bakışlarını tekrar yere çevirdi.

“Ben... Sen uzun zamandır...”

“Hayır Anna, burada olmaz...”

Etrafına bakındı, yüzünden alev fışkırıyordu. “Sonra gelip beni görebilir misin? Lütfen. Sana ihtiyacım var.”

“Deneyeceğim...”

Böyle demek istemediğini biliyordu, denemeyecekti. Anna’nın rezalet çıkarmamasını, kendi yoluna gitmesini istiyordu. Kocasını iyi tanırdı. Tony, Anna’yı unutmuş muydu? Gözünü dikmiş Tony’ye bakarken, düğün törenlerinde olduğu gibi etraftan yükselen sesler yalnız ikisi kalana dek kayboldu gitti. Kalabalık, gürültü, coşkunluk kaybolmuş, bir tek ikisi kalmıştı.

“Tony, lütfen... Özür dilerim.”

“Sakın...”

“Çok ama çok üzgünüm.” Feryat etmemek için kendini zor tutuyordu.

Tony gözünde yaşlarla başka tarafa bakmaya başladı. Anna yürümeye başladı ya da o duruyor, Tony ondan uzaklaşıyordu. Hangisi olduğu gerçekten önemli değildi.

Hastaneye döndüklerinde giysilerini çıkarmadan yatağa tırmandı. Bu defaya mahsus, hemşireler öğle yemeğinden sonra grup terapisine katılmaya zorlamak yerine odasına gitmesine izin verdiler. Ayrıca Anna’ya fazladan ilaç da verdiler. Oda aydınlıktı, kalkıp perdeleri kapatmayı düşündüyse de hemen vazgeçti. Battaniyeyi başına kadar çekip gözlerini yumdu. Nevresimin altı havasızdı ama her nedense havasız ve oksijensiz kalmaktan keyif aldı. Ilık nefesi yüzünü sarmalayan boşluğu doldurdu ve uyumak üzere olduğunu hissetti.

Derken kapı çalındı.

Sarsılarak uyandı. Ağlamamak için yapabileceği tek şey buydu. Sadece kendine ait birazcık zaman istiyordu.

“Anna!” Gelen erkek hemşirelerden biriydi. “Seni görmek isteyen biri var. Uyanık mısın?”

İki metre ötesinden biri bağırırken uyuyabilmesi mümkündü sanki.

“Anna. Ziyaretçin var. Onu görmek istiyor musun, istemiyor musun?”

Gözlerini açtı. Ziyaretçi mi? Ah, Tony gelmişti. Hemen oturdu, bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Başı biraz dönüyordu. Boğazını temizledi. “Evet. Geliyorum. Hemen geliyorum.”

“Ortak odada.”

Anna gözlerinin kapandığını, ilaçlardan ağırlaştığını hissetti ama alnındaki kasların gözkapaklarını yukarıda tutmasına yardım edeceğini umarak gözlerini kocaman açtı. Ayağa kalkıp hızla kapıya yöneldi.

Ursula döşemesi yamulmuş olan kahverengi sandalyeye oturmuş, derin derin solumamaya çalışıyordu. Ekşi terin ve sigaranın belirgin kokusu duvarlara ve mobilyalara sinmişti. Kimsenin dikkatini çekmemek için tırnaklarına dikkatle bakıyordu. Ona bu odayı gösteren hemşire bile şüphelenmiş gibi görünmüştü. Nasıl bir uzman kaşlarına piercing takardı ki? Etrafına bakındı. Odanın ortasında, bir çember içinde duran, birbirleriyle uyumsuz sandalyelerle hemşirenin pencere kenarına çektiği iki sandalye vardı. Duvarlar canlı renklerle donatılmış kâğıt posterler, kolajlar ve şiirlerle kaplıydı. Yetişkin hastanesinden çok ilkokul dersliğine benziyordu. Odanın uzak bir köşesinde eski bir bilardo masası, masanın kenarında da katlanmış peçeteler

duruyordu. Bilardo sopası veya top görünmüyordu, bu da bir şeydi. Tehlikeli hastaların potansiyel silahlara kolayca ulaşabilmesi fikrini sevmezdi. Burada güvende olduğundan pek de emin değildi. Bir hemşire kendisine refakat etmeden önce kaba bir üslupla sorular soran bir adamla karşılaşmıştı. Bacaklarını açıp diğer yöne doğru bacak bacak üstüne attıktan sonra çantasına bakıp beklemeye koyuldu.

Kapı kolunun tıkırtısını duydu, kapı açıldı. Yalpalayarak odaya giren Anna'ya gözünü dikti. Kolları yanlarda bir cesedinki gibi salınıyor, Anna yaşlı bir kadın gibi yürüyordu. Siyah elbisesi buruşmuştu. Sabah mahkemeye giderken bu elbiseyi mi giymişti? Salıverdiği saçı cansız ve karmakarışıktı. Yüzü şişmişti. Oğluyla evlenen o güzel, genç kadına hiç benzemiyordu. Ursula yutkundü. Merhaba deyip oradan hemen ayrılmayı düşündü bir an için. Fakat söylemesi gerekenler vardı. Hâlâ dik dik baktığını fark edip yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirerek gözlerini Anna'nın kilerden uzaklaştırdı.

Anna, Ursula'ya doğru ilerledi. Ursula'nın beklediği üzere şaşırmış veya sevinmiş gibi görünmüyordu. Hüsrana uğramış gibiydi. Anna karşısındaki sandalyeye oturup hemşire odadan ayrılana kadar bekledi.

"Nasılsın Anna?"

Anna kımıldamadı bile. Sesi sakindi ama kelimeleri yuvarlayarak, "İyiyim. Sen nasılsın?" diye karşılık verdi.

Ursula ciddi bir edayla başını salladı. "Ben de iyiyim. Olabildiği kadar." Anna'nın ifadesini izledi. Bakışlarını yere çevirdiğini, dudağını ısırıldığını fark etti. Daha bir dik oturup konuşmaya devam etti. "Konuşmamız uzun sürmeyecek. Söyleyecek birkaç sözüm var, sonra hemen gideceğim." Sesindeki titremeyi Anna'nın hissetmemesini umdu. Sakin olmalı, söyleyeceğini söyleyip hemen gitmeliydi.

Anna mırıldanır gibi, "Tony burada mı?" diye sordu umutla.

"Tony mi? Hayır. Bak Anna..." Ursula derin bir nefes aldı. "Bence Tony'yi şimdilik görmesen daha iyi olacak."

"Ne?" Anna Ursula'ya sertçe baktı. Gözbebekleri büyüdü. Kafası iyice karışmış görünüyordu.

Ursula başını çevirdi. Yüksek sesle söylemenin berbatlığını içinde yaşadı, fakat günlerce düşünmüş ve başka çözüm yolu bulamamıştı. Ailesini ve kendini korumak zorundaydı. Kederleriyle başa çıkmak durumundaydılar ve Anna'nın felaketiyle uğraşırken üstesinden gelinecek bir iş değildi bu. "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Ama artık bizden kimseyi görmesen daha iyi olacak."

Anna konuşacakmış gibi ağzını açtı ama tek kelime bile edemedi. Sırtını sandalyeye yaslayıp öylece baktı.

Ursula Anna'nın gözleriyle buluşmamak için büyük çaba sarf etti. Eğer etmeseydi yumuşayabilir, kızı gibi gördüğü bir kadına böyle korkunç bir şeyi söylediği için pişmanlık duyabilirdi, fakat çocuklarıyla ilgilenebilmesinin tek yolunun bu olduğunu biliyordu.

Eğilip yerden deri çantasını aldı. Çantanın omuz askısı terli elinden kayınca tekrar eğildi. Başını kaldırdığında gözyaşlarının tehdidi altındaydı. Anna hâlâ oturmuş, öylece bakıyordu. Acaba bir şeyler söylemeyi mi düşünüyor-du? Neden tartışmıyor, özür dilemiyor, yalvarmıyordu? Anna bu denli soğukkanlı mıydı?

Başını salladı. "Nasıl yapabildin? Tanrım, nasıl bir anne çocuğunu öldürebilir?" Sesi kırıldı, gözyaşları boşandı. Ayağa kalkıp yüzü tir tir titreyen Anna'ya baktı. Ursula'nın ifadesi iyice sertleşti. "Hoşça kal Anna."

Arkasına bakmadan çekip gitti.

Anna Ursula'ya yanıt vermedi, tek kelime bile söylemedi. Öylece durup birkaç dakika önce kayınvalidesinin oturduğu kahverengi sandalyedeki çöküntüye baktı. Elleriyle yüzünü ovuşturdu, az evvel duyduklarına inanmaz halde yanaklarını çimdikledi. Gözyaşları yanaklarından süzülürken hiç sesi çıkmadı.

Rachel gelip boş sandalyeye oturdu. "Anna? Ne oldu?"

Düşüncelerini biçimlendiremiyor, sözcüklere dökemiyordu.

Rachel, "Sana söylediklerini benimle paylaşmak ister misin?" diye sordu.

Anna olumsuz anlamda başını salladı, her nasılsa birkaç kelime söyleyiverdi. "Hiçbir şeyi hak etmiyorum."

Bunu söylerken tamamen doğru olduğunu düşünüyordu. Ne umuyordu ki? İnsanlar yaşananları kabullenip onu bağışlayacaklar mıydı? Hiçbir şey olmamış gibi hayatına kaldığı yerden devam mı edecekti? Elbette bu mümkün değildi.

Bu tam da hak ettiği şeydi.

Sonraki birkaç gün boyunca Anna kendinden istenen her şeyi yaptı: İlaçlarını aldı, Doktor Morgan'ın sorularını yanıtladı, önüne ne konduysa yedi. Ve sürekli düşündü. Önceki gibi değildi. Düşünceleri panikle uçuşmuyordu. Yavaş ve ağır değillerdi. Zihni berrak, düşünceleri sakindi.

Doktor Morgan haklıydı: Artık daha iyiydi. EKT, ilaçlar ve terapi iyi gelmişti. Hasta olduğu zamanı anımsamakta güçlük çekse de berbat günler geçirdiğini biliyordu. Eski Anna, yani gerçek benliği geri geliyordu. Ama bu, Jack'i öldürdüğü gerçeğini değiştirmezdi.

Ne zaman yalnız kalsa, geleceğini hayal ediyordu. Hapse girme düşüncesi artık onu rahatsız etmiyor, hatta eve dönmekten çok daha iyi olacağını düşünüyordu. Mahkûmların bebek katilleri hakkındaki düşüncelerini biliyor ama tehdit ve dayanın, fısıltılarla dedikodudan çok daha çekilebilir olacağına inanıyordu. Scott, eğer cezaevine gönderilirse alabileceği en yüksek cezanın yirmi beş yıla mahkûm edilmek olduğunu söylemişti. Ömür boyu değildi. Bir gün dışarı çıkacaktı. İşte o zaman ne yapacaktı? Ellisini geçmiş olacak, arkadaşları, işi, ilişkileri kalmayacaktı. Çocuğu da. Tony onu istemez ve beklemezdi. Delirip öz çocuğunu öldüren bir kadına hiç kimse güvenmezdi.

Tek istediği ailesine, Tony'ye ve Jack'e tekrar kavuşmaktı. Ama bu imkânsızdı.

Uçurumun kenarında ne yapmak için gittiğini içten içe biliyordu. Tek seçeneği, bu kez başarmaktı. Böylelikle herkes daha iyi bir durumda olacaktı: Tony sorumluluk duygusuyla işkenceye maruz kalmayacak, Ursula rahatlayacak, etrafındaki insanlar çocuklarının güvenliğinden endişe duymayacaktı. Bir tek annesi üzülecek, yıkılacaktı. Bu düşünceleri zihninden uzaklaştırıp seçeneklerinin bir listesini yaptı. Bunu yaparken haftalardır ilk kez kendini çok iyi hissettiğini fark etti.

Anna her gün ilaç saatinde hemşirelerin verdiği ilaçları ağzına boca ediyor, ilaçları diş etiyle yanağı arasındaki boşluğa itip diline huni biçimini vererek suyunu içiyordu. Hemşire odadan ayrıldıktan sonra hapları minik bir kese kâğıdına tükürüp keseyi yastık kılıfının içine gizliyordu.

Yeterli sayıya ulaşmak üzereydi.

Bölüm 28

*Dört hafta sonra
17 Ekim 2009 Cumartesi*

Tony taksiden inip barın kapısının önünde dolanan görevliye selam verdi. Sean birlikte birkaç bira içmeleri için ısrar etmiş, evden çıkmasının ona iyi geleceğini söylemişti. Hayır diyecek kadar bile enerjisi yoktu ama keşke arkadaşının teklifini reddetseydi.

Bar fedaisi ağır kapıyı çekip açınca müziğin gürültüsü Paddington Sokağı'na yayıldı. Derin bir nefes alıp başını eğdi, barın içindeki sisli atmosfere doğru ilerledi. Kapı ardından kapandı. Köşede dikilip yüzlerce sarmaş dolaş vücudun arasından Sean'ın kızıl saçını ayırt etmeye çalıştı. Bir kız onu itekleyip geçince bir an sendeledi. Parlak pembe içkisini Tony'nin kot pantolonuna döktüğünü fark edemeyecek ve kenara çekilmesini söyleyemeyecek durumdaydı. Kıza ters ters baktı. Gözleri doldu. Güç bela kendini topladı. Anna olsa lekenin nasıl çıkarılacağını bilirdi. Ama artık ona böyle şeyleri soramazdı.

Bara yöneldi. İçerde yarım saat kalıp eve dönecekti. Evi sessiz ve kederliydi ama Tony de artık oraya yakışıyordu.

"Tony, dostum! Buradayım!"

Başını çevirdiğinde insanların gölgesinin üzerinden Sean'ın el salladığını gördü. Tony bara dönüp iki bira sipariş etti. Arkadaşına yönelip bira bardaklarını olabildiğince yüksekte tutarak bir derenin içinde güçlkle yürüyormuş gibi ilerledi.

Dört kişilik bir grupta ayakta dururken, Sean biralardan birini alıp kafasına dikti. "Gelebildin. Harika! Bunlar sana daha önce bahsettiğim, işyerinden arkadaşlar: Dave, Phil, Macca, Paolo..."

Tony, Sean'ın al yanaklarından ve iri gözlerinden fışkıran zindeliği görünce arkadaşını kışkırdı. Tony tekrar gülebileceğini sanmıyordu. İcini çekti. Böyle düşünmeyi bırakması gerekiyordu. Gülümsemek için kendini zorlayıp Sean'ın arkadaşlarıyla tokalaştı. Acaba biliyorlar mıydı? Tabii ki biliyorlardı. Sean onlara söylemiş olmalıydı. Tony insanların bilip bilmediğini her zaman anlayabilirdi. Yeni tanıştığı bu insanlar bebekler, eşler veya ölüm hakkında konuşmaktan kaçınmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Bu da konuşulacak az konu kaldığı anlamına geliyordu ve bu yüzden hiç konuşmadılar.

Sean'ın bağırarak bir şeyler söylediğini fark edince eğilip kulağını arkadaşının ağzına yaklaştırdı.

"Birazdan Cross'a gideceğiz, sen de gelmelisin. Macca isimlerimizi kapıya yazdırdı, yeni açılan bir gece kulübü..."

Başını aşağı yukarı sallayıp birayı kafasına dikti. Alkol kanında seyrederken parmakları karıncalandı, bacakları gevşedi. Barı ve elindeki boş bardağı işaret edip ikinci bir tur için bara yöneldi.

Birkaç saat sonra grup bardan sallana sallana Oxford Caddesi'ne çıkıp sol kollarını taksi çevirmek için devamlı sallayarak Kings Cross'a doğru yürümeye başladılar.

Soğuk hava Tony'yi gerçek hayata geri döndürdü. "Sean, dostum... Eve gitmeliyim..." Kelimeleri yuvarladığını fark edince çok şaşırdı.

Sean birden durup elini arkadaşının omzuna koydu. "Ne? Hayır dostum, yıllardır benimle dışarı çıkmıyorsun. Haydi gel, dışarıda geçireceğin bu gece sana iyi gelecek."

Tony hâlâ yanlış yolda yürüyordu. Ev ters istikametteydi. Evden gitgide uzaklaşıyordu. Dönebileceğini biliyordu ama gidince ne yapacaktı ki? Köpekten başka bekleyeni yoktu. Arkasına bakıp düşledi. Sokak ıssızdı ve karanlıktı, evlerinde televizyon izleyip uykuya dalan insanlarla doluydu. Öne, Darlinghurst'a doğru baktı. Yükselen araba seslerine, haykırp kahkahalar atan insanların arasına doğru çekilmeye başladığını hissetti. Birkaç saatliğine de olsa onların arasında olmayı, hayatın bir parçası olmayı arzuladı. Sonradan pişman olacağını bilse de Sean'ın sırtına hafifçe vurdu. "Tamam, sadece bir bira içerim."

Sean, Tony'ye sarıldı. Birlikte sallana sallana yürürlerken hemen önlerinde bir taksi yolcularını indirdi. Taksiye atladılar. Sean caddenin sonuna varmış olan arkadaşlarına bağırdı: "Hey, orada buluşuruz!"

Gittikleri kulüp öncekine göre daha karanlık, daha gürültülü ve çok daha kalabalıktı. Tony Sean'ı tuvaletlere kadar takip etti. İçeri girdiklerinde Sean kabin kapısını çaldı ve kapıyı Macca açtı. Biri rezervuara doğru eğilmiş, dürürlü bir yirmi dolarlık banknotla kokain çekmeye çalışırken homurdanıp duruyordu.

Tony kıkırdamaya başladı. "Kahrolası bir tardise* benziyor."

* İngiliz bilim kurgu dizisi *Doctor Who*'daki, uzay ve zamanda herhangi bir yere gidebilen, Gallifrey adlı bir gezegende yaşayan Zaman Lordları tarafından yaratılan bir zaman makinesidir.

Bu sözün üzerine hepsi kahkahaya boğuldu.

“Şişt.” Sean arkadaşlarına el edip eğildi. Tuvalet kapısının kenarına başını eğip kalan kokaini çekmeye uğraştı. Tozu gürültüyle burnuna çekip dürülü banknotu yaladıktan sonra Tony’ye verdi.

Tony bunu yıllardır yapmamıştı. Anna asla böyle bir şey yapmazdı. Ama her zaman yaptığı bir şeymiş gibi hissetti. Anna’yla tanışmadan önce o da arada eğlence olsun diye çekerti, o zamanlar kaygı duyacağı hiçbir şey yoktu. Ama şimdi tam da istediği şey ayağına gelmişti. Sol burun deliğine dürülü banknotu dayayıp sağ tarafı parmağıyla tıkadı. Çömelip tozu içine çekti.

Tony canlanmıştı. Dans pistinde kalabalıkla birlikte hareket ediyordu. Sean da yanındaydı, müzikle uyumlu bir biçimde yumruğunu havada sallayıp duruyordu. Tony’nin karşısında ağır hareketlerle dans eden parlak dudaklı bir kız vardı. Kıza doğru ilerledi. Kısa elbisesi uyluklarına doğru çıkmıştı. Kalçasını her oynatışında elbise biraz daha yukarı çıkıyor gibiydi. Göğüslerinin arasına düşen uzun boncuklu bir kolye takmıştı. Saçlarını geriye savurup siyah kirpiklerinin arasından Tony’ye baktı. Kız sırtını dönüp ellerini havaya kaldırdı. Başını geriye atıp Tony’ye karşı kalçasını kıvrırmaya devam etti. Tony ellerini kızın beline koyduğunda elbisesinin altından külodunun şeridini hissetti. Kız bir adım geri gidip Tony’nin kasıklarına yerleşip birden yüzünü çevirdi. Kız ellerini Tony’nin göğsüne koyup gömleğini kavradığında Tony’nin kızı belinden tuttuğu elleri aşağıya kaymaya başladı. Kız dudaklarını ısırarak Tony’ye baktı.

Salon fırıl fırıl dönmeye başlamıştı. Tony kızın uzaklaşmasına izin verip masaya sendeleyerek yürüyüp yerine çöktü. Kız salonun köşesinde dans ediyor, Tony'yi kesiyordu. Gözlerini ovuşturup kıza dikkatle baktı. Kahretsin, okul çağındaki bir kız gibi görünüyordu. Tony kızın kol altlarındaki ter lekelerini, gözlerinin altındaki rimel karaltılarını görebiliyordu. Tony ne yapıyordu böyle? Evliydi. Baba olmuştu. Başını sallayıp arkasına baktı. Susamış ve acıkmıştı. Buradan çıkması gerekiyordu. Sean'a bakındı. Arkadaşının genç bir kızı yanına alıp bir kolona dayadığını gördü.

Tony ona doğru yürüyüp, "Benden bu kadar," dedi.

"Gerçekten mi?" Sean doğrulup kızı uzaklaştırdı. "Tamam dostum. Ben de geliyorum."

"Gelmek zorunda değilsin."

"Bana da yetti. Haydi, çıkalım buradan. Gidip hamburger yiyelim."

Tony sessizce arkadaşını onaylayıp kapıya yöneldi.

Her şeyden daha çok evine, Anna'nın yanına gidebilmeyi isterdi.

Bölüm 29

Bir hafta önce

7 Eylül 2009 Pazartesi

Tony, Jack'in ağlamasıyla uyandı. Yatağın yanındaki dijital saate baktı: Altıya yaklaşıyordu. Döndüğünde yatağın diğer tarafının boş olduğunu gördü. Jack feryat figan ağlıyordu. Anna neredeydi? Gözlerini ovuşturdu. Yataktan kalkıp bebek odasına gitti. Jack'i kaldırıp sendeleyerek koridorda ilerledi. Oturma odasında yükselen sesi duydu.

Odaya girdiğinde keskin sirke kokusu etrafı sarmıştı. Anna pijamalarıyla dizlerinin üstüne çökmüş, kurulama beziyle cam kapıları siliyordu. Köşedeki sabunlu su dolu kovanın yanında kullanılmış bir yıgın bez duruyordu. Sehpanın altındaki halı dürülmüş, tabureler mutfak tezgâhına kaldırılmıştı. Anna Tony'ye döndü. Birkaç tutam saç atkuyruğundan kurtulmuş, terleyen yüzüne yapışmıştı. Tony'nin tepkisi gecikmedi.

"Anna, ne yapıyorsun?"

Anna sırtıttı. "Ah, Jack uyanmış. Duymadım sesini. Bir süre daha onu tutar mısın? İkiniz de kalktığınıza göre elektrik süpürgesini çalıştırabilirim." Doğruldu, elinin tersiyle alnını silip koridordaki dolaba doğru yürümeye başladı.

Anna geçmeye çalışırken Tony engel oldu. "Saçmalama. Ne zaman uyandın?"

"Bilmiyorum, bir süre önce. Uzun sürmez."

Jack kıvranıp huzursuzlandı. Ağzını Tony'nin çıplak omzuna dayadı. "Bebek aç tatlım. Otur lütfen. Sana bir çay getireyim. Temizlik yapmak zorunda değilsin..."

"Obur hipo çok aç, haydi ağzını aç." Kollarını açtı, Tony bebeği bıraktı. Anna üst kısmını açıp Jack'i memesine dayadı. Kanepenin köşesine oturup boşta kalan elini hareket ettirerek konuşmaya başladı. "Bugün kendimi çok daha iyi, çok daha normal hissediyorum. Hatta normal halimden bile daha iyiyim. Yorgun değilim, enerji doluyum. Aç bir kurt gibi uyandım! Mutfakta hiçbir şey kalmamış, bugün alışverişe gidip buzdolabını doldurayım. Biz ne yiyorduk bugüne kadar? Bu iş çok uzadı, artık planlı olmam gerek. Git de iş için hazırlan, sana kahvaltı hazırlayayım. Ne istersin? Yumurta? Evet, yumurta ve kızarmış ekmek yapayım."

Tony karısına dikkatle baktı, kafası karışmıştı. Bu nasıl bir dönüşümdü? Bir gecede nasıl böyle değişebilmişti? "Anna, yavaşla. Çok hızlı konuşuyorsun. Daha iyi olmana sevindim, kendini hurpalıyorsun. Gidip uyuman gerek."

"Hayır, gayet iyiyim. Karnını doyurduktan sonra Jack'i parkta uzun bir yürüyüşe çıkarıp ona ördekleri göstereceğim. Eskisi gibi fit olmaya ihtiyacım var, kendime hiç bakmadım. Biraz mağazaları dolaşıp geliriz. Sonra da yemek pişiririm."

"Anna, dur bir dakika." Tony'nin ağzı kurudu, bir şeyler ters gidiyordu. "Sen gerçekten iyi misin?"

"Evet!" Anna kaşlarını çatı. "Üzgünken iyi olup olmadığımı soruyorsun ve şimdi sana mükemmel hissettiğimi söylüyorum, sen yine de inanmıyorsun!"

Sesi yükselince Tony karısının ağlamaya başlayacağını düşündü. Anna haklıydı: Tony haline şükretmeliydi, Anna'yı yeniden canlı ve heyecanlı görmek çok güzeldi. Bir adım geriledi, tam karısına sarılmaya hazırlanmıştı ki Anna gülümseyip boşa kalan elini sallayıverdi.

"Ben iyiyim! Git ve duşunu al. Gömleğini ütüledim, çamaşırlıkta asılı. Yapacağın işlerden birini daha azalttım!"

Tony tereddüt etti, nasıl bir tepki vermesi gerektiğini bilmedi. Anna doğru şeyleri söylüyor olsa da ruh hali nasıl bu kadar çabuk değişmişti? Belki de ilaçlar etkisini göstermişti. Dikkatle tekrar baktı. Anna bir yandan emzirip öte yandan bebeğiyle konuşuyordu. Tony karısına son bir kez bakıp arkasını döndü. İşe hazırlanmak için yatak odasına gitti.

Anna bebek arabasını ön kapıya doğru itip gülümsedi. Güzel bir gündü. Ilık rüzgâr yüzüne değiyor, güneş her şeye limon rengi veriyordu. Derin bir nefes aldı, hava bile taze narenciye kokuyordu. Doğruldu. Kollarını öne uzatıp bebek arabasını sürmeye başladı. İşte hayat buydu, hayat yeterince uyuyamadığı için döktüğü hazin gözyaşları değildi. Bu işleyen dünyaydı: şehirdeki görkemli işlerine yetişmek için durakta otobüs bekleyen şık giyimli kadınlar, okul yolunda sohbet eden güzel çocuklar, trafik ışıklarında sabırsızca bekleyen arabalar.

Anna adımlarını hızlandırdı. Sokakta bebek arabası iten ne çok kadın vardı, bunu daha önce hiç fark etmemişti. Hepsi zayıftı, güzel giyimliydi. Durup kendi kıyafetine baktı. Bu solmuş kot pantolon yerine şortunu giymeliydi. Yeni, havalı spor ayakkabılara ihtiyacı vardı. Ayaklarının üstünü acıtan eski parmak arası terliklerden kurtulmalıydı.

Saçına dokundu. Duştan sonra kurutmadığı için hâlâ nemliydi. Gözlerini kısık gösteren, camları kurumuş gözyaşlarıyla lekenmiş kalın gözlükler yerine lenslerini taksaydı keşke. Nasıl bu hale gelmişti?

“Günaydın!”

Anna birden sıçradı. Siyah, dar, likralı pantolon ve yine daracık, turkuaz bir atlet giyen bir kadın ona gülümsedi. Kadının, Jack’ten bir ya da iki ay kadar büyük bebeği arabasında uyuyordu. Anna başını kaldırdı, tam konuşmaya hazırlanmıştı ki kadın hızla yanından uzaklaştı. Anna dudağını ısırды. Merhaba demeli, bebeğini sormalı, kahve içmeye davet etmeliydi. Eğer yeterince cesaretini toparlayabilirse, kadına bunca şeyin üstesinden nasıl geldiğini, nasıl uyuduğunu, bu kadar iyi görünmeyi nasıl başardığını, yeni doğan bebeğe bakarken oluşan monotonlukta kendini nasıl kaybetmediğini sorabilirdi. Fakat Anna bunları düşünene kadar iş işten geçmişti.

Jack hâlâ uyuyordu. Anna yeniden tempolu yürümeye başladı. Olumsuzlukları ardında bırakmaya kararlıydı. Her adımda nefes alıp verışı hızlandıysa da ruh hali yükseldi. Sahile bakan bir kafeye girip bir kahve aldıktan sonra parka gitti. Bebek arabasının frenlerini sıkıp Jack’i güneşten korumak amacıyla arabanın üstüne müslin bir kumaş örttükten sonra banka oturup plastik kapağın üstündeki küçük delikten kahvesini yudumladı. Tadı harikaydı. Kapağı kaldırıp iç kısma yapışan çikolata tozlarını yaladı. Bankın yanında martılar çöpleri, etrafa dağılan yarıyı yenip atılmış balıklar ile patatesleri gagalıyordu. Önündeki yeşil, oval alana baktı. Anneleri çimlerde sohbet ederken yeni yeni yürüyen iki çocuk cırlayarak bir topun peşinde koşturuyor, gürültüden korunmak amacıyla endüstriyel kulaklıklar takmış bir adam da çim biçme makinesini bir aşığı bir yukarı sürüyordu.

Jack kıpırdandı. Anna örtüyü kaldırıp dikkatle baktı ve gülümsedi. Jack de gülümseyerek karşılık verdi.

Bu onun ilk gülümseyişi idi.

Bebegini çözüp sol koluna yatırdı. Ilık, minik bedenini kucakladı. Jack'in gözleri açıldı, annesine uzun uzun baktı. Anna bebeğini bırakmak istemedi. Ona sokulmak, sarılmak, göz kulak olmak istedi. Başlangıçtan beri beklediği duygu buydu. Bu hissin etkisiyle neredeyse ağlayacaktı, sonunda her şey yoluna girmeye başlamıştı. İlaça ihtiyacı olmadığını düşünüyordu ve kendince kesinlikle haklıydı.

Gitme zamanı gelmişti. Daha yapacak çok işi vardı. Jack'i arabasına yatırıp örtüyü bacaklarına doğru çekti. "Alışverişe gidip baba için güzel bir akşam yemeği hazırlayalım. Ne pişirelim?" Ayağa fırlayıp yarıştaymış gibi hızla bebek arabasını sürmeye başladı. Çabucak yolun karşısına geçti. Tay usulü körili tavuk pişirecekti.

Süpermarketten bir kavanoz hazır köri alıp ambalajında yazılı malzemeleri okuduktan sonra yerine geri koydu. Bu soslarda ağır katkı maddeleri vardı. Özenerek yapması çok daha iyi olacaktı. Tony bunu hak ediyordu, son zamanlarda kocasına karşı çok kötü davranmıştı. Hızlanıp raflara dikkatle baktı: zencefil, sarımsak, biber, sebze, tavuk. Kahretsin, havlıcana da ihtiyacı vardı. Tarifte havlıcan da vardı. Zencefillerin arasına saklanmış olabilir diye baharat rafını iyice araştırdı. Ama hiç yoktu. Kavanozdaki baharatların olduğu raflara yöneldi, fakat orada da bulamadı. Eve gidip arabayı alması, Chinatown'a ya da Cabramatta'nın dışına çıkması gerekecekti. Oralarda mutlaka bulurdu. Hızla düşündü. Oradaki sebzeler de daha güzeldi. Marketten sadece bir tavuk ve biraz piriç aldı.

Anna ekspres kasaya doğru ilerledi. Sırada beklerken ağırlığını bir bacağından diğerine geçirip homurdandı durdu. Ödemesini yaptıktan sonra hızla dışarı çıktı. Terliklerin

sürtmesinden eser kalmamıştı. Hava daha da sıcaklaşmıştı. Yüzünü güneşe dönüp gözlerini yumdu. Engebeli kaldırım taşlarında ilerlerken kıkırdamaya başladı. Jack'in kolları sanki düşmekten kurtulmayı amaçlıyormuşçasına öne sarktı.

"Pardon küçüğüm."

Bebeğin kolları gevşeyip yana düştü. Ilık güneşe ayaklarını uzatıp tekrar uyumaya koyuldu. Anna bebeğinin minik ayak parmaklarına baktı. Bebek için güneş kremi almalıydı, bugün güneşte epeyce yürümüşlerdi. Ve bebek arabasına suyu soğuk tutan metalik su şişelerinden de koymalıydı. Ve iyi koşabilmek için yeni ayakkabılar. Havlıcanı bulduktan sonra bu işleri de halledebilirdi.

Tony ön kapıyı yavaşça açtı. Kendisini neyin beklediğinden emin değildi. Gün boyu Anna için endişelenmişti. Elbette daha iyi hissetmesine sevinmişti ama bu durum Tony'yi huzursuz etmişti. Kapıyı ardından kapatırken oturma odasında bangır bangır çalan televizyonun sesini duyunca elindeki bilgisayar çantasını yere bıraktı.

"Anna?"

Anna koridordan koşup kapıya yöneldi. Kollarını Tony'nin boynuna doladı.

"Vay! Bu ne güzel bir hoş geldin!" Tony karısına sarıldı, kollarından tutup bir adım geriledi. Anna önlük takmış, yemek kokusuna bulanmıştı. Gülümseyen karısına, "Ruj mu sürdün?" diye sordu.

"Evet. Yeterince şişman ve paspal dolandım." Anna, Tony'nin kollarından sıyrılıp, bir baş işaretiyle peşinden gelmesini ima ederek mutfığa doğru yürüdü.

"Bebeğim, sen..."

“Mükemmel bir gün geçirdik. Yalnızca devam etmem gerektiğini fark ettim. Uyuyamayan tek kadın ben değilim. Yeni bir planım var: Her sabah Jack’i doyurduktan sonra yürüyüşe çıkacağım, jimnastiğe başlayacağım. O saatlerde Jack’i kreşe bırakacağım. Yarın sinemaya gidiyoruz, bebeklerin de alınabildiği özel bir seans var. Ne güzel, değil mi? Haydi, gelip otur. Köri ve sebze var.”

Tony karısına bakıp gülümsedi. Kaygılanacak bir durum yoktu. Karısını perişan bir halde görmeye öyle alışmıştı ki Anna’nın ne denli canlı ve hayat dolu olduğunu unutmuştu.

Anna dolaptan enfes bir şişe beyaz şarap çıkardı. “Bir kadehten zarar gelmez.” Dolaptan iki kadeh alıp nazıkçe doldurduktan sonra kadehin ayağına dökülen birkaç yudumu yalayıp, “Hımmm,” dedi.

Tony de kadehini alıp şarabın tadına baktı. Şarap boğazından kayıp geçti. Soğuk ve tatlıydı. Derin bir nefes aldı. Tanrı’ya şükretti. Anna eski haline geri dönmüş gibi görünüyordu. Bir süredir karısını kaybetmişti.

Tony kanepenin yanında duran beşiğe doğru ilerledi. Jack içinde derin uykudaydı. “Ne yakışıklı bir oğlansın sen,” diye fısıldadı.

Anna yanına gelip başını göğsüne yasladı. Tony de kolunu karısının omzuna attı. İşte hayal ettiği tam da buydu. Üçü de mutlu ve halinden memnundu. O an her şeyin yoluna gireceğine inandı.

Bölüm 30

Altı hafta sonra

26 Ekim 2009 Pazartesi

Anna hastanedeki yatağına dayanmış, servisin kitaplığında bulduğu eski, yırtık bir romanı okuyordu. Kısa süre önce dedikodu dergilerinden birindeki bir köşeye güçlkle odaklanabiliyorken, bu kitaptan hoşlanmıştı. Okumak onu eski hayatına, Jessie yanında uyuklarken bahçedeki sandalyesinde kitap okuyarak geçirdiği saatlere geri götürmüştü. Bunu özlemişti.

Anna öğle yemeği ve grup terapisinden sonraki bu okuma saatini iple çekiyordu. Emirlerle ve rutine alışmıştı. Fazla düşünmesine gerek yoktu, böylece her şeyi unutabilirdi. Hapishane de farklı olmayacaktı. Buraya kapatılmasından hoşnut olması onu korkutuyordu. Ama her ne olursa olsun bu durum ilelebet sürmeyecekti. Belli bir dönemde kurumlardan ayrılacak ve hayata yeniden katılacaktı.

Derken kapı çalındı. Rachel odaya şöyle bir baktı. "Anna, Bay Hardy seni görmek istiyor."

Anna başını sallayıp kitabını yüzüstü yatağa bıraktı. Tarar gibi yapıp parmaklarıyla saçını düzeltti.

Scott içeri girdi, ayakkabıları zeminde tıkırdıyordu. Mavi ve kırmızı renkli ince çizgileri olan, temiz, beyaz bir gömlek giymişti, Fransız stili manşetlerinde kalın, gümüşü kol düğmeleri vardı.

“Merhaba Anna. Haberlerim var.”

Anna’nın kalbi hızla atmaya başladı. Haber falan istemiyor, bu belirsizlik içinde yaşamak istiyordu. Haber değişiklik demekti. “Evet?”

Scott oturup deri evrak çantasını açtı. Koca bir kısıkaçla tutturulmuş bir tomar kâğıt çıkardı. Ceketinin iç cebine uzanıp mavi ipekten astarını göstererek gümüş bir dolma kalem aldı. Anna nefesini tutmuş bekliyordu.

Scott yumuşak bir tavırla, adeta özür diler gibi konuşmaya başladı. “Bize bir tarih verdiler.”

Anna nefesini bıraktı. “Tarih mi? Duruşma için mi?”

“Bir duruşma değil, savunma. Savunmamızı yapacağız, hatırlıyor musun? Doğum sonrası sendroma bağlı yeni-doğan katli tam da senin davana uyuyor. Ruhsal yapının bozuk olduğuna dair kuşku yok ve hukukta da belirtildiği üzere, bunun doğum ve emzirmenin doğrudan sonucu olduğu su götürmez bir gerçek.” Kalemmini kâğıdın üstüne bastırdı. “Hapis cezasından kurtulmanın tek yolu bu. Savunmanı yazacağız. Hâkim benim ve savcının iddialarını okuyup davayı hükme bağlamak için gün verecek. Oldukça basit.”

Anna başını sallarken çenesini sıkıyordu. Kendisiyle çocukmuş gibi konuşan insanlardan nefret ediyordu. Elbette hatırlıyordu, düşündüğü tek şey buydu. *Savunmamızı yapacağız? En iyi şansımız? Herkesin önünde ayağa kalkıp çocuğunu öldürdüğünü kabullenecek, hapis gerçeğiyle karşılaşacak ya da paramparça olmuş yaşantısına dönmek zorunda kalacak olan Scott değildi tabii. Ama Anna bunları ona söylemedi. Önemi yoktu.*

"Fakat bunun bir garantisi yok. Demek istiyorum ki... Her şey olabilir. Hapse girebilirim."

Scott kalemi başparmağıyla işaret parmağı arasında çevirdi. "Kamu hizmeti yapma cezası verecekleri konusunda oldukça umutluyum. Sen suçu kabul edeceksin. Savcı zaten ruh sağlığının bozuk olduğu konusunda bizimle hemfikir. Daha önce başı derde giren biri değilsin ve iyi huylu biri olduğunu kolayca kanıtlayabiliriz."

Pencereden dışarı baktı. "Umurumda değil."

"Anna, lütfen endişelenme..."

"Tamam."

"Tamam olan ne?"

Başını çevirip avukatına baktı. "Onlara hapse gireceğimi söyle."

"Ne?" Scott kalemini döndürmeyi bıraktı.

"Benim için en uygun yer orası."

Scott öne doğru eğildi. "Anna, sana elimden geldiğince en iyi yasal koşulları sağlamak üzere buradayım. Eğer hapis cezası almanı önlemeyeceksem işimi yapmış olmam."

Anna başını sallayıp uzaklara baktı. Bunu Scott'la tartışmak anlamsızdı. Anna ne yapacağına çoktan karar vermişti. "Peki ne zaman?"

Scott kucağındaki kâğıtlara bakıp, "On dokuz kasım-da," diye yanıt verdi.

"Kasım... Gelecek ay." Elleri titremeye başladı.

Elini Anna'nınkinin üzerine koyup, "Hazır olacağız," diye ekledi.

Anna gözyaşlarını tutmaya gayret ederek, "Teşekkürler... Bana yardım etmeye çalıştığın için teşekkür ederim," diye karşılık verdi.

"Rica ederim." Scott Anna'nın elini sıktı, eşyalarını toparladıktan sonra odadan çıktı.

Kapı aniden tekrar açıldı. Anna hemen gözyaşlarını kuruladı. Scott'ın bir şey unutmuş olabileceğini düşünmüştü.

"Benim," diye seslendi Doktor Morgan. İçeri girip kapıyı kapattı. "Avukatının burada olduğunu duydum, nasıl olduğuna bakmak istedim."

Anna kaşlarını çatı. Doktor sadece dedikodu duymak istiyordu. Yorgun görünüyordu ve çorabı kaçırmıştı. Anna, Doktor Morgan'ın bazı geceler hastanede kaldığını biliyordu. Anna gibi delilere bakmak yorucu olmalıydı. Acaba kaç hastası daha vardı? Doktor Morgan'ın kendisiyle çok ilgilendiğini düşünerek naiflik sergilediğini fark etti. O da diğerleri gibi sadece bir hastaydı. Kusursuz ailesine kavuşmadan önce yapacağı işlerden biriydi. Başını ters yöne çevirdi.

"Anna?"

Tekrar dönüp kelimeleri tıslaya tıslaya ağzından çıkarıldı. "Kasımın on dokuzunda savunmam var." Fakat söylerken sesi kırıldı. Başını yastığa yaslayıp gözyaşlarını tutmaya çalışarak tavanı seyretti.

Doktor Morgan oturdu. "İyi misin?"

Anna omuz silkti.

"Sanırım önünde bir tarih olması ne olacağını bilmen açısından iyi bir şey ama öte yandan bu her şeyi somutlaştırıyor, değil mi?"

Anna ne hissettiğini anlatmak istemiyordu, zaten ne hissettiğinden de emin değildi. "Sorun yok, iyiyim ben," diye kestirip attı. "Olmak zorundaydı."

"Anneni aramamı ister misin?"

Olumsuz anlamda başını salladı. Yetişkin bir kadındı, çocuk değil. "Ben ararım."

Doktor Morgan sırtını yaslayıp ellerini dizinde kenetledi. "Savunmanın tarihi belli olana dek buradaki tedavinin seyri üzerine planlama yapmamıştım."

“Ne demek istiyorsun?”

“Hastaneden ne zaman ayrılacağına, savunmana ya da duruşmana kadar burada kalıp kalamayacağına, daha önce evine çıkıp çıkamayacağına karar vermemiz gerek.”

Anna oturdu, gözbebekleri büyüdü. Ne demeye çalışıyordu? Savunmadan önce eve gitmek de ne demekti? “Fakat polis... Burada kalmam şartıyla...”

“Hayır, hayır. Yalnızca tedavini kabul etmek durumundasın, hastanede kalmak zorunda değilsin.”

Bunu ona yapamazlardı, Anna’nın planı bu değildi. Daha vaktinin olduğunu düşünüyordu. “Henüz hazır değilim.”

Doktor Morgan elini uzattı. “Anna, sakın ol. Seni bugün taburcu etmiyorum. Sadece sana duruşmadan önce bunun olabileceğini söylüyorum ama ne zaman istersen bizden destek alabilirsin. Karar verene kadar gidilecek uzun bir yolumuz var. Bu konuyu ortaya attığım için kusura bakma. Bunu anlayacağını düşündüm...”

Anna komodinde duran kâğıt mendil kutusunu kaptı, içinden hızla birkaç mendil çekip gözlerini sildi. Doktor Morgan’a baktı. Kimse ona karşı dürüst davranmıyordu. Kimse ona güvenmiyordu ve bundan sonra da böyle sürüp gidecekti. İnsanlar onun etrafında dikkatli davranacak ve nasıl bir tepki vereceğini, onu üzerlerse delirebileceğini düşünüp kaygılanacaklardı. Böyle yaşayamazdı. Zorlukla nefes almaya başladı. Sahildeki bir dalga tarafından yıkılmış ve yönünü bulabilmek için suları dövüyor gibiydi. Tekrar ayağa kalkabilecek kadar güçlü değildi.

Zamanı gelmişti, yakında harekete geçmeliydi.

Hava kararmıştı. Anna öğleden sonranın kalanını odasını toparlayıp gece üzerine düşünerek geçirmişti. Sakindi, halinden memnundu. Annesini aradı. Teşekkür edip onu sevdiğini söyledi. Wendy'nin iyi olacağını biliyordu. Emily'yle iletişim kurmayı düşündüyse de arkadaşının şüphelenmesinden çekinerek vazgeçti. Arayacak başka kimsesi yoktu. Tony zaten cevap vermezdi.

Hemşire yarım saat önce servisteki lambaları söndürmüştü, kapısının altından ince bir ışık sızıyordu. Hemşirelerin odasından yükselen boğuk televizyon sesini duydu. Her zamanki gibi üç tane gece hemşiresi vardı. Kontrollelerini az önce yapmışlar, herkesin olmaları gereken yerde olduğundan emin olarak kendi yerlerine çekilmişlerdi. Dört saat daha ortalıkta olmayacaklardı, bu da Anna'nın epeyce zamanı olduğu anlamına geliyordu.

Anna dönüp sesli bir şekilde iç çekti, odanın dışındaki tepkileri dinledi. Öksürdü. Hiçbir tepki yoktu.

Yastık kılıfının içine elini kaydırıp köşeye gizlediği, haplarla dolu küçük kese kâğıdını buldu. Yastığı kabartıyormuş gibi yaptı. Hâlâ gelen yoktu. Kâğıda yapışan hapları sıyırdı. Elini yavaşça kaldırdı. Hapların yarısını ağzına boşaltıp yatağının kenarındaki su bardağına uzandı. Hapları yutup kalan yarısı için de aynı işlemi uyguladı. Yeterli gelmesini ümit etti.

Yan tarafına dönüp battaniyeyi çenesine kadar çekti. Soğuk suyla yıkanan hapların kanunda çözülürken ısıklar eşliğinde köpürdüğünü hayal etti. Gözlerini yumarak derin bir nefes alıp uykunun kendisini esir almasını diledi.

Bölüm 31

Altı hafta sonra

26 Ekim 2009 Pazartesi

"Anna, beni duyabiliyor musun? Uyan! Çabuk Doktor Morgan'ı çağırın!"

Başı fena zonkluyordu. Yorgundu. Bedeni külçe gibiydi. Dibe, karanlığa gömülüyordu. Duyduğu homurtunun kendisine ait olduğunun farkındaydı.

"Anna, beni duyabiliyor musun? Aç gözlerini."

Biri onu sarsıyordu. Etrafındakilere durmalarını, yalnız kalmak istediğini söylemeyi diliyordu ama ağzından tek kelime bile çıkmıyordu. Göğüs kafesi yanarken birden kolları titremeye başladı. Biri eklemleriyle kemiklerini öğütüyor gibiydi. Kendi çılgınlığını duydu.

"Derhal tekerlekli sandalyeyi getirin, hemen acil servise götürelim."

Tıngırdaya tıngırdaya ilerlerken kürek kemikleri, topukları, başının arka kısmı soğuk metale çarpıp durdu. Düşmek üzere olduğunun farkındaydı ama hareket edemiyor, konuşamıyordu. Sol eli tekerlekli sandalyenin köşesine bağlı dirseğinden aşağı doğru sarkık vaziyetteydi. Eli bir şeye hızla çarpınca acı kolunu sabitledi.

Hâlâ hayattaydı.
Yine başaramamıştı.

Tony, Anna'yı uyurken izliyordu. Hastaneden arandığında düzensiz bir uyku daha çektiği bir başka gece yaşıyordu. Acil servise tekrar gelmişti. Sarsılmış ve oturup ağlamıştı. Bunun kısmen de olsa kendi hatası olduğunu düşünmüştü. Sözüünü tutmamış, Anna'yı görmeye gitmemişti. Hastaneye yetiştğinde onu doğrucu Anna'nın yanına çıkardılar. İlk geldiklerinde kaldığı küçük odada kalıyordu. Hemşire bu bölümün *ruh hastaları* için ayrıldığını belirtmişti. Doktorlarsa iyileşeceğini söyledi. Görünüşe göre, aldığı ilaçlarla intihar etmesi hayli güçlü. Fakat Anna bundan habersizdi. Doktorun söylediğine göre şanslıydı. Arabaya yanlış benzin koymuştu, o kadar.

Tony onun pek de şanslı olmadığını düşündü.

Gece yarısını çoktan geçmişti. Kalbini gözetimde tutan göğsüne bağlı kablolar, oksijeni burun deliklerinden akciğerlerine gönderen plastik tüpler ve kana karıştığından emin olmak için parmağına takılan bir pens vardı. Kalp monitöründen çıkan bip sesi uyuşturucu gibiydi. Tony iki parmağını kendi nabzına koyup Anna'nunkiyle kıyasladı. Kendisinininki daha hızlıydı.

Plastik kanülü emniyette tutan banda dikkat ederek elini okşadı. Uyuyan karısına tekrar baktı. Gözleri doldu. Bu ne zaman sona erecekti? Dudağını ısırды. Eğer kendini öldürmeyi başarsaydı neler olacağını düşündü. Uçurumun kıyısında ya da şimdi. Bunu daha önce düşünmemiş değildi ama daha öncekiler öfke kaynaklıydı. Şimdiyse merhamet duygusuyla düşünüyordu bunu. Yoksa bencillik miydi?

Anna gözlerini kırpıştırarak açıp dudaklarını yaladı. Bir an kocasının yüzüne odaklandı, soluğu kesildi.

"Tony?" Sesi boğuktu.

Tony başını sallayıp gülümsedi. "Buradayım."

Anna dosdoğru kocasına bakıyordu alt dudağı tir tir titrerken. Tony karısının alnına parmaklarını koyup gözlerine bakmadan saçını tarar gibi yaptı. Anna kederli gülümseyişle dikkatle bakmayı sürdürdü.

Anna, "Özledim seni," dedi.

Tony ciddileşti, birden elini çekti. Acaba bunun için mi intihar etmişti? Bunun Tony'yi geri getireceğini mi ummuştu? Burada olduğu için her şey eski haline mi dönecekti?

"Söyleyeceğin tek şey bu mu? Beni özlediğin mi?" İçinde kabanar öfke selini hissetti.

Anna kollarını Tony'ye doğru uzattı. "Tony..."

"Bunu nasıl yapabildin? Yeterince eziyet çekmedik mi? Bana bunu nasıl yaşattın? Ya annene?"

"Ben..."

Tony yumruklarını sıkıp başını salladı. Tüm kaygısı öfkeye dönüşmüştü. "Bu kadar... Bu kadar bencil olduğuna inanamıyorum!" diye bağırdı. "Ne halde olduğumu tahmin ediyor olmalısın. Beni bir de bununla baş başa bırakacaktın. Hiç beni düşündün mü? Annen çıldırmış durumda. Burada yanında olabilmek, sana yardım edebilmek için kendi hayatından vazgeçti. Doktorlar ellerinden geleni yapıyor. Mükemmel bir avukatın var ve yaralarımı sarmaya çalışırken beni yalnız bırakıyorsun, öyle mi?"

Anna ağlayarak başını iki yana salladı. "Özür dilerim!"

"Umursamadığımı mı sanıyorsun? Sen benim karımsın. Sence ne hale gelirdim?" Yumruğunu sandalyenin kolçağına hızla indirdi. Yüzü alev alevdi.

"Ama beni görmek istemedin. Ben düşündüm ki..."

“Neden acaba? Sebebin bu mu yani? İntihar etmen benim hatam mı?” Anna’nın söylediklerine inanamıyordu. Anna onu mu suçluyordu? Tüm bunlar olmasın diye farklı bir şekilde yapabileceği bir şey olup olmadığını düşünerek kendine yeterince işkence ediyordu zaten. Hatasız olmadığını biliyor ama tek sorumlunun kendisi olmadığını düşünüyordu. Ve kesinlikle Anna’nın ölmeyi istemesinden sorumlu değildi. Bu Anna’nın tercihiydi.

İşaretparmağını karısına doğrultup, “Bir daha bana bunu söylemeye cüret etme. Bu benim hatam değil, tamam mı? Ben... Ben elimden geleni yaptım.”

Takati kalmamıştı. Soluk soluğa sandalyeye yaslandı, karısına bakmaya cesaret edemeyip odanın köşesine gözü-nü dikip oturdu.

“Ben öyle demek istemedim...” Anna çekingen bir eday-la konuşmaya başladı. “Tabii ki senin hatan değil. Hepsi benim suçum. Demek istiyorum ki... Sorun şu ki... Bundan sonra nasıl yaşayabilirim? Her şeyi kaybettim...”

Tony karısının sessizce ağladığını işitince içini çekti. Keşke öfkesini söndürmeyip odadan çıkıp gidebilseydi ama tekrar tekrar Anna’ya doğru çekiliyordu. “Anna, mesele tamamen seninle ilgili değil. Düşündüğünden daha fazlası var. Ve bununla ben de yaşamak zorundayım.”

Sesi biraz olsun belirginleşti. “Ama bunu sen yapmadın, değil mi? Yapan bendim.”

Monitörlerden yükselen bip seslerinin dışında oda sessizliğe gömüldü.

Tony boğazını temizledi ama konuşurken sesi hâlâ boğuk çıkıyordu. “Bana söz ver. Kendine tekrar zarar veremeyeceğine dair bana söz ver.” Anna’ya bakmadan konuşuyordu.

“Benden nefret ediyor musun?”

“Nefret mi? Tanrım, tabii ki etmiyorum!”

Anna kollarını kavuşturdu. "Senin yerinde olsaydım ben ederdim."

Tony karısına baktı. Anna birden gözüne ufacık görün-
dü. "Yaptığın şeyden nefret ediyorum. Bunların senin başı-
na, *bizim* başımıza gelmesinden nefret ediyorum. Nefretim
sana değil."

"Tamam, söz veriyorum..."

Tony yatağa dayanıp kollarını karısının boynuna do-
ladı. Anna'nın, onun kollarında olması çok doğal gibi ge-
liyordu. Birden onu ne çok özlediğini ve ne kadar yalnız
olduğunu fark etti. İki birden ağlamaya başladı. Tony
güçlkle kendini çekip aralarında bir kol boyu mesafe bı-
raktı.

"Seni seviyorum Tony."

Tony sadece başını salladı. Bunu karısına söylemeye
cesaret edemedi, çünkü doğru olup olmadığından emin
değildi. Hayatına son vermek isteyerek ne yapmaya çalış-
tığını düşünmesi için ona vakit tanımalıydı. Henüz ikna
olmamıştı, kandırılmış olabileceğinden şüpheleniyordu.
Anna'nın, çıkarları doğrultusunda hareket edip etmediğini
düşünmekten iğreniyordu, fakat ona duyduğu aşk ile
sadakat ve tabii ki aile bütünlüğü tuzla buz olmuştu.

Anna'nın gözlerine baktı. "Bunu atlatacağız, tamam
mı?" dedi.

Söyleyebildiği en iyi şey buydu.

Ursula elinde, sokağın köşesindeki Fransız pastanesin-
den aldığı yiyeceklerin olduğu bir kese kâğıdıyla Lisa'nın
dükkânına giden kaldırımında yürüyordu. Bu tarafa pek
gelmezdi, çünkü ilgisini çeken fazla bir şey yoktu. Üniver-
site öğrencilerinin doldurduğu iki kafe, ikinci el kitap sa-

tan bir kitabevi, Lisa gibi genç tasarımcıların işlettiği birkaç mağaza vardı. Kızıyla yüz yüze konuşmak istemişti. O sabah Tony annesini arayıp Anna'nın yaptıklarını anlatmıştı. İyileşip iyileşmediğini görmek için saatlerdir Wendy'yle beraber hastanede idi. Ursula bu durumla Tony'nin ilgilenmesine sinir olmuştu, çünkü Tony'nin karısıyla yeterince ilgilendiğine inanıyordu. Anna'nın nasıl perişan hale geldiğini anlamıyor değildi ama bu bencilce, affedilemez bir hareketti.

Lisa'nın dükkânının açık kapısına doğru yürüdü. Duvarlar boyunca uzanan uzun raflara kıyafetler tika basa doldurulmuş, odanın tam ortasındaki eski, solmuş, ahşap masaya kemerler ve takılar konmuştu.

Mağazanın arka kısmındaki başka bir ahşap masanın ardında Lisa duruyordu. Kasanın yanında birbirine karışmış bir yığın elbise asılmak üzere bekliyordu. Başını kaldırıp gülümsedi, sonra birden kaşlarını çatı. "Anne, selam... Hangi rüzgâr savurdu seni buraya?"

"Ah, sadece yakınlardan geçiyordum. Belki bir şeyler atıştırmak istersin diye düşündüm," deyip elindeki beyaz kese kâğıdını salladı.

Lisa kaşlarını kaldırıp, "Bana atıştırmalık getirmek için uzun bir yol... Hayır demeyeceğim tabii ki," dedi.

Ursula gelişinden kızının kuşkulandığının ve gerçek niyetini anladığının farkındaydı. Mağazaya gelmeyeli epey zaman olmuştu. Biraz utansa da sonuçta kızını ziyaret etmesi için bir bahanesi olmaması gerektiğini düşündü. Lisa'yı özlemişti, eskiden çok yakındılar. Odanın arka kısmına doğru ilerlerken etrafındaki kıyafetlere bir göz attı. İşini kurduğu için kızıyla gurur duyuyordu. Hayatta doğru tercihlerde bulunması kaydıyla kocasıyla birlikte kızlarına destek olacaklarına dair söz vermişlerdi. Lisa da onları utandırmamıştı.

Kese kâğıdını tezgâha koyup açtı. Midesi bulanmaya başlamıştı. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var. Anna'nın yaptıklarını duydun mu?"

Lisa önüne çekip bir acıbadem kurabiyesi aldı. Durak sayıp annesine bakarak, "Hayır. Ne olmuş?" diye sordu.

"Tony seni aramadı mı? Belki de söylememeliyim..."

"Anne! Ne oldu?"

"Her şey yolunda." Derin bir nefes aldı. Lisa'yı üzmemek istemiyor ama durumu bilmesi gerektiğini düşünüyordu. Haberleri paylaşarak hıncını kustuğunun bilincindeydi. Üstelik bu, Anna'nın istikrarsız olduğunu kanıtladığından onu aileden uzak tutma kararını da destekliyordu. "Şu an gayet iyi, dün gece kendini öldürmeye çalışmış."

Lisa elindeki kurabiyeyi düşürüp eliyle ağzını kapattı. "Tanrım! Neler olmuş?"

Ursula kızının koluna dokunarak, "Endişelenme, gayet iyi. Öyle görünüyor ki aşırı doz almış. İlaçları biriktirip tek seferde içmiş. Demek oluyor ki bir süredir zaten bunu planlıyormuş," dedi. Birkaç hafta önce Anna'ya yaptığı ziyareti anımsadı, içindeki suçluluk hissini hemen öteledi. Anna'nın bunu ne kadar zamandır planladığını bilemezdi. Benzi atmış olan Lisa'ya döndü. "Kusura bakma, bir şok etkisi yaratmak istemezdim canım."

Lisa başını salladı. "Sorun değil. İyiyim ben. Sadece... Çok korkunç bu. Zavallı Tony."

"Kesinlikle. Gece geç saatte haber almış ve gecenin çoğunu hastanede geçirmiş. Wendy şu an orada, Tony eve gidip uyumaya çalışacak. Bir dert bitmeden öteki başlıyor."

"Belki gidip görmemin bir faydası olur. O hastanedeyken bir nebze de olsa kendimize geldiğimizi düşünüyorum. İki arada bir derede kaldım. Bazen ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Taraf tutmak istemiyorum ama Tony için çok üzülüyorum. Yaşananlar inanılmaz, bu yüzden

ona sarılmalı mı, yoksa bağırmalı mıyım bilmiyorum. Böyle düşünerek bencillik mi yapıyorum emin değilim...”

“Lisa, sakın kendini suçlama! Biz elimizden geleni yaptık. Bekleyelim ve Tony’nin söyleyeceklerine kulak verelim.”

“Tony nasıl?” Lisa tezgâha yaslandı. “Peki ya Wendy?”

“Wendy iyi, daha da iyi olacaktır. Hâlâ hastanede. Tony tahmin edebileceğin kadar iyi.”

“Affedersin. Gidip kahve yapayım.” Lisa mağazanın arka tarafına geçip gözden kayboldu.

Lisa hep böyleydi, üzüldüğünü kimsenin görmesine izin vermezdi ve Ursula buna saygı gösterirdi. Fakat tüm yaşananlar bazı şeylerin açığa çıkarılması gerekliliğini de ortaya koymuştu. Lisa elinde iki büyük kupa taşıyarak gelene kadar Ursula ağzındaki lokmayı uzun süre çiğnedi. Lisa’nın gözleri kızarmış, rimeli yüzüne bulaşmıştı.

“Lisa, hazır buraya gelmişken seninle bir şey daha konuşmak istiyorum.” Fincanını kaldırdı, kahvesinden büyük bir yudum alıp fincanı yerine bıraktı. Elinin sinirden değil de kafeinden titrediğini söyleyip durdu kendi kendine.

Lisa bakışlarını çevirip bir kurabiye daha aldı.

“Bütün bu olanlar hakkında epeyce düşündüm...”

Lisa başını salladı. “Sakın. Sakın anne, her şey geçmişte kaldı.”

“Tatlım, yaşadıklarımız hakkında hiç konuşmadık. Bu önemli bir konu...”

“Hayır, değil. Bunu düşünmek istemiyorum. Üstüne konuşmak istemiyorum. Bırak artık bu konuyu.” Kese kâğıdını buruşturup tezgâha dökülen kırıntıları eliyle topladı ve odanın arka tarafına doğru yürüdü.

Ursula geçen zamanı gözlerinin önüne getirdi: ağlayışlar, çığlıklar ve sessizlikler. Lisa her defasında az önce

yaptığı gibi çekip gitmişti. Midesi bulandı. Kurabiye iyi bir fikir değildi, şeker midesini iyice altüst etmişti.

Birkaç dakika sonra Lisa geri geldi, bu kez yüzü daha da kızarmıştı. Ursula kollarını açıp kızına doğru bir adım attı. "Özür dilerim canım, seni üzmemek..."

"Sorun değil anne." Lisa annesinin kucaklamasına fırsat vermeden yerdeki mukavva kutudan bir elbise aldı. "Kusura bakma ama artık işe dönmem gerek."

Ursula dönüp ikisinden başka kimsenin olmadığı boş dükkâna bakıp içeri çekti. Çantasını alıp caddeye çıkarak arabasına doğru yürümeye başladı. Yaklaştığında cam sileceklerinin arasına sıkıştırılmış beyaz bir kâğıt parçası görüldü. Kalbi hızla atmaya başladı. Kaputa dayanıp kâğıdı çektikten sonra iki eliyle düzeltti. Elbette lanet olası bir ceza makbuzuydu.

Kâğıdı buruşturup fırlattı. Anahtarını bulmak için beceriksizce çantasını karıştırdı. Arabasına binip ağlamaya başladı. Soluk soluğa kalıncaya dek başını direksiyona dayayıp ağlamaya devam etti. Tek istediği kızına atıştırma bir şeyler götürüp onu mutlu etmekti.

Yaptığı hiçbir şey yolunda gitmeyecek miydi?

Bölüm 32

*Altı hafta sonra
27 Ekim 2009 Salı*

Tony nemli mayosunun üzerine havlusunu sararken zil çaldı. Yatak odasında yere fırlattığı tişörtünü üstüne geçirip giyindi ve kapıyı açmaya gitti.

Wendy solgun ve bitap bir halde ön merdivende dikiliyordu. Tony'ye baktı, başını sallayıp içeri girdi. Tony kapıyı kapatıp Wendy'yi kucakladı.

Wendy, "Anna'yı tekrar psikiyatri servisine taşıdılar. Hekimler ondan memnun," dedi.

Tony içini çekti. "Şükürler olsun. Haydi, gel." Birlikte koridordan geçip mutfığa vardılar. Tezgâh kullanılmış tabaklar ve fincanlarla doluydu. "Dağınıklık için kusura bakma."

Wendy boş ver dercesine elini salladı. Kamburunu çıkartıp tabureye oturdu. "İnanamıyorum. Ben onun iyileşmeye başladığını düşünüyordum, biliyorsun... Bak, neler oldu?"

"Biliyorum." Tony sesinin inceldiğini fark etti. Boğazını temizleyip kahve makinesine yöneldi. "Kahve içer misin?"

Wendy sessizce onayladı.

Tony kahve çekirdeklerini metal filtreye kaşıkla doldurup makineyi çalıştırdı. "Sörf yaparsam iyi gelir diye düşündüm. Hastaneden eve döndüğümde biraz olsun uyuymaya çalıştım ama düşünmeden duramadım..."

Dolabı açıp iki kupa çıkardı. Biri Anna'nın en sevdiği fincandı. Yerine geri koymaya niyetlendi ama başka temiz fincan yoktu. Yutkundu. Altı üstü bir kupaydı, bir anlamı yoktu. İçini çekerek metal bir cezveye süt doldurup ısıtmaya başladı. Kahveleri fincanlara boşalttı. Birini Wendy'ye uzatıp Anna'nınkini kendine saklayarak bir tabure çekip oturdu.

Kahvesini yudumlarken, "Özür dilerim," dedi.

"Ne için?"

"Benim hatamış gibi hissediyorum. Bana dedi ki... Ondan nefret ettiğimi düşündüğü, onu görmeye gitmediğim için bunu yaptığını söyledi."

"Ah, Tony... Böyle demek istememiştir, o sadece..."

Tony ısrarla başını salladı. "Hayır, doğru söylüyor. Onu görmeye gitmedim. Gidemedim."

Wendy kahvesine bakarak, "Anlıyorum," diyebildi.

"Düşünüyorum..."

Wendy, Tony'ye dönüp başını eğdi. "Ne düşünüyorsun?"

"Onun yanında olmam gerektiğini."

"Tony, zaten yanındaydın..."

"Hayır, onları evde annemle bırakmaya çalışıp işe koşturmamalıydım. Bunun olabileceğini görmeliydim." Şeker kavanozuna uzandı, kaşık dolusu şekeri alıp kahvesine karıştırdı. "İyi olmadığını biliyordum. Asla kabul etmemeliydim..."

Wendy, Tony'nin koluna dokundu. "Sakin Tony. Bunun olacağını bilemezdin."

"Anlamıyorsun. Bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydım ama öyle meşguldüm ki... Uyumuyor, sürekli

ağlıyordu. Sonra bir gün zirveye çıkıyor, aşırı mutlu görünüyordu. Ve o sabah mırıldanıp duruyor, tuhaf hareketler yapıyordu. Nasıl bir kocayım ben? Nasıl bir babayım?" Gözlerini Wendy'den kaçırdı, ağlamamak için kırpıştırdı. Doğruydu. Bir Şeylerin gerçekten yolunda olmadığını fark etmiş ama Anna'nın iyi olduğu konusunda kendini ikna etmişti. Bu sayede bebeği ve karısıyla olan iliŐkisinde sakinlik yaşamıştı. İŞini bir bahane, bir kaçıŐ olarak kullanmıştı.

"Tony, bu senin hatan değil." Wendy başını eğip öylece kahvesine baktı. "Bunda hepimizin payı var. Ben onun anesiyim, onu herkesten iyi tanırım. Belki senden bile daha iyi tanırım ama bunu yapabileceğini asla düŐünmezdim. Bebek doğrar doğmaz yanınıza gelmeliydim. İyi olduğunu söylediğinde onu dinlememeliydim." İçini çekip pencereden dışarı baktı. Tony, Wendy'nin farklı bir tutum izlemiş olsaydı neler olabileceğini hayal ettiğini ya da kendi zihninde canlandırdığı olası farklı senaryoların daha iyi neticelenebileceğini söyleyebilirdi.

Wendy sakin bir tavırla tekrar konuşmaya başladı: "Tehlikede olduğunu dŐnmeliydim. Onu olabileceklere dair uyarmalıydım." Tezgâhtaki peeteliği alıp birkaç tanesini Tony'ye verdikten sonra burnunu çekti.

Tony herhangi bir açıklama beklemedi. O Anna'nın kocası, Jack'in babasıydı. "Onlara göz kulak olabilirdim..." Sesi cılızlaŐtı.

Wendy fincanını sertçe bırakınca Tony yerinden sıçradı. "Yeter Tony! Bunun faydası yok, suları yarıŐtırmıyoruz. Kimsenin suı yok. Olan oldu." Parmaklarıyla saçlarını tarar gibi yaptı. "Hayatımdaki olumsuzluklar için suçlayacak birini aradım hep ama henüz bulamadım. Hayat sadece eğlenmek demek değil, yetemediğimiz zamanlar olur. Bu yüzden Şimdi Anna'nın yanında olmalıyız. Elimizden başka ne gelir ki?"

Kalkıp pencereye doğru ilerledi. Tony arkasından baktığında Wendy'nin camdaki hayaletimsi yansımasını gördü. Zayıflamıştı, güçsüz görünüyordu. Arkadan bakıldığında Anna'yla karıştırılabilirdi. Tony başını eğdi. Wendy haklıydı. Kimin ne yaptığı gerçekten önemli değildi, çünkü ellerinden geleni yapmamışlardı ve artık çok geçti. Yaklaşıp elini Wendy'nin omzuna koydu. Wendy de Tony'nin elini sıkıca tuttu. Öylece durdular.

"Bir şey sorabilir miyim?" diye söze başladı Tony.

"Elbette."

Derin bir nefes aldı. Daha önce söylemek istememişti ama artık zamanının geldiğini düşündü. "Oda. Jack'in odasına o günden beri..." Sesi iyice kırıldı. "Yapamıyorum. O odayı görmeye katlanamam. Oda, Anna gittiğinden beri aynı halde."

Wendy başını salladı. "Ben hallederim Tony. Odaya girmek zorunda değilsin."

"Teşekkürler." Yüzünü ovaladı, dönüp Wendy'yi kucakladı. Bir şekilde her ikisi de çocuklarını kaybetmişlerdi. "Haydi, gel. Çıkalım buradan. Sahile inip öğle yemeği yiyeelim."

"Peki." Wendy omuz silkip gülümsemeye çalıştı.

"Ama önce bir duş alayım."

Tony banyoya gidip hemen duşu açtı. Sıcak su tuzlu tenine değdiğinde üzerine yapışmış kum taneleri öbek öbek yere düştü. Anna'nın şampuanıyla saçını yıkadı. Kokusunu içine çekti, durulayıp tekrar köpürttü. Yastıklardan, koltuklardan, elbiselerinden uçup giden kokuydu bu. Uzun zaman sonra ilk kez Anna'nın eve dönme olasılığını düşündü. Hayatlarına kaldıkları yerden, alıştıkları noktadan devam edebilseler ne kadar güzel olurdu. Duşu kapatıldığında koku uçup yiterken olasılık da kayboldu.

Anna'nın yatağında biri oturuyordu. Başını kaldırmadan göremeyeceğini biliyor ama hareket edemiyordu. Güç bela yanındakinin göğsüne doğru bakabildi. Pijamalarını kim çıkarmıştı? Şu an üstünde olan hastane geceliği siyah, yapışkan bir şeyle lekelenmişti. Kusmuk kokusunu alınca birden öğürdü.

"Anna, yavaş yavaş soluk al. Benim, Doktor Morgan. Servise geri döndün. Biraz su içmek ister misin?"

Anna başını sallamayı denedi. Biri ağzına bir pipet yerleştirdi. Yudumladı. Suyu ağzında çevirip yuttu. Sıvının boğazından midesine inişini hissetti.

Başını sola çevirmeyi başardı. Doktor Morgan sandalyeye oturmuş, elinde bir bardak su tutuyordu. Başını yana eğmiş, kaşlarını çatmıştı.

Anna tekrar sırtını döndü. Keşke yataktan sıçrayıp kaçabilse ya da hiç değilse örtüyü başına kadar çekip doktor odada değilmiş gibi davranabilseydi. Fiziksel durumunun istikrarlı olduğunu düşündüklerinden Anna'yı tekrar servise getirmiş olmalılardı. Tony'yle annesinin sabahki yüz ifadelerini anımsayınca utançtan yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Anna, her şey yolunda."

Anna başını salladı. Doktor Morgan'a bakmıyordu. Gözlerindeki hayal kırıklığını görmeye katlanamazdı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Doktor Morgan içini çekti. "Sorun değil."

"Hayır. Gerçekten üzgünüm..."

"Benden özür dilemen gerekmiyor. Bana doğru döner misin?"

"Hayır." *Git buradan*, demek istiyordu. *Lütfen, git buradan*. Doktor Morgan arkasına yaslanınca sandalyesinin çıkırtısını duydu.

"Neler olacağını sana anlatmam gerek. Senin için endişeleniyorum. Bundan böyle seni biri izleyecek ve ben her gün ondan rapor alacağım."

“Bir daha aynı şeyi tekrarlamayacağım.” Anna bir anlığına başını doktora doğru çevirdi. Doktor Morgan artık kaşlarını çatmıyordu. Öfkeli görünmüyordu. “Yalan söylediğim için özür dilerim.”

“Yalan mı?”

“Bana kendime zarar vermek isteyip istemediğimi sormuştun ve ben hiç düşünmediğimi söylemiştim.”

“Ah, önemli değil. İyi olmana seviniyorum sadece. Anna, bu yaptığın beni şaşırtmadı. Bunu denemen gerçekten hasta olduğun veya ilk basamağa geri döndüğün anlamına gelmez. Bu senin her şeyi gözden geçirmen, yaşananları anlamaya başlaman ve bunların senin için ne ifade ettiğini bulman açısından bir işaretti. Senin durumundaki biri için tamamen olağan bir his.”

Anna kaşlarını kaldırdı. Sabah Tony bağırıp çağırdığında sanki işler daha kolaydı. Yaptıklarına karşı verilmesi gereken tepki oydu. Şimdiyse doktorun sözleri karşısında ne yapacağını, ona nasıl karşılık vereceğini kestiremiyordu, bu yüzden tepkisiz kaldı.

“Kaygılanmadığımı söylemiyorum. Fakat seni anlıyorum. Kendini daha iyi hissettiğinde umarım bu yaptığın hakkında benimle konuşursun.”

Anna sessizce doktorunu onayladı. Derin bir nefes alıp buruk da olsa gülümseyebildi. Tekrar gözlerini yumup Doktor Morgan’ın odadan çıkışını dinledi. Doğru düzgün düşünmesi kolay değildi. Anlaşılmayı beklememişti, bunu istediğinden de emin değildi.

Bölüm 33

*Altı hafta sonra
28 Ekim 2009 Çarşamba*

Birinin eline dokunduğunu hissedince Anna yatağında sıçradı. Uyuyordu, rüya görmemişti. Uyanmak istemeyeceğiniz türden bir uykuydu.

“Anne, beni korkuttun,” diyerek oturdu. Ağzının kenarı akan salyalarından dolayı nemliydi. Ağzını silip buruşan geceliğini düzeltti. Temizdi. Üstünü ne zaman değiştirdiğini hatırlayamadı. “Ne zamandır buradasın? Saat kaç?”

“Çok olmadı tatlım. Saat dokuzu geçiyor. İyi uyuyabildin mi?”

Anna gözlerini kırptırdı. “Sabah dokuz mu?”

“Evet. Dün öğleden sonra da Emily’yle beraber geldiklerimizde uyuyordun, seni uyandırmak istemedik. Emily sana bunları bıraktı.” Wendy korkunç, kahverengi hastane avlusunu gizleyen pencere pervazındaki bir demet zambakla dolu plastik vazoyu işaret etti. Anna çiçekleri görür görmez ağlamaya başladı. Emily en sevdiği çiçeğin zambak olduğunu bilirdi. “Bugün seni arayacağını, sana çikolata ve birkaç dergi getireceğini söyledi. Getirdiklerini komodine koyarım.”

Anna gülümsedi. Kuruyan dudakları çatlamış ve birbirine yapışmıştı. "Biraz su alabilir miyim?"

Wendy kızına bardağı uzattığında Anna annesinin gözlerinin şiştiğini, morumsu bir hal aldığını gördü. Bunlara neden olduğunu bildiğinden hemen gözlerini kaçırıp suyunu yudumladı.

"Anne, iyi misin? Ben..."

"İyiyim. Sadece biraz yorgunum."

Bardağı iki eliyle birden kavradı. Annesine bir açıklama borçluydu. "Özür dilerim, bu benim..."

Wendy başını saldı. "Şişt. Sorun değil. Önemli olan senin güvende olman. Tanrı'ya şükür iyisin."

"Ben sadece..."

Wendy daha dik bir biçimde oturdu. "Anna, geçmişte geçmişte bıraktık. Özür dilemek yok. Hiçbir şey söylemen gerekmiyor, tamam mı?"

Anna annesinin sesinin yükseldiğini nadiren duyardı. Sessizce başını salladı. Yatağa uzanıp battaniyeyi üzerine çekti ama omuzlarına kadar uzatmayı başaramadı. Battaniyeyi çekiştirdi, şiltenin altına sıkıştığı köşelerden çekmeyi denedi. Ağlamaya başlayınca yastığını kapıp yatağın diğer ucuna koydu. Kıpırdanıp durarak çarşafı çenesine kadar çekti. Kıvrılıp yatağın köşesine büzüldü.

Wendy kızı sakinleşene kadar bekledi. "Bir şey söylemek istiyorum."

Anna gözlerini yumdu.

"Önemli bir konu. Haftalar, aylar hatta yıllardır bu konuyu düşünür dururum. Ve şimdi... Doktor Morgan'a da anlattım, çünkü tedavine katkısı olacağını sanıyorum. Ailede rahatsızlığı olan bir kişinin olup olmadığını sormuştu. Ve ben..."

"Sakın anne."

"Fakat..."

“Biliyorum, tamam.”

“Ne bildiğini sanıyorsun bilmiyorum ama açıklama yapmam gerek.”

Anna üstündeki örtüleri atıp tekrar oturdu. Annesi ne diye bu konuyu gündeme taşıyordu ki? İtiraf dinlemeden de yeterince şey yaşamamış mıydı? “Anne, hep sen hep sen! Bilmediğimi mi sanıyorsun? Aylarca benimle konuşmadın. Yaptığım veya söylediğim hiçbir şey seni gülmüsetmedi. Sürekli ağladığını duymadım mı, günbegün zayıfladığını ve benden uzaklaştığını görmedim mi? Beni Pam’e bırakıp haftalarca ortalıktan kaybolmadın mı? Bunları fark etmemiş olabilir miyim?”

“Anna...” Wendy’nin gözbebekleri büyüdü, yüzü kızardı.

“Hayır! Her zaman seninle ilgilenmem, her şey yolundaymış gibi davranmam gerekti. Şimdi benim sıram geldi. Yaptığım şeyden sonra bile, bu senin için bir yarış. Zavallı kurban her zaman sen olmak zorundasın, değil mi?”

Anna yataktan kalkıp fırtına gibi kapıya vardı. Kapıyı sertçe yumruklayıp zor bela soluyarak başını önüne eğdi.

Wendy, “Anna, ben sadece...” diye mırıldandı.

Anna odada dolanmaya başladı. “Ne? Bana yardım etmek mi istedin? Yoksa suçluluk duygusundan arınmak mı? Belki de biraz sempati kazanmak? Sana söyledim, bilmek istemiyorum. Artık hiçbir önemi yok!”

Wendy eğildi, çantasını alıp fermuarını çekti. “Özür dilerim.” Soluk soluğa kaldığından güç bela konuşabilmişti.

Anna’nın öfkesi hafifledi. Şimdi tabii ki daha iyi anlıyordu. Annesinin onu neden Pam’e bıraktığını, çekip gittiğini artık anlayabiliyordu. Gözyaşı, sırlar, sessizlik... Annesinin rahatsız olduğunu, kendisi gibi tedaviye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ona kızması anlamsızdı. Alt dudağı titremeye başladı. Wendy’ye doğru bir adım attı. “Anne... Özür dilerim. Gitme,” dedi.

Wendy dönüp kızına sımsıkı sarıldı ve çantasını yere bıraktı. "Ah, tatlım. *Özür dilerim*. Sana göz kulak olacağım, söz veriyorum. Hep yanında olacağım."

Anna annesine kenetlenip, "Biliyorum," diye karşılık verdi.

Söylediği gibi bunun doğru olduğunu biliyordu. Yatağına tırmanıp ağlamaya devam etti. Wendy sakindi. Uyu-yana kadar kızının alnını okşayıp durdu.

Anna o yaz on dördüne basmıştı. Dönem bitmek üzereydi. Yatağında bağdaş kurarak oturmuş, okul kapanmadan önce teslim etmesi gereken final ödevini yetiştirmek amacıyla ders kitaplarına gömülmüştü. Büyük kasetçalarından Nirvana'nın sesi yükseliyordu. Bu teybi öğle yemeklerini geçiştirerek biriktirdiği parayla satın almıştı. Şarkıların arasında dışarıdaki ağustosböceklerinin sesi duyuluyordu.

Derken hafifçe kapı çalındı. Anna başını kaldırıp kaşlarını çatı. Annesi akşam yemeğinden sonra asla onu rahatsız etmezdi, zaten nadiren odasına gelirdi. Aslında annesinin elinden geleni yapmayı denediğinin farkındaydı. Okulunun nasıl geçtiğini sorar, kızının verdiği yanıtı dinliyormuş gibi yapardı, fakat aylardır sanki bir camın farklı taraflarından birbirlerine bakıyorlardı. "Evet. Ne var?"

Kapı aralandı. Wendy başı yerde içeri bir adım attı. Anna'ya bakıp gülümsedi ama sadece ağzı kıpırdadı. Yüzünün kalan kısmı hareketsizdi. Gözleri kan çanağı gibiydi. "İyi misin Anna?"

"Evet..." Anna başını yana eğip bekledi.

Wendy içeri girip müziği kapattıktan sonra derin bir nefes aldı. "Anna, gelecek hafta, okul kapanınca gidip Pam teyzende kalacağız."

“Perth’de mi?”

“Evet.”

Anna kitabını kapatıp dik oturdu. “Neden?”

Wendy boğazını temizleyip kızının karşısına geçti. “Ufak bir ameliyat olmam gerekiyor. Önemli bir şey değil, fakat burada yapamıyorlar. Çok uzun sürmeyecek, hastanede bir ya da iki hafta geçireceğim.”

“Neden büyükbabamla kalmıyorum?”

“Sana bakamayacak kadar yaşlı da o yüzden. Eğlenceli geçecek, inan bana.”

“Eğlenceli mi? Kesinlikle öyle olmayacak.” Anna annesinin dinlemediğini fark etti. Yüzünde hâlâ o aptal gülümseme hâkimdi, koridora doğru yönelmişti. Anna’nın yüzü çenesinden başlayarak titredi. Ağlayacaktı. Kendine engel olmak için dudaklarını sımsıkı bastırıp başını salladı. “Peki.”

Wendy de başını sallayıp kapıyı kapattı. Anna annesinin koridorda gitgide azalan ayak sesini ve kapısını kapatırken çıkan tıngırtıyı dinledi. Müziğin sesini sonuna kadar açıp lambaları söndürdü.

Bir hafta sonra Anna çantasını arabanın bagajına, Wendy’ninkinin yanına yerleştirdi. Camları açıp kuzeye doğru ilerlediler. Yolun çoğunu radyoda çalan şarkıya eşlik ederek geçirdiler. Şarkı söylemedikleri anlarda, Anna okuldaki çocuklar hakkında hikâyeler anlattı. Annesinin de eşlik edeceğini umarak bolca kahkaha attı.

Pam ve kocası Charlie nehir kenarında büyük, beyaz balkonları olan lüks bir evde yaşıyorlardı. Yaşadıkları kulübeyle kıyaslandığında evleri devasa büyüklükteydi. Anna ve Wendy geçen Noel’de birkaç gün Pam’de kalmışlardı. Bu kez Anna konuk odasında yalnız kalmış, Wendy ise sabah erkenden kalkıp gideceğinden ve kızını rahatsız etmek istemediğinden kanepede uyumuştı. O gece çift kişilik yataкта

 aprazlamasına yatmış, annesinin ağladığını veya Pam'ın onu sakinleştirmeye çalıştığını duymamak için parmaklarıyla kulaklarını tıkamıştı. Sonunda ev sessizliğe b   n  şti.

Anna'nın duyduğu bir sonraki ses rölantide çalıştırılan arabanunkiydi. Yatağın kenarındaki saate baktı: Yediyi gösteriyordu. Pencereye koştu. Kalın, krem renkli perdeleri kaldırıp güneşe kısık gözlerle baktı. Dışarıda bir taksi bekliyordu.

Birinin kapıya yaklaştığını fark edince perdeyi kapatıp hızla yatağa zıpladı. Kapıya arkasını dönüp yavaşça soluyarak gözleri kapalı bir halde nevresimin altında kıvrıldı. Kapı açıldı. Anna usul usul yürüyen ayak seslerini duydu. Yatağa yaklaştı a annesinin sa  spreynin kokusunu aldı. Annesi alnından   p p onu sevdiğini dile getirirken bile kımıldamadı. Wendy parmak uçlarında geriledi, kapı kapandı. Arabanın kapısı kapanıp aracın sesi duyulmayana kadar Anna gözlerini açmadı. On dakika boyunca ağladı, sonra dünyanın en olağan sabahıymış gibi Pam ve Charlie'yle kahvaltı yapmak üzere alt kata indi.

Kimse Wendy'den söz etmedi.

Kahvaltıdan sonra, balkondaki hasır sandalyeye oturdu. Yıpranmış a şabın sivri uçlarıyla oynarken nehri seyre daldı. Bir  nceki yıl aynı sandalyeye oturmuş, zarif, siyah renkli annelerini ümitsizce takip eden kahverengi kuğu yavrularını izlemişti. Bugün orada değillerdi. Kitabını açıp kelimelere yoğunlaşmaya çalıştı.

   hafta sonra Anna, Pam'ın evinin karşısındaki Kuğu Nehri'nin kıyısında bir banka oturmuş, görkemli incir ağacının gölgesinde kitap okuyordu.  nce yolun karşısında

duran bir arabanın, sonra da annesinin sesini duydu.

Elini gözlerine siper ederek yürüdü. Annesi taksinin bagajından bavulunu indiriyordu. Uzaktan bile oldukça farklı görünüyordu. Daha kiloluydu. Saçını yapmamıştı. Cansız ve düzdü. Diplerinin boyanması gerekiyordu. Anna geri dönüp devasa, kalın ağacın gövdesinin ardına gizlenmek için yer değiştirdi. Her iki tarafında da birer küçük çukur oluşana dek kuru, gevrek toprağı tırnaklarıyla kazdı.

Şu an eve geri dönmesi anlamsız olurdu. Çokça gözyaşı ve soru olacaktı içeride. Nehre ve suya doğru uzanan kara parçasına baktı.

Derken hummalı haykırışları ve tüylü, altın renkli köpeğin hoplaya zıplaya yaklaştığını fark etti. Gülümseyip hafifçe doğruldu. Tam üstüne atlamasına hazırlanıyordu ki köpek yanından hızla geçip sahildeki güzel, siyah kuğuyla kasıla kasıla yürüyen iki genç kuğunun peşi sıra koştu. Anne kuğu kanatlarını açarak yarışircasına suda yüzmeye başladı ama yavruları tereddüt etti. Son âna kadar karada durup tuhaf sesler çıkararak ok gibi suya daldılar. Köpek kıyıda durup nefes nefese kuyruğunu sallamakla yetindi.

Sonunda Anna eve döndü. Annesi gülümsüyordu. Kucaklamak için kızını kendisine doğru çekti. Sıcak ve gerçekçiydi ama Anna uzun süre o pozisyonda kalmak istemedi. O yaz Anna'da bir şeyler değişmişti. Annesinin kızına bile söyleyemediği gizli ve utanç verici sorunları olduğunu fark etmişti. Birkaç hafta önce Wendy buraya gelirken kızıyla arasındaki bağı paramparça etmişti. Anna kibarca annesinin kollarından sıyrılıp içeri girdi.

Sonraki gün arabalarına bindiler. Camları sonuna kadar açarak güneye, evlerine döndüler. Ağzını açar açmaz rüzgâr Anna'nın dilinde biçimlenmeye başlayan kelimeleri alıp savurdu. Bu kez şarkı söylemediler.

Bölüm 34

*On bir hafta sonra
1 Aralık 2009 Salı*

Tony ofisteki sandalyesine sırtını yaslayıp yavaşça ilerleyen feribotların limandan geçişini izledi. Liman göz kamaştırıyordu. İnsanı sahildeki barlara soğuk bira ya da beyaz şarap içmeye çeken yaz ikindilerinden biriydi.

Bilgisayarının ekranına baktı. İşe döneli iki hafta olmuştu. Anna savunmasını verene kadar beklemişti. Bunun bir dönüm noktası olduğunu biliyor ve karısının hükmü verilirken evde oturup beklemek istemiyordu. Ofise ilk döndüğünde insanlar uzak durdular. Yanlarına gittiğinde sohbetlerini kestiler ve çocukları hakkında konuşurken birden dağıldılar. Fakat şimdi Tony'ye karşı daha doğal davranıyorlardı. Tony hangi tarafın rahatlamış olduğundan emin değildi. Çoğu zaman işte olmak ona iyi gelmişti. Bir şeylerin parçası olmak ve işe yaramak kendini iyi hissettirmişti.

Ayağa kalkıp ofisinin kapısını kapattı, telefonunu aldı. Ursula ilk çalışta telefonu açtı.

"Merhaba anne."

"Anthony, merhaba. Nasılsın tatlım?"

Tony içini çekti. "Yorgunum ama sorun değil. Siz nasılsınız?"

"İyiyiz. Bu akşam babanla dışarıda yiyelim diyoruz. Sen de gelmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Duraksadı. Çekindiği halde konuşmak için kendini zorladı. Bunu tekrar gündeme getirmekten hoşlanmıyordu. "Aslında sana sormak istediğim bir şey var. Bir çözüm bulana kadar bir süreliğine size taşınmam mümkün mü?" Annesinin, bunun nedenini anlayabilmek için çabalayıp kaşları çatık bir halde etrafına bakındığını hayal etti.

"Taşınmak mı? Elbette. Ama neden?"

Tony derin bir nefes aldı. "Wendy aradı. Önümüzdeki hafta Anna'yı taburcu ediyorlarmış. Wendy'yle beraber kalırlarsa daha iyi olacağını düşündüm, hiç değilse..." Ağzı kurudu. "Hiç değilse ocak ayına kadar."

"Ah, tabii. Elbette gelebilirsin. Taburcu olabilecek durumda mıymış? Yeterince iyi miymiş?"

"Anne..." Annesinin sorgulamadan kararını kabulleneceğini ummak aptallıktı. "Tabii ki iyi. Bunu hastanenin ve mahkemenin düşünmemiş olması mümkün mü? Duruşmaya altı hafta var. Biraz olsun evde kalmayı hak etmiyor mu?" Ne söylediğini fark edince dudaklarını ısırды. Yüzü kızardı. Tepkisini beklerken, annesinin parmaklarını masanın üstünde tıngırdatıp dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordu.

"Anthony, taşınmak istediğine emin misin? Bunu yaparsan evdeki tüm hakkını kaybedersin. Belki Anna ve Wendy başka bir..."

Tony sakın bir tavırla konuşmak için kendini epeyce zorladı. "Anna'nın yeni bir yer bulmak için yeterince vakti yok. Zaten neler olacağını bilmiyoruz." Annesini mi, yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyordu?

"Anna tekrar eve dönmeyi ister mi? Bu ona ağır gelebilir, anılar..."

Tony telefonu sıkıca tutup, "Sizinle fazla kalmayacağım, anne. Ne olacak bir görelim," dedi.

"Ah, Anthony. Beni yanlış anladın. Gelip bizimle kalmanı çok isteriz. Babandan odandaki dağınıklığı toparlamasını isteyeceğim."

"Sıkıntı yapmayın, ben hallederim. Eşyalarımı hafta sonu getiririm."

Vedalaştılar ve Tony telefonu bıraktı. Parmaklarını saçından geçirdi, çenesini kaşıdı. Son zamanlarda annesiyle konuşmayı zor bulmasının nedenlerinden biri de kendi kabullenemediği şeyleri annesinin yüksek sesle söyleyebiliyor olmasıydı. Fakat Anna için doğru olanı yaptığını biliyordu, bu geçici bir taşınmaydı. Gelecek üzerine plan yapmak için çokça vakit vardı.

Tony'nin aklındaki esas soru Ursula'nın dile getirmediydi. Cevabını Tony'nin de bilmediği bir soruydu bu: Anna eve dönerken Tony neden evi terk ediyordu?

Anna, hemşireler ışıkları açmadan erkenden uyandı. Gözlerini ovuşturdu. Pek uyuyamamıştı. Hastanedeki son gesini tamamlamıştı, bugün evine dönüyordu.

Evden ayrılalı ve bu korkunç, konforsuz yatakta uymaya başlayalı üç ay kadar olmuştu. Son birkaç hafta içinde annesi ve Emily'yle birkaç kez hastane dışına çıkmıştı ama bu kez durum farklıydı. Geçen hafta Doktor Morgan artık kendisine ihtiyacı olmadığını söylediğinde Anna tartışmak, duruşma vakti gelene kadar, yani ortalama bir ay kadar daha hastanede kalabilmek için yalvarmak için ağzını açıtsa da hemen vazgeçmişti. Eğer kalsaydı bu kendi yatağında uyuyana, kendi evinde yemek pişirene ve parkta dolaşana kadar geçecek fazladan bir yirmi beş yıl anla-

mina gelecekti. Özlediği başka şeyler de vardı.

Duş alıp Emily'nin getirdiği yeni kıyafetleri giydi: kot pantolon ve lacivert beyaz çizgili bir tişört. Anna aynadaki aksine baktı, hasta gibi görünmüyordu. Bir katil gibi de görünmüyordu. Ama öyleydi.

Banyoda, şampuan şişeleriyle saç şekillendiricisini hastanenin eski havlusuyla kurularak eşyalarını plastik torbaya koydu. Kahvaltısı bitene kadar diş fırçasıyla macununun banyoda kalması gerektiğini düşündü. Sıradaki diğer hasta için değiştirileceğini bilse de yatağını düzelttikten sonra unuttuğu bir şey var mı diye dolapları tekrar kontrol etti. Tatile çıktıklarında Tony hep bir şeylerini unuturdu, bu yüzden dolapları kontrol etmek Anna'nın göreviydi. Duraksadı, geçmişini düşünmek anlamsızdı.

Yatağa oturup beklemeye koyuldu. İçerisi soğuk değildi, fakat birden bütün vücudu titremeye başladı.

Odasına yaklaşan ayak seslerini duyunca nefes alıp verişini düzenlemeye çalıştı. Kapı açıldı ve Doktor Morgan, ardında Wendy'yle beraber içeri girdi. Doktor Morgan krem rengi çiçekli elbisesi ve bantlı kahverengi sandaletleriyle hoş görünüyordu, öğle yemeği için dışarı çıkacak gibiydi. Belki de Anna'nın gidişinden mutluluk duyup kutlama yapıyordu.

Wendy yatağa, Anna'nın yanına oturdu. Bir an için kızının ellerini tuttu, fakat Anna geri çekti. Okul kampından ebeveyni tarafından alınan küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordu. Diğer hastaları da anneleri mi alıyordu? Belki de böyle bir yerde uzun süre geçirdikten sonra bile sizi sevebilecek insanlar sadece ebeveynlerinizdi.

Doktor Morgan Wendy'ye birkaç evrak uzatıp Anna'nın sonraki randevusu ve tedavisi hakkında konuştu. Anna bir bacağına altına kıvrıp parmaklarıyla saçını karıştırmaya başladı.

Doktor, "Anna, hastaneden ayrılacağın için kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Anna başını kaldırıp gülümseyerek bakan annesine döndü. "Ah, biraz endişeliyim ama sorun yok. Elbette akıl hastanesinden ayrılmak iyi bir şey." Yeterince konuştuğunu ima edercesine doktora baktı. Neyse ki Doktor Morgan bu imayı anlayıp başka soru sormadı.

Anna'nın elleri yeniden titremeye başladı. Evet, gerçekti. Buradan çıkıp evine gidiyordu. Parmaklarını birbirine kenetleyip sıkıca bastırdı. Alyansı hâlâ sol elinin yüzük parmağındaydı. Öyle ya da böyle Tony'ye verdiği sözü tutuyordu. Ne yazık ki bu tür yeminler böyle olayları örtmüyordu. Yeterince bastırırsa yüzüğünün eğilip eğilmeyeceğini merak etti.

Wendy ve Doktor Morgan onu izliyor olsa da Anna onlara bakmıyordu. Baksa ağlamaya başlayacağını biliyordu.

"Sormak istediğiniz bir şey var mı?" diye ekledi Doktor Morgan.

Anna annesine baktı, ikisi birden hayır anlamında başlarını salladı.

Anna birden ayağa kalktı ve çantasını toplayıp servisin ön güvenlik kapısına açılan koridorda Doktor Morgan'ı takibe başladı. Wendy de kızının arkasındaydı. Doktor Morgan kapıyı açtı.

"Bol şans Anna."

Koridordan dış kapının camına doğru baktı. Yol önünde serap gibi uzanıyordu. Gözlerini kırıştırdığında görüntü netleşti. Derin bir nefes aldıktan sonra Doktor Morgan'a dönüp elini sıktı. Kendi kendine ağlamayacağına dair söz verdiği halde gözyaşlarını tutamadı. Kapıyı kapatıp koşarak odasına geri dönmek istedi. Hâlâ Doktor Morgan'ın elini sıkıca tuttuğunu fark edince elini bırakmak yerine doktoru kendine doğru çekip kucakladı.

Kısa bir süre sonra dik durup annesinin koluna girerek parıldayan gün ışığına doğru yürümeyi başardı.

Anna kanepenin kenarına oturup oturma odalarına şöyle bir göz attı. Wendy mutfakta manav poşetlerini açıyordu. Anna evinde kendini misafir gibi hissediyordu. Birinin kapıyı çalıp onu serbest bırakarak korkunç bir hata yaptıklarını söyleyeceğini düşünerek oturduğu yerde tir tir titriyordu.

Dudağını ısırarak odaya dikkatle baktı. Her şey yerli yerindeydi. Düğün fotoğrafları pencerenin altındaki şifonyerin üstündeydi. Eğer Tony camı indirip fotoğrafı yırtsa veya her şeyi bahçede bir güzel yaksaydı belki işi daha kolay olurdu. Eşyaları çöpü boylasaydı kendi hayatına olanları da yansıtmış olacaktı. Evin eski haliyle bırakılması zalimlikti. Anıları aracılığıyla onunla dalga geçiliyor gibiydi. Oysa her şey değişmişti, eski yaşantısı bir daha asla geri gelmeyecekti.

Küstah karahindibaların istila ettiği arka bahçeye açılan Fransız tarzı kapılara baktı. Birden ayağa kalktı, hızla koşup kapıyı açtı.

"Anne!" Omzunun üstünden seslenmeye devam etti. "Anne!"

Wendy elinde bir karton sütle panikledi. "Ne oldu? Sorun ne?"

Anna gözyaşları içinde bahçeyi tarıyordu. "Jessie! Jessie nerede?"

"Ah, tatlım. Tony onu annesinin evine götürdü, pek emin değildi..."

"Neyden? Ona bakıp bakamayacağımdan mı?"

"Ah, hayır tatlım. Sadece..."

Cam kapıyı kapatıp dolanmaya başladı. "Hiç kimse bana sormadı. Tek istediğim köpeğimi görebilmekti ve Tony onu götürdü."

Wendy elindeki sütü yere bıraktı, kollarını açarak Anna'ya doğru birkaç adım attı. "Böyle düşündüğünü sanmıyorum canım. Belki de onu yürüyüşe çıkarmak gibi fazladan bir işe, strese seni dahil etmek istememiştir."

Annesine doğru eğilip ağlamaya başladı. Tony köpek bakımında bile ona güvenmiyordu artık. "Jessie benim köpeğim anne. Onu yürüyüşe çıkaran, besleyen bendim. Tony, Jessie'yi sevmezdi."

Wendy kızını kucaklayarak sırtını sıvazladı. "Şişt. Onu geri getireceğiz Anna. Haydi, gel de otur."

Anna kanepeye döndü, bacağını altına kıvrıp oturdu. Yastıklardan birini kucaklayıp çenesine dayadı. Hastaneden çıkmamalıydı. Evde ne yapacaktı?

Wendy'nin omzuna dokunduğunu hissetti. "Anna? Bir şeyler içmeye ne dersin?"

Başını sallayıp annesine baktı. Gülümsemeye çalıştı. "Teşekkürler, anne. Kusura bakma... İyiyim ben. Gidip bir duş alsam iyi olacak."

"Elbette tatlım. Sana temiz bir havlu getireyim."

Anna banyoya girip kapıyı kilitledi.

Gelecek hafta için Anna her günü dakikası dakikasına planlamıştı. Duş, kahvaltı, ilaçlar, yürüyüş, öğle yemeği, şekerleme, akşam yemeği, televizyon, yatak. Fakat geceleri nasıl geçireceğini planlayamamıştı. Yatağa gittiğinde gözlerini yumup arkasına yaslanıyor, o gün ofiste neler yaptığı, hafta sonu ne yapacakları üzerine Tony'yle sohbet ettiğini hayal ediyordu. Hayalinde Tony sorulara yanıt ve-

riyordu. Eskisi gibi, gerçek bir çiftmiş gibi konuşuyorlardı.

O hayallerde Jack yoktu. Bebeğine ne söyleyeceğini bilmiyordu. Hatta onunla ilgili hiçbir şey düşünmek istemiyordu.

Wendy de Jack hakkında hiç konuşmadı. Anna da her şey normalmiş gibi davranmayı sürdürdü. Kızını izlememeye çalışıyordu ama kendine zarar verebileceğini düşünüp korku içinde yaşamaktaydı. Anna'nın ilaçlarını kendi çantasına koyup gündüz veya gece fark etmeden gözünün önünde içmesini sağladı.

Akşamları Anna'nın yanına oturup haberlerle veya televizyon programlarıyla ilgileniyormuş gibi davrandı.

Uykusunu aldığını iddia etti.

Bunun kızıyla geçirdiği son ay olmadığına kendini inandırmaya çalıştı. Eğer Anna yirmi beş yıllığına hapse girerse, Wendy muhtemelen kızının serbest kaldığı gün hayatta olmayacaktı.

Bölüm 35

Üç ay sonra

Noel Günü, 2009

Tony yalıçapkınlarının cıvıldaışlarına uyandı. Tek kişilik yatağında gerinirken çocukluğundan kalma, tavanlara yapıştırılmış plastik yıldızlarla gezegenleri seyretti. Terlemişti, anlaşılan sıcak bir gün olacaktı.

Loş ışığın doldurduğu odayı taradı. Yatağın altında, içine hediyeler doldurulmuş yastık kılıfı, boş bir süt bardağı ve içinde kurabiye kırıntıları bulunan bir tabak bulmayı bekliyor gibiydi. Artık büyümüştü. Şimdi tek gördüğü, içinden elbiseler saçılmış bir bavuldu.

İçini çekti ve oturup yüzünü ovuşturdu. Yerde duran sortuyla tişörtünü alıp giyindikten sonra mutfığa geçti.

"Baba. Erken kalkmışsın."

Jim mutfaktaki masaya oturmuş, bir gün öncesinin gazetesini okuyordu. Gri saçları tepesine yapışmıştı. Henüz tıraş olmamıştı. Boş fincanı süt köpüğüyle medcezir oluştururcasına çizgilerle kaplanmıştı. Jim, Tony'ye gülümseyerek, "Gidip Weber'den hindi alacağım, biraz vakit alacak," dedi.

Tony mutfak tezgâhına yaslanıp, "İnsanlar kaç gibi gelecek?" diye sordu.

"Ah, on ikiye kadar gelmezler, fakat anneni bilirsin." Karşılıklı gülümsediler.

"Yüzmeye gitmeyi düşünmüştüm. Sen de gelmek ister misin?"

Jim kaşlarını kaldırıp gözlerini kırıştırdı. "Ben mi?"

Tony babasına gülümsedi. Babasıyla daha fazla vakit geçirmek hoşuna gidiyordu. Bir yeniyetme olarak evde geçirdiği günlerde bencilce davranışlarda bulunur, anne ve babasının kendilerine ait umutlarıyla bağımsız bir geçmişlerinin olabileceğini idrak edemezdi. Ebeveynleriyle arasındaki ilişkiyi düşündüğünde Ursula'nın havailiği baskındı ama yeniden evde olunca babasının sakın, güvenilir kişiliğinin zihninde ve yaşamında ne kadar büyük bir boşluğu doldurduğunu fark etti. "Hadisene, ihtiyarlama-dın daha!"

Jim kıkırdayarak, "Eh, tamam. Geleyim. Eşyalarımı toparlayayım," diye karşılık verdi. Tony'ye doğru eğilip fısıldayarak, "Annen kalp krizi geçirebilir!" dedi.

Kuşluk vaktine kadar ev darmadağınaktı. Ursula sürekli bir şeyler çırpıp doğradı ve karıştırdı. Tony yardım etmeyi teklif etti ama çilekleri çok minik doğradığı için kapları doldurmakla görevlendirilerek Jim'le birlikte arka bahçeye sürgüne gönderildi.

"Baba, biraz daha buz alıp geleyim."

Jim büyük bir kabın üstüne eğilmiş, altılı bira paketini yırtıp şişeleri kabın içine yerleştiriyordu. Oğlunu onaylarcasına el salladı.

Tony evin yan tarafından dolanıp arabasını benzinliğe doğru sürdü. Yolun yarısına kadar içini çekip durdu, sonra arabayı kenara çekip motoru susturdu. Telefonunu çıkardı, bir anlık tereddüdün ardından Anna'yı aradı.

Anna telefonu ilk çalışında açtı. "Tony!"

Tony gözlerini kapattı. Anna'nın sesini duymak ne güzeldi. Yıllardır onsuz Noel kutlaması yapmamıştı. "Merhaba? Neler yapacaksın bugün?"

"Pek bir şey yapacağım yok. Emily birazdan kahve içmeye gelecek, sonra da annemle birlikte sessiz bir gün geçireceğiz." Sesi boğuklaştı. "Ya sen?"

Tony başını koltuğun arkasına dayayıp, "Buz almak için çıktım. Annem her zamanki Noel işleriyle meşgul," diye yanıt verdi.

Anna'nın kederle gülümsediğini hissediyordu.

"Ama hep eğlencelidir, öyle değil mi?"

Günü Anna'yla geçirmek için çaba sarf etmesi gerekip gerekmediğini düşündü. Bir süreliğine de olsa bu, Anna'nın son Noel'i olabilirdi. Belki de bu Noel'i Anna için özel kılması gerekiyordu. "Sen de ister misin... Biliyorum..."

"Hayır, teşekkürler. Pek Noel havasında değilim."

Tony rahatladı. Kendini daha iyi hissetmesi için teklifini reddedeceğinden emindi. Anna'nın tutumunu takdir etti. "Anlıyorum. Ben de benzer hissediyorum."

"Nasılsın Tony?"

Tony'nin gözleri doldu. "İyiyim. Birkaç haftadır işe gidiyorum. Çalışmak... Çalışmak işe yarıyor. Sen nasılsın?"

"Ah, tahmin edebileceğin gibi... Hiçbir şey düşünemiyorum, şu birkaç haftanın geçmesini bekliyorum. Bir çıkmazdaymışım gibi. Onu düşünemiyorum... Bu çok ağır geliyor."

Tony dudaklarını ısırdı. "Zamanla geçecek. Herkes bana böyle diyor."

“Duruşmaya gelecek misin?”

Acaba gerçekten kocasının gelmesini istiyor muydu?
“Elbette geleceğim.”

“Teşekkürler.” Sesi güç bela duyuldu.

Sessizlik olunca Tony, “Ben gidip şu buz işini hallederim,” dedi.

“Ah, tamam. Aradığın için sağ ol. Tony?”

Telefonu yüzüyle omzu arasında tutarak başını yana eğdi. “Efendim?”

“Mutlu Noeller.”

Tony’nin dudakları titredi. Boğazını temizleyip karşılık verdi. “Mutlu Noeller Anna.”

Anna’yla Wendy tabaklarını kucaklarındaki yastıklara koymuş, kanepede öylece oturuyorlardı. Anna annesinin yaptığı yemeğe bakıp gülümsedi. Jambon, kızarmış patates, havuç, domuz pastırmasına sarılmış ince sosisler, et suyu sosu. Tıpkı çocukluğundaki gibiydi. Patatesi ikiye kesip bir parçasını çatalıyla ağzına götürdü. Eve geldiğinden bu yana ilk kez yemek yemek için sabırsızlanmıştı. Televizyonda *Şahane Hayat** gösteriliyordu. Televizyonu kapatmayı düşündü, sonra vazgeçti. Sonuçta sadece filmin ismiydi bu. Cezaevine düşsün veya düşmesin, hayatın sürüp gideceğini anlamalıydı.

Tabağını sehpaye koyup mutfığa gitti. Bir elinde şıngırdayıp duran iki kadeh, diğerinde de Şiraz şişesiyle geri geldi. Kadehleri önlerindeki sehpaye koydu. Şişeyi açıp kadehleri doldurdu. Birini annesine uzatıp, “Bari bunu içelim,” dedi.

* Yapımcılığını ve yönetmenliğini Frank Capra’nın üstlendiği, 1946 ABD yapımı fantastik drama filmi.

Wendy başını sallayıp gülümsedi, kadehinden bir yudum aldı. "Teşekkürler canım."

Anna yerine oturup şarabından bir yudum aldı. Çarpıcı, kuvvetli ve baharatlıydı. Dudaklarını yalayıp biraz daha içtikten sonra kadehini sehpaye bırakıp tabağını eline aldı. "Bu yemeği yapmana sevindim anne. Teşekkürler."

Wendy kadehini kaldırıp, "Mutlu Noeller," diye seslendi.

Yemeklerini sükûnet içinde yiyip şarabı bitirdiler. Buzlukta biraz dondurma ve donmuş ahududu bulup tatlı yaptılar. Anna yatağına gittiğinde eve döndüğünden bu yana ilk kez hemen uyuyakaldı.

Birkaç saat sonra kalp çarpıntısıyla uyandı. Ağzı kurumuş, dili sertleşmişti. Uzanmış yatıyorken etrafını dinliyor ama dışarıdaki ağustosböceklerinin ötüşlerinden başka bir şey duymuyordu. Rüya görmüş olmalıydı.

Yatağın kenarındaki su bardağına uzanıp su içti. Su çok ılıktı. Hepsini içip bitirmek istediye de tekrar uyandığında yataktan kalkması gerekmesin diye bardağın dibinde biraz su bıraktı.

Terlemişti. Pamuktan örtüyü tekmeleyip üstünden attı. Pijamasının altını çıkarıp çarşafın serin olduğu bölgeye kayarak atlet ve külotuyla öylece uzandı. Derin derin nefes alıp uyumaya çalıştıysa da başaramadı. Rüyanın etkisinden kurtulamamıştı.

Cam bir sehpanın üzerinde orantısız, yapma bir Noel ağacı vardı. Plastik gövdesine kırmızı bir paket kâğıdı sarılmış, altındaki üç ayak gizlenecek biçimde hediyeler düzenlenmişti. Köşedeki televizyondan tiz kahkaha sesleri duyuluyordu. Tatlı, bayıltıcı burbon kokusu her yeri sar-

muş, kırılan şişeden sızan koyu sıvı yanardağdan püsküren lavları andırmıştı. Saçı başı dağınık, uzun boylu, sarışın bir adam bağırıyor, annesi de adama karşı haykırıyordu. Alnundaki keskin, ince acı sızlıyor, gözleri yaşarıp yapış yapış oluyordu.

Gece o kadar şarap içmemeliydi.

Ya da daha fazla içmeliydi.

Ertesi sabah annesinden iki tane parasetamollü ilaç isteyip hazırladığı kızarmış ekmeğe ve yağda yumurtayı yemek için kendini epeyce zorladı. Wendy kızartma tavasını yıkamak için lavaboyu suyla doldururken Anna da çay fincanını alıp mutfağa geçti.

“Anne?” Derin bir nefes aldı. “Beni, şey, Jack’e götürür müsün?”

Wendy elindeki tavayı lavaboya düşürdü. Su ve deterjan köpükleri üstüne sıçradı. Dönüp Anna’ya şaşkın şaşkın baktı.

“Ah... Emin misin?”

Anna başını salladı. “Çok daha önce gitmeliydim.”

“Bunu Doktor Morgan’la konuştun mu? Doğru bir fikir olduğunu söyledi mi?”

“Onu hiç ilgilendirmez. Ben... Benim gitmem gerekiyor. Lütfen.” Tartışmak istemiyordu, bunu uzun bir süre ertelemişti. Şimdi gitmeye karar vermişken tekrar fikrini değiştirmek istemiyordu.

Wendy yanağının iç kısmını ısırdı. “Peki. Ne zaman gitmek istersin?”

“Şimdi.”

“Şimdi mi?”

Anna sessizce onayladı.

“Peki, sanırım... Ama Anna bana söz vereceksin. İyi olacağına dair bana söz vereceksin. Eğer senin için çok zor geçerse bana söyle ki hemen doktorunu arayalım. Lütfen...” Wendy’nin gözleri dolmuştu.

Anna bir adım ilerleyip annesinin hâlâ ıslak olan ellerini tuttu. “Tamam, söz veriyorum. Bunu duruşmadan önce yapmam gerekiyor. Lütfen kaygılanma.”

“Ben senin annenim, senin için her zaman kaygılanıyorum.”

“Biliyorum.” Annesinin ellerini bırakıp ona teşekkür etti.

Wendy gülümseyerek, “Git de hazırlan. Burayı toparlayayım da çıkalım,” dedi.

Anna çayının kalanını içip bitirdi. Fikrini değiştirmekten korkarak aceleyle banyoya düş almaya gitti. Jack’in kapısı kapalı duran odasının önünden geçerken tereddüt ettiyse de durup odanın içini hayal etti. Kapının koluna uzandı ama cesaretini toplayamadığından eli yana düştü.

Wendy arabaya yaslanmış halde bir sigara daha yaktı. Anna’nın gelip gelmediğini görmek için boynunu uzattı. Israrla yalnız gitmek istemişti. Yol boyunca hep suskundular, konuşacakları bir şey yoktu. Bu kahrolası bir insafsızlıktı. Anna’nın Jack’le vedalaşabilecek şansı olmamıştı. Şimdi buradaydı ve oğluna giden yolu bulmaya çalışıyordu. Wendy sigara izmaritini yere atıp ayağıyla ezdikten sonra saatine baktı. Onunla birlikte gitmeliydi, elbette Anna kendini berbat hissedecekti. Art arda pek çok şey yaşamıştı: eve dönüş, Noel, birkaç hafta içinde hakkındaki hükmün verilecek olması. Wendy’nin nefes alıp veriş hızlandı. Telefonunu almak için çantasına uzandı. Acaba Noel ertesi Doktor Morgan telefonuna yanıt verir miydi?

Telefona bakıp çantasına geri koydu. Doktor Morgan ailesiyle birlikte olmalıydı. Onu henüz araması gerekmiyordu. Terapistinin de bahsettiği gibi felaketleştirmeydi bu yaptığı. Kırk beş dakika çok uzun bir süre değildi. Zihnini meşgul etmek için yanına dergi falan almalıydı.

Tekrar baktığında uzakta kambur bir şekilde yürüyen Anna'yı gördü. Nefesini verdi. Burnunu çekip gözyaşlarını sildi. Arabaya dönerken eğilip kırmızı, parlak bir grevillea* çiçeğini inceliyormuş gibi yaptı.

Anna yaklaşınca Wendy öylesine dolaşıyormuş gibi davranıp yavaşça döndü. Anna'nın yüzü kızarmış ve kabarmış, gözleri şişmiş ve kanlanmıştı. Wendy kızına doğru ilerleyip onu kollarına aldı. Anna topallayarak yürüyordu, adeta çökmüştü. Wendy gözyaşlarını tuttu. Şu an güçlü olması gereken oydu.

Kolunu Anna'nın beline dolayıp arabanın yolcu koltuğuna kadar ona eşlik etti. Kapıyı açıp binmesine yardım etti. Wendy emniyet kemerini bağlarken Anna ön camdan dışarı bakıyordu. Wendy arabanın kapısını kapatıp yola koyuldu.

Anna güçlükle arabadan indi. Eve girince dosdoğru kendi odasına geçip kapısını kapattı.

Wendy onu yalnız bıraktı.

* İki metreye kadar yükselebilen, bahçelerin sınırlarında çit ve Noel aranjmanlarında süs olarak kullanılan, anavatanı Avustralya ve Yeni Gine olan çalı türü.

Bölüm 36

Dört ay sonra

14 Ocak 2010 Perşembe

Anna gözünü dikmiş yemeğine bakıyordu. Enfes makarna, ev yapımı fesleğenli sos, kurutulmuş domates, yeşil zeytin. Tüm bunları Emily hazırlayıp elinde bir şişe Tazmanya beyaz şarabıyla Anna'nın evine gelmişti. Son akşam yemeği.

Çatalına makarnasını dolayıp ağzına attı ama tadını alamadı. Sonsuza dek çiğneyecekmiş gibi hissetti. Makarnanın lastiksi yapısından kurtulmak için epeyce şarap içti. İçmeye devam edip sarhoş olmayı, sabaha kadar sızmayı istiyordu. Ama ertesi gün kontrolünü kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalamazdı. Diken üstündeydi, bir o yana bir bu yana sallanıp duruyordu.

Wendy'yle Emily dedikodu dergilerindeki haberler, komşular ve hava durumu hakkında sohbet ediyorlardı. Peki, yarın ne olacaktı? Sohbeti takip etmeye, uygun zamanlarda başıyla onaylamaya gayret ettiyse de hangi Hollywood yıldızının rehabilitasyonda olduğunu konuşmak istemiyordu. Anna'nın gözyaşı dökmesini önlemek için büyük çaba sarf ediyorlardı.

Emily'nin anlattığı bir şeye annesinin güldüğünü gördü. O kadar sesli gülmüştü ki sahte olduğu hemen anlaşılıyordu. Wendy de makarnasına henüz dokunmamıştı. Annesi yarın yaşanacaklarla nasıl baş edecekti?

Nazik bir davranış olacağını düşünür düşünmez Anna tabakları topladı.

"Çikolatalı pasta getirdim. Ben hemen..." Emily konuşmasını tamamlayamadı.

Anna oralı olmadı. "Ben istemiyorum. Yorgunum," deyip tabakları mutfak tezgâhına koyduktan sonra Emily'ye sarılmak üzere ilerledi. "Geldiğin için teşekkürler. Gerçekten keyif aldım. Akşam yemeği için de sağ ol. Fazla yiyemediğim için kusura bakma."

Emily'nin gözleri doldu. "Saçmalama. Gidip biraz uymaya çalış. Yarın orada olacağım, yakında çok güzel bir akşam yemeği organize edebileceğiz. Böyle olacağına eminim."

Anna gülümsemeye çalışarak Wendy'ye döndü. "İyi geceler anne." Sesi boğuk çıkmıştı, boğazını temizlemeye uğraştı.

Wendy elini uzatıp, "İyi geceler," dedi.

Anna annesinin elini sıkıca tuttu. Ona sarılmak istedi ama annesinin kollarında kalakalmaktan çekindi. En yakın arkadaşına ve annesine bir kez daha bakıp kaçır gibi odaya çıktı.

Ertesi sabah Wendy elinde bir kâse yulaf lapası ve bir bardak portakal suyuyla kapıda belirlediğinde Anna uyanıktı. Doğru düzgün uyuyamamasına rağmen sakın görünüyordu. Sonuçta şu an yapabileceği bir şey yoktu. Kahvaltısını etmek için kendini zorladı. Keşke annesi, Anna çocukken

de böyle kahvaltılar hazırlasaydı ona. Bunun yerine, okul yolundaki fırından bir şeyler alması için para bırakırdı. Kızı için yemek pişirdiği ya da en azından birlikte mısır gevreği yedikleri zamanlar olmuş olmalıydı ama Anna o günlere dair pek bir şey anımsamıyordu. Anıların çoğu annesinin depresyona girip bütün vaktini yatakta geçirmesiyle ilgiliydi. Kendi kendini azarladı. Bunlar geçmişte kalmıştı, annesi şu an yanındaydı.

Sidney'deki herkes kahvaltı yapıyordu. İşlerine veya okullarına gitmek için hazırlanıyor, bebeklerini yüzme kurslarına götürüyorlardı. Anna ise bebek katili olarak hüküm giymek üzere yüksek mahkemeye gidiyordu.

Kahvaltısını bitirmeyi başardı, ilacını içti ve her zaman yaptığı gibi duş almak için banyoya gitti. Büyük, beyaz bir havluyla kurulandıktan sonra giyinmeye başladı. Hâlâ kurutemizleyicinin poşetinde duran soluk mavi gömleğini gardıroptan çıkardı. Tek eliyle askıyı tutup diğeriyle poşeti kaldırmaya çalıştı ama poşet parmaklarına yapıştı. Poşet yere düşene kadar kolunu salladı. Sonunda plastik, çoraplı ayaklarının üstüne düştü. Hızlı hızlı soludu, sonra yavaşladı. Terden kaşınmaya başladı. Durup ağlamayı başarana kadar kollarını ve karnını deli gibi kaşıdı.

"Anna!" Wendy kapıyı açıp içeri girdi. "Neler oluyor?"

Anna gözyaşlarını silmeye çalışarak, "Lanet olası gömleği çıkaramıyorum," dedi.

Wendy elini Anna'nın omzuna koydu, sakince onu yatağa doğru yürütüp oturmasını sağladı. Gömleği kaldırıp koluna attı. "Çok zamanımız var. İstedikğin zaman giyinarsin. Gidip gömleğini ütüleyeyim."

Anna başını kaldırıncı gözyaşları sicim gibi yanaklarından süzüldü. "Teşekkürler. Hemen hazırlanırım."

Wendy odadan çıkıp kapıyı kapattı. Anna tekrar ağlamaya başladı. Kendini berbat hissediyor, cezaevine girmek

istemiyordu. Korktuğu ve yalnız olduğu için ağlıyordu. Ailesini ne kadar incittiğini bildiği için ağlıyordu. Kaybettiği her şey için ağlıyordu: Geçmiş, hayalleri, geleceği için.

Bebeği için.

Banyoya döndü. Burnunu temizleyip yüzünü yıkadı. Derin bir nefes alıp makyaj yapmaya başladı. Bir an aynadaki aksine baktı. Gördüğü ne hasta bir kadın ne de bir mahkûmdu, o Anna'ydı.

Ama makyajı eninde sonunda akacaktı. Altında ne olduğundan emin değildi.

Tony arka merdivene oturup kahvesini yudumluyordu. Yapamayacağının farkındaydı: Güçsüz ve hasta gibiydi. Hiç uyumamıştı ve aldığı az kafeinle mahkemede ayakta durabileceğine inanmıyordu. Jessie ona doğru koşup ağzındaki topu Tony'nin ayaklarının önüne bıraktıktan sonra bir köpeğe yakışacak biçimde sırttı. Ebeveynlerinin köpeği Winston gönülsüzdü. Tony tenis topunu fırlatıp köpeklerin topun peşinde koşturmasını seyretti.

İçeri girdi. Jim pantolonuyla gömleğini çoktan giymiş, mutfakta gazetesini okuyordu. Başını kaldırıp Tony'ye bakarak, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Tony omuz silkti. "Evet."

"Annen gömleğini ütülüyor."

Annesi neden her şeye karışırdı ki? "Ona kendim yaparım demiştim."

Çamaşır odasına yöneldi. Ursula üstünde sabahlığıyla ütü masasının başındaydı. Saçını ve makyajını yapmıştı. Güçlkle başını kaldırdı. "Bu lanet kumaş hemen buruşuyor. Ben bir tarafını ütülerken diğer tarafı kırışıyor."

"Sorun değil anne, bırak sen."

“Pek bir şey kalmadı...”

Ursula ütüyü kaldırdı, sertçe masanın kenarına koydu. “Sadece yardım etmeye çalışıyorum Anthony!”

“Biliyorum anne, kusura bakma...” Gömleğini aldı. “Ütülediğin için teşekkür ederim.”

Ursula yavaşça konuştu. “Gidip giyinsen iyi olur, birazdan çıkmamız gerek.”

Tony gülümsemeye çalıştı. “Sen böyle mi çıkacaksın?”

Ursula şaşkınlıkla sabahlığına baktı. “Ah, hemen giyi-neceğim. Eminim baban oyalanıyordur.”

“Babam çoktan hazır anne.” Tony çamaşır odasından çıkarken, “Ben de beş dakikaya hazırlanırım,” dedi.

Eski yatak odasında takım elbisesini giydi. Kapının arkasındaki boy aynasındaki aksine bakınca en son ne zaman bu takımı giydiğini hatırladı. Yeni bir takım elbise almalıydı, keşke bunu cenaze töreninden sonra atsaydı. Tony genelde iş için uygun pantolon ve gömlekler giyerdi ama bu takım bile böyle bir gün için fazla gündelik gibi görünüyordu. Bu takım elbiseyi son kez giydiğine dair kendi kendine söylendi. Mahkemeden döndüğünde çöpe atma-ya karar vermişti.

Anna’nın o an ne yaptığını, giyinip giyinmediğini, uyuyup uyuyamadığını, yemek yiyip yiyemediğini düşünmeye başladı. Çok korkuyor ve yalnız olduğunu düşünüyor olmalıydı. Elleri titremeye başlayınca gözlerini yumdu. Yumruklarını açıp kapattıysa da ellerindeki titremeyi durduramadı. Midesi bulandı. O kahveyi içmemeliydi. Gözünü aynadan ayırıp derin bir nefes aldıktan sonra odanın kapısını açtı.

Gitme zamanı gelmişti.

Bölüm 37

O gün

14 Eylül 2009 Perşembe

Tony nabzı çılgınca atarken uyandı ve ters giden bir şeylerin olduğunu hemen anladı. Nefesini tuttu ama hiçbir şey duymadı. Jack ağlamıyordu. Durup dururken niye uyanmıştı ki?

Anna'nın olması gereken tarafa başını çevirdiğinde yatağın karısına ait kısmının boş ve soğuk olduğunu gördü. Kendi tarafına dönüp saate baktı: Sabahın dördünü gösteriyordu.

Yumruğunu sıkıp şiltenin üstüne hızla indirdi. Yanındaki lambayı yakıp ışığa alışana kadar gözlerini kırptırdı. Komodinde duran bardağı alıp suyun birazını içti. Hayal ettiği ebeveynlik anlayışı bu değildi. Keşke ışığı söndürüp Anna'nın yanında olmadığını fark etmemiş gibi davranarak yeniden uykuya dalabilseydi. Fakat uyanıktı. İşyerinde koştururken yorgunluğun ve kaygının tavan yapacağı günlerden birine daha başlamak üzere olduğunu farkındaydı. Anna'nın dönmesini umut ederek kısa bir süre daha bekledikten sonra battaniyeyi üstünden atıp fırtına gibi odadan çıktı.

Koridordan oturma odasına doğru yürüdü. Işıklar sönmüktü, ancak karanlığın soluk bir pembeyle canlanması gün doğumunun yaklaşmakta olduğunu fısıldıyordu. Lambaları yaktı. Anna mutfakta da oturma odasında da yoktu. Işıkları söndürüp Jack'in odasına doğru yürüdü. Kapı yarı açıktı, gece lambasının solgun ışığı koridora sızıyordu. Parmak uçlarında yürüyüp kapının önünde duraksadı.

Anna'nın fısıltılarını duydu. "Özür dilerim Jack. Bunu hak etmiyorsun, özür dilerim..."

Tony'nin gözbebekleri büyüdü. Anne neden bahsediyordu böyle?

Kapıyı itip açtı. Anna bebek karyolasının yanına bağdaş kurmuş, ağlıyordu. Jack kafası annesinden diğer tarafa, duvara çevrilmiş halde sırtüstü yatmış, uyuyordu. Dirseklerinden bükülmüş kolları başına doğru gerilmişti. Avuçları boyun eğmişçesine yukarıya dönüktü. Kaşları çatılmış, minik ağzı hafifçe açılmıştı.

Tony sakinleşebilmek için derin bir nefes alıp, "Anna, yatağa dön..." diye fısıldadı.

Anna kocasına bakıp başını salladı, tekrar dönüp Jack'e baktı.

Tony içeri girip emekleyerek Anna'nın yanına vardı, karısının ellerini tuttu. Anna kocasına bakıp hipnoz olmuş gibi ayağa kalktı. Tony, Anna'nın tek elini bırakıp onu kapıya doğru yönlendirdikten sonra Jack'in üstünü örtüp karısını yatağına götürdü.

Anna'yı yatağın üstüne oturtup sırtını sıvazladı. Kendini hasta gibi hissediyordu şimdi. Öfkesi daha kötücül bir duygu olan korkuyla yer değiştirmişti. "Anna, sorun ne?"

Anna başını sallayıp dudaklarını ısırды. Gözbebekleri irileşmişti.

Tony, "Lütfen bana sorunun ne olduğunu söyle," diye yalvardı.

"Yapma Tony."

"Neyi yapmayayım? Beni korkutuyorsun!"

"Özür dilerim. Özür dilerim."

"Saçmalama, özür dileyip durma!" Midesindeki asit boğazına tırmandı. Neler oluyordu böyle? Anna uyurgezer miydi acaba?

"Özür dilerim Tony. Seni seviyorum. Daha iyisini hak ediyorsun. Hepsi benim suçum."

"Senin suçun olan ne Anna? Ne demek istiyorsun? Sen yanlış bir şey yapmadın..." Sesi titredi, gözyaşları yanaklarından süzüldü.

Anna, Tony'ye bir an bakıp tekrar başını çevirdi. "Bak, seni ne hale getirdim? Üzgünsün, hepsi benim..."

Tony, geri çekilmesini önlemek istercesine Anna'nın elerini sıkıca tuttu. "Kes artık! Sen hata yapmadın!"

Anna, "Yanılıyorsun Tony. Hepsi benim suçum," diye mırıldandı.

"Hayır Anna. Yanlış bir şey yapmadın. Ah, bebeğim... Gel yanıma." Anna'yı kendine doğru çekmek istedi, fakat Anna kıınıldamadı bile. Gözlerini karısının üzerinden ayırmadı. Anna sabit duruyordu. Ağzı açık, gözbebekleri irileşmiş bir halde, panjurlar kapalı olmasına rağmen gözünü pencereye dikmiş, öylece bakıyordu.

Birden kafasını çevirdi ve odanın köşesine aynı surat ifadesiyle bakmaya başladı. Tony, karısının nefesinin hızlandığını duyabiliyordu. Adam da başını oraya doğru çevirdi ama kadının baktığı yerde hiçbir şey yoktu ki. Bir şeyler mırıldandı.

"Seni duyamadım Anna. Ne söyledin?"

Bir an Tony'ye bakıp başını salladıktan sonra gözlerini tekrar köşeye çevirdi.

“Nereye bakıyorsun?” Ağzı kurumuştı. Ters giden bir şey vardı. “Konuş benimle.”

Anna Tony’ye döndü. Tony karısının daha önce hiç bu kadar korktuğunu görmemişti. “Özür dilerim...”

Tony karısını kendine doğru çekti, bu kez Anna kocasına doğru eğildi. Anna’nın nefes alıp verışı sakinleşene kadar onu tutmaya devam etti, sonra yavaşça yatağa yatırdı. Anna’nın gözleri kapandı. Tony karısının yanağından öpüp saçını okşadı. Yanına uzanıp uykusu derinleşene kadar elini bırakmadı. Gözlerini kapamaya cesaret edemedi.

Saat altı otuzda alarm çaldı. Anna yatakta öylece uzanıyordu ama Tony karısının uyanık olduğundan emindi. Çalar saati susturdu. Anna’ya dönüp elini karısının omzuna attı. Sırtı gergindi, Tony hemen elini çekti. Yatakta karısına yaklaşmayı, onu sımsıkı tutup kucaklamayı istiyor ama Anna’nın bundan hoşlanmayacağını düşünüyordu. Anna’nın saçları arkada iyice karışmış, terden sıırıslıslam olmuştu. Eğilip saçından öptükten sonra yataktan çıkıp sessizce odayı terk etti.

Kahvaltısını bitirip duşunu aldı ve annesini aradı. O sabah katılmak zorunda olduğu bir toplantısı vardı, toplantı bitince hemen eve dönecekti. Muayenehanesi açılır açılmaz Doktor Fraser’ı arayacak ve bir randevu alacaktı. Bu kez Anna’yı kendisi götürecekti.

Derken Jack ağlamaya başladı. Tony bebeği kaldırıp altını değiştirdikten sonra yatak odasına geçti. Anna uyuyordu. Jack’i mutfığa götürdü, dondurucuda kalan son süt şişesini mikrodalgada çözdürüp Jack’i doyurdu. Bebeği karyolasına yatırıp işe gitmek için hazırlandıktan sonra kahvaltılık bir şeyler hazırlayıp yatak odasına bıraktı.

“Anna?” diye fısıldadı.

Anna gönülsüzce elini kıınıldattı. “Hmmm?”

“İşe gitmem gerek. Yarım saat, en fazla bir saat sürer.

Jack'i doyurdum, şimdi yatağmda. Gayet iyi. Birazdan anem gelecek."

Anna aniden sıçrayıp olduğı yere oturdu. "Hayır! Ona gelmemesini söyle. Lütfen. Sorun yok, ben iyiyim."

Tony yutkundu, sonra vakur bir edayla konuşmaya başladı. "Anna, iyi değilsin. Senin için kaygılanıyorum. İlaçlar işe yaramıyor. Gidip Doktor Fraser'a görmemiz lazım, tamam mı?"

Anna sessizleşti. Başını kaldırıp sanki bir söylemek istiyormuşçasına ağzını açtı, sonra tekrar yatağa uzanıp gözlerini yumdu. Tony karısına doğru ilerledi ama birden durdu. Eğer Anna yalvarırsa fikrinde ısrar edemeyeceğinden çekindi.

"Hoşça kal Anna. Her şey düzelecek, söz veriyorum."

Anna karşılık vermedi. Tony saatine baktı. Annesi birazdan gelecekti. Kapıyı yarı açık bıraktıktan sonra Jack'in odasına geçip bebeğini öptü.

Ve dışarı çıktı.

Bölüm 38

Dört ay sonra

15 Ocak 2010 Cuma

Kalabalık peşi sıra koştururken Anna yere bakıp düşmek için bir ayağını diğerinin önüne düzgünce koymaya uğraşıyordu. Scott sol koluna girmişti. Daha genç bir avukat olan Chloe bavulu andıran tekerlekli siyah bir çantayı sürükleyerek arkalarından koşturuyordu. Anna başını kaldırıp Scott'ın yüzüne baktı: Başı dimdikti, kırmızı halıda yürüyen bir ünlü kadar kendinden emindi. Biri yüzüne doğru kabarık, gri bir mikrofon tutunca Anna istemsiz olarak başını eğdi. Korkudan çığlık atabileceğini düşünse de kendine hâkim olmayı başardı. Başka bir adam omzunda kamerayla yanında koşturuyordu. Keşke haberlerde gördüğü diğer insanlar gibi yüzüne örtebileceği bir şey getirseydi. Ya da hiç değilse başını eğince yüzünü gizleyebilmek için saçını açık bıraksaydı.

"Anna! Anna!"

Tanıdığı birinin seslendiğini sanıp hiç düşünmeden başını kaldırdı. Fakat seslenen bir başka muhabirdi. Anna öfkeyle sarsıldı. Ona ilk ismiyle hitap etmeye nasıl cüret ediyorlardı? Kimdi bu insanlar?

Sonunda önlerindeki kapıları gördü, koşar adım ilerledi. Biri kapıları açtı. Anna içeri adımını atar atmaz sendeledi. Titriyordu. Kapı arkalarından kapanınca gürültü hafifledi. İçerisi serin, hatta soğuktu. Tüpleri diken diken olmuştu. Yüksek tavanları ve krem duvarları olan geniş bir salona girdiler. Fısıldayarak konuşulan ve parmak uçlarında yürünen bir kütüphane kadar sessizdi.

Scott, "Aferin," diye seslenince Chloe gülümsedi.

İki güvenlik görevlisi önlerinde belirince Anna bir anda dondu. Hayatı bundan sonra böyle mi geçecekti? Ne olduğunu anlamadığından Scott'a baktı. Scott görevlilere selam verip Anna'ya döndü. "Lütfen önden buyur."

Anna havaalanında yaptığı gibi önündeki taşıma bandına çantasını koyup metal detektörden geçmesi gerektiğini anladı. Ayakkabılarını da çıkarması gerekiyor muydu? Güvenlik görevlilerinden birine bakıp eğildi.

Adam gülümseyerek babacan bir tavrıyla, "Hayır tatlım, buna gerek yok," dedi.

Yürürken nabızı iyice hızlandı. Acaba kim olduğunu, ne yaptığını biliyorlar mıydı? İkaz sesi duyulmadı. Diğer tarafa geçince kollarını havaya kaldırdı. Başka bir görevli portatif detektörle üstünü aradı. Önündeki duvarda günün davalarını listeleyen büyük bir televizyon ekranı vardı.

İşte oradaydı. *II. Mahkeme Salonu: Kraliyet, Patton'a karşı.*

Anna mahkeme salonunun sol tarafındaki sanık sandalyesine yöneldi. Bacaklarının çözülebileceğinden korkarak sadece dik durabilmeye odaklandı. Salon tıklım tıklım doluydu ve herkes ona bakıyordu. Yüzünün kızardığını hissetti. Gülümsemeli miydi? Hiç kimseyi görmüyormuş gibi dosdoğru yürümeli miydi? Bu tavır onu daha suçlu mu

gösterirdi? Anna kendi kendine güldü. Bu gibi davalarda suçun derecesi olabilir miydi? Suçu kabul etmişti, durum bu kadar basitti. Daha çok veya daha az suçlu görünmesi kanuni açıdan gerçeği değiştirmeyecekti. Yasalar onun ya suçlu ya da suçsuz olduğuna hükmedecekti.

Oturunca büyükçe bir masanın ardındaki mavi deri koltuğa baktı doğruca. Hâkimin oturacağı yer orası olmalıydı. Masanın önünde yaşlıca bir kadın söylenecekleri kaydetmek üzere daktilonun başında, parmakları havada bekliyordu. Scott ile Chloe de Anna'nın yanına, uzun masanın sonuna oturdular.

Anna hâlâ başını dik tutuyordu. Salondakileri görebilmek için gözleri dört dönüyordu. Muhabirler vardı: Ellerindeki defterlerin tepesindeki halkalara kalemelerini sıkıştıran genç erkeklerle kadınlar sandalyelerine yaslanmış bekliyordu. Bir adam kalemini kulağının arkasına dayamış sakız çiğniyor, umursamaz, hatta sıkılmış görünüyordu. Sonuçta onun için bir başka iş günüydü. Ağlamamaya kararlıydı. Anna'nın orada olması adamın değil, kendi suçuydu.

Merkezi koridorun diğer tarafında, salonun sağ arka köşesindeki oturaklarda tanıdık yüzler vardı. Emily gergin bir edayla gülümseyip el salladı. Yanında, bir tomar kâğıt mendili avucuna sıkıştırmış olan Wendy oturuyordu. Başını biraz daha sağa çevirince Emily'yle Wendy'nin arkasındaki sıraları görebildi. Birden rahatlayıp gülümse-di. Tony oradaydı. Ursula kollarını kavuşturmuş, oğlunun yanında oturuyordu. Ursula'nın yanında da sırayla Jim ve Lisa vardı. Bir an kayınvalidesinin kendisine gülümse-diğini sandı ama yanılmıştı. Tam tersi, iğrenerek yüzünü buruşturuyordu. Anna yutkunup Tony'ye baktı. Sırtı dimdik bir şekilde sandalyesine oturmuş, hâkimin masasının ardındaki duvara odaklanmıştı. Gerildiği zaman yaptığı

gibi bacaklarını sallayıp durduğundan emindi. Bakışlarını Tony'nin üstünde tuttu. Tony bir an gözlerini kırptırıp hafifçe gülümsedi. Anna yüzünü çeviremedi, kocasının görünüşünü içine iyice sindirmek istedi. Derken Tony'nin dikkati salonun ön kısmına yöneldi. Salonda bir sessizlik oldu. Anna dönüp baktığında geleceğinin yazılı olduğu bir yığın evrakla içeri giren hâkimin yürüdüğünü gördü.

Tony sabit tutabilmek için ellerini dizlerinin üstüne koydu. Görüş açısındaki Anna'nın solgun yüzünü seçebiliyor, onun yanaklarını ısırıldığını hissedebiliyordu. Keşke elini tutup güçlü olması gerektiğini söyleyebilseydi. Anna'nın buna ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Birkaç saat içinde her şey sona erecekti. Anna'nın hapse gönderilmesine imkân yoktu. Herkes cezasını yeterince çektiğini görebilirdi muhakkak.

Hâkim tam da beklediği gibi biriydi: kalın enseli, gri saçlı, sert mizaçlı. Sesi sakın ve alçaktı ama mahkeme salonundaki herkes hâkimin söylediklerini kelimesi kelimesine duyabiliyordu. Tony gerçeklikle bağlantısının tuhaf bir biçimde koptuğunu hissetti. Kulakları hipnotize edici bir uğultuyla kaplandı, hâkimin sesi su altından geliyor gibiydi.

"Anna Margaret Patton mahkeme huzurunda yenidogan katli suçlamasını kabul etmiştir. 1900 sayılı Suç ve Ceza Kanunu'un 22 A bendine göre bu suç en fazla yirmi beş yıllık mahkûmiyetle cezalandırılmaktadır."

Tony nefesini tutup Anna'yı izledi. Anna kımıldamıyor, gözünü bile kırpmıyordu. Tony dudaklarını yaladı. Hâkim konuşmasına devam ederken doğru düzgün nefes alıp vermek için kendini zorladı.

“Savcılık, Bayan Patton’ın doğuma bağlı birtakım ruhsal rahatsızlıklar geçirdiğine dair yaptığı savunmayı kabul etmiştir.”

Hâkim konuşmasını sürdürürken Tony dişlerini sıkıp parmaklarını çıtırdatıyordu. Hukuk dili, oğlu ve karısı hakkında konuşulduğunu unutturamıyordu. Odaklanabilmek için orta parmağının eklem yerini ısırdı.

Hâkim notlarına, sonra da doğruca Anna’ya baktı. “Bugün Anna Patton yenidoğan katli suçundan hüküm giymiştir.”

Anna etrafında odanın fırıl fırıl döndüğünü hissedince nefes alması gerektiğini anımsadı. Başının arkasında korkunç bir acı vardı, sanki biri tornavidayla başını deliyordu. Bedeni kasıldı. Biraz yönünü değiştirdiğinde birinin defterindeki sayfaları çevirip durduğunu işitti. Yüzü kızardı. Her hareketini izleyip sürekli not alarak ne yapmaya çalışıyorlardı? Gereğine uygun biçimde tepki verdiğini düşünüyorlar mıydı? Muhabirler yüzünü göremesin diye başını salonun ön tarafına çevirdi. Sırtını sandalyeye dayayıp bedeninin kaybolup gitmesini arzuladı.

Hâkim önündeki kâğıtlardan ifadeleri ve iddiaları okuyordu. Anna’nın bütün yaşamı ve geleceği o sayfalarda özetlenmişti. Bakışlarını kucağında tuttuğu ellerine indirdi.

“14 Eylül 2009 tarihinde, saat öğlen 12.20’de Anna’nın kocası Anthony Patton, Rose Bay polis karakolunu arayıp karısının ve altı haftalık oğlu Jack’in kayıp olduğunu bildirmiştir. Karısının ruhsal durumundan endişe duyduğunu belirtmiştir. Yaklaşık olarak öğlen saat 13.30’da polis, çığlıkları duyduktan sonra Bayan Patton’ı uçurumun kıyısındaki kayalıkların üstünde yatarken gören Bay Mark Stone’dan bir ihbar almıştır.”

Anna elleriyle yüzünü kapattı. Bunu duymak istemiyordu, bunu duymazdı. Başka bir şey düşünmeye çalıştı. Anlatılan hikâyeyi bastırmak için başka bir sesi hayal etti. Sahilde yaptıkları yürüyüşten sonra kurulanmak için bedenini sallayan Jessie'nin kulaklarının çırpınışını ya da patilerinin evdeki ritmik tıkırtılarını hayal etti. Okuldaki çocukların konuşmalarını, Tony'nin kahkahasını, sevdiği şarkıları.

Ama arka fonda hayatı hakkında hâkimin homurdandığını duyuyordu hâlâ. Birkaç dakika hâkimi dinledikten sonra tekrar kendini kilitledi. Yaptığı şeyi neden yaptığına dair insanların ürettiği teorileri ve elbette yaşananlara dair ayrıntıları duymayı istemiyordu. O günü hatırlayamamasının bir nedeni vardı. Eğer henüz delirmemişse tüm bunları duymak onu kesinlikle delirtecekti.

Hâkimin sesi bir nebze yumuşadı. Anna salondaki dehşetin farkındaydı. Jack'in ismini duyar duymaz düşüncelerinin eşlik ettiği iç sese gömüldü tekrar. Hâkim kâğıtları okumayı bitirdiğinde oda sessizliğe boğuldu. Sükûnet, arkadan gelen boğuk bir ağlamayla bozuldu.

Anna'nın boynu ağrıyordu. Elini yanağına, sonra da alnına dayadı. İçerisi sıcak ve havasızdı. Acaba hâkim ne kadar zamandır konuşuyordu? Dakikalar mı, yoksa saatler mi geçmişti? Hava yoğun ve boğucuydu. Bir pencere görebilmek umuduyla etrafına bakındı. İçerde hiç pencere yoktu. Kolunun üstüne bir damla gözyaşı düştü. Tek istediği biraz temiz hava solumaktı. Hiç gitmediği bir yerden esip gelen temiz bir hava.

Hapishanede de hiç pencere olmayacaktı.

Yönünü değiştirdi. Sıkıntıdan bacakları yanmaya başladı. Hareket etmeli, biraz olsun yürümeliydi. Bileklerini çevirip bacak bacak üstüne attı, sonra bacaklarının yönünü tekrar değiştirdi. Gözlerini yumdu. Hâkimin sesi arka

fonda usulca kayboluyordu. Ses kulaklarında çınladıkça kanındaki vızıltıyı duyuyordu. Rüzgârın ya da kulağa tutulan deniz kabuğunun içinden gelen sesi andırıyordu. Fakat diğer şeyleri de işitmeye devam ediyordu.

Terliklerinin yeri nasıl dövdüğünü, dalgaların çaldığı ıslığı, martıların çığlıklarını, üstünü kaplayan soğuk okyanusun serpintisini, keskin tuz kokusunu, çürüyen ekşi yosunları hissedebiliyordu. Keskin kayalar ayaklarının altına saplandı. Islak, kaygan kayaların üstünde nasıl ürperdiğini anımsadı. Jack ağlıyordu. Sonrası sessizlik.

Anna nefesini tuttu, belki de çığlık attı. Hâkim ona baktı, mahkeme salonu sessizliğe büründü. Nefes alabilmek için kendini zorladı. Yüzü alev alev yanıyor, çenesi tir tir titriyordu. Sandalyesinin kolçaklarını sımsıkı tuttu. Herkes ona bakıyor, fakat o bu durumdan kurtulamıyordu. Önünde bir bardak su belirdi. Odaklanacak başka bir şey bulduğuna minnettar kalarak suyu bir defada içip bitirdi. Anılar solmaya, medcezir gibi geri çekilmeye ve gitgide uzaklaşmaya başladı.

Bölüm 39

O gün

14 Eylül 2009 Pazartesi

Anna çalar saat acı acı çalmadan önce uzun süre yatakta öylece uzandı. Tony'nin iç çekişini işitti. Nefes alıp verişini yavaşlatmaya çalıştı ama muhtemelen kocası uyanık olduğunun farkındaydı. Tony'nin kendisini sıcak kucağına çekmesini ve her şeyin iyi olacağını söylemesini istedi ama kocası bunu yapmadı. Tony elini sırtına koyunca Anna geri çekildi. Tony'nin tereddüt ettiğini hissedebiliyordu. Nabızı hızlandı ama Tony elini aniden çekti. Derin bir nefes alıp karısını başının arkasından öptü. Anna sessizce, kımıldamadan uzanmaya devam etti.

Tony'nin gürültü yapmadan odadan çıkıp kapıyı kapatışını ve radyoyu açışını işitti. Odanın köşesinden gelen fısıltılar duydu ama dönüp baktığında hiç kimseyi görmedi. Acaba dışarıdan mı geliyordu fısıltılar? Verandanın kapısı gıcırdadı. Tony kâseyi doldururken Jessie'nin maması tıngırdadı. Biri kahkaha attı. Zalim, soğuk bir ses. Battaniyeyi üstüne iyice sarıp gözlerini yumdu. Kapı açılınca olduğu yerde sıçradı. Tony parmak uçlarında odaya girip gardırobu açtı. Anna hiç kımıldamadı. Kısa süre sonra odadan çıkan kocasının telefon görüşmesi yaptığını anladı.

Anna zamanın geldiğini biliyordu. Oturup komodinı açtı ve içinden bir zarf çıkardı. Tony'nin çantası duvara dayalıydı. Yataktan fırladı, hemen bulmaması için dua ederek mektubu çantanın içine koydu. Tony hâlâ telefonla konuşuyordu. Yatağa dönüp tekrar gözlerini yumdu. Jack ağladı ama Tony bebeği Anna'nın yanına getirmedi.

Sonra tekrar uyumuş muydu? Tony gelip konuşmaya başladı. Annesini bakıcılık yapması için eve çağırmişti.

Oturdu, nefes alamıyordu. Tony anlamamış mıydı? Bunu göremiyor muydu? "Hayır! Ona gelmemesini söyle lütfen. Sorun yok, iyiyim ben!"

Tony kendisine öyle bir şekilde bakıyordu ki sanki kadının onun için hiçbir anlamı yokmuş ya da Anna kocasını iğrendiriyormuş gibiydi. Tony, Anna'yı dinlemiyordu bile. Seslerin ona söylediği her şey doğrudu işte.

Anna karşılık vermedi.

Keşke kocasına hoşça kal diyebilseydi.

Anna kapı kapanırken ön taraftaki çanların şingirdediğini duydu. Tony'nin arabasının sesi kaybolana kadar sessizce bekledi. Ursula gelmeden önce çok az zamanı vardı. Acele etmeliydi. Gözyaşları gözlerine batıyordu. Derin derin soluduktan sonra usulca yataktan kalktı ve Jack'in odasına gitti. Kapının önünde durup bir süre bebeğinin uyuyuşunu izledi, sonra dönüp banyoya ilerledi. Kapıyı kapattı. Duşu açıp kabine girdi. Başını kaldırdığında su yüzüne tokat gibi çarptı. Sıcak su musluğunu açıp teni yanana kadar öylece dikildi.

Musluğu kapattıktan sonra yerde bıraktığı soğuk, nemli havluya doğru kararsız birkaç adım attı. Üzerinden su damlaları süzülürken yakıcı duşun ısısı çabucak kayboldu.

Nemli havayı soludu. Aynadaki buharı silip yansımasına baktı. Zayıf kollarından birini kaldırıp ensesine koydu. Keskin köprücük kemiğinin üstünden su damlaları süzülürken ıslak saç yüzüne yapıştı. Koluna düşen saç tutamları teni soğuyana dek öylece kalakaldı.

Aynanın köşesindeki çatlak alnının ortasına denk gelene ve yüz şeklini yamultana kadar başını oynattı. Çatlak gözlerine, dudaklarına, çenesine uzanıp sonra tekrar alnına yerleşene kadar başını hareket ettirdi. Bir yarık gibi: kırık ve dökük.

Gözlerine baktı. Anımsadığından çok daha yorgun görünüyordlardı. Uykusuz gecelerin sebep olduğu çizgiler gözlerinin çevresini sarmıştı. Gözlerini yumup yavaş yavaş solumaya çalıştıktan sonra gözlerini bir anda açıp küçülen karanlık gözbebeklerine baktı. Gözlerinde daha önce var olan ışık kaybolup gitmişti. Dümdüz, bomboş bakıyordu. Bir cesedin gözlerine benziyordu bunlar. Aynadaki yansımasını güç bela tanıdı. Kaşlarını çattığında annesinin yüzü gözlerinin önünde canlandı. Hangi özelliklerinin babasından miras kaldığını hiçbir zaman bilmeyecekti.

Yansımasına bakmayı bıraktığında ayaklarının altında kalan havlunun buruşmuş ve epeyce ıslanmış olduğunu fark etti. Yenisini almak için kapının ardındaki havluluğa uzanıp aldığı havluyu bedenine sardı. Küf kokuyordu.

Banyonun kapısını açtı. Ev sessizdi. Çamaşır sepetinden sabahlığını buldu, alıp üzerine geçirdi. Oturma odasına geçip kanepenin üstüne yığıldı. Gözlerini kapatıp tekrar uyumak istedi. Artık fısıltıları duymuyor, fakat onların oralarda bir yerde beklediklerini biliyordu. Fazla vakti kalmamıştı.

Baygın bir gülümsemeyle oturuyor, gergin omuzları yavaşça gevşiyordu. Yatak odasına gidip günlerdir ilk kez özenerek giyindi. Bir kemer buldu. Saçını tarayıp arkada

topladı. Yatağı toplayıp banyoya geçti. Islak havluyu yerden kaldırıp havluluğa astı.

Mutfağa gidip mama kutusunun üstündeki yönergeleri okuyarak kaynamış suyla dört şişe mama hazırladı. Şişeleri buzdolabına koydu. Bulaşıkları hızla toplayıp makineyi çalıştırdı. Sessizce Jack'in odasına girdi. Uyanmıştı ama ağlamıyordu. Jack'in yüzüne bakmadan çekmeceye doğru ilerleyip bir sonraki gün için pijama ve birkaç temiz çamaşır aldı. Giysileri katlayıp masanın üzerine yığdı.

Pencerenin kenarına gidip parmaklarıyla güneşliği aralayarak dışarı baktı. Henüz Ursula görünürde yoktu. Tekrar Jack'e bakıp odadan çıktı.

Elinde arabanın anahtarıyla ön kapıda dururken Jack'in ağladığını duydu. Acaba doğru olanı mı yapıyordu? Bir kahkaha duyunca elleri titremeye başladı, gözleri yaşla doldu. Yoksa içeride miydiler? Ursula gelene kadar yalnız kalacak olan Jack'e zarar verirler miydi? Hayır, onlar Anna'yı takip ederlerdi. Sorun Anna'ydı, Jack değil. Anna gittiğinde Jack zaten güvende olacaktı. Ursula da nerede kalmıştı? Ya geç kalır da Jack evde uzun süre yalnız kalırsa ne olacaktı? Bebeğinin yalnız kalacağını, ağlayacağını düşünmek dayanılmazdı.

Fikrini değiştirmekten korkarak hızla bebek odasına koştu. Bez, ıslak mendil ve giysileri çantaya koyup Jack'i kucağına aldı. Bebeğinin sıcaklığına, yumuşak teninin her santimine sahip olmak istedi. Onu yanında tutmak ve güvende olmasını sağlamak istedi, fakat Jack'i korumasına imkân yoktu. Güçlü olmalı ve kararından vazgeçmemeliydi. Başka seçeneği yoktu.

Çantayı omzuna asıp Jack'i kollarıyla sararak ön kapıya yöneldi. Bu kez tereddüt etmedi. Kapıyı açıp dışarı adımını attı, ardına bakmadan kapıyı kapattı.

Anna arabayı oldukça yavaş sürüyordu. Jack'se arka taraftaki bebek koltuğunda sessizce yatıyordu. Anna önünde uzanan yolu takip etmeye çalışıyor, bir yandan da Ursula'nın arabasını gözlüyordu. Acaba hangi yoldan gelecekti? Jim'le Ursula'nın evine yaklaşmıştı ama kayınvalidesinin geçtiğini görmemişti. Sinyal verip evlerinin bulunduğu sokağa girdi ve arabasını eve doğru sürdü, fakat geç kalmıştı. Ursula'nın arabası görünürde yoktu. Arabayı durdurdu. Motor rölantide çalışıyordu. Düşünceleri karmakarışık, yakıcı bir panik midesine hücum etmişti. Düşünceleri o kadar hızlı ilerliyordu ki yok olmadan önce onları yakalayamıyor, nasıl bir çözüm geliştireceğine karar veremiyordu. Bebeğini orada öylece bırakamazdı. Acaba geri mi dönmeliydi?

Jack hırıltı gibi bir ses çıkardı. Anna ellerinin titremesini önlemek için direksiyona yapıştı. Ağlaması değil, arabayı sürmesi gerekiyordu. Eğer ağlarsa planını gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğinden çekiniyordu. Jack birazdan acıacaktı. Fazla vakti kalmamıştı. El frenini indirdi, sinyal verip yola koyuldu.

Oraya gitmenin daha uzun süreceğini sanmıştı, fakat sadece geliş yolunda trafik olduğundan varması yirmi dakikasını aldı. Ana yoldan çıkıp sahildeki küçük otoparka giden patikayı izledi. Ortalıkta başka arabalar da vardı ama Anna kimseyi görmedi. Tanıdık birilerini görmeyeceğini düşündüğü tek yer burasıydı. Hâlâ mırıldanmalar duyuyordu. Jack'i alıp arabanın kapısını kapattı.

Bir eliyle Jack'i, diğeriyle tırabzanı tutarak engebeli ahşap merdivenden aşağı indi. Plajın başladığı yerdeki yumuşak kum her adımda onu biraz daha içine çekiyordu. Sonunda plajın soğuk ve sert kumlu bölgesine erişti. Ufka baktı: Sörf yapan insanlar vardı. Burası uygun değildi.

Soluk alıp veriş hızlanmıştı artık. Otoparka ulaşmak için merdivenlerden tırmanırken hırıldadığını fark etti. Aceleyle sağındaki yoldan ilerledi. Bütün bedeni titriyordu. Dosdoğru önüne baktı. Jack hiç sesini çıkarmıyordu. Patikadan yukarı doğru meyletti. Pudramsı kumla kaplı bir kayanın üstünde ayağı kayınca sendeledi. Jack'i sımsıkı kavradı. Kendisi dizlerinin üstüne düştüyse de onun düşmesine izin vermedi. Geliyorlardı. Bebeğini korumanın bir yolunu bulmalıydı. Dizleri yere yapışmış, çakıllar dizlerini acıtmıştı. Bebeğini kollarının arasında sıkıca tuttu ve bu sırada kendisinin bağırmakta olduğunu fark etti. Jack de göğsünde ağlamaya başlamıştı. Dizlerinin üstünde öylece oturup Jack'i sakinleştirebilmek için öne arkaya sallandı.

Ayağa kalkmalıydı. Her nasılsa ayaklarıyla yaptığı mücadeleyi kazandı ama Jack hâlâ ağlıyordu. Annesinin memmesini bulmak için başını ileri geri oynatıp durdu. Anna görüş açısını temizleyebilmek amacıyla gözlerini kırptırdı ve yürümeye devam etti.

Yeterince uzaklaştığına inandığında uçurumun kenarında dikilip iri dalgaların büyük kayaları nasıl dövdüğüne baktı. Evlenmeden, bebeğini doğurmadan yıllar önce Tony'yle birlikte geldikleri gibiydi. Hatırladığı gibi vahşi, güzel ve ıssızdı. Suyun serpintisi yukarı doğru patlayıp tekrar denizin içine gömüldü. Bu kadar yüksekteyken bile hava nemli ve tuzluydu. Kayalar kaygandı.

Jack ağlamayı kesmişti. Anna da.

Kısa bir an güneşe bakıp öne doğru adımını attı.

Bölüm 40

Dört ay sonra

15 Ocak 2010 Cuma

Mahkeme salonu öyle bir sessizliğe bürünmüştü ki hava bile durmuş, hâkimin vereceği kararı bekliyordu. Kâtibinin elleri daktilosunun üzerinde hazır durmaktaydı. Anna nefesini tutmuş, başını eğmişti. Hâkim konuşmaya başlayana kadar gözlerini yumup burnundan nefes alarak oksijeni ciğerlerine ve tüm vücuduna yollamaya, sonra nefesini verip bu hareketleri tekrar tekrar yapmaya odaklanmıştı. Gözlerini açtığı anda hâkimin dosdoğru kendisine baktığını gördü.

“Özetle, eylemin gerçekleştirildiği anda, sanığın hezeyan ve sanrılarının eşlik ettiği psikiyatrik bir rahatsızlıktan muzdarip olduğuna dair tarafıma sunulan delilleri kabul ediyorum.”

Anna usulca başını salladı. Gözünü bile kırpmadı.

“Bu yüzden eylemlerinizden sorumlu tutulamazsınız.”

Anna, hâkimin dediğini anlamadan öylece bakakaldı.

“Şimdi karara geçiyorum.”

Hâkim elindeki evrakları masaya koydu. Anna güçlüğüle soluk alıyordu. İşte zamanı gelmişti. Salon gözündeki

yaşlardan ötürü bulanıklaşmıştı. Sanık sandalyesinin kol-
çaklarına sıkı sıkı yapışmıştı.

“Hapis cezasının amaca hizmet edeceğini düşünmü-
yorum. Çocuğunuzun başına gelenleri bilerek ömrünü-
zü tamamlamak sizin için yeterli bir cezadır. Toplum için
tehlike arz edebileceğine dair bir kanıt da mevcut değil.”
Hâkim duraksadı, mahkeme salonuna göz gezdirdi. “1999
sayılı Suç ve Ceza Kanunu’nun dokuzuncu bendine istina-
den sizi dört yıllığına bağlıyorum.”

Salonda herkes nefesini tutmuştu ama kısa sürede ses-
sizlik burun çekişleri, ağlamalar, hırıltılar ve mırıldanma-
larla yer değiştirdi. Anna hâkimin söylediklerini duymuş
ancak anlamamıştı. Bağlanma da neyin nesiydi? Scott’a
döndü. Avukatı gülümsüyor, Chloe de yanında ona eşlik
ediyordu. Anna tekrar hâkime döndü.

“Sonuçta bu kimsenin öngöremeyeceği bir trajedi. Siz
ve aileniz çok acı çektiniz.” Gözlüğünü çıkartıp Anna’ya
baktı. “Bayan Patton, bundan sonraki hayatınız için iyi di-
leklerimi kabul edin ve bu mahkeme salonunda söylenen-
leri her zaman hatırlayın lütfen.”

Anna hâkimin sözlerine karşılık olarak gülümseme-
yi denedi ama aksine yüzünü buruşturdu. Aniden titreme-
ye başladı ve gözyaşları sel olup yanaklarından aktı.
İnsanlar ayağa kalkmış, konuşup el sıkışıyorlardı. Hay-
kırışlar duyunca arkasına döndü: Emily’yle Wendy kucak-
laşıyor, durmadan eğilip kalkıyor ve ağlıyorlardı. Wendy,
Anna’nın onlara doğru baktığını fark edince gülümseyip
kızına bir öpücük gönderdi. Durum öylesine gerçeküstüy-
dü ki ne yapacağını bilemedi. Gözleri Tony’yi aradı. Acaba
o nasıldı? Kocasını bulması güç olmadı. Hâlâ oturuyordu.
Omuzları titrerken elleriyle yüzünü kapatmıştı. Tony’ye
sarılmak, onunla beraber ağlamak, öfkeden mi, yoksa ra-

hatladığı için mi ağladığını anlamak için kocasının yanına gitmeyi ümitsizce arzuluyordu. Sanık sandalyesinden ayrılmasına izin verilip verilmeyeceğini bilmiyordu ama herkes onu çoktan unutmuş gibi görünüyordu. Duyduğu haykırışlar usul usul kaybolmaya başlayınca Anna başı elleri arasında öne doğru yığıldı.

Nihayet bitmişti.

Mahkeme salonu epeyce dağılınca Scott, Anna'yı çıkışa doğru yönlendirdi. Chloe evrakları toparlamaya çalışarak oyalanıyordu. Anna'nın ağlaması ve titremeleri kesilmedi. Dermansızlıktan olduğu yere yığılıp kalacaktı. Bedeninde kalan tüm adrenalini geri çekilmişti. İhtiyar bir kadın gibi hissediyordu kendini. Vücudunun her parçası ağrıyordu ve omuzları düşmüştü.

Scott destek olabilmek için kolunu kadının omzuna koyarak, "İyi misin Anna?" diye sordu.

Kesik kesik konuşabiliyordu. "Bilmiyorum. Şaşkınım. Bitkinim." Tekrar hıçkırıklara boğulurken başını salladı.

"Biliyorum. Bütün bunların hazmedilmesi çok zor. O kadar çok şey yaşadın ki. Hâkimin söylediklerini dinlemek eminim ki hiç kolay olmamıştır."

Anna başını salladı. Duymak Anna için mi, Yoksa Tony için mi kolay olmamıştı acaba?

"Hâkimin söylediklerini anladın mı?"

"Hayır!" Salonun çıkışına ulaşmışlardı. Anna kapıda durdu. İsteddiği şey bu muydu? Bir mahkûm olarak cezaevine gönderilmektense özgür bir kadın olarak salıverilmek miydi? Bir adım daha atamayacağını düşündü.

Scott da durdu ve ellerini omuzlarına koyarak Anna'yı kendine doğru çevirdi. "Dört yıl için bağlanmak demek,

şartlı salıverildiğın anlamına geliyor: Belaya bulaşmaya-caksın, psikiyatrını görmeye ve onun tavsiyelerine uymaya azami özen göstereceksin. Hepsi bu.”

“Cezaevi yok mu?”

“Yok.” Scott gülümsedi. “Hayatını düzene sokmaya başlayabilirsin.”

Anna önündeki kapıya gözünü dikerek başını salladı. “Söylemesi ne kadar da kolay.”

Scott keskin bir şekilde, “Anna, bu umabileceğımız en iyi sonuç. Olması gereken de buydu. Hapse atılmayı hak etmiyorsun,” diye karşılık verdi.

Anna usulca avukatını onayladı. Zihni karmakarışıkken öylece bakakaldı. Ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Dehşet içindeydi.

Scott kapıyı iterek açmak için öne doğru ilerlediği anda Anna, Scott’ın kolunu tuttu. “Bekle!”

Scott duraksadı, boşta kalan eliyle Anna’nın koluna girdi. Anna yanaklarına süzülen gözyaşlarını silip avukatına işareti verince Scott kapıyı açtı.

Gördüğü ilk insan annesiydi. Scott’ın elinden sıyrılıp annesine doğru koştu. “Anne!”

“Anna! Şükürler olsun, Tanrım, şükürler olsun...” Wendy hıçkırı hıçkırı ağlarken kızına sarılıyordu. Anna kendisine sarılan bir çift kol daha hissetti. Dönüp baktığında Emily’yi gördü.

“Biliyordum Anna! Biliyordum.”

Anna gözyaşları arasında, “İnanamıyorum,” dedi.

“Neye ihtiyacımız var, biliyor musun? Koca bir şişe içkiye!” Emily gözyaşlarını silip kahkaha attı.

Anna gülümsemek için kendini zorladı, aylar sonra ilk kez içinde ufacak bir umut tohumu yeşermişti. Mutluluk değildi hissettiği, bir gelecek olasılığının bulunmasıydı.

Wendy, Anna'nın elinden tutup, "Haydi, gel. Olabildiğince çabuk buradan çıkalım," dedi.

Anna, annesi ve Emily'yle beraber yürümeye başlamıştı ki birden dönüp Scott'a baktı. Yüzünde ince bir tebessümle onları izliyordu. Anna annesinin elini bırakıp avukatına doğru koştu. Ona sarıldı. "Teşekkür ederim."

Scott başını salladı. "Sadece işimi yaptım."

Anna bir süre daha Scott'a bakıp arkasını döndü ve Wendy'yle Emily'ye katıldı. Üçü birlikte aydınlığa doğru yürüdüler.

Ursula ağırlığını sürekli bir ayağından diğerine vererek mahkeme binasının kapısında bekliyor, Anna'nın koridordan ilerleyişini izliyordu. Hükmü duyduğunda o da ağlamıştı. Bittiğine, çözüme ulaştığına Tony adına sevinmişti, fakat Anna'nın daha büyük bir ceza almasını ummuştu. Ömrünün sonuna dek içeri tıklılmasını istemiyordu elbette, ama bir ya da iki yıllık cezaevi deneyimi Anna'ya şeyi öğretirdi. Neyi? Ursula, Anna'nın incindiğini biliyor ama hâkimin yanlış karar verdiğini düşünüyordu. Anna yeterince acı çekmemişti.

Tony duruşma sonuçlanır sonuçlanmaz dışarı çıkmıştı. Konuşabilecek gücü bile kalmamıştı. Jim de hızla oğlunun peşinden çıkmıştı. Ursula ve Lisa ondan haber alabilmek için sabırsızlıkla bekliyorlardı. Tony, Sidney'in sokaklarında perişan bir halde gezinirken Anna mahkeme salonunu rahatça terk ediyor, parasını Tony'nin ödediği avukata gülümseyip sarılıyor, keyif içinde Wendy ve Emily'yle beraber yola revan oluyordu.

Ursula, Lisa'yı dürtükleyerek, "Gördün mü?" diye sordu.

Lisa telefondan başını kaldırarak, "Evet anne. Gitmeliyiz. Arabaya gitmeli ve babamı aramalıyız. Eğer Tony'yle birlikteyse bir taksi çevirebilirler. Muhtemelen içiyorlardır," dedi.

"Şuna bir bak! Kutlama yapıyor zafer kazanmış gibi. Tiksindirici. Neden burada olduğunu çoktan unutmuş."

Lisa, "Bunları konuşmak anlamsız. Haydi, buradan uzaklaşalım," diye yalvardı. Annesini çekıştirmeye çalıştıysa da Ursula silkinip kızından sıyrıldı.

"Henüz değil."

Anna yüzünde gülümsemeyle onlara doğru yürüyordu. Fakat onları görmemişti. Ursula bir adım ilerleyince Anna kendini sakınamadı.

"Anne! Sakın..."

Ursula sesini aynı tonda tutmaya gayret ederek yüksek sesle haykırdı: "Bekle Lisa!"

Anna durup başını kaldırdı, gözbebekleri iyice büyüdü. "Ah, Ursula. Ben..."

"Sanırım seni tebrik etmem gerek."

Anna başını salladı, gözyaşları akıyordu. Arkadaşının önüne geçebilmek için Emily bir adım ileri çıktı. Wendy, Anna'nın kolunu kavradı. Fakat Anna kapana kısırılmış küçük bir hayvan gibi titreyerek öylece kalakaldı. Ursula kötü polis olmaktan ve Anna'nın kurban olduğu fikrine katılmayan kişi olmanın getirdiği suçluluk duygusundan nefret ediyordu. Anna'nın karşılık vermemesi kendini iyi hissettirmedi. Bu, Ursula'nın daha kötü görünmesine sebep oluyordu. Ama o bir kabadayı değildi: Hasta olsun olmasın, Anna'nın, yaptığı şeyin affedilmez olduğunu anlamasını istiyordu sadece.

Anna, Ursula'nın gergin dudaklarına, kısa bir süre için hissettiği ve bir anda kaybolan umut vadettiğini sandığı gözlerine baktı. Hiç takati kalmamıştı, bugün daha fazla şey yaşanmamalıydı. Kurtaracağını umut ederek Lisa'ya baktı ama Lisa Anna'nın yüzüne bile bakmıyordu. Anna başını eğdi, hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu. Ursula her zaman gelininin yetersiz olduğunu düşünmüştü. Şu an yaramazlık yaptığı için odasına gönderilen küçük bir çocuk gibi hissediyordu kendini. Hayır, bundan da fazlası vardı: Zulme uğramış gibiydi. Anna gözlerini kırıştırıp yumruklarını sıkı. Anna yeterince özür dilemişti. Başını kaldırdı ve kayınvalidesinin gözlerinin içine baktı. Bu hareketin Ursula'yı irkilttiğini gördü.

"Ursula, bugün kutlama yapacak bir şey olmadığını ikimiz de biliyoruz. Söylemek istediğin bir şey mi var?"

Ursula patlayacak gibiydi, yüzü buruştu. "Evet, sanırım var. Bundan paçayı kurtarmış olabilirsin ama senden Tony'yi yalnız bırakmanı istiyorum. Sana ihtiyacı yok."

Bir an Anna, Emily'nin arkasına çekilmek istedi ama göz temasını kaybetmemek ve kaçmayı ne kadar istediğini Ursula'nın anlamasını önlemek için kendini zorladı. Arkadaşının bir adım önüne geçip annesinin elini bıraktı. "Nasıl hissettiğini anlıyorum ama bu senin verebileceğin bir karar değil. Tony yetişkin bir erkek. Eminim kendi kararını kendi verebilir."

Ursula şaşkınlıkla ağzını açtı. Anna'nın tam önünde durdu. Anna irkildi. Ursula'nın tokat atacağını düşünerek kendini bu duruma hazırlamaya çalıştı. Sorun değildi, buna hazırды.

Fakat Ursula elini kaldırmadı. Eğildi. Anna büyümüş gözbebeklerini ve yüz kaslarındaki gerilimi görebiliyordu. "Yaptığın şeyden sonra sana döneceğini mi sanıyorsun?" Alay eder gibi tıslamıştı.

Anna aralarındaki gerilimi ve öfke gelgitlerini hissedebiliyordu ama bu kez kontrolü kaybeden taraf olmak istemiyordu. Emily'yle Wendy'nin hemen yanında durduklarını biliyordu. Yavaş yavaş soluyabilmek için kendini zorladı. Sakinleştğinde konuşmaya başladı.

"Biliyorsun ki olan biteni değiştirebilecek hiçbir şey yapamam. Bunu artık anlamalısın." Sinirleri boşalmadan önce sözlerini bitirebilmek için boğazını temizledi. Ursula nefesi kesilmiş gibi görünüyordu. "Beni affetmeni beklemiyorum ama ben hastaydım Ursula. Ne yaptığımı bilmiyordum." Anna hâlâ çözülüp dağılmamış olmasına şaşırırdı.

Ursula dudaklarını ısırdı. Yüzü kızardı. Anna ona bakmayı sürdürdü ama Ursula gözlerini kaçırıp ağlamaya başladı. Anna'nın gözleri de doldu. Onu anladığını, Ursula'nın hissettiği nefretin aynısını kendisinin de hissettiğini söylemek istedi. Kayınvalidesine doğru bir adım ilerleyip elini onun omzuna koydu. "Üzgünüm."

Ursula elleriyle ağzını kapattı, başını sallayıp arkasını döndü. Lisa, Anna'ya şöyle bir baktı ama Anna Ursula'nın davranışı için özür dileyip dilemeyeceğini ya da hoşçakal deyip demeyeceğini umursamadı. Lisa kolunu annesinin omzuna koyduktan sonra birlikte yürüdüler.

Wendy, Anna'yı kucakladı. "Aferin tatlım."

Anna yeniden titremeye başladı ama ayakta durmaya devam etti. Ursula'nın gittiğinden emin olduğunda mahkeme binasından sokağa çıkıp Sydey'deki sıradan bir cuma öğleden sonrasına karıştı.

Bölüm 41

Dört ay sonra

15 Ocak 2010 Cuma

Anna balık ve patates kızartmasını isteksizce yiyip kısa bir süre televizyon izledikten sonra, sesli bir şekilde esneyip kollarını başının üstünde birleştirdi. Geçirdiği gün yüzünden her eklemi, kası ve kemiği bitkindi, acı içindeydi. Zihninde dolanıp duran hâkimin değil, Ursula'nın sözleriydi.

Kalktı. "Anne, bugün için teşekkür ederim. Her şey için."

"Teşekküre gerek yok."

"Elbette var." Annesine yaklaşip onu kucakladıktan sonra iyi geceler diledi.

Yatak odasına geçtiğinde pijamalarını giyip ışığı kapattı ve yatağa girdi. Sabahleyin, geceyi bir hapisane ranzasında geçireceğini düşünmüştü ama özgürdü. Titremeye başladı. Acaba kendisine güvenilebilir miydi? Ya iyileştiğini, hiç kimse için tehlike oluşturmadığını söyleyerek yanılmışlarsa?

Dakikalar ve saatler geçtikten sonra annesinin televizyonu kapattığını, bulaşıkları makineye yerleştirdiğini, dişlerini fırçalayıp yatağına çekildiğini işitti. Sessizliğin

uyumasına fayda sağlayacağını umut etmişti ama sükûnet düşüncelerini kuvvetlendirdi. Kısa süre önce deliksiz bir gece uykusu için her şeyi yapabilecekken şimdi Jack'in ağladığını duyabilmek için her şeyini verebilirdi. Keşke bebeği feryat figan ağlasa, Anna da yanına gidip sakinleşene kadar Jack'i pırpırlasaydı, memesinden süt emen o minik suratı ve yarı açık gözleriyle ısıltı ısıltı bakan gözleri tekrar görebilseydi. Eğer iyice dinleyebilirse bebeğinin sesini duyabilirdi. Duyduğu feryat gitgide yükselince battaniyesini fırlatıp yataktan kalktı ve koridora çıktı. Jack'in odasına doğru ilerleyip kapıyı açtı.

Karanlıkta ancak solundaki bebek karyolasını ve kapıdan sızan hava akımıyla fırıl fırıl salınan dönenceyi seçebildi. Alt değiştirme masası hâlâ sağında, duvarın dibindeydi. Onun bitişiğindeyse mavi, kırmızı minderleri olan sallanan sandalye ve ön tarafındaki pencerenin altında da küçük bir şifonyer duruyordu. Perdeler kapalıydı, fakat sokak lambasından yansıyan şiddetli, sarı ışık perde aralarından odaya sızıyor, odanın içinde keskin bir hat çiziyordu. Şifonyerin üstünde duran lambayı yakmadı. Kapıyı usulca kapattı. Gözlerinin loş ışığa alışmasını bekleyerek sırtını kapıya dayayıp oturdu.

Üniversitedeyken okuduğu bir cümleyi anımsadı: *Her bebek odasında hayaletler vardır.* Gözleri karanlığa alıştığında odaya dikkatle göz attı. Acaba Jack hâlâ orada mıydı? Dönencenin ağır devinimi Jack'in nefesinden mi etkileniyordu? Çıplak ayaklarındaki hafif gıdıklanma Jack'in dokunuşu muydu? Jack'in geri gelmesini ne kadar dilerse dilesin bunun mümkün olmadığını biliyordu. Odada hayalet falan yoktu. Gördüğü çıplak, boş, küçük bir odaydı.

Usulca ayağa kalktı ve daha cesur bir tavırla karyolanın ahşap çerçevesine dokundu. Şilte örtüsüzdü. Temiz pazen çarşaf ve battaniye düzenli biçimde katlanmış, yatağın

ucuna konmuştu. Karyolaya doğru eğilip yatağı kokladı. Deterjan kokusundan başka bir koku duymadı. Pencereye doğru yürüyüp şifonyerin en üst çekmecesini açtı. Birkaç küçük, mavi tulum ve minyatür, mavi çoraplar. Onlar da özenle katlanmışlardı ama Anna'nın katladığı tarzda değil. Kim yapmıştı bunları? En alt çekmeceyi açtı. Müslin kundaklar, yedek battaniyeler, havlular, her şey yanlış katlanmıştı. Hızla odadaki her şeyi tarayıp bebeğini aradı. Unutulmuş, fark edilmemiş, yıkanarak anılardan arınmamış bir şey arayarak şifonyerin, karyolanın altına bakarken gözleri doldu. Hiçbir şey yoktu. Jack artık yoktu.

Elem onu tekmeleyip savurarak deldi geçti. Tüm bedeni taarruz altındaydı. Yere öylece uzanıp acıya teslim oldu. Mücadele edecek gücü yoktu. Sadece kalbi değil, kemikleri de paramparça oluyor gibiydi.

Ne kadar süre öylece uzandığını bilmiyor, oğlu için hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Nasıl olduysa elleri ve ayakları üzerinde durmayı başardı. Baş zonkluyor, gözleri ve göğsü yanıyordu. Son bir gayretle karyolaya tutunup kendini yukarı çekti. Önce dizlerinin, sonra ayaklarının üstünde durmaya çalışarak parmaklıklarından tutup karyolaya tırmanıp yattı. Jack'in ultrason resimlerindeki gibi cenin pozisyonu alıp başının altına yün bir battaniye yerleştirdi. Dizlerini göğsüne kadar çekip başını eğerek ufacık yatağa bedenini sığdırmayı başardı. Gözlerini yumup rüyaya daldı.

Wendy konuk odasının panjurlarını açtığı anda parlayan bir güne uyandığına şaşırdı. Çok iyi uyumuştı. Yattığı gibi kalktığı ender gecelerden birini yaşamıştı. Yüzünü ovuşturup saatine baktı, dokuza yaklaşıyordu. Aylar sonra ilk

kez dinlendiğini hissetti. İçinde biriken dehşet hissi kaybolmuştu. Anna kesin olarak yuvasına dönmüştü.

Anna'nın kalktığını duymamıştı. Kızının da temiz bir uyku çektiğini umuyordu, bu kadarını hak ediyordu. Parmak uçlarında yürüyerek Anna'nın odasını geçip gazeteyi almak için ön kapıya gittikten sonra mutfığa geçti. Buzdolabından bir şişe portakal suyu çıkarıp iki bardağa bölüştürdü. Kendi bardağını tezgâhta bırakıp koridora yöneldi.

Anna'nın yatak odasının kapısı aralıktı. Usulca kapıyı açıp içeri baktı ve şoka girdi. Yatak boştu. Wendy'nin nabızı hızlandı. Yalnız uyumasına izin vermemeliydi. Ne düşünüyordu ki? Dün yaşadığı onca şeyden sonra ya... Eğer arabasıyla çıkmış olsaydı Wendy sesini mutlaka duyardı. Elleri titriyordu. Döküp saçmadan önce elindeki bardağı şifonyerin üstüne bıraktı. Nevresimler bozulmuştu, demek ki Anna bir süre de olsa yatakta uyumuştur. Bir gün önce giydiği kıyafetler sandalyede asılıydı. Wendy şilteye elini koyunca yatağın soğuk olduğunu fark etti.

"Hayır, hayır, hayır..." Gözleri yaşlarla doldu. Bu ne zaman sona erecekti?

Banyoyu ve oturma odasını kontrol etmek için koridordan hızla koştu ama Anna ortalıkta yoktu. Dışarı fırlayıp arabanın garajda olduğunu görünce tekrar koridora döndü. Anna'nın nerede olabileceğini bilmiyordu. Kapısı kapalı duran Jack'in odasının önünde tereddütle duraksadı. Artık o odaya kimse girmiyordu. Yutkundur. Kapının kolunu tutup yavaşça açtı. Gözbebekleri irileşti: Anna kıvrılıp bebek karyolasına yatmıştı. Gülsün mü, ağlasın mı karar veremedi.

"Anna, ne yapıyorsun burada?"

Anna annesinin sesini duyunca olduğu yerde sıçradı ve oturmaya çalıştı. Boynunu acıyormuş gibi hafifçe hareket ettirmeye çalıştı. "Anne, ben..."

Wendy kapı eşiğinden geçti. “Çok kaygılandım. Uyan-
dığımda kapın açıktı ama sen yatağında değildin. Ben...
Ben her yerde seni aradım. Kusura bakma. Seni rahatsız
etmek istemezdim.”

“Hayır anne. Sorun değil. Dün gece uyuyamadım da.”

Anna’nın yaptığı oldukça tuhaf olsa da Anna keyifsiz
görünmüyordu. Wendy önce Doktor Morgan’ı aramayı,
sonra da kızına güvenmesi gerektiğini düşündü. Yas tut-
manın kuralı olmazdı ki. Kızı da yasını böyle tutuyordu.

Anna yüzüne düşen saçları çekip pijamasının üstünü
düzelttikten sonra gülümsedi. “Gidip bir duş alayım. Eğer
demlersen bir fincan çay içerim.”

Wendy kızının gülümsemesine karşılık vermedi. Usul-
ca konuştu. “Peki tatlım. Sana çay ve tost hazırlayayım.”
Bebek karyolasına tekrar baktıktan sonra arkasını döndü,
kapıyı kapatıp yürümeye başladı.

Wendy mutfakta harıl harıl çalışırken bir yandan da
Anna’yı dinliyordu. Banyoya gidişini, duş alışını, odasına
geçişini işitti. Tost makinesine iki dilim ekmek koyup çay-
danlığa da sıcak su doldurdu. Anna içeri girdiğinde tosta
tereyağı ve Vegemite* sürüyordu.

“İşte, al bakalım,” deyip gülümsedi Wendy.

Anna tabağını alıp kanepeye oturdu ve kahvaltısını seh-
paya bıraktı. Tekrar ayağa kalkıp gazeteyi açtı. Wendy ko-
nuşmak üzere ağzını açtı. Sabah kapıdan gazeteyi aldıktan
sonra saklamayı unutmuştu ve artık çok geçti. Derin bir ne-
fes aldı. Çayına ekleyeceği sütü almak için buzdolabını açtı.

Elinde fincanı ve kızının ilaçlarından biriyle Anna’nın
yanına gitti. Anna gazeteyi açmış, sayfaya gözünü dikmiş-
ti. Wendy yaklaşınca gazeteyi çabucak kapattı, ikiye kat-
layıp yanındaki koltuğa fırlattı. Dönüp annesinin elindeki

* Bira mayasından yapılan, kahverengi renkli, koyu kıvamlı, ekmeğe sü-
rülüp yenilen, Avustralya’ya özgü bir yiyecek.

çayı ve ilacı aldı. Wendy kızının hapı ağzına atıp yutmasını izledi.

Elini Anna'nın omzuna koyup, "İyi misin tatlım?" diye sordu Wendy.

Anna tostundan bir ısırık alıp, "Evet," diye karşılık verdi.

"Emin misin? Pazartesi günü gidip Doktor Morgan'ı görmemiz gerekiyor ama istersen bugün seni görebilir mi bir sorayım."

"Hayır anne, ben iyiyim."

Wendy içini çekti.

Anna başını kaldırıp elini annesinin elinin üstüne koydu. "Söz veriyorum ki iyiyim."

Wendy pek ikna olmamıştı. Sesi gerçekten de iyi geliyordu aslında. Ama bebek karyolası...

"Peki, bugün ne yapmayı planlıyorsun anne?"

Wendy gidip koltuğa oturdu. "Hiçbir şey... Sen bir şey yapmak ister misin?"

Anna omuz silkti. "Bilmiyorum. Önceden ne yapardım hatırlamıyorum... Şimdi her şey değişti. Yapabileceğim şeyleri düşündüm. Biliyorsun, uzun süredir evde değildim. Eskiden ne yapardım ben?"

"Sanırım hafta içi işe giderdin, hafta sonu da biriken işlerini hallederdin. Doğumdan sonraysa bütün gününü bebek bakımıyla geçerdin." Wendy'nin yanakları kızardı. "Özür dilerim."

Anna başını eğdi. "Anne, sorun değil. Onun adını söyleyebilirsin."

"Özür dilerim tatlım. Onunla ilgili, şey, yani Jack'i hatırlatacak bir şey söylemeden konuşamıyorum." Wendy gülümsemek için kendini zorladı. "Şimdilik ağırdan almalısın, çok şey yaşadın."

Anna başını sallayıp arka bahçeye göz attı. Wendy kızının yanıtını beklerken Anna hâlâ dışarıya bakıyordu.

“Anna?”

“Sadece düşünüyorum anne. Çözmem gereken pek çok mesele var. Eve ve işime neler olacağını bilmiyorum. Okulun beni tekrar kabul edeceğini sanmıyorum.” Gözlerini kırptırdı. Wendy kızının ağlamamak için kendini zor tuttuğunun farkındaydı. “Tony...”

Wendy ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Kendine bir an tanıyıp derin bir nefes aldıktan sonra ayağa kalktı. “Karnını doyurman gerek. Gel de kahvaltını bitir.”

Anna annesini sessizce onaylayıp tostundan bir ısırık daha aldı. Wendy mutfakla meşgul olmaya başladı. Yardımı dokunabileceğini düşündüğü tek yer mutfaktı.

Bölüm 42

Dört ay sonra

16 Ocak 2010 Cumartesi

Tony uyanınca gerindi. Boynundaki ve omuzlarındaki ağrı biraz olsun hafifleyene kadar bileklerini çevirdi. Hükmi duyduktan sonra ağladığından boğazı kupkuru olmuş ama sonra sakinleşmişti: Kâbus nihayet sona ermişti.

Ellerini birleştirip yastıkta duran başının arkasına koydu. Anna'nın uyuyup uyuyamadığını, şu an uyanık olup olmadığını merak etti. Mahkeme çıkışı onu aramalıydı. Lisa annesinin duruşma sonunda Anna'ya saldırdığını anlatmıştı, fakat Tony bütün akşamı Sean'ın evinde geçirmiş, annesiyle uğraşmamak için onların yatakta olduğunu bildiği bir saatte eve dönmüştü. Anna'yı aramak için de saatin çok geç olduğu konusunda kendini ikna etmişti.

İç çekip yerde duran su bardağına uzandı. Ev sessizdi. Muhtemelen ailesi dışarı çıkmıştı. Dikkatle yataktan kalkıp yatak odasının kapısını açtı. Seslendi ama yanıt gelmedi. Çabucak giyindi. Yapması gereken bir şey vardı ve bunu mutlaka yalnız yapmalıydı.

Nereye gittiğini düşünmek istemiyordu, bu yüzden arabayı sürdü sadece. Parlak banliyö caddelerini geride bırakıp uçuşuma giden kasvetli, dolambaçlı yollara saptı. Kendisiyle aynı hızda koşturan rüzgârı duyabiliyor, onu durdurmak, yolundan döndürmek için rüzgârın arabayı sarstığını hissedebiliyordu. Ama sonunda oraya ulaştı. Araba toz toprak içindeki boş otoparkı çiğnedi.

Ellerini kot pantolonunun ceplerine koyup önünde uzanan okyanusa baktı. Dalgalar epey şiddetli görünüyordu. Sörf yapan kimse yoktu. Dalgalar kayalıkları dövüyor, karada ulaşabildikleri her şeyi denize sürüklüyordu. Biraz tereddüt etti. Başını eğip solundaki patikadan ilerledi. Kumlu makilere uzanan ağaç köklerinin üstünde tökezledi ama aradığı yeri bulana dek ilerlemeye devam etti. Burası Anna'yı buldukları yerdi. Uçuşumun tepesinden kayaların sarp çıkıntılarına doğru baktı.

Burası Jack'i buldukları yerdi.

Uçuşumun kenarında duran düz bir kayanın üzerine oturdu. Soğuk deniz serpintisi pantolonuna sıçradı. Dizlerini göğsüne dayayıp kollarıyla bacaklarını bağladı. Şimdi ne yapacaktı? Burada duygusal bir boşalma yaşayacağını, bir şeyin onu rahatlatacağını düşünmüştü. Fakat hiçbir şey hissetmedi.

Yanında hiçbir şey getirmemişti, belki de çiçek almıyordu. Bacaklarını uzatıp ceplerini karıştırdı. Cüzdanını çıkarıp kurcalamaya başladı. Yanında Jack'in bir resmi bile yoktu. Görüş gücü gözyaşları yüzünden bulandı. Keşke doğum servisindeki fotoğrafçıya o lanet parayı ödemiş olsaydı. Anna çok pahalı olduğunu söylemiş, kendisi de bunun üzerine Jack'in fotoğrafını çekebileceği dünya kadar zamanı olduğunu düşünmüştü.

Tony gözyaşını sildi. Yıllardır cüzdanında sakladığı, Anna'nın eski bir fotoğrafını çıkardı. Renkler solmuştu

ama bu sorun değildi. Gülümserken, kahkaha atarken gözleri nasıl da ışıldardı. Çok mutluydu. Resimdeki, evlendiği Anna'ydı.

Buraya dört ay önce geldiğinde karısının neler düşünüp hissettiğini hayal etmeye çalıştı. Dünkü mahkemede yargıcın ağzından çıkan her ayrıntıyı, olanlar hakkında ileri sürülen her teoriyi dikkatle dinlemişti ama bütün bunlar tanıdığı Anna'ya uzak eylemlerdi. Gerçekler, Anna'nın neden bu kadar üzgün ve çaresiz olduğunu anlamasına yardımcı olmuyordu.

Hızla yumruğunu kayaya sallayıp canı acıyınca memnun oldu. Başını elleri arasına alıp karmakarışık saçını parmaklarıyla kavradı. "Lanet olsun!" diye bağırdı. "Lanet olsun!"

Ne sanıyordu ki? Bir şeylerin yolunda gitmediğinden emindi ama o karısının her zamanki gibi sorunun üstesinden geleceğini varsayarak her şey olağanmış gibi, hatta işi karısı ve çocuğundan daha önemliymiş gibi rutin iş yaşamına devam etmişti. Ve artık her şey için çok geçti. Gecikmişti. Burada olmanın ne anlamı vardı ki? Sorun baş gösterdiğinde burada olmalıydı, Anna'nın ve Jack'in yanında. Belki onlara yardım edebilirdi.

Güneş parıldasa da birden ürperdi. Giysileri, dalgaların çarparak serpiştirdiği bol miktardaki tuzlu sudan ıslanmıştı. Elleri ve ayakları da kendi gibi uyuşmuştu. Anna'nın ufak fotoğrafı hâlâ elindeydi. Usulca kalktı. Resmi kayanın üstünde bırakıp geri döndü. Tanrı'ya inanmazdı, fakat bu eski kayalıklarda dolanan okyanus rüzgârıyla uçuşan anıların küçücük bir bebeğin anıları olduğuna inanıyordu ve Jack bir şekilde, annesinin onu sevdiğini biliyordu.

Bölüm 43

Dört ay sonra

16 Ocak 2010 Cumartesi

Anna fincanları ve altlıklarını ahşap¹ bahçe masasının üstündeki çaydanlıkla süt sürahisinin yanına koydu. Emily elinde gelirken aldığı limonlu madeira,* iki tabak ve bir bıçakla Anna'yı takip etti. Birlikte gölgeye oturdular. Anna çayları doldurdu. Bahçe ormana dönmüştü. Uzun çimenlerle pembe ortancalar arasında böcekler vızıldıyordu. Gece boyu yağmur çiselemişti ama şimdi yaz güneşi ıslak bahçeyi pırıl pırıl gösteriyordu. Anna eskiden bahçeyi derli toplu tutardı, fakat bugünkü yabanıllığı da sevmişti. Belki de bundan sonra bahçeyi kendi haline bırakmalıydı. Eve geri döndüğü için yapması gereken işler hakkında düşünmeye başlamıştı ve aylardır ilk kez geleceği hakkında düşündüğünü fark etti.

Emily çenesine dökülen pandispanya kırıntısını temizlerken, "Dün gece biraz olsun uyuyabildin mi canım?" diye sordu.

Anna omuz silkti. "Biraz." Bebek odasında geçirdiği geceyi anlatarak Emily'yi kaygılandırmak anlamsız olurdu.

* Limon aromalı pandispanya türü.

“Annen bugün biraz daha rahatlamış görünüyor.”

“Öyle olduğunu sanıyorum. Yine de beni takip etmeyi bırakmayacak. Şu an dışarı çıkmasının tek nedeni senin bana bakıcılık yapıyor olman.” Sesindeki acı tonlamayı hissedince yüzü buruştu. “Kusura bakma, böyle konuşmamalıydım.”

“Sorun değil, haklısın. Seni gözümün önünden ayırmam için emir aldım.”

Anna en yakın arkadaşına bakıp kaşlarını çatı. Tabii ki endişelendiği için annesini suçlamıyordu. Anna, annesine çok şey yaşatmıştı. “Biliyorum, hoş değil ama bazen evine dönmesini istiyorum. Bir parçam kendi başına olmak istiyor. Yeniden bir yetişkin olmam gerek.”

“Bunun için çok zamanın var Anna. Daha dün mahkemedeydin!”

“Biliyorum.” Bu konu hakkında bir şey söylememeliydi. Evine dönmesini istediğini duyarsa Wendy çok incinirdi. “Bunların üstesinden tek başıma gelip gelemeyeceğimi görmem gerekiyor sadece. Bilmiyorum, belki de tam olarak böyle değil. Belki de sürekli burada olabilmek için kendi hayatından vazgeçmesinin bende yarattığı suçluluk duygusu yüzündendir. Tanrım, insanların başına açtığım dertleri düşündükçe...” Yanakları utançtan kızardı.

“Tony’dan hiç haber aldın mı?”

Anna başını eğdi. “Henüz almadım.”

“Alacaksın.”

“Sence onu aramalı mıyım?”

Emily çıplak bacağını güneşe uzattı. “Bilmiyorum. Belki.”

“Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ne söyleyebilirim ki?” Anna başını kaldırıp gökyüzüne baktı. “Onu gördüğümde kendimi kaybederim diye korkuyorum.”

“Bunda ne sorun var ki? Gayet normal bir tepki bu. Olmadığın biriymiş gibi hareket edemezsin.” Emily başını eğdi. “İyi olacaksın Anna. Bunun üstesinden geleceksin. Bir insanın yaşayabileceği en kötü şeyi yaşadın. Dolayısıyla hiçbir şey daha da kötüleşemez.”

Anna gözyaşları arasında gülümseyerek, “Daha önce üstesinden gelemedim,” diye mırıldandı.

Emily kaşlarını çatı. “Bunu kesmelisin artık! Kendine işkence etmeyi bırak! Sen *hastaydın*. Kanser olan birinden farkın yok. Hastalığı yüzünden kimse kanser hastasını suçluyor mu?”

Anna gergindi. “Peki ya yanılıyorsan? Ya doktorlar, avukatlar ve hâkim yanıldıysa?” Korktuğu şeyi söyleyiverdi. “Ya tekrar olursa? Ya benzer bir şeyi yine yaparsam?” Elleriyle yüzünü kapattı.

Tekrar çocuk yapamazdı. Asla.

Anna ağlarken Emily sessiz kaldı. Konuşmaya başlamadan önce Anna’nın hıçkırıklarının hafiflemesini bekledi. “Anna, bu senin hatan değildi.”

Anna kendini yatıştırmak için birkaç dakika bekleyip arkadaşına döndü. Emily’ye inanmak zorundaydı. Kendisi için üzülüp durmayı bırakmalıydı. Ama yoluna nasıl devam edecekti? “Keşke geçmişe dönebilsem. Her şeyimi verirdim.”

“Ama dönemezsin. Olan oldu.”

Anna boğuk bir sesle, “Biliyorum,” diye karşılık verdi.

Biliyordu. O gün olanları değiştiremeyeceğini biliyordu. Bu düşüncüyü aklından çıkarmalıydı.

Wendy eve döndükten ve Emily de gittikten sonra Anna ne yapması gerektiğini biliyordu. Annesi aldıklarını açıp

yerleştirmeye çalışırken Anna buzdolabına, kilere, ekmek kutusuna baktı. Yanında annesi olmadan dışarı çıkabilmek için bir bahaneye ihtiyaı vardı.

“Anne, canım le yemeğinde suşı yemek istiyor. Gidip yolun sonundaki Japon restoranından almayı dışunyorum. Sen de ister misin?”

Wendy duraksayıp başını kaldırdı. “Ben de geleyim.”

“Hayır, sorun değil,” diyerek gülümsedi. “Ne istersin?”

“Sence...”

“Hemen köşe başında. Gayet iyiyim ben.”

Annesinin zihninde kızını tek başına gitmesine izin verme konusunda mücadele ettiğini görebiliyordu. nce rahatsızlık, sonra da suçluluk duydu. Sesini alçalttı. “Kusura bakma anne. Sadece kendi başıma da bir şeyler yapabilmeyi istiyorum. Söz veriyorum, sorun çıkmayacak.”

“Peki. Kendine ne alıyorsan bana da ondan al.”

Anna başını salladı. Annesinin solgun yüzüne baktı. Eğilip yanağından öptü. Çantasını alıp dışarı ıktı.

Evden epeyce uzaklaştığında çantasını açıp cep telefonunu çıkardı. Tony’nin adını bulana kadar ekrandaki isimleri kaydırıp durdu. Bulduğunda parmağı havada kaldı. Ayaklarını yere vurarak duraksadı. Ne söyleyecekti ki? Belki Tony yanıt bile vermez, Anna da mesaj bırakırdı. Bu daha kolay olurdu. Derin derin soludu. Fikrini değıştirmekten korkarak hemen ekrana dokundu.

Tony telefonu açtı. “Merhaba.”

“Merhaba. Benim. Anna.” Başını salladı. Elbette arayanın Anna olduğunu biliyordu.

Tony hızlı hızlı konuşmaya başladı. “Seni bugün arayacaktım. Affedersin. Yani dn arayacaktım demek istedim...”

Anna buna inanıp inanmama konusunda tereddüt etti ama inanmayı istedi. *Ağlama, sakın ağlama*, deyip durdu kendi kendine. “Seninle konuşmam gerek.” Sesi iyice kırıldı. “Tony, seni görebilir miyim? Gerçekten seni göremeye ihtiyacım var...”

Tony’nin sesi de titredi. “Bekle lütfen, dışarı çıkayım.”

Anna, Ursula’nın arayanın kim olduğunu öğrenmek için etrafta dolandığını hayal etti. Mahkeme çıkışı Ursula’yla Anna arasında yaşananlardan Tony’nin haberi var mıydı? Eşinin bundan ve kendini korumak için dik durduğundan haberdar olduğunu umut etti. Peki ya annesinin tarafındaysa? Ya Ursula’yı haklı bulmuşsa ve artık Anna’yı görmek dahi istemiyorsa? Eğer bir daha görüşmek istemiyorsa, bunu bilmek en iyisiydi. Hayatına devam edebilmesinin tek çaresi buydu.

Tony tekrar konuştu. “Affedersin, dışarıdayım şimdi.”

Anna bir arabanın geçtiğini, kuşların ötüştüğünü duydu. “Evde misin?”

“Evet. Doğru düzgün konuşmak için akşam yemeğe çıkalım mı?”

Akşam yemeği mi? Anna’nın nefesi kesildi. Akşam yemeği en azından birkaç saat demekti. Umut ettiğinden daha fazlasına kavuşmuştu. Gözlerini yumup gülümsedi. Tony’yı kucaklamayı istedi. Tony’nin duygularıyla mücadele içinde olduğunu biliyordu. O anda kocasına karşı derin bir sevgi hissetti. “Evet, evet. Kulağa hoş geliyor. Ne zaman?”

“Bu akşam? Saat yedide seni alırım.”

Anna gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine izin verdi ama kendini ele vermemek için ses tonunu olağan tutmaya çaba gösterdi. “Harika. Çok iyi olur. Evet, akşama görüşürüz.”

Avare bir halde Japon restoranına ilerlerken telefon konuşmasını zihninde yineledi. Tony arayacağını söylemiş, akşam yemeğine çıkmak istemişti. Bir şansları daha olacağına dair ümitlenmeye cüret edebilir miydi?

Bu gece bunu öğrenecekti.

Akşam altı haberleri başladığında Anna annesinin yanına geçip kanepeye oturdu. Wendy bacaklarını altına almış, kaşları çatık bir şekilde gazetedeki bulmacaya bakıyordu. Arka bahçeye açılan Fransız kapılar içeri hava girmesi için açılmış, oda yaseminlerin çarpıcı kokusuyla dolmuştu. Anna haberlere odaklanamıyordu. Günün kalanını gece hakkında düşünmemeye çalışarak geçirmişti. Tony'yle yaptığı hayali pek çok sohbetten sonra bu oldukça ironikti, çünkü ona ne söyleyeceğini gerçekten bilmiyordu. Fakat önce Wendy'yi durumdan haberdar etmeliydi. Derin bir nefes aldı. Önüne bakarak olabildiğince sıradan bir şey söylüyormuş gibi konuşmaya başladı.

"Bu akşam yemeğe çıkıyorum anne."

Wendy elindeki kalemi havaya kaldırıp okuma gözlüklerini çıkararak kızma döndü. "Öyle mi?"

"Tony'yle."

Wendy gülümsedi. Anna biraz olsun rahatladı. Kendini ebeveynine ilk randevusundan bahsederek onay bekleyen bir ergen gibi hissetti. Öyle görünüyordu ki annesi de onaylamıştı. "Ne zaman konuştunuz?"

"Alışverişe çıktığımda aradım."

"Peki nasıl hissediyorsun?"

Anna soğukkanlı görünmek için kendini zorladı. "Evet, gayet iyiyim. Er ya da geç olacaktı. Onunla doğru düzgün konuşmam gerek." Oturduğu yerden kalkıp esnedi. "Sanı-

rım gidip hazırlanmalıyım.” Wendy’nin bir şey söylemesi-
ne fırsat vermeden odadan çıktı.

Duştan sonra buhar dolu banyoda saçlarını kuruttu. Makyaj çantasını açıp biraz fondöten, rimel ve allık sürüp gözlerine kalem çekti. Aynadaki aksine baktı. Uğraştığı çok belli oluyordu. Makyaj masasından telefonunu alıp küfretti. Fazla vakti kalmamıştı. Makyaj mecburen bu haliyle kalacaktı. Lavabonun altından bir saç lastiği buldu, saçını toplayıp atkuyruğu yaptı. Kesinlikle böyle daha iyiydi. Hoş olmuştu ama çok çaba sarf etmiş gibi görünmüyordu.

Aceleyle yatak odasına geçip üstüne kot pantolon ve Tony’nin beğendiği çiçekli pembe bluzu giydi. Dolgu topuklu ayakkabılarını da giyince hazırlanmış oldu. Kapının arkasındaki boy aynasına baktığında bir an duraksadı. Gayet normal görünüyordu, kendi gibiydi. Bilmeyen biri Anna’ya baktığında yaşananları tahmin edemezdi.

Annesine hoşça kal demek için oturma odasına gitti. Wendy bahçede adımlayarak sigara içiyordu. Anna cam kapıyı kaydırıp, “Ben hazırım anne. Sana paket servis bir şeyler getirmemi ister misin?” dedi.

Wendy sigarasını yere atıp ayağıyla ezdikten sonra eve doğru bir adım attı. “Hayır. Alkol almak istiyorsan seni bırakabilirim. Seni bıraktıktan sonra bir alışveriş yapar, sonra tekrar seni almaya gelirim.”

“Hayır, teşekkür ederim. Tony beni alacak. Ön tarafta bekleyeceğim. Mutfaktaki alt çekmecedeki birkaç yerin telefonu var, istersen bir şeyler sipariş edebilirsin.”

Wendy başını eğince Anna annesinin hayal kırıklığına uğradığını fark etti. Tıpkı başka bir şehirdeki üniversite için evden ayrıldığında olduğu gibi kızının çekip gitmesini seyretmek, kendisine ihtiyaç duyulmadığını bilmek bir anne için zor olmalıydı. Ama Anna’nın bir başına gitmesi gerekiyordu. Yine de annesini yalnız bıraktığını düşünmenin

yarattığı suçluluk duygusunun altında ezilmişti. Fakat her ikisinin de yeniden hayata başlaması gerekiyordu. Anna telefonuna baktı: Yedi olmak üzereydi. "Gitmem gerek anne. Teşekkürler. Seni seviyorum."

Wendy kızına el sallayıp bir öpücük yolladı. Anna dışarı çıkıp kapıyı kapattı.

Tony musluğu açıp tıraş kremi ve lavaboya dökülen kıl-ları duruladıktan sonra el havlusuyla yüzünü ovaladı. Aynadaki aksine baktığında kilo kaybettiğini gördü. Solgun görünüyor, gözleri boş bakıyordu. İç çekip elindeki havluyu havluluğa astı.

Anna'yla bu görüşmeyi yapması gerektiğinin farkındaydı. Sonunda ona söylemek istediği şeyi biliyorsa da karşılaştıklarında korkup fikrini değiştirebileceğini düşündü. Bir yarısı yanlış karar verdiği konusunda Anna tarafından ikna edilmeyi bekliyordu.

Kot pantolonuyla kısa kollu, ekoseli gömleğini giydikten sonra oturma odasına geçerken tereddüt etti. Kapı aralıktı, televizyonun sesini duyabiliyordu. Kapıyı itip açarak eğildi. Jim ve Ursula başlarını kaldırıp ona baktı.

Soru sormamalarını umut ederek, "Çıkıyorum," dedi.

Ursula, "Güzel bir yere mi?" diye sordu.

Tony derin bir nefes aldı, nasılsa öğreneceklerdi. "Evet. Bondi'de akşam yemeği yiyeceğim Anna'yla."

Ursula'nın gözbebekleri büyüdü ama tek kelime etmedi. Jim karısına bir an bakıp Tony'ye döndü. "Sen iyi misin?"

Tony başını salladı. Sesine günlük, olağan bir ton katmaya çalışarak, "Evet, elbette," diye yanıtladı. Annesinin yüzünden kanının çekildiğini, bocaladığını görebiliyordu.

Birden annesine karşı yüreği cız etti. Sonuçta annesi elinden geleni yapmıştı ve doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordu. Kapıyı bırakıp kanepeye doğru yürüdü ve annesinin yanına ilişti. Ağlamamaya çalıştığını fark edince elini annesinin omzuna koydu. Ursula da oğlunun elini sımsıkı tutarak karşılık verdi.

"Anne, kaygılanma. Ne yaptığımı biliyorum."

Ursula başını sallayıp gülümsemeye çalıştı.

"İyi eğlenceler," diye seslendi Jim.

Tony gri, kirli sakallı, tüm gün bahçeyle uğraşmaktan tırnakları kir içinde kalmış yaşlı babasına minnetle gülümsedi. Jim her zaman oğlunun doğru karar verdiğine inanırdı. Yanlış bir karar olduğu ortaya çıktığında da oğlunun durumu düzeltebileceğine inanırdı. Eğer bir şansı daha olursa Tony'nin olmayı ümit ettiği baba tipi buydu.

Usluca, "Geç kalmam," diyerek ayağa kalktı ve yürümeye başladı.

Tony ilerlerken Ursula kımıldamadı bile. Ön kapının açılıp kapandığını, Tony'nin arabasını çalıştırdığını ve bir süre sonra sesin uzaklaştığını işitti. Alt dudağı titremeye başladı. Jim televizyonu kapattı, ona doğru yaklaşıp kolunu omzuna attı. Ursula başını eğdi.

"Tony gitti Jim."

"Geri gelecek."

"Tony gitti. Ona geri dönecek." Kocasının yüzüne bakabilmek için güçlükle başını kaldırdı. "Onu kaybettik..."

Jim içini çekerek, "Saçmalama tatlım," diye karşılık verdi.

"Böyle olacağını biliyorum. Hayatım boyunca yaptığım her şey çocuklarım içindi ama onlar bunu ellerinin tersiyle itiyor."

"Ağlama." Jim karısını kendisine doğru çekti. "Tony'nin ittiği bir şey yok. Sadece Anna'yla akşam yemeği yiyecek. Yapması gereken bir şeydi. Bundan ilelebet kaçamazdı."

Ursula kocasının kollarında darmadağındı, hıçkırırken omuzları titriyordu. "Bunun benim hatam olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Ah, tatlım. Yine mi bu? Saçmalama lütfen..."

"Saçmalama mı?" Kocasından sıyrılıp ayağa kalktı. "Saçma öyle mi? Senin yardımcı olmaya çalıştığını göremiyorum! Oturup bütün zor kararları benim vermemi bekliyorsun, sonra da beni suçluyorsun."

Jim karısına baktı. "Seni suçlamıyorum Ursula. Sen kendini suçluyorsun. Gel de otur."

Bu kadar kederlendiği için kendisine kızarak gözyaşlarını sildi. Jim'in hatalı olduğunu düşünmese de birine bağışlamak istemişti. Son birkaç aydır Anna'ya duyduğu öfke üzerine fazla yoğunlaşmıştı ama belki de canını acıtan kişi kendisiydi.

"Ne düşünmeliyim? Önce Lisa'nın, şimdi de Tony'nin bebeği. Bunları hak edecek ne yaptım ben?" Elleriyle yüzünü kapatıp tekrar hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Jim ayağa kalktı, karısını kucaklayıp kanepeye yönlendirdi.

"Ah, Ursula," diye fısıldadı Jim. "Lisa çok gençti, en doğru kararı verdiğimizizi biliyorsun. Şimdi ne kadar mutlu olduğuna bir bak. Ayrıca onun şu anki durumla bir alakası yok."

Ursula kızıyla yaptığı konuşmayı birkaç dakika önce gerçekleşmiş gibi anımsıyordu. Lisa on beşindeydi, çocuk yaştaydı. Yaşadığı, gittiği partide içtiği birkaç kadehten sonra, yaşça daha büyük olan bir canavarın gencecik kızından istifade etmesinden başka bir şey değildi. Lisa, Ursula'ya oğlanın kim olduğunu hiç söylemedi ve Jim'e anlatmaması için yalvardı ama Ursula anlatmak zorun-

daydı. Bu tek başına verebileceği bir karar değildi. O gün tek kelimeyle korkunçtu. Bu odada oturup ağlamış ve birbirlerine bağışmışlardı. Ursula Lisa'yı dinlemeye, ona destek olmaya çalışmıştı ama öfkesinden başka bir şey gösterememişti. Esasında çok korkmuştu. Lisa çok naifti, bebeği doğurup evlatlık vermeyi düşünmüştü. Fakat hamileliğini gizleyemezdi. Peki, insanlara ne diyecekti? Ayrıca Ursula yeni doğmuş bebeğini kollarına alan anneyle bebeğin sonsuza dek bağlandıklarına inanırdı. On beşindeki Lisa ömür boyu çekeceği sonsuz özlemi ve acıyı anlayamazdı.

Yorulmuş bir halde kiliseye gitti ertesi gün. Bir mum yaktı, tespih tanelerine dokunup dua etti. Neden kiliseye gitmişti ki? Kilisenin kürtaja bakışını biliyordu, kendisinininkiyle aynıydı. Kürtaj bir hataydı. Ta ki kendi çocuğunun başına gelene kadar. Belki de kiliseye fikrini değiştirecek bir şey bulmak ümidiyle gitmişti. İnancını tazeleyecek bir işaret, bir mesaj. Fakat çocuğuyla alay edilmesine, onun dışlanmasına ve yargılanmasına karşı koyacak hiçbir şey bulamamıştı kilisede. Bebeğine veda etme zamanı geldiğinde kızının hıçkırıklara boğulacağı ânu hafifletecek bir şey de bulamamıştı. Başka seçeneği yoktu. Lisa'nın hayatını mahvetmesine göz yumamazdı. Kiliseden dışarı çıktı, devasa kapıyı kapatırken bir parçasını içeride bıraktı. Kliniği aradı ve bir sonraki gün için randevu alıp Lisa'ya neler olacağını anlattı. Lisa haykırdı, ağladı ama Ursula duruşunu hiç bozmadı. Çocukları için en doğru şeyin ne olduğunu bilirdi.

Fakat şimdi, yıllar sonra doğru karar verip vermediğinden pek de emin değildi. Jim'e baktı. "Bunu yapmamalıydık. Dönüp dolaşıp aynı noktaya geldik."

Hıçkırıkları tükenene kadar Jim Ursula'yı tutup, "Ursula, seni seviyorum. Çocuklar da seviyor. Bu senin hatan değil," dedi.

Ursula buruk bir edayla başını salladı. Keşke Tanrı'ya inanıyor olsaydı, hiç değilse böylelikle ortada bir çarpıklık olduğuna inanabilir, buna ilahi bir bahane öne sürebilirdi. Fakat bu tür bir gerekçesi yoktu. Jim'in kolunun altına kıvrıldı. Nefes alıp veriş i düzene girip zihni sakinleşmeye başlarken, eylül ayında Anna'yla Jack'in evde olmadığını söylemek üzere Tony'yi aradığından bu yana ilk kez kendini güvende hissetti.

Ursula elinden geleni yapmıştı. Ailesine göz kulak olmak için hiçbir şeyden çekinmemişti. Ama bu yeterli gelmemiş gibi hissediyordu şimdi.

Bölüm 44

Dört ay sonra

16 Ocak 2010 Cumartesi

Anna, Tony'nin gelişini izledi. Arabayı kenara çekince Anna kapısını açıp arabaya bindi.

Tony yolda ilerlerken Anna'nın yüzüne bakmamaya özen göstererek, "Çok bekledin mi?" diye sordu.

Anna başını salladı. "Hayır. Sadece annemden bir an evvel uzaklaşmak istedim. Eminim ki beni pencereden sürekli izleyip durdu."

Tony'nin usulca gülümsediğini gördü, kalan beş dakikalık yolculukları boyunca hiç konuşmadılar. Anna gerginlikten uyuşmuş olsa da bacaklarını sabit tutabilmek için büyük çaba sarf etti. Ellerini kapatıp açtı, restorana çabucak varabilmeyi umut ederek saçının değişik tutamlarını düzelterek durdu. Tony ara sokaktaki boş park alanının yakınlarında yavaşlayınca Anna kocasının onu ufak bir tavernaya götürdüğünü anladı. Jack doğmadan önce hiç değilse haftada bir kez burada yemek yerlerdi.

Tony geri geri gidip motoru susturdu. Anna'ya baktı. Karısına uzanıp dokunmak istese de hemen emniyet kemerini çözdü.

“Gidip bir masa beğenmek ister misin?” diye sordu Tony.

“Olur, orada görüşürüz.” Arabadan inip kapısını kapattı. Eskiden de böyle yaparlardı: Anna içeri girip bir masa beğenir, Tony de yan dükkâna gidip elinde bir şişe kırmızı şarapla dönerdi. Onu buraya getirerek ne söylemeye çalışıyordu? Bir bakıma bundan etkilenmişti de: Belki de alışmış oldukları yaşamın bir kısmını kurtarabileceklerini söylüyordu. Fakat bu aynı zamanda Anna’ya kaybettiklerini de hatırlatıyordu.

Restoran sıkış tepiş ve kalabalıktı. Mutfaktan keskin sarımsak ve mercanköşk kokuları yayılıyordu. Anna’ya pencere kenarında ufak bir masa gösterildi. Yan masada oturan sarmaş dolaş çiftin yanından güç bela geçip oturdu. Bayan garson masaya bir şişe su bıraktı. Anna da suyu bardaklara doldurdu. Yan masadaki çiftin konuşmalarını dinlememeye çalışırken Tony’nin burayı duygusal bir neden gütmeksizin daha pratik bir yer olduğu için seçtiğini fark etti. Restoran fazlasıyla umumi ve kalabalıktı, bu sayede önemli konuları rahatça konuşabileceklerdi. Ağlama ve kaçıp gitme dürtüsünden sıyrılmaya çalışarak menüye baktı.

Tony içeri girip restoranı taramaya başlayınca Anna daha dik oturup el salladı. Tony gülümsedi, Anna’nın yanına gelip oturdu. Kahverengi kese kâğıdından sevdikleri bir kırmızı şarap şişesi çıkarıp açtı. Anna kadehleri ona doğru itti ve Tony de bardakları silme doldurdu.

Anna alkolün etkisiyle daha çabuk rahatlayacağını umarak şarabından büyük bir yudum aldı. Tony de büyük bir yudum içtikten sonra kadehini bırakıp arkasına yaslandı. Anna bunun olağan bir yemek olmasını ümit ederek kadehin üstünden kocasını izledi. Onu çok özlemişti.

Tony çok yapraklı menüye baktı, kaşlarını çatıp bıraktı. "Her zamanki mi olsun?"

Anna eşini onaylarcasına, "İyi fikir," diye yanıt verdi.

Tony garsonun dikkatini çekmek için elini havaya kaldırdı. Anna, Tony'nin elini tutup bu kadar acele etmemesini söylemek istedi. Beraber oldukları zamanın her dakikasını dolu dolu geçirmek istiyordu ama anlaşılan Tony bu işi çarçabuk bitirmek niyetindeydi. Garson elinde not defteriyle geldiğinde Tony siparişi verdi: bruschetta,* caprese salatası,** büyük bir jambonlu, zeytinli ve enginarlı pizza. Garson siparişi alıp gidince Tony önce peçetesiyle, sonra da kadehiyle oyalanarak, "Havanın biraz olsun serin olmasına sevindim," dedi.

Anna, *Ah Tony, hava durumu hakkında konuşmasak, demeyi istedi.* Tony üzgün ve bitap görünüyordu. Uzanıp kocasını tutmayı ve bırakmamayı istiyordu. Tony bunların hiçbirini hak etmemişti. Acıdan ve pişmanlıktan Anna'nın karnına ağrılar girdi.

Sesini istikrarlı tutmaya çalışarak, "Ben de, özellikle böyle nemli bir günün sonunda," dedi Anna.

Tony sessizce Anna'yı onaylayıp şarap şişesini kendine doğru çevirerek etiketini okumaya başladı.

"Nasılsın Tony?" Sesi kırıldı, sohbete başlama teşebbüsü Tony'ninkinden beterdi.

Tony, "Eh işte, daha iyi olmuştum," diyebilirdi.

Anna oturduğu yere bakıp peçetesini düzeltilti.

"Sen nasılsın?" diye sordu Tony.

Anna gülümsemeye çalıştı. "Seninle aynı. Daha iyi olmuştum."

* Ekmeğin üzerinde çeşitli harçlar konarak hazırlanan, İtalyan mutfağının en bilinen atıştırmalıklarından biri.

** Mozzarella peyniri, domates, fesleğen, sarımsak ve iç fıstıkla hazırlanan İtalyan mutfağına özgü bir salata.

“Rahatsızlığın ne durumda? İlaçların?”

“Evet, şu an gayet normalim. Pazartesi günü Doktor Morgan’ı tekrar göreceğim. Antidepresanlara devam ediyorum. Her hafta ya da gerektiğinde doktorumu görmeye devam edeceğim.”

“Bunu duymak güzel. Sevindim.”

Anna başını kaldırıp kaşlarını çattı. “Emin misin? Bazen delirmiş olarak kalsaydım ve beni hapishaneye tıksalardı herkes için daha iyi olurdu diye düşünüyorum. Böylelikle insanlar varlığını unutabilirdi.” Dudağını ısırdı. Pişman bir tavırla, “Affedersin,” dedi. Kadehini alıp şarabından biraz daha içti. “Demek istediğim şey... Hayatımı tekrar bir araya getirmekle uğraşmak yerine bir korkak gibi hapse girmem daha kolay olurdu.”

“Böyle konuşma Anna. Hapishanede yaşayamazdın. Senin yerin orası değil.” Sesi titredi, kadehini eline aldı.

Anna ağlamamak için gözlerini kırpıştırdı. Tony, Anna’nın hapse atılmasını istemiyordu. Peki onu affetmiş miydi? “Benden nefret ediyor musun?” diye sordu sessizce.

Tony gözlerini yumdu, hemen cevap vermedi. Anna bu soruyu sormamış olmayı diledi. Ya Tony beklediği cevabı vermezse? Hâlâ oyun oynuyor, duymak istediği şeyi Tony’nin söylemesi için uğraşıyordu.

“Affedersin, soruyu unut. Hâlâ kendime acıyorum ve bu yüzden kendimden nefret ediyorum.” Kadehini kaldırıp şarabından biraz daha içti.

Tony içini çekti. “Senden nefret ettim Anna. Kahretsin, ne hissedeceğimi bilemedim. Hâlâ bilmiyorum. Var olduklarını bilmediğim duygular yaşadım, aklına gelebilecek her şekilde hissettim. Sadece bunun nasıl olduğunu anlayamıyorum...” Etrafına bakıp sesini alçalttı. “Hâlâ zihnim bununla dolu. Mantıklı bakmaya çalıştığım da senin

hasta olduğunu görüyorum. Ama elimde değil, yüzüne baktığımda bunu nasıl yapabilmiş olduğunu anlayamıyorum." Gözleri doldu.

Anna başını eğip gözlerini peçetesine dikti. "Ben de anlayamıyorum." Elleriyle yüzünü ovuşturup başını kaldırdı. "Çok ama çok özür dilerim. Söyleyebileceğim tek şey bu."

Tony başını salladı. "Özür dileyip durma." Bakışlarını tavana kaydırıp, "Hâlâ onu hayal ediyorum..." dedi.

Anna ellerini havaya kaldırdı. "Hayır, lütfen. Jack hakkında konuşmak istemiyorum."

Tony, Anna'ya baktı. Gözleri kurumuştı. Karşısındaki ne suçlar gibi bakıyordu. Tony'nin konuşması için beklerken Anna'nın nabızı hızlandı. Tony'nin bir hazırlık içinde olduğu aşikârdı ve ne olursa olsun Tony'nin konuşmasına ihtiyacı vardı. Bu yüzden buradaydı. Fakat Tony'nin sözleri onu şaşırttı.

"Mektubunu aldım."

Anna'nın gözbebekleri büyüdü. "Ne? Ne mektubu?"

Tony gözlerini kısarak, "Senin yazdığın mektubu, bulmam için bıraktığın mektubu," dedi.

"Tony, ben..."

"Beni ne hale getirdiği hakkında bir fikrin var mı? Başına korkunç bir şey geldiğini sandım. Birinin sana tecavüz ettiğini veya seni ve Jack'i öldürmeye çalıştığını düşündüm. Üstünde senin elyazının olduğu zarf çantamdan çıktı. Seni savundum Anna, sana güvendim. Herkese mutlaka başka bir açıklamasının olduğunu anlattım. Karım, bebeğimin annesi böyle bir şey yapamazdı."

Asit ve yoğun kırmızı şarap Anna'nın midesini yaktı. Acı su boğazına kadar yükseldi, midesini bulandırdı. Tony'nin ne hakkında konuştuğunu anlamıyordu. "Tony, ben..."

“İntihar notunu göstermemi ister misin? Hâlâ torpido gözünde duruyor. Polis seni hemen tutuklayıp sana karşı kullanmasın diye mektubunu sakladım. Herkese yalan söylemek zorunda kaldım: aileme, annene, polise! Yazdıklarını yanlış okumuş veya anlamış olabileceğimi söyleyip durdum kendime. Beni terk ettiğini, gerçekten intihar etmeye niyetlenmediğini düşündüm...”

“Lütfen Tony! Ne demek istediğini anlamıyorum!” Oda etrafında dönmeye başlayınca Anna koşup oradan çıkmayı arzuladı ama kımıldayamadı. Yapabildiği tek şey dehşet içinde Tony’ye bakmak oldu.

Tony sesini alçaltıp Anna’ya mektubu tekrarladı. “Sana hatırlatayım. Ezberimde artık. Yüzlerce, belki de binlerce defa okudum. *Tony, bunu sana yaptığım için özür dilerim ama başka bir seçeneğim yok. Bu seni ve Jack’i kurtarabilmemin tek yolu. Jack ve sen benden daha iyisini hak ediyorsunuz. Üzgünüm, başka çarem yok.*” Tony dişlerini sıktı, tekrar gözleri doldu. Anna kocasına zihni bulanmış bir halde bakarken Tony daha nazik konuşmaya başladı.

“Ama bir seçeneğin daha vardı Anna. Katlanamadığım şey de bu.”

Olanları anlamaya Anna’nın gücü yetmiyordu. Böyle bir mektup mu yazmıştı? Neler olacağını önceden biliyor muydu? Bir seçeneği var mıydı?

“Önce mektupla beni, bizi terk ettiğini, bir yerlere çekip gittiğini, sonra da bir kaza geçirdiğini düşündüm. Jack’in elbiselerini, biberonlarını yanında götürmemiştin. Kendi kıyafetlerinle cep telefonunu da almamıştin. Bunlara ihtiyacın olmayacağını biliyordun. Tanrım, benim evden çıkışımla annemin eve gelişi arasında bir saatten az vakit vardı. Bunu ne zamandır planlıyordun ki?”

Anna’nın ağzı kupkuruydu. “Bilmiyorum,” diye mırıldandı.

Tony parmağını Anna'ya doğru salladı. Yüzü kıpkırmızıydı. "Kendine zarar vermek istedin, peki neden bebeği de yanına götürdün? Sana söylediğim gibi neden annemi beklemedin ya da Jack'i karyolasında bırakıp gitmedin? Bunlardan birini yapsaydın Jack şimdi hayatta olurdu."

Tony'nin çenesi titredi, sırtını yaslayıp oturduğu yere yığıldı. Anna kocasının derin derin solumasını, titreyen elleriyle yaşlı gözlerini silmesini izledi. Konuşmak için ağzını açtı ama tek kelime söyleyemedi. Başını sallamakla yetindi. Şoktaydı. Masanın üstünden eğilerek Tony'nin eline uzandı.

"Sakın! Sakın cüret etme!" Tony, Anna'ya baktı, sandalyesini gıcırdatarak çekip ayağa kalktı. "Affedersin." Restoranın tuvaletine doğru yürüdü.

Anna vurulmuş gibi oturduğu yerde kalakalmıştı. Bir parça kâğıda bir şeyler çiziktirdiğine ve mutfaktaki çekmecedен bir zarf bulduğuna dair belirsiz görüntüler vardı zihninde, fakat anılar oldukça pusluydu. Tony yalan söylemezdi. O mektubu yazmış olmalıydı.

Garson kız gelip masanın üzerine eğildi ve Anna'nın gözyaşlarını görmüyormuş gibi davranarak nezaketle bruschettayı ve iki tabağı masaya bıraktı. Anna hiç kımıldamadı.

Tony geri geldiğinde bir parça ekmek koparıp öfkeyle yedi. Anna da kendine bir parça kopardı. İkisi de sessizdi. Keşke para veya ihanet yüzünden tartışıyor olsalardı. Keşke buradaki herkese bunların sorun olmadığını anlatabilseydi. Birden sandalyesine yığılıverdi. Ne yapacağını hâlâ bilmiyordu. Tony'nin onu affetmesine veya eve gelmesini istemesine dair en ufak bir ümidi bile kalmamıştı.

Sessizce yemeklerini yemeyi sürdürürlerken gerilimin hafiflediğini hissetti. İçlerindeki öfke usulca kaybolup kader ve pişmanlıkla yer değiştirdi. Anna istemsizce yemeğini

yedi, yemeğin çoktan bittiğini fark ettiğinde şaşırıp üzüldü. Tony pizzanın son dilimini yemesi için ısrar ederken özür dilercesine karısına baktı. Anne bu bakış üzerine ağlayabildi.

“Biraz yürüyüş yapmak ister misin?” diye sordu.

Anna başını salladı. “Evet, iyi olur.”

“Gidip hesabı ödeyeyim. Dışarıda buluşuruz.”

Anna ve Tony parka varana kadar cadde boyunca yürüdüler. Hava henüz çok kararmamıştı ama aydınlatma lambaları birkaç ergenin birbiriyle ikili mücadele içinde olduğu ragbi sahasının üzerinde parlıyordu. Çimenlerin kenarındaki bir banka oturdular. İkisi de elleri kucaklarındayken etrafı izlediler.

“Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu Tony.

Anna, Tony’nin *biz* değil de *sen* deyişine dikkat kesildi. İçini çekti. “Bilmiyorum. Annem onunla Batı Avustralya’ya dönmemi istiyor ama ben istemiyorum. Belki bir mola vermek için giderim ama sonra burada kalmayı düşünüyorum.”

Tony sessizce onayladı.

Anna dudaklarını ısırıp başını kaldırdı. “Ya sen?”

Tony, Anna’nın yüzüne bakmayıp yokuştan aşağı yukarı koşturan çocuklara odaklandı. “Her zaman yaptığımı yapacağım. İşe gidip geleceğim, o kadar. Annemlerle yeterince oturdum,” diyerek gülümsedi.

Anna duraksadı. Usulca konuştu. “İstersen taşınabilirim. Ya da... Eve dönebilirsin.”

Tony hemen hayır anlamında başını salladı. “Sean konuk odasında kalabileceğimi söyledi. Sanırım bir süreliğine onda kalacağım.”

Anna'nın dudakları titremeye başladı. Bu soruyu bu şekilde sormamalıydı, artık hiç umut kalmamıştı. Tony'nin nerede durduğunu anlamıştı. Anna başını salladı, bir öbek çimene tekme attı. "İyi bir fikir." Gerçekte cevabını duy-mak istemese de bir soru daha sormak zorundaydı. "Peki, bize ne olacak?"

Tony boynunu gerip gökyüzüne baktı. Parmaklarını saçlarında dolandırdı. "Bilmiyorum Anna." Ağlamaya başladı. "Seni özlüyorum... Fakat yapamam... Artık senin-le olamam."

"Asla mı?" diye fısıldadı Anna. Kalbi deli gibi çarpıyor-du.

"Bilmiyorum. Umarım zamanla kolaylaşır... Ama canım çok acıyor. Bunun ikimize de bir yararı olmaz. Üzgünüm."

"Sorun değil. Bunu söyleyeceğini biliyordum."

Tony elini aralarında uzanan sonsuz boşluğa uzatıp Anna'nın dizinin üzerine koydu. "Üzgünüm."

Anna, Tony'ye sarılıp başını kocasının göğsüne dayama-k istedi ama elini onun elinin üzerine koyup sıkıca tut-makla yetindi. Birkaç dakika sonra hiç konuşmadan kalkıp arabaya doğru yürüdüler.

İkisi de ağlıyordu.

O gece Anna yumuşak çift kişilik yatağın kendi yarısına uzandı. Tony'nin yıldönümlerinde hediye ettiği altın kol saatini bulamamıştı ve alyansı da parmağında gevşekçe duruyordu. Sol elini yumruk yapıp yüzüğünü eklemine doğru kaydırды. Tony'nin alyansını takıp takmadığına dik-kat etmemiş, bakmaya çekinmişti.

Teşekkürler

Bu kitap, kendimi bir yazar gibi hissetmeme neden olan Queensland Yazarlar Birliği'nin/Hachette Avustralya Eser Geliştirme Programı'nın desteği olmadan önceki taslaklarından sıyrılıp ilerleyemezdi. Katkısı olan tüm QYB üyelerine, özellikle ilk paragraftan sonuna dek kitabı biçimlendirmeme yardım eden Kim Wilkins'e teşekkür ederim.

Temsilcim Benyhton Oldfield'a, yayıncım Vanessa Radnidge'e de baştan beri kitabıma inandıkları ve devam etmem için beni cesaretlendirdikleri için teşekkür ederim.

Sonu gelmeyen taslakları okuyarak desteğini esirgemyen David Thornby ve Vicky Dawes'a, emniyet ve mahkeme prosedürlerinin içyüzünü anlamama yardımcı oldukları için Ray Sieber'e ve Laura Spence'e de teşekkür ederim.

Hachette ekibi, özellikle Kate Ballard ve keskin kalemi, Roberta Ivrs, Clara Finlay, Fiona Hazard, Matt Richell, Marie Isaacson, Anna Hayward ve sahnenin ardındakiler olmasaydı bu kitap bugün olmazdı.

Yakınımdaki ve uzağımdaki tüm aile fertlerime, özellikle en yakınlarım olan Will, Isobel, Isla ve Olivia'ya da teşekkürler.

Yazar Hakkında

Doktor Dawn Barker çocuk psikiyatridir. İskoçya'da büyüymüş, Aberdeen Üniversitesi'nde tıp okumuştur. 2001'de Avustralya'ya taşınıp psikiyatri eğitimini tamamlayarak yazmaya başlamıştır.

Ebeveynlik ve psikiyatri üzerine internet sitelerine ve dergilere kurmaca olmayan makaleler yazmıştır. *Kırık Dökük*, yazarın ilk kitabıdır. Ruh sağlığı ve yazma üzerine de akademik makaleler kaleme almıştır.

Dawn, kocası ve üç küçük çocuğuyla birlikte Batı Avustralya'nın Perth kentinde yaşamaktadır.

www.authordawnbarker.com

Twitter'dan takip etmek için,

@drdawnbarker

DR. DAWN BARKER hem bir psikiyatr hem de bir yazar. İlk romanı *Kırk Dökük* 2010 yılında **HACHETTE/QUEENSLAND WRITERS CENTRE** yarışmasını kazanmış ve 2013 yılında yayımlanmıştır. Avustralya'nın en iyi çıkış romanlarından biri olan roman 2014 yılında **WA PREMIER'S BOOK ÖDÜLÜ** finalist olmuştur.

Dawn, **MAMAMIA, ESSENTIAL BABY, QUARTZ, ARTLINK** ve **AVUSTRALYA MEDICAL JOURNAL** da dahil olmak üzere birçok dergide ve web sitesinde makaleler yazmakta, konuşmacı olarak konferanslara ve televizyon programlarına katılmaktadır.

Kocası ve üç küçük çocuğuyla birlikte Perth'te yaşayan Dawn, 2014 yılında ikinci romanı ***Let Her Go***'yu yayımlamıştır.

Bu etkileyici ve duygusal çıkış romanı, yeni anne olmuş bir kadının en büyük korkusunu tüylerinizi ürpertecek bir gerçeklikle gözler önüne seriyor.

• **2014 WA PREMIER'S BOOK ÖDÜLÜ Finalisti** •

"Düşündürücü, duygusal ve sert bir kurgu."

–**Meredith Jaffe, THE HOOPLA**

"Yavaşça inşa edilen gerilimin üzerine kurulan *Kırık Dökük* psikolojik bir gerilim olduğu kadar, aynı zamanda da bir aile dramı. Kitabı bitirdikten sonra bile aklınızdan çıkaramayacaksınız. –**BOOKSELLER & PUBLISHER**

"Barker'ın, karakterlerini olağanüstü bir gerçeklikle yaratmak gibi bir yeteneği var." –**THE WEST AUSTRALIAN**

"*Kırık Dökük*, doğum sonrası psikozunun bir aile üzerinde yaratabileceği en kötü etkilerin dokunaklı, duygusal ve sarsıcı hikâyesi." –**AUSSIE BOOK REVIEWS**

"Ruhsal bir bozukluğun ve kederin, şefkatle ve derinlikle anlatıldığı olağanüstü bir hikâye."

–**Kylie Mason, NEWTOWN REVIEW OF BOOKS**

"En az ürkütücü olduğu kadar etkileyici." –**SUNDAY LIFE**

"Tam anlamıyla merak uyandırıcı." –**THE WEST WEEKEND**

"Büyüleyici bir çıkış romanı." –**TASMANIAN TIMES**

"Yüreğinizi burkacak bir duygusallık."

–**TOWNSVILLE/GOLD COAST EYE**

Çeviren: Öznur Özkaya

9 786055 016661

25 TL

www.yabanciayinlari.com
facebook.com/yabanciayinlari
twitter.com/yabanciayinlar
internet satış: ilknokta.com